

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

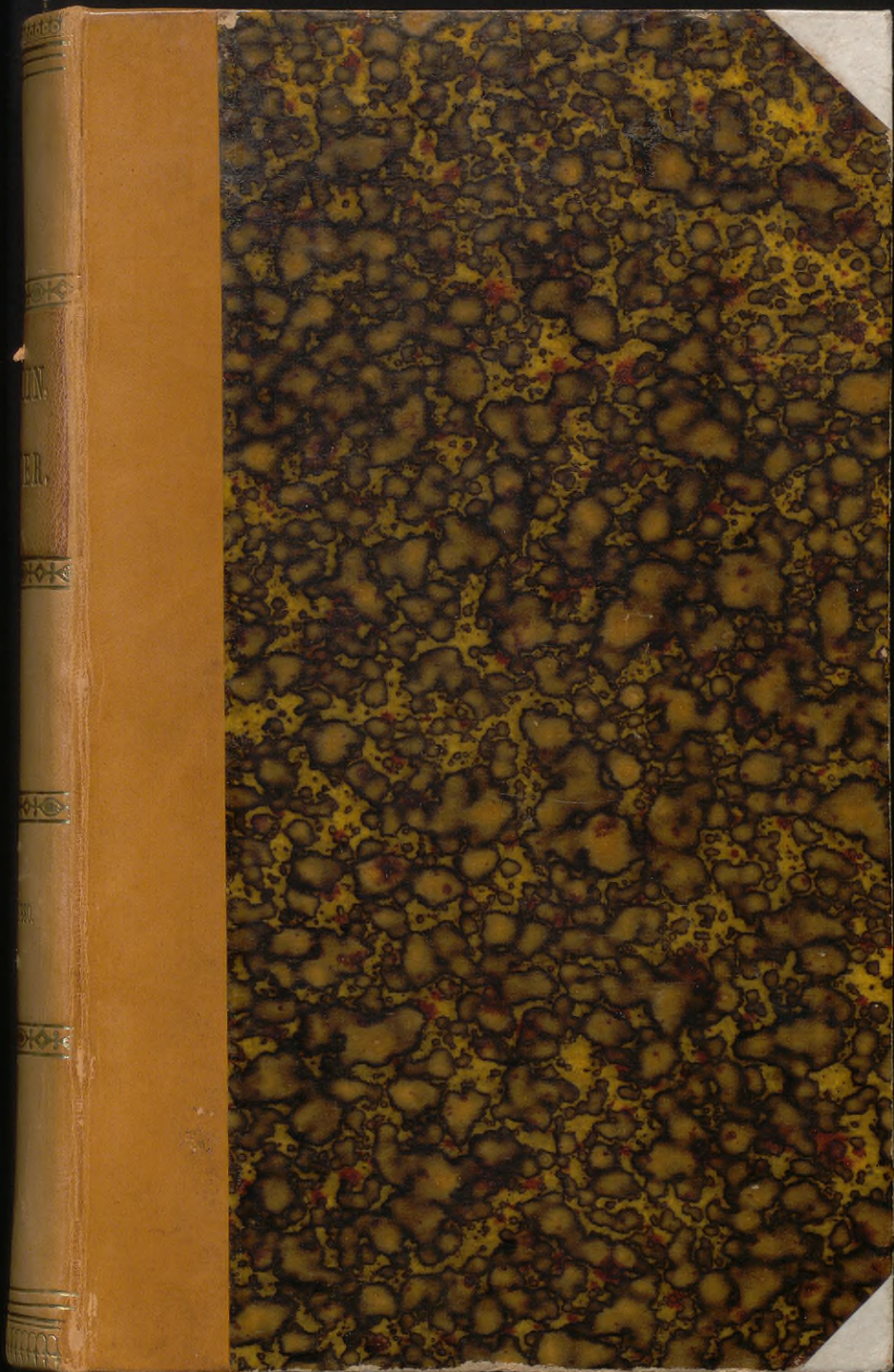
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

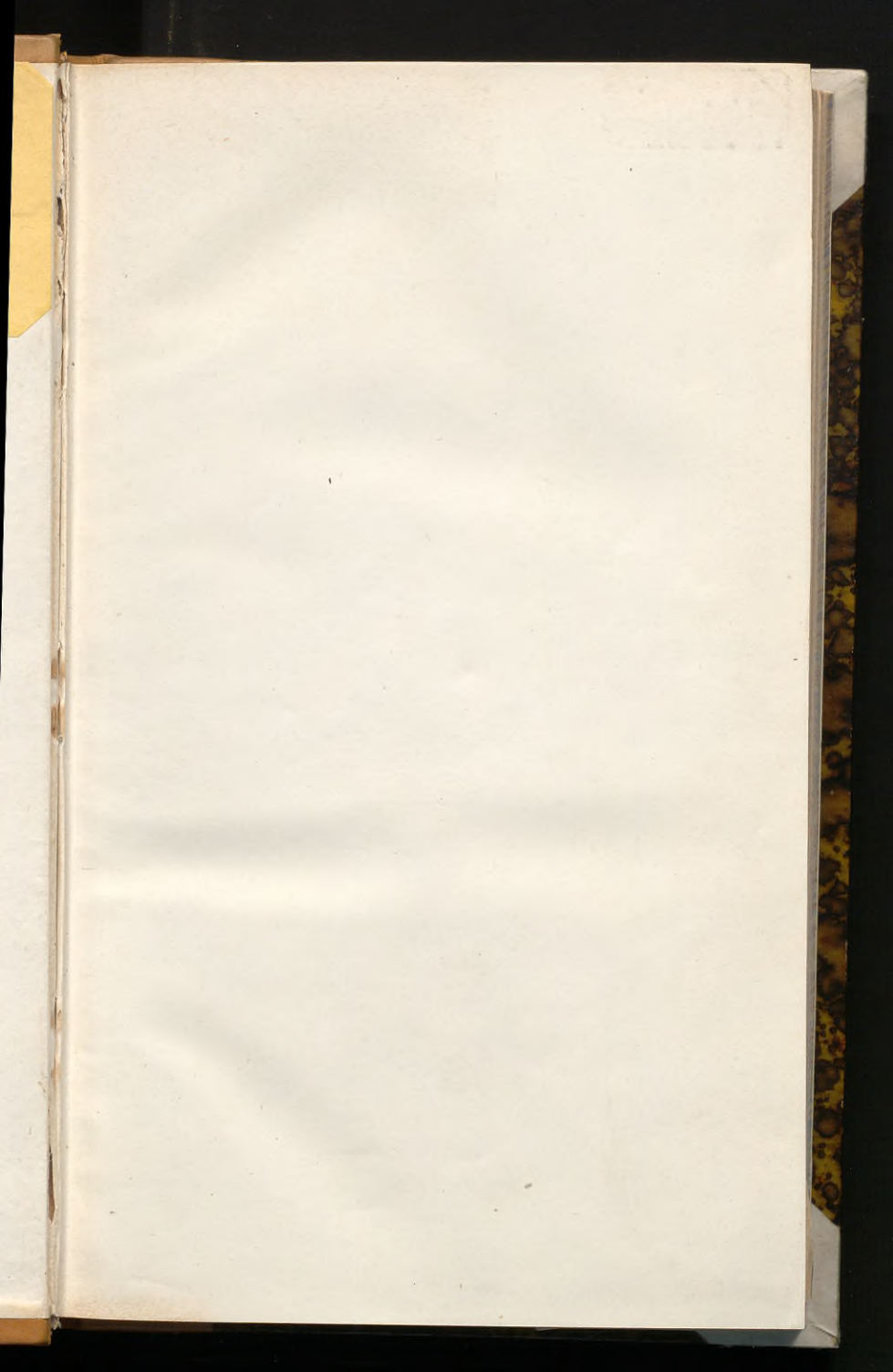
G. A. ÖMANSÖRS
BOKBINDERI
UPSALA.

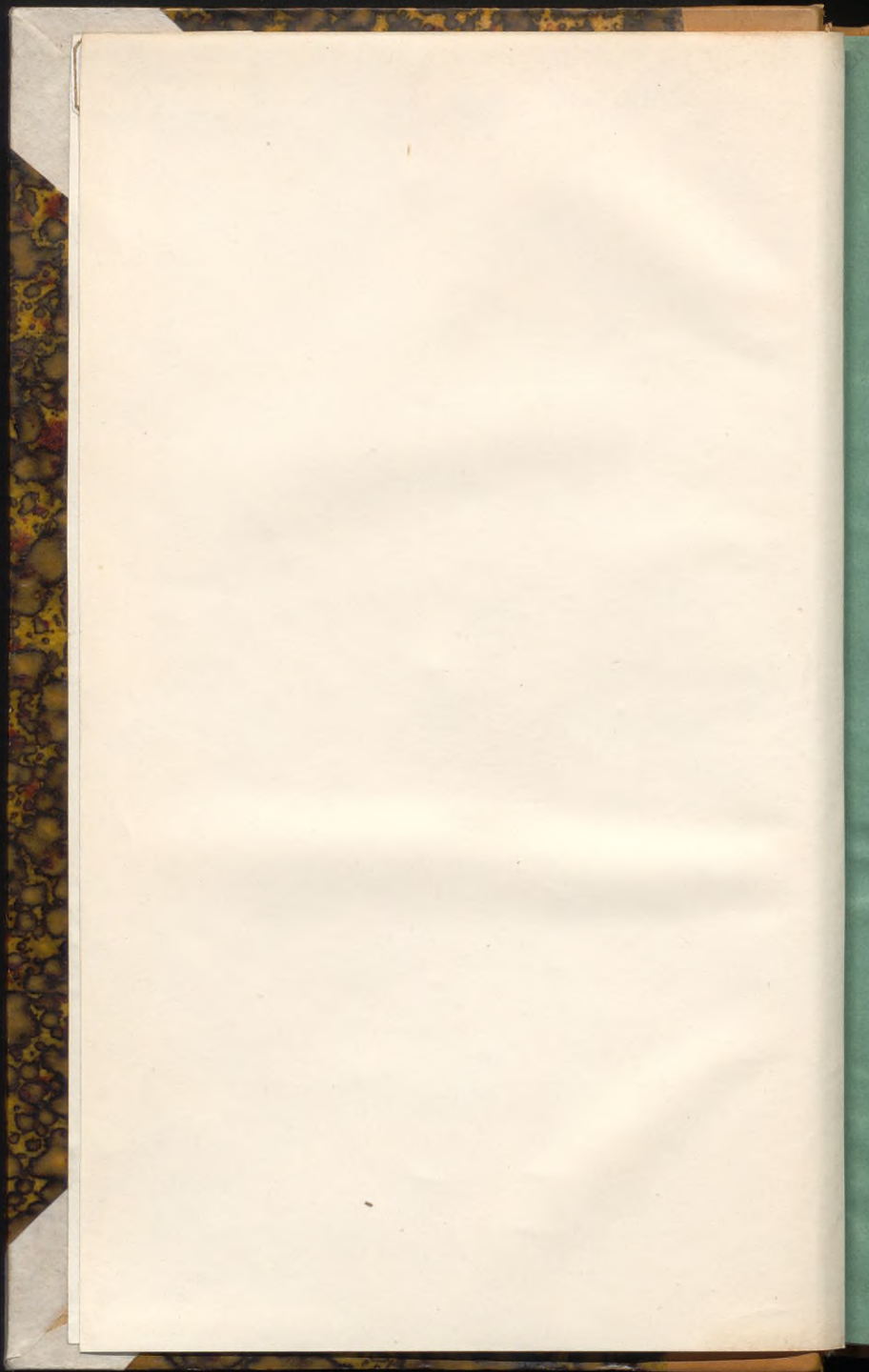
Upsala Univ. Bibliotek

Sci. aud.

Sci. Liter.

Diktör.

DIKTER

AF

A. LUNDIN.

MALMÖ,
C. A. ANDERSSON & C:S BOKTR.,
1880.

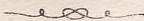
Pris 4 kronor.

DIKTER

AF

A. LUNDIN.

MALMÖ,
C. A. ANDERSSON & C:S BOKTR.,
1880.

D. K. T. P.

I N N E H Å L L.

	Sid.		Sid.
Svea-Nord	1.	På slotterängen	39.
Gondolsång	2.	Afund	40.
I svår väderlek	2.	Den hvita liljan	41.
Hilmas stjärna	3.	Lärkans lof	41.
Försakelse	4.	Skogen	42.
Liljan	5.	Vårbäcken	42.
Hymn	6.	Åskan	43.
Sång till qvinnorna	7.	Skeppsbrottet	44.
Melankolisk sång	9.	Morgonen	46.
Sång i en gladare stund.	10.	Emmas monolog	47.
Idas skugga till Herrman	11.	Den maskstungna rosen	48.
Ankarström	12.	Den höga bryggan	48.
Fiskaren och hans hustru	16.	Hymn	49.
Åskvädret	24.	Grafven	50.
Åkallan	25.	Suckan ur stoftet	50.
Arbetsamhet	26.	Återkomsten till hembygden	51.
Gottland	26.	I Dybecks cast	52.
Lilla Emma	27.	Under lind och cyrén	53.
Herrans omsorg	28.	Schweitz	53.
Lycklig den?	29.	Förr och nu	54.
Till en sörjande moder	30.	Det aföfvade trädet	55.
Frihet	30.	Den mörkblå ängen	56.
Ankan på kullen	31.	Hunden vid borggårdsporten	57.
Bön för barn	32.	Festina-lente	57.
Tafnan	33.	Den husvilla flickan	58.
Afsked till lifvet	34.	I Indien	59.
På hafsstranden	36.	Gustaf II Adolf	60.
Hafvet	37.	I det gröna	61.
Stilla frid	38.	Mitt barndomshem	61.
Vären kommer	38.	Leendet	62.

IV

	Sid.		Sid.
Missnöjet	63.	Till en vän	93.
Kapitalet	64.	Dödsängeln	93.
I lusthuset	65.	Vårt land	94.
Ack om jag vore der!	66.	Bengt Lidner	95.
David och Goliath	66.	Begrafningen	95.
Gossen och näktergalsboet	68.	Den 17 Mars	96.
I Stehags skog	70.	Bön	97.
Ett vad	70.	Eternellen	98.
Svalornas vandringsqväde	71.	På isen	98.
Vinteraftonen	72.	Brödrarikena	99.
Lilla Hans	73.	Året 1878	100.
Vid Dybeck	74.	David och Saul	101.
I dalen	75.	Stjernfallet	102.
Den första snön	76.	Till näktergalen	102.
Förgät-mig-øj	76.	Aftonens sällhet	103.
Julgranen på sopbacken	77.	Hvarför klagar du?	104.
Säningsmannen	78.	Till Agatha	105.
Det vackraste i skogen	78.	Den trötte vandraren	105.
Blommornas uppvaknande	79.	Sommardagen	106.
Bofinkens klagan	79.	Till en vän	107.
Räfven och gåsen	80.	Det sälla målet	108.
Till Christina Jönsson	81.	Sjömansflickan	108.
Den skönaste morgonen	82.	Elisha Kent Kane	110.
Musikens makt	82.	Majsång till Selma	111.
Det ljufva minnet	83.	Till Clara	112.
Den sköna blicken	84.	Den 15 Maj	112.
Julvisa	84.	Insjön	113.
Sparsamhet	85.	Vid rågskörden	114.
Girighet	86.	När solen gått ned	114.
Hjalmars monolog	87.	När solen går upp	115.
Den skönaste rosen	88.	Min siska	115.
Baccisk tröst	88.	Lärkan i buren	116.
Sommardagen	89.	I paradiset	116.
En glad visa	90.	De små på landet	117.
Bränvinsglaset	90.	Gratulation	118.
Vännen i nöden	91.	Reflektion öfver lifvet	119.
Hvad besjunger skalden?	91.	Vesuvii utbrott	120.
Den lärde	92.	Eskimån	121.
Verlden är besvärlig	92.	Eolsharpan	122.

	Sid.		Sid.
Våren	123.	Fyrtornet	157.
Ejdern	124.	Saknad	158.
Den nya kyrkogården	124.	Marinmålaren	158.
Dalen	126.	En förtidig ros	159.
Sjömanssång	126.	Dårskapen	160.
Eldsvådan	128.	Hymn till Gud	160.
Leman	130.	Turtur	161.
Bordsbön	131.	Björnen och vallflickan	162.
Vårvisa	132.	Vettern	162.
Gratulation	132.	Sann vänskap	163.
Hvarför suckar du så?	133.	Tulpanen	164.
Vid en flickas graf	134.	Rodnaden	164.
Vänd om till Gud!	135.	Vinteraftonen	165.
Lifvet är en strid	136.	Trädgården	166.
Hjalmar och Ingeborg	136.	Elvorna	166.
En blick på barndomen	139.	Fjäriln på heden	167.
Bön i stark åska	140.	Våren i nordn	168.
Mina önskningar	140.	Höstqvällen	168.
Aftonsalm	141.	Mårten Luther	169.
Vid rosenhäcken	142.	Dengamle vid sin flickas graf	170.
Gustaf Adolf och Ebba Brahe	143.	Dialog	171.
Hymn	144.	Vid en flickas graf	173.
Amanda	145.	En lyckad kur	175.
Qvinnans skapelse	146.	Farfars födelsedag	177.
På isen	147.	Ödmjuka dig!	180.
Körbåret	148.	Skytten	182.
Tanken	148.	Ugglan	183.
Hoppet	149.	Fäfang väntan	183.
Tron	150.	Vid källan	184.
Kärleken	150.	Gratulation	186.
Landsbygden	151.	Fosterlandskärlek	187.
Ljuset	152.	Det dagas	189.
Det eviga	152.	Vintern	191.
Altaret	153.	Skaldens afsked till lifvet	193.
Fogelboet	154.	Solen	195.
Granen	154.	Till Anna	196.
Aftonrodnan	155.	En glad visa	197.
Oasen	156.	Färden öfver Öresund	197.
Korset	156.	Lilla Ida i skogen	198.

Till Johanna Nilsson	199.	Sid.	Nu så är det vår	229.	Sid.
Min planta	199.		Till Christina Westerdahl	229.	
Ödets lek	200.		Gratulation	230.	
När krigets åskor härja	200.		Vid en flickas graf	231.	
En vinterdag i Gibraltar	201.		Gratulation	232.	
Dybeck	202.		Vid flickan Ida Augustas graf	234.	
Ida på dödsbädden	203.		Vid gossen Lars Ernfrids graf	235.	
Myran	204.		Dygdelära	236.	
Dufvan	204.		Sverige	237.	
Vaggan	204.		Valsen	239.	
Några blad ur naturens bok	205.		Höstvisa	240.	
Till Emma	206.		Vårsång	241.	
När månen lyser	207.		Till en aflägsen älskarinna	242.	
Blosset	207.		En barometer i en kopp kaffe	243.	
Jernet	208.		I Thorvaldsens museum	244.	
Artilleristsång	208.		Qvadrill	245.	
Hvi suckar det så tungt uti dalen?	209.		Längtan från jorden	246.	
Ökenresan	212.		Midsommarssolen	247.	
Tegnér	215.		I Italien	248.	
Nicander	215.		Malmö	249.	
Uret	216.		En bit ost	250.	
Naturens hymn	217.		Menniskor eller vexter	250.	
En dag vid Florens	217.		Lugn i stormen	251.	
Vid Hildurs graf	218.		Siskan	251.	
På bröllopsdagen	219.		Vid en flickas dödsbädd	252.	
Charlotta	220.		Några regler för lifvet	255.	
På Östra Wemmenhögs kyr- kogård	221.		Stafkarlens bön	256.	
Schweitz	222.		Fjäriln och rosen	257.	
Sippans klagan	223.		Gratulation	258.	
I Hörte skog	223.		Min steglitsa	259.	
Sländan	224.		Helsning till min trolofvade	260.	
Den lilla ön	224.		Kristi födelsenatt	261.	
Nyåret 1878	225.		Sjuklingens sista afton	262.	
En blick på grafven	226.		Till Bacchus	263.	
Morgonhymn	227.		Var ej så yr!	263.	
När jag rökar tobak	227.		Till Venus	264.	
Lillans första kängor	228.		Liljan	264.	
			Hvi yfves du så?	265.	
			Bön i stark torka	265.	

	Sid.		Sid.
Bön när åskan går	266.	Minnet	306.
Vulkanen	266.	En straffad tjuf	307.
Till Charlotta	267.	Bandhunden	307.
Tystnaden	267.	En hönas memoirer	308.
Till min bror	268.	Ett lyckligt fall	309.
Naturen	270.	Idas monolog	311.
Jesu uppståndelse	270.	Den lille Ernfrid var så glad	313.
Täflingen	271.	Skåne	314.
Farväl till svalan	273.	Dialog	315.
En natt på hafvet	274.	Lilla Clara	317.
Min ros	274.	Vårsång	318.
Nyårsnatten	275.	David och Bathseba	319.
Clorindas graf	276.	Fäderneslandet	321.
Till en vän	276.	Vårmorgonen	322.
Mitt tjäll	277.	Källan	323.
Sippan	278.	Barndomsminnen	324.
Vestanvinden	278.	Till solen	326.
Pyramiden	279.	Lärkan	327.
Anna Maria Lenngren	280.	Vallgossens visa	328.
Ljus	280.	Den vissnade rosen	329.
Ett sommarregn	281.	Till svalan	330.
Hafsörnen	282.	Vaggvisa	331.
Gärdssmygen	282.	Invokation	332.
Sång till naturen	283.	Stjerman	333.
Svartsjukans qval	288.	Till en girig	334.
Den ljufva musiken	290.	Majsång	335.
Endymion	291.	Gratulation	338.
Ett besök hos Vulkanus	292.	Fogelboet vid landsvägen	339.
Det besegrade lejonet	295.	Kapitulationen	340.
Den yttersta domen	296.	Ingen enda fri	341.
Färden till Seland	298.	Följderna af ett fall	342.
Skäl för fäderneslandet	298.	Vårvisa	343.
Sparfvens sällhet	299.	Porträttet	343.
Bellman	300.	Kring julgranen	344.
Sång i ett gladt sällskap	301.	Sång i ett lusthus	345.
Majblommor	302.	Den väntande	246.
Vårbudskap	204.	Fönsterrosen	347.
Vinternöje	305.	Förklaringen	348.
Felaktig räkning	306.	I det gröna	349.

VIII

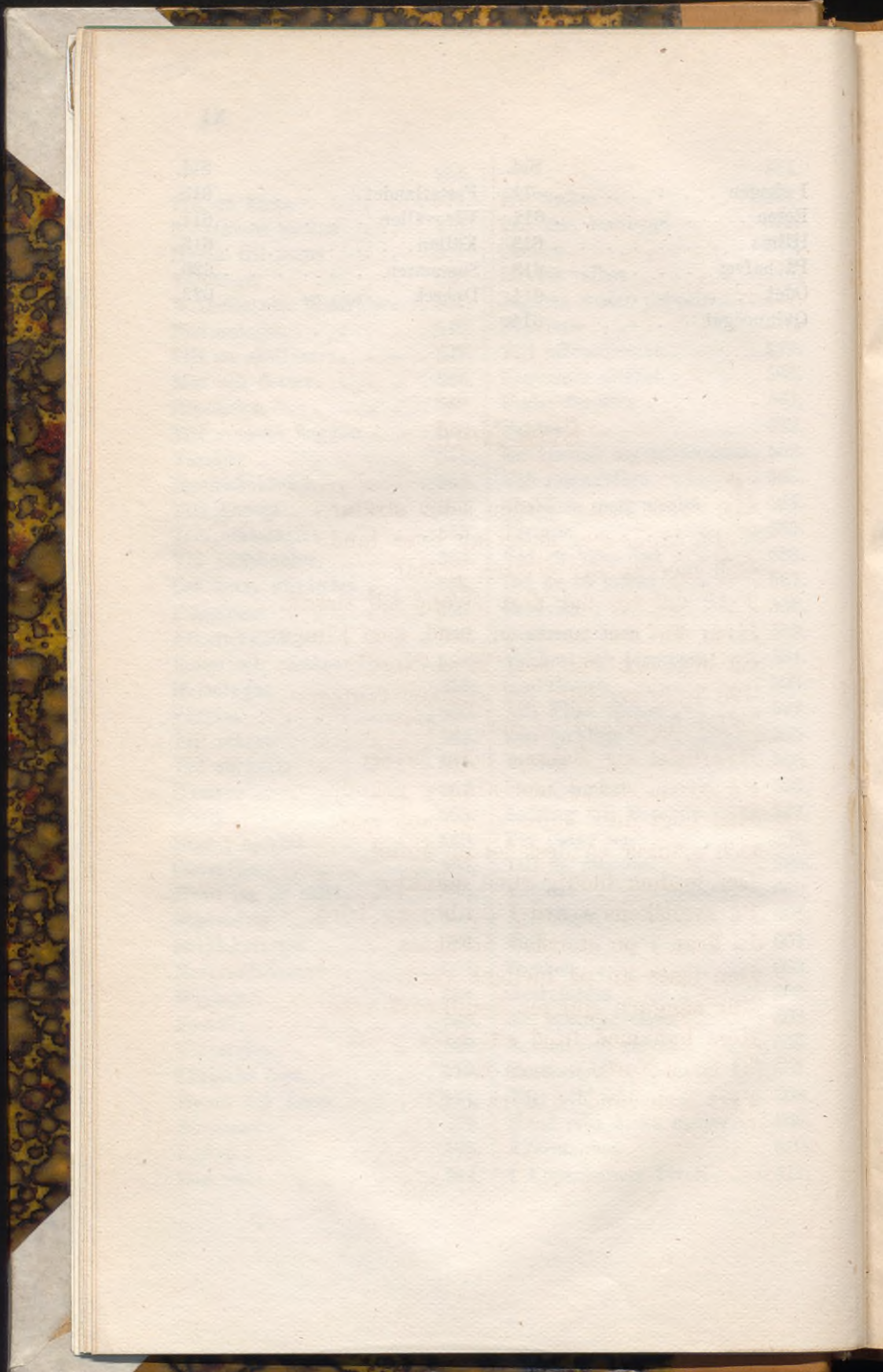
	Sid.		Sid.
Hymn	350.	Han kom försent	408.
Hvitsippan	352.	Visa	410.
Vallflickans visa	353.	Näcken	410.
Vårsång	354.	Till månen	411.
Min salig man	357.	Fjäriln	413.
Ett bröllop	359.	Lycksaligheten	414.
De små på ängen	361.	Saknaden	416.
Till vipan	363.	Morgonen	417.
Näktergalen	363.	Aftonen	418.
Den rätta meningen	365.	Eken	419.
Sångfoglarnes vandring	365.	Till den öfvergifna	420.
Fjäriln och rosen	367.	Axet	421.
Mötet	368.	Påfogeln och näktergalen	422.
Katten och kanariefogeln	370.	Jägaren	424.
Offer för dryckenskapen	371.	Mänflickan	425.
Floden	373.	Vid ett barns graf	427.
Hvilan	375.	Hans Modig	428.
Till stjernorna	376.	Vid Runebergs död	429.
Ida och fjäriln	377.	Bruden	430.
Till sparfven	378.	Marsch till skogen	431.
Hvem är lycklig?	379.	Gubbens födelsedag	431.
Hösten	380.	Höstsång	433.
Den sälla ön	382.	Sjömansflickan	433.
Hilmas sista klagan	384.	Inbjudning	434.
Vandrarens visa	385.	Den tviflande	435.
Julsång	387.	Till Pelle	436.
Lilla Emmas död	389.	Farväl till flyttfoglarna	437.
Monolog på kullen	390.	Det våras	438.
Vintern i nordn	392.	Barnkammaren	439.
Till man tobakspipa	393.	Helsingen	440.
Vid toddyglaset	395.	Svanen	441.
Majvisa	396.	En slocknad sol	442.
Gubben	398.	Förtröstan	443.
Kyrkogården	400.	Kokospalmen	444.
Axel och Hilma	401.	Stafkarlen	444.
Det andra mötet	403.	Fiskaren	446.
Vid grafven	405.	Storm på hafvet	446.
En lucka i idyllen	405.	Min koja	447.
Hvar styr du din färd?	407.	Vårt land	447.

	Sid.		Sid.
Rodden	449.	Landtmannens sommarvisa	486.
Mitt lif	450.	Barnens morgonbön	486.
Höstqvällen	451.	Vinterqvällen	487.
Öresund	452.	Eko	487.
Återblick på barndomen	452.	Sorgen kan du ej undfly	488.
Sjömannen	454.	Vinter i hjertat	489.
Till en yngling	454.	Till våren	490.
Hon dog af sorg	455.	Visa	490.
Klippan	457.	Till min flicka	491.
Till lyran	458.	Sjömanssång	491.
Julen i kojan	459.	Sångtrasten	492.
Midsommarsminnen	460.	Vaggvisa	493.
Dygden	461.	Hösten stundar	493.
Själens längtan	462.	Den döende skalden	494.
Molnet	463.	Hemkomsten	495.
Till en ros	464.	Paradiset	497.
Atlantiska oceanen	465.	Nannas klagan	497.
Skridskofarten	465.	Monolog	499.
Ringsjön	466.	Ljungblomman	500.
Hvilket är bäst	467.	Den obemärkte	501.
Tiggargossen	467.	Nu är det vår	501.
Hvad älskar flickan mest?	468.	En moders råd	502.
Han var så glad	469.	Till Stagnelius	503.
Den ålderstigne	470.	Återblick	504.
Min stjerna	471.	Visa	505.
Stengetsjägaren	472.	Farväl till flyttfoglarne	506.
Han drack sig ihjel	473.	Liljan	508.
Fosterlandssång	474.	Den frånvarande	509.
Conversation	475.	Till bruden	510.
Vid punschens bål	476.	Till emigranten	511.
Min sällhet	477.	Vid en flickas graf	512.
Hon såg på rosen och dog	477.	Trasten och grodan	514.
Blomman på stranden	479.	Solen	515.
Blomman på eken	480.	Mathilda	517.
Under linden	481.	En sommarqväll	519.
Slaget vid Lund	482.	En vinterdag	520.
Krigssång	483.	Axel och Hulda	521.
Så är menskans färd	483.	Sommarglädje	522.
Rodden på insjön	485.	Poeten	524.

	Sid.		Sid.
Till en flicka	525.	Till finken	574.
Kreaturens suckan	526.	Till min hembygd	575.
Hymn till Jesus	527.	Ögonen	576.
Vårsånger	528.	Lifvets vilkor	576.
Wilhelm och Walfrida	531.	Jägaren under poppen	577.
Fiskarekojan	546.	Buketten	578.
Till en skollärare	547.	Till aftonstjernen	579.
Mor och dotter	548.	Foglarnes sällhet	580.
Himmelen	549.	Under fönstret	581.
Till svenska flaggan	550.	Barden	582.
Vårsång	551.	En vissnad myrtenblomma	582.
Menniskokärlek	552.	Vid rosenkullen	583.
Till Aurora	553.	Skaldens morgonsalm	584.
Tempelklockan	553.	Tårarne	585.
Vid kaffebordet	554.	Vid en väns död	586.
Det korta afståndet	554.	Det är så mörkt	587.
Pilgrimen	556.	Bordvisa	588.
Aftonringningen	557.	Confirmationen	589.
Rosen och nässlan	558.	Flickan och törnrosen	591.
Helsningen	559.	Gratulation	593.
Vårvisa	560.	Till Elisa Olsson	594.
Till månen	561.	Den lycklige	595.
Vid en källa	561.	Träden	595.
Grafven	562.	Förnöjsamhet	596.
April	563.	Lofsång till Bacchus	597.
Höst i hjertat	563.	För länge sen	598.
Convaljen	564.	Till de resande	599.
Hvad jag är säll!	565.	Vattnet	600.
Stjensång	566.	Ätthögen	601.
Skridskofarten	566.	Biet	601.
Nattvardsbarnet	567.	Storcken	602.
Majdagen	568.	Gratulation	602.
Farväl	568.	Nu kommer våren	603.
Vintervisat	569.	Korpen och räffen	606.
Skaldens hem	570.	Contrasten	607.
Hymn till Jesus	571.	Förr och nu	608.
Blomman	572.	Hvad min flicka menar	609.
Luften	573.	Åkermannen	610.
Den enda	574.	I Köpenhamns Tivoli	611.

	Sid.		Sid.
I skogen	611.	Fosterlandet	615.
Rosen	612.	Vårgvällen	617.
Hilma	613.	Källan	618.
På hafvet	613.	Sommaren	620.
Ödet	614.	Dybeck	622.
Qvinnoögat	614.		

Svea-Nord.

Gj rundt kring jorden solen strålar
På land, mer skönt än Svea land.
Och mer än der ej äran prålar
Från dal till dal, från strand till strand.
Hvar fins det namn på land, som klingar
Så högt och väl, som "Svea-Nord"?
Till hyllning högt det skalden tvingar:
"Vårt fosterland! o dyra ord!"
Hvarhelst sig Baltens bölja bryter
På Sveas strand mot klippig grund,
Hon högt dess namn i stormen ryter
Och sjunger så dess lof en stund.
Der fordom blodig runa stänktes
På svenskens svärd i drabbning hård,
Ej äran i en störtflod dränktes,
Den läses än på hjeltens vård.
När sångarn sjunger hemländsk visa,
Hörs han med fröjd sitt Svea prisa:
"O Svea-Nord, o Svea-Nord!
Vårt fosterland! o dyra ord!"

Gondolsång

på kanalen i Dybecks park.

Lustigt i båten
 Styra vi stråten
 Hän på kanalens mörkblåa ban.
 Öar så sköna,
 Underbart gröna,
 Vaktas utaf den ståtliga svan.
 Se hur han lyfter vingarne opp!
 Ökar så djerft sitt simmande lopp.
 Öfver kanalen
 Flägtar vestalen:
 Rosornas lukt han strör.

Skyndom på färden —
 Rodden och verlden
 Enas så ljuft på vågen så still.
 Skåda i parken!
 Rosig är marken.
 Lyssna till foglens tjusande drill!
 Slumra min smärta än en minut,
 Gläd dig, min själ, tills rodden är slut!
 Snart uti hoppet
 Styra vi loppet —
 Hän till den sälla ön.

I svår väderlek

under hösten.

Rika gyllne skördar jorden ger,
 Skördarknifven ständigt skär dem ner.

Dagakarlen svettas — fejden mattar —
Men landtmannen sitt schatull beskattar.

Dock, se himlen mörknar: åskan går;
Blixten sprittande i marken slår.
Brak och ljungeld — ack! med mod dig väpna!
Menskan är så svag, hon måste häpna.

Regnet störtar ner ur brusten sky,
Starka väder öfver fälten gny.
Kornet ligger der, utsatt för blöta,
Och schatullbeskattningen får — röta.

Molnet brister; solen ler så mild;
Men snart ryter stormen lika vild.
Blixtar spraka, åskan dundrar åter,
Himlen, mörk, de strida skurar gråter.

Milde Gud! se ned till jordens land!
Sträck ut öfver oss din Fadershand!
Du oss nådigt vill för synden varna.
Mildra straffet! låt din himmel klarna!

Hilmas stjerna.

Alla vackra stjernor tändas
I Guds Faders tjäll.
Strålarne till jorden sändas
Genom nattlig päll.

Hvar gång dagen åter hvilat
Från sin strid och slöjd,

Ser jag hur min stjärna smilar,
Ler mot mig från höjd.

Denna stjärna så mig minner:
"Undfly syndens garn!"
Vinkar, när hon mildast brinner,
Att jag är Guds barn.

Klara stjärna! Skaparns öga
Och hans kärleks bud!
Säg mig vägen i det höga,
Den som går till Gud!

Om du dig i skyar bäddar,
Der en åska slår,
Snart ur ångsten du mig räddar,
När ur skyn du går.

Var min lykta städs på färden
Öfver lifvets haf!
Lys mig du igenom världen
Allt intill min graf!

När mig dödens fasa famnar,
Styrk mig i min tro!
Lys min graf, der stoftet hamnar,
När min själ får ro!

Försakelse.

Hvarföre skulle jag på ödet klaga!
Allt hvad jag pröfva får, mig Gud beskär.

Han vill med korset mig ur striden draga
Upp till den frid, den ingen sorg är när.

Jag lemnar gerna allt, hvad verlden bjuder,
Blott jag i Kristo eger salig frid.
Guds Faders röst så mild i ordet ljuder,
Han lugnar mig och hjälper mig i strid.

Hvad är väl jordisk fröjd mot frid så stilla,
När hjertat helgadt är o Gud i dig.
I Kristi tro, hvem mägtar mig förvillan?
Ej flärdens makter kunna skada mig.

Derföre är jag trygg i alla skiften,
Gud sträcker öfver mig sin Fadershand.
Med hoppets ankar styr jag trygg till griften.
Att hamna säll på paradisisk strand.

Liljan.

Stanna vandringsman! gif mig en blick!
Se huru skön min skrud af Gud jag fick!
Den hvithet, som mig pryder, himmelsk är,
I mig du ser en engel, ren och skär.

Men lyssna till det ljud, zefiren har,
Då han kring mig så mild och sakta far.
Hvad är det vandrare, din spaning hör?
En suck, som långsamt genom rymden dör.

Det var en tid, då lifvet ej var strid,
Men idel sällhet och blott fröjd och frid.

I Edens sälla park jag fick min drägt,
Att dermed måla Skaparns namn så täckt.

Ack! nu mitt hjerta endast klaga får,
Att svunnen är den sälla Edens vår.
Min mening och min ömma suckan är:
Gå menska till ditt urlif, ren och skär!

Hymn.

KÖR.

Helig, helig, helig Herren är!
Lof vi honom sjunga för hans under.
Jordens klot han på sitt finger bär,
Molnen skakar han med åskans dunder.
Tusen himlar stråla på hans fot,
På hans hjessa tusen sinom tusen.
Ödmjukt alla, alla stjerneljusen
Fly tillbedjande hans thron imot.

ARIA.

Molnen ljunga Herrans lof,
Stjernorna hans kärlek strimma.
Djupt i Neptuns gyllne hof
Fiskarne hans ära stimma.

KÖR.

Helig, helig, helig Herren är!
Lof vi honom sjunga för hans under.
Jordens klot han på sitt finger bär,
Molnen skakar han med åskans dunder.

Sång till qvinnorna
i norden.

Min lutas enkla sång,
Då ömma känslor brinna,
Skall ljuda och en gång
För nordens ädla qvinna.
Mitt lof jag henne bär,
Jag vet hon lof förskyller.
Med rätta qvinnan är
Poemet i idyller.

I Edens sälla park
Vid Tigris böljor rena
Gick Adam, frisk och stark,
Men ack! han var allena.
Hans lif var sällhet blott:
Ej strid fans då i verlden.
Men det var dock ej godt
Så enslig gå på färden.

Vid Tigris våg den blå
Han låg en gång i parken
Strax blef han sömning då,
Han slumrar in på marken.
Men snart han vaknar opp
Att sig sin dröm påminna.
Då ser han re'n sitt hopp,
Sin fröjd — der stod en qvinna.

Behag strax Adam fann
Uti de ljufva dragen.
Den första kyssen brann,
Beglänst så skönt af dagen.

Den sällhet, Adam fick,
Så mången man bekröner:
I arf den äfven gick
Till nordens frie söner.

Än qvinnans makt är stor
Att fångsla och behaga.
En gud hos henne bor —
Kan denna gud bedraga?
Den rena kärleken
Utaf sitt ursprungs källa
Är hvad hos qvinnan än
Skall nordens son besälla.

Den skönhet, qvinnan bär,
Är glorian af en engel.
Lik purpurros den är
Och lilja, vek på stängel.
Den dygd, hon fostrar opp,
Med skönheten hon parar,
Och nordens söners hopp
Med henne sig förklarar.

Ej Pafos sälla vår
I nordens dalar prålar;
Ej soln vår zenit når,
Nej långt derfrån hon strålar.
Snart nordens rosor dö
Och bistra väder stoja;
Snart irrar Bores snö
Kring farmors låga koja.

Men nordens qvinna är,
Fast vintern sprider fasa,

Oss alltid lika kär —
 Må Bore fritt få rasa.
 Min flicka är min vår,
 När hösten skyar spänner.
 När solen lågast står,
 Mig Hilmas kärlek bränner.

Ej några maskar här
 Det lena silket spinna,
 Men spana här och der
 Hvad döttrarna de tvinna!
 Den ädla konsten blef
 Från söderns land ej lånad.
 Nej nordens qvinna skref
 Sig regeln sjelf för spånad.

Fyll, broder, din pokal!
 Kom så och låt oss klinga!
 Låt oss med vin och tal
 Vår genius hyllning bringa!
 Skål, nordens qvinna, se
 Din bottenskål vi dricka —
 Min sång är min entrée
 För dig min ömma flicka.

Melankolisk sång.

Jag ser hur våren smyckar sig
 Och ler i sol och doft i Norden.
 Och rosor prunka vid min stig,
 Men intet fröjdar mig på jorden.

Hur känna fröjd — fåfånglighet,
 Förgänglighet i allt sig målar.
 Sorg, strid, död, plågor och förtret.
 Hör! jorden sjelf i våndan — vrålar.

Hvad skall vid lutan gladt jag slå?
 Der går en usling, trött af färden.
 Hans suckan kan man lätt förstå,
 Hur gerna for han hän ur verlden!

Naturen är ju underskön.
 Men ack! hvad är det sjelf hon talar?
 I suckar gör hon sjelf sin bön —
 Märk vestans röst i blomstrens dalar!

Från glans och gull, från jordisk prakt
 Skall menskan sjunka ned i grafven.
 Hvarhelst man styr, från trakt till trakt
 Man vinka ser en dödens — glafven.

Sång i en gladare stund.

Nej det var orätt att så klaga;
 Jag ångrar det i denna stund.
 Sannt är att stormar grymt oss jaga
 Kring jordens sfer i livvets lund.

Men när jag tänker rätt på verlden,
 Så bjuder den mig mången fröjd.
 Visst kan man blifva trött af färden —
 Det gäller blott att vara nöjd.

Hvad bör jag då vid lutan skrifva!
 Blott sällhet, kärlek, ro och frid —
 Den visan tål väl ändring gifva,
 Ty många sjunga helst om strid.

Idas skugga till Herrman

vid Idas graf.

”Hvem läser marmorskriften?
 Hvem suckar så mitt namn?
 Hvem stör min ro i griften?”
 Så talte Idas hamn.

”Ack Ida!” Herrman talar
 Med bruten, sorgfull röst.
 ”Ej mer du mig hugsvalar,
 Hvar skall jag finna tröst?”

Och Ida hördes svara —
 Dess hamn framsväfvar då —
 ”Låt mig i ro få vara,
 Ack gråt för mig ej så!

Jag har från tidens strider
 Min ro och hvila fått.
 Se karlavagnen skrider!
 Derofvan har jag godt.

Gäck glad igenom tiden,
 Glöm bort din Idas namn!
 Jag har utkämpat striden”.
 Så talte Idas hamn.

Och Herrman åter ryser,
 Han Idas skugga ser.
 Der midnattsstjernan lyser,
 Hon svann och syns ej mer.

Ankarström

hans beredelse till döden.

PASTOR ROOS.

”Förunderligt att så jag re'n
 Är bortglömd ur ert minne!
 Ni frågar, ädle herr kapten,
 Hvad jag vill er här inne:
 Regeringen mig sänder, att
 Till döden er bereda;
 Att med Guds ord från evig natt
 Er dyra ande freda.”

Af vrede lyste fångens blick,
 Från sängen steg han sakta.
 På golfvet af och an han gick,
 Att brott och dom betrakta.
 Hans hjerta var ej böjdt till Gud.
 Hans själ, än snärd vid jorden,
 Var klädd i flärdens snöda skrud,
 Ej väckt af frälsningsorden.

ANKARSTRÖM.

”Min kropp till spillo gifven är
 Åt plågor, död och fasa.

Ett evigt straff mig väntar der
 I de fördömdas brasa.
 Men själen, pastor, tillhör mig,
 Tills bilan honom lossar —
 Petreus tror jag mer än dig,
 Så länge man mig krossar”.

Roos.

”Var ej så vred! er vän jag är:
 Var lugn uti ert sinne!
 Sky de fördömdas brasa der
 Och plågorna derinne!
 Tänk när på baln ni dolken bar,
 Beredd att göra brottet —
 Tänk om er själ er egen var
 När kungen föll för skottet!

Nej mörksens förste egde den,
 Just därför skedde mordet.
 Han har den i sitt välde än,
 Tills väckt den blir af ordet.
 Om ock Guds helga Anda här
 Ur mörkret upp er förer,
 Er själ dock ej er egen är,
 Ty Frälsarn den tillhörer.

Betänk hvad till en frälsning hör
 Förr'n bilan löser banden!
 Om i förhårdelsen ni dör,
 Hvar flyr den lösta anden?
 Han flyr från Gud till evig död,
 Att brottet der försona.
 O bed, att Gud från denna nöd
 Må eder själ förskona!

Er själ tillhör ej jordens land —
 När blodet ur er flyktar,
 Fri ifrån stoftets tunga band,
 I evighet han lyktar,
 Märk vidden af ert stora brott
 Och ångra det upprigtigt!
 Snart är ert lif en saga blott,
 Ert sista steg är viktigt.

Ack fall för Jesus Kristus ned,
 Bekänn för honom mordet!
 Bekänn och ångra, gråt och bed —
 Se hur han ler i ordet!
 Han ömmar för er arma själ,
 Af ömhet sjelf han gråter.
 Er svåra synd han känner väl,
 Men brottet han förlåter.

Uti hans helga, dyra blod
 Kan Gud er skuld fördränka.
 Vår himlafader är så god!
 Han vill er försoning skänka.
 Ack! tiden till er död är kort!
 Bed om frälsning redan!
 När ifrån verlden ni far bort,
 Förser den blifver sedan.

ANKARSTRÖM
 för sig sjelf.

”Ja, han har rätt. Mitt brott mig bränner
 Dess svårhet, som dess straff, jag känner.
 O! hvarför lät jag djefvulen
 Inge mig den ”förvillelsen”!

Jag ångrar, att jag dolken bar
 Och full af hat till kungen var.
 Hvarföre såg jag ej mot solen,
 När grymt jag laddade pistolen?
 Jag borde höjt till Gud min blick,
 När jag till maskeraden gick.
 Jag borde tänkt på lagens röst
 Och dämpat mordet i mitt bröst.
 Jag gick, af mörksens förste snärd,
 Att oförväget göra brottet.
 O himmel! hvarför sköt jag skottet?
 Af qual nu blir min själ förtärd.
 Jag har förtjent en evig död
 Att plågas af fördömdas glöd.
 Förkasta, Gud, ej evigt mig!
 Förlåt mitt brott, förbarma dig"!

"Nu är jag glad. Mitt brott är stort,
 Men Gud af nåd mig det förlåter.
 Jag ångrar bittert hvad jag gjort,
 Och än jag det med skäl begråter.
 I Jesu Kristi dyra blod
 Jag ständigt nåd och rening finner.
 Derföre jag min död med mod,
 Med glädje snart, ja snart ju hinner.
 Jag bätvar ej för bilan mer.
 Guds barn jag är: Gud sig förbarmar.
 Jag flyr uti hans öppna famn.
 Jag salig är: i Fadersarmar
 Han tar mig mot. O sälla hamn!
 Du Gud mig ser och mod mig ger"!

Fiskaren och hans hustru.

På Sveas strand, der Skagern slår
 Sin höga bölja emot hällen,
 En aldrig koja enslig står,
 Omkransad af den gråa fjällen.
 Der bodde fordom fiskarn Svärd
 Med barn och maka på den härd,
 Der fattigdomen var dess prägel.
 När Svärd sin lilla, skrala båt
 Med brassade och fulla segel
 Mot hemmet styrde glad sin stråt,
 Då blef det fröjd hos barn och maka.
 Sin ljufva sömn de små försaka
 Att se sin fader, våt och kall,
 Med skörden komma från det svall,
 Der nyss bland skär han tycktes ila
 I kalla djupet ner till hvila.

Från norden flydde vinterns spår,
 Och fogeln sjöng, och det var vår.
 Så glad var Svärd, så säll i hågen!
 Så styrde han med vind på vågen.
 Han sänkte alla sina garn,
 De bräckliga och lätta flarn,
 Der fisken sig i snaran hänger,
 Och hem sin båt han åter svänger.
 Men stormen ifrån norden går,
 Och hafvets bölja våldsamt slår.
 De sänkta näten fjerran fly
 Och trasslas bort i vågens gny.

När Svärd på Skagern åter stred
 Mot vind och våg, att näten hinna,

Så kunde han dem inte finna:
 De voro borta — soln gick ned.
 I kojan väntade hans maka;
 Som hon, de små sin sömn försaka
 Att se sin fader, våt och kall,
 Med skörden ifrån Skagerns svall —
 Den väntade omsider kom.
 Så tröttad var han af den färden,
 Han kände ledsnad blott af verlden:
 Ej under, ty hans båt var tom.

Till mötes honom makan gick:
 Så glad och säll hon var till sinnes.
 Hon förde sig Guds nåd till minnes.
 Men båtens tomhet hennes blick
 Igenom qvällens skymning såg,
 Då blef hon sorgsen i sin håg.
 Hon föll i famnen på sin man,
 Och gråten från dess öga rann.
 "Hvar skola våra barn få bröd?
 Gud öfverger oss i vår nöd!"
 Så talte hon, och suckens röst
 Framsväfvade ur hennes bröst.

"Var ej så ledsen, kära maka!"
 Så talte mannen mildt och lugnt.
 "På sinnet kännes det ju tungt,
 Men Gud skall öfver oss än vaka.
 Han ser de armas hela nöd:
 Åt oss och våra barn han unnar
 Utaf sin nåd ett sparsamt bröd.
 Uti sitt ord han oss förkunnar,
 Att han barmhertig är och god.
 Tag dig, o kära maka, mod,

Att all vår nöd ståndaktigt bära;
 Af nöden kan man mycket lära:
 Igenom den vi pröfvas här.
 Gud till de arma ännu ser:
 I stjernans glans han skådar ner
 Till våra barn i hyddan der."

Med möda Svärd fick nya garn.
 I makans bröst blott växte isen,
 När han till sist fick sälja grisen,
 För att få pengar till de flarn,
 Som åter skulle lyckan söka
 Blott för att brödbekymret öka.
 Ty nästa gång, när Svärd i båten
 På Skagerns vågor styrde stråten,
 Bröt stormen lös Mot klippans hall
 Slogs båten läck i hafvets svall.
 Den sjönk, och Svärd i böljan låg,
 Men vräktes ändtligt lyckligt opp
 På klippans hall af storm och våg.
 Der satt han i den mörka natt,
 Så genomvåt, så trött och matt.
 När solen grydde, lugnt det var:
 En båt den stilla vågen skar.
 På denna båt han räddad blef,
 Och hemma snart han allt beskref.

Då stormar det i makans bröst.
 Hon höjer sin förtviflans röst:
 "O hårda öde... grymma lott!
 Qval, nöd och plågor hör man blott!
 O himmel! se de spädas nöd!
 Så ömt de qvida efter bröd.
 Afgrunden öppnar gapet opp

Och slukar glupskt mitt sista hopp.
 Afundsamt havvets bölja slår:
 Vårt usla lif hon bröd ej unnar.
 I nya dån hon grymt förkunnar
 Blott nöd och död i fraggors spår.
 Der slukar hafvet i sitt sköt
 Det skepp, som emot stormen bröt.
 Der famnas makar... nästa stund
 De sjunka i afgrundens mund.
 O fasa! död! jag skådar dig...
 Men hvarför mördar du ej mig?
 Drag svärdet mot mitt arma lif
 Och så min själ förlossning gif!
 Grym sjelfva himlen mot mig är:
 Mitt lif i nöd han blott förtär.
 Jag vågar knappt... min Gud! min Gud
 Hvi öfvergifver du oss så?
 Hvarföre lät du böljan slå
 Den lilla båten sönder der?
 För hård du mot oss arma är"!

"O maka"! talar Svärd så lugnt.
 "Visst kännes det i sinnet tungt,
 Men Gud oss pröfvar blott i nöden.
 Var trofast in i bleka döden!
 Höj upp till Gud din sorgsna röst!
 Han kan uti ditt qvalda bröst
 Den stormen stilla, som är lös —
 Så bäfvande du stod och frös
 Så mången gång i sena qvällen.
 Stod uppå stranden, der mot hällen
 Den yra böljan skummig slår.
 Stod väntande och såg mig hamna,
 Att uppå strand så ömt mig famna.

Då var oss lyckan gynsam nog,
 Men lyckan i vår sällhet dog.
 Dock, vet o hulda, ömma vän.
 Oss Herren ej förderfvar än!
 I nöd och brödbekymmer, bi
 Han, full af nåd, de arma står:
 Han helar alltid, när han slår.
 Han pröfvar blott, förskjuter ej,
 Och skall han öfverge oss? nej.
 Förtvifa ej! höj suckens röst,
 Bed Gud om bistånd, bed om tröst!
 När morgonrodnan, kysk och skär,
 På nytt i östern målad är,
 När solen åter går ur vågen,
 Skall jag i granngåln be om stöd,
 Om hjälp åt barnen: be om bröd.
 Var lugn i sinnet, säll i hågen!
 Var glad att jag ej fann min graf
 I djupet utaf detta haf!
 Var glad, att jag än styrka eger
 Att skaffa bröd af dagens slöjd?
 Vår nöd har än ej nått den höjd,
 Som du i sorg förtviflad säger.
 Men hafvet nu jag öfverger.
 I svett och i en daglig möda
 Jag tjena vill en torftig föda
 På landet, tills min sol går ner.
 Med lien vill jag gräsen skörda
 Och drömda qual i sinnet mörda."

Och Svärd, än i sin styrkas vår,
 På grannens åker diken gräfde,
 Och brödbekymret så han qväfde.
 Och sommarn kom, då gräset står

Så frodigt uppå tufvig äng
 Med blåa blommor uppå säng.
 Der syntes Svärd i karlars led
 Och främst han der med lien stred.
 Med kraftig arm han svärdet svängde
 Och yppig skörd till botten slängde.
 Der sprang en vipa, späd och rädd,
 Så pipande i blommig bädd.
 Och lärkan hos de kära små
 Var lika rädd i tufvan då.
 Men Svärd förvärfvade det bröd,
 Som lindrade den bleka nöd.
 Som i hans hem de kära tryckte.
 Allt mer han ur bekymren ryckte
 Den ömma makans sjunkna mod:
 Hon såg allt mer hur Gud är god.

Och Svärd kom hem en sommarqväll,
 Så trött, men dock så glad och säll.
 Han satte sig hos maken kär
 Och talte om hur Gud han är
 I godhet och i kärlek stor —
 Der satt en lycklig far — en mor,
 Som äfven lika säll sig kände.
 Dess ros så kysk på kinden brände.
 Men Svärd till henne talte så:
 "Guds kärlek bör man rätt förstå.
 Han styrer allt blott till det bästa,
 Trygg bör man sig vid honom fästa.
 Ej tvifla på hans stora nåd,
 Men följa klokt hans visa råd.
 Han pröfvar, agar, näpser blott
 För att oss menskor göra godt.
 Han synes ofta blott oblid,

Men hjälper dock i rättan tid.
 Och då, märk det min hulda maka,
 Då låter han oss glädjen smaka
 I högsta mått, på bästa sätt:
 Till hyllning har han därför rätt.
 Låt oss nu böja oss för Gud
 Och höja upp vår lofsångs ljud!
 Låt oss hans kärlek rätt betänka,
 När för hans thron vi nu oss sänka!
 "O Fader vår" ditt namn är kärt,
 Är heligt och tillbedjansvärdt.
 Som barn du oss af nåd upptar,
 Du alla väsens Gud och Far!
 "I himlen du så härlig bor",
 Der makten, som din nåd, är stor.
 Men hvarhelst stjernors härar fly,
 Din styrelse så vidt du sträcker,
 Och allmaktshanden nådigt räcker.
 Förutan dig blef kaos allt,
 Hvad du till ordning har befallt!
 Förutan dig, som bräckligt glas,
 Blef hela jorden sprängd i kras;
 Uppå vulkaner menskan står,
 Men du på eldens makter rår.
 "Ditt namn är heligt" som du sjelf
 Står heligt klar vid lifsens elf.
 För oss du uppenbarad är,
 Som särskildt ordet vittne bär;
 Derföre vi dig känna böra.
 Ej heligt kunna menskor göra
 Ditt helga namn. Men heligt, Gud
 Du vill att vi det skola hålla:
 O måtte vi då aldrig vålla,
 Att det vanhelgas mot din bud!

"Ditt rike komme till oss här",
 Som det af Jesus vunnet är!
 Må våra hjertan öppna vara,
 Att du ditt verk må der förklara!
 Att du igenom Andens tröst
 Må heliggöra våra bröst!
 Ty om ej hjertat helgadt är,
 Kan ej ditt rike komma der.
 "Din vilje ske hos oss, o Gud!"
 Ske som den sker af Kristi brud,
 Som evigt frälst, i hymner talar
 Din ära uti himlens salar!
 "Gif oss ett sundt och dagligt bröd!"
 Aek! lindra denna bleka nöd,
 Som grymt förhärjar och förtär,
 Hvarhelst vår jord en menska bär!
 "Förlåt oss all vår synd och skuld",
 Och var för Jesu skuld oss huld!
 Fördränk, o Fader, mild och god,
 Vårt skuldregister i hans blod!
 "I frestelse oss ej inled!"
 Hjelp oss, att med din Andas svärd
 Besegra djefvul, kött och verld!
 "Till sist oss fräls" ifrån all nöd
 Uti en fridfull, salig död"!

Och makan höjde så sin röst
 Ur stilladt, lugnt och fridfullt bröst:
 "O Gud! all ära dig tillhör!
 Stor är din nåd, din kärlek klar,
 Du allas väsens Gud och Far!
 Du pröfvar blott, förskjuter ej:
 Och kan du öfverge oss? nej"!

Åskvädret

sann händelse.

Skyhimlen tjocknar,
 Solljuset slocknar.

Vigarne ljunga och skyarne ila,
 Finna ej hvila:
 Stormen är lös ibland dunder och eld!
 Örnen så vild
 Bäfvande ses uti klippornas klyfta
 Vingarne lyfta.

Åskor och fasa!
 Gårdarne brasa.
 Gnistorna spritta, der viggarne ljunga;
 Asparne sjunga.
 Grenarne splittras af isande larm —
 Strålen är varm.

Flammor och brus,
 Dunder bland ljus.
 Skurarne hasta —
 Bäfvan och gny,
 Menskorna fly,
 Hvila och rasta.

Åter ett larm,
 Viggen så varm
 Fräser och lyser och mördar i hägnet.
 Gömda för regnet
 Träffas i höstacken
 Två mina vänner... den ene i nacken.

Höskullen röker,
 Oron sig öker.
 Åter en eld utaf himmelen lossas,
 Åskledarn krossas:
 Dybeck på grunderna bäfvande står
 Viggen i jorden sig slår.

Åkallan.

Gud! för din thron jag mig sänker på nytt:
 Synden, som börda, förfärlig jag känner.
 Glädjen hos mig uti sorg han förbytt,
 Grymt han mig bränner.

Värdes mig höra! jag ropar till dig:
 Hvem kan din kärlek till omfång utgrunda?
 Syndfull jag är, men förkasta ej mig!
 Gud dig miskunda!

Lugna mitt hjerta och stilla dess qual,
 Hjelp mig att bära min börda i verlden!
 Räkna ej synderna, stryk deras tal,
 Blotta ej svärden!

Älsklige Sonen du sände hit ned,
 Grym var den renes oskyldiga pina.
 Alla förtjenster, för allt hvad han led,
 Räkna för mina!

I hans utgjutna och heliga blod
 Värdes min börda af synden fördränka!
 I hans förskyllan jag finner det mod,
 Mig för dig sänka.

Helga min vandel! bevara min tro,
 Styrk mig i Kristo igenom din Andå!
 Gud! låt min sjål, när mitt stoft finner ro,
 Saligen landa!

Arbetsamhet.

Redan börjar solen dagen,
 Arbetstimman den är slagen.
 Ack! hvad dagen strålar skön:
 Alla foglar göra bön.

Äfven jag vill bedja, sjunga,
 Prisa Gud med sjål och tunga,
 Sedan går jag säll och glad
 Till mitt arbete åstad.

Genom flit man helsa vinner,
 Genom flit man brödet finner.
 Verka medan dagen är!
 Natten kommer, mörk han är.

Gottland.

Ömsvallad utaf Österhafvets vågor,
 Det lilla Gottland ligger der så täckt.
 Der slumrar det, när solen sina lågor
 Uti Atlantens blåå djup han släckt.
 Der vakar det, när ifrån Ryssland solen
 På nytt sig höjer i gudomlig prakt.

Der ligger Visby, blickande mot polen --
Men hafvets drottning saknar forntids makt.

Hvar är din forna prakt, o stad i norden?
Den rikedom, du egde, hvar är den?
Hvar är din flotta, som så vidt kring jorden
Med rika skatter styrde seglingen?
Den är försvunnen — dina drakar skjutna,
På hafvets botten hvila med din skatt.
De sköna templen ligga nederbrutna,
Och tiden grusar dem i dyster natt.

Men Gottlands folk är lyckligt, ty det eger
Båd hopp och styrka uti egen barm.
Det lyfter sig på sina frida läger:
Nu grusas ej dess prakt af krigets larm.
Dess vimplar flyga glädtigt öfver hafven,
Dess handel blomstrar, liksom ock dess hopp.
Förtryckt låg folket, suckande vid grafven:
Allt klarare går hoppets sjerna opp.

Lilla Emma

lär att bedja af sin moder.

Se, Emma, se hur solen tänder
Sitt ljus i österns glesa sky!
Sin kärlekshelsning Gud oss sänder:
Hans nåd är hvarje morgon ny.

Slut dina händer så tillhoppa —
Se hur jag gör, mitt kära barn —
I bön till Gud vi skola ropa:
Glöm leken, Emma, glöm ditt flarn!

Från jordens låga, dunkla dalar
 Höj tanken upp utur ditt bröst!
 Vår Gud, som bor i Himlens salar,
 "Föraktar ej de spädas röst".

Böj dig på knä till jorden neder,
 Men lyft mot skyn ditt öga opp!
 Ju mera ödmjukt menskan beder,
 Dess rikare blir hon af hopp.

Bed Emma så som jag nu beder:
 "O Gud, som uti ljuset bor,
 Se i din kärlek till oss neder!
 Din kärlek, som din makt, är stor.

För Jesu Kristi skull allena
 Du kan oss arma vara huld.
 Uti hans blod, det helga, rena,
 Aftvä oss all vår syndaskuld"!

Herrans omsorg.

Alla stjernor i det höga
 Lyda Skaparns visa lag.
 Uti soln hans klara öga
 Skänker jordens rund dess dag.
 Herrans omsorg famnar jorden,
 Håller den så vidt vid makt.
 Herrans omsorg smyckar nordnen
 I dess vårars ljufva prakt.

Rosen uti törnehäcken
 Prunkar uti Herrans skrud;

Böljan i den strida bäcken
 För från trakt till trakt hans bud.
 Säden växer, rik blir skörden
 Blott utaf hans godhets rön;
 Han ger glädjen, helsan, bördan,
 Han ger menskan ord till bön.

Herrans Anda fröjdar själen
 Midt i lifvets tunga strid;
 Herrans Anda smälter kälen
 I vårt bröst och skänker frid.
 Gud! din godhet evigt varar
 Och till allt den sträckes hän.
 Oss du mildast den förklarar,
 Oss, som ej förskyllat den.

Lycklig den!

Lycklig den, som genom verlden
 Sträfvar glad imot sin graf!
 Som uppå den svåra färden
 Lugn styr hän på lifvets haf!

Lycklig den, som städs kan dämpa
 Frestelser i egen barm!
 Lättare kan han bekämpa
 Verlden och dess yra larm.

Lycklig den, i döden eger
 Mod och kärlek, hopp och tro!
 På hvars graf bland dödens läger
 Vännens rosor tacksamt gro!

Till en sörjande moder.

Gråt icke så för barnet, mor!
 Den lille Frans i himlen bor.
 Der har han bättre än på jord:
 Hvad säger Jesus i sitt ord?

"Låt barnen komma hit till mig!"
 Tag, ömma moder, tröst till dig!
 Hvad är väl verlden? sorg och strid.
 Men hvad är himlen? fröjd och frid.

Frihet.

Frihet, frihet, qvittrar burens siska,
 När vårsolen gryr vid himlens rand;
 Samma språk vestalerne ju hviska,
 När de smeka blommorna på strand.

Frihet, frihet suckar hästen åter,
 När han grymt behandlas för en plog.
 Samma suckan bröstet föda låter
 Hos den menska här, som är biltog.

Alla, alla kreatur på jorden
 Sucka, qvittra, tala blott om strid.
 Ifrån södern till den höga norden.
 Längta alla, alla efter frid.

Sjelfva klippan suckar uppå grunden,
 Omkring henne hafvet vredgadt yr.

Hör på nordan i den gröna lunden!
Hör hur tungt han suckar, då han gnyr.

Frihet, frihet suckar menskoanden,
När han strider emot flärdens tropp.
Frihet jublar han, när, löst ur banden,
Frälst han höjer sig till himlen upp.

Ankan på kullen.

Midt i dammen på den lilla ön —
Kullen der, som syns så täck och skön,
Der bland blommor, som så fridfullt gro,
Har min gråa anka byggt sitt bo.

Hvarje gång jag går till dammens strand,
Blickar jag till kullens sköna rand.
Ankan rufvar der, hon blir ej glömd,
Fast hon är bland gräs för ögat gömd.

När en dag jag ner till dammen gick
Och till kullen sträckte ögats blick,
Fick jag der, på strand se ankan stå,
Och i vattnet summo hennes små.

Just på stunden flög en hök der fram,
Och de späda på den lugna dam
Skyndade att i sitt mjuka bo
Under modern finna hägn och ro.

(Rappa dig, rappa dig!)
Hör så talar ankan till de små!

(Rappa dig, rappa dig)
Nu så skynda de att modern nå.

Sälla anka uppå kullen der —
Säll därför, att du i frihet är!
Ser du ej jag väntar här på strand!
Ro till mig med dina små i land!

Bön för barn.

Gode Gud! du gaf mig lifvet!
Derföre är mitt lif mig kärt.
Allt det goda, mig är gifvet,
Är af nåd af dig beskärtdt.

Uti dopets flod du dränkte
All min skuld och gaf mig tro.
Och din Anda du mig skänkte
Att i späda bröstet bo.

Att ledsaga mig i tiden
Och dess strid, du honom gaf.
Hjelp mig tåligt kämpa striden,
Stark i tron in till min graf!

Jag har ofta mot dig brutit.
Ack, förlåt mig all min flärd!
Aldrig har du mig förskjutit —
Jag var ej din godhet värd.

Gif mig kraft att kunna vandra,
Såsom det anstår Guds barn!

Att ej likar syndigt klandra
 Uti lek med lifvets flarn!

Att ej moder eller fader
 Visa sturskhet, trotsigt mod!
 Jag är syndfull, men så glader,
 Ty du Gud är evigt god.

Tafian.

Se hvad färg och fägring Gud
 Lagt på tafian af naturen!
 Skogen, klädd i löfrik skrud,
 Sjön, afspeglad af azuren.
 Solen, prydd i glesa skyn,
 Strålar tafian full af dager —
 Denna tafia ljuft betager,
 Den är himmelsk för vår syn.
 Ormande i denna dalen,
 Letar bäcken lugnt sig fram;
 Se de glada fromma lam,
 Betande — och under alen,
 Nära bäckens sköna strand,
 Sitter herden och i hand
 Bär en flöjt. Och se hans hatt!
 Huru platt och bar han sitter!
 Tänk hur härlig, glad och vitter
 Nu han diktar något spratt!
 Denna tafia, prydd af våren,
 Denna schäf med spaka fåren,
 Utaf allt idyllen här,
 Ack! så ljuft fulländad är.

Tag ditt ritstift strax, konstnär!
 Taflan värdig är afbildad;
 Presentera din Mathilda
 Af din konst ett exemplar!
 Visa huru taflan var!

Afsked till lifvet.

Hvad är lifvet, att du längtar
 Längre på dess vågor segla?
 Har du, o min vän, ej pröfvat
 Nöden nog i storm och dimma!
 Jag är redan trött på färden
 I de dunkla rosendalar —
 Rosendalar — idel rosor
 Målar mången sig i verlden:
 Men erfarenheten talar.
 Jordens dalar äro sköna,
 Ofta paradisiskt täcka;
 Men en färd uppå dess stigar
 Är ej blott en färd på rosor.
 Törne sargar ofta foten,
 Marken bränner, själen trånar.
 Träden ingen skugga gifva,
 Fastän kransade af våren;
 Själens längtar efter hvila,
 Hvila från den trötta färden.
 Gerna for jag fjerran, fjerran
 Från den fröjd, mig verlden unnar.
 Uppåt längtar trötta anden
 Från bekymmer, ve och jemmer.
 Så den gamle Lenberg talar,

Der han sitter under linden.
 Sitter i den stilla dalen,
 Som är prydd med vårens kransar.
 Tärd af plågor, djupt han suckar,
 Talar sitt farväl till lifvet.
 "Gerna, verld, jag dina dalar
 Lemnade i qväll för evigt.
 Det är sannt, att verlden eger
 Nöjen nog, att menskan bjuda:
 Glädjen finnes der att skörda,
 Om man blott förstår att glädjas;
 Jag har fröjdats, jag har lidit,
 Jag har pröfvat lifvets strider,
 Så i glädjen, som i sorgen.
 Men erfarenheten säger,
 Att af sorgen har jag skördat
 Dubbelt mer än utaf glädjen.
 Dessa löf i lindens krona
 Skugga under heta dagen
 Min af ålder kala hjessa.
 Men den skuggan ej mig skänker
 Sällhet i mitt tunga sinne.
 Uti mina unga dagar,
 I den flydda lefnadsvåren,
 Satt jag ofta här och glömde
 Alla mina qual och sorger.
 Satt hos Clara här i qvällen,
 Sällhet då jag endast drömde:
 Tänkte jorden var en himmel.
 Annat fick dock snart jag veta,
 Pröfva mer än mången annan,
 Som nu hvilar uti griften.
 Clara blef min ömma maka,
 Henne älskade mitt hjerta,

Och med henne flydde tiden
 Hastigt undan till sin hvila.
 Men om år och dag den hulda
 Kära makan for ur verlden.
 Då blef jag så tung till sinnes;
 Aek! mitt hjerta ville brista!
 För min Clara blott jag lefde:
 Aek! hon var min sol om våren
 Och min glädje, när jag sörjde;
 Var min tröst, när qval mig brände.
 Länga är det sen ur tiden
 Hennes ande blef förlossad.
 Många bittra strider sedan
 Har uppå min färd jag pröfvat.
 Nu är jag så mätt af verlden,
 Nu jag längtar efter hvila.
 Kom, o Gud, kom snart att hemta
 Mig till ro uti din himmel:
 Kom att lossa trötta anden
 Ur de band, som honom pina!
 Milde Herre, Jesu Kriste!
 Tag din brud från jordens dalar,
 Att hos dig i himlen fira
 Evtigt bröllop bland de sälla"!

På hafsstranden.

På hafsstranden sitter en längtande mö
 Med rosiga kinder och barm, som en snö.
 Den dygdiga flickan på stormiga stranden
 Inritar den älskades namn uti sanden.

"O haf"! så hon talar med bäfvande röst.
 "Häf ej så oroligt ditt stormande bröst!
 För högt du, o bölja, mot klipporna rusar,
 För grymt du i vreden kring älsklingen brusar!

Min Axel nu vräkes bland klipporna der:
 I julen den brusande våg honom bär.
 Nog ser han sin flicka, när hitåt han blickar,
 Mång suck han med stormen mig säkert nu skickar?

Hvad ser jag! på stranden slå böljorna opp
 En menska, en yngling — nu slocknar mitt hopp:
 O det är min Axel — der slungas af svallen
 Hans julle och splittras mot klippiga hallen"!

Den vredgade böljan den älskade slog,
 Men flickan sjönk ned i hans armar och dog.
 Hvar midnatt dess vålnad än vandrar till stranden
 Och snyftar och suckar och gråter i sanden.

Hafvet.

Haf, du oroliga! lägg dig till hvila igen,
 Slå ej din bölja så yr och så vredgad mot stranden!
 Vräk ej i djupet der fjerran min seglande vän,
 För honom lyckligt till ro i de väntade landen!

Sagdt, och en röst ifrån himlen så klingande ljud:
 "Lägg dig till hvila", så talade Herren till vågen.
 Vännen der fjerran på djupen var frälst ur sin nöd;
 Hafvet var stilla — blott vårflägtar vaggade rågen.

Stilla frid.

Ifrån himlens ljusa salar
 Sänk dig ned, o stilla frid!
 Uppfyll jordens sorgedalar,
 Stilla der den grymma strid!
 Stilla frid, så hjertat talar,
 Sänk dig ned till evig tid!

Menskan vandrar genom tiden,
 Kämpande på stiglös trakt.
 Svärden smidas blott till striden,
 Derfor fejas de till prakt.
 Himmel! låt den stilla friden
 Sämja folken med sin makt!

När din själ i trånad brinner,
 När ej lugn du finner här,
 Blott i stilla frid du finner
 Denna ro som ej förtär.
 Blott med stilla frid du vinner
 Lifsens krona ofvan der.

Uti himlen menskoanden
 Evigt tonar fröjdeljud.
 Salig den, vid grafvensranden
 Fridfullt väntar dödens bud!
 Glad han lemnar jordelanden,
 Saligt hamnar han hos Gud.

Våren kommer.

Se! våren kommer, ljufva stunder
 Vi nu i norden skola få;

Snart skola alla foglar slå
 På hvarje gren i gröna lunder.
 Se! våren kommer. Solen opp
 I rosig drägt ur vågen går.
 Re'n sippan nyutsprucken står.
 Och menskan fylls af fröjd och hopp.
 Ja, våren glada känslor föder:
 Välkommen han i nordén är,
 Så efterlängtd och så kär,
 Som ingen vår i varma söder.
 När vintern länge härjat nordén
 Och der med snö bemantlat jorden,
 Hur ljuft att då se vårsoln gry
 Och drifvan för dess strålar fly!
 Men våren kommer ock med köld:
 Dess kalla väder ofta bräka
 Och hafvets svall mot stranden vräka,
 Och himlen göms i molnens sköld —
 Den ljufva våren glädje gifver.
 Men när jag honom här beskrifver,
 Kan jag ej tåga med den sorg,
 Han ammar uti tjäll och borg.
 Der vändas en i envis snufva,
 En annan blott hektik förtär,
 En tredje öfver gikten svär
 Och hundra sig i halsfluss grufva.

På slotterängen.

Det frodiga gräset på tufvorna der,
 Nu fälles det ner af de slipade svärdén.

Hör! vipungen piper: han bäfvande är,
Han springer för lien och tänker — ack, verlden!

Med svett på sin panna, med kraft uti arm
Går dagakarln fram med sin mördande skära;
Och lärkan, den lilla, af ångest är varm,
I tufvan hon rufvar på ungar så kära.

Hon blickar mot himlen så bedjande opp,
Gud Fader ser ned till den bäfvande lilla;
Han säger: "var stilla, var tyst och haf hopp"!
Och lien sa kratsch! men den rädda satt stilla.

Blott tufvan var skuren, men lärkan, än rädd,
Var frälsad från svärdet, fast henne så nära.
Hon tackade Gud med en blick från sin bädd —
Hvad kan du af lärkan, o menniska, lära?

När faran du lyckligt i verlden undgår,
Bör Gud hafva äran, ty han kan blott skydda.
All hjälp och allt hägn af Gud Fader du får,
Han ser dig, när ljungelden korsar din hydda.

Afund.

Ofta tycker du så här,
Der du strider tungt på färden:
Andra ha det bättre der,
Jag är allt för arm i verlden!

Se hvad högt och präktigt slott
Herremannen von P. eger!

Tjället mitt är ruckel blott,
Fattigdom är der mitt läger.

Nöj dig med din lilla lott,
Der så svett du går vid plogen!
Tacka Gud för hvad du fått,
Bed, var trägen, glad och trogen!

Den hvita liljan.

§ Som snö, så ren, så skär o lilja är din drägt:
Med ljusets helga englar är du uti slägt;
I hvita drägter de för Gud i himlen stå.
Ej någon fläck ha de: i ljus de lysa så.

I härlig glans du ler och prunkar hvarje år;
Din lukt är fin: med vinden bort den fjerran går.
Som du i prakt så skär ej sjelfva Salmo var,
Så prunkar blott den frälsta själ, som ifrån tiden far.

Lärkans lof.

J åkerfåran hoppar lärkan ner,
En liten mask hon der i mullen ser.
Så tacksam för den gäfva, himlen ger.
Till fårans topp hon skyndar, lätt och snar.
Der lyfter hon på stund sitt vingepar,
Och glad och säll hon på de lätta vingar
Mot himlens skyar uti zenit svingar.
Allt högre ifrån jordens låga grus

Hon svingar lodrät emot solens ljus,
 I luftens blåa salar sången klingar.
 Hvad fröjd, hvad lof och tack ur lärkans bröst!
 Och skaparn hör den lillas ljufva röst.
 När Gud sin gåfva, menska, dig beskär,
 Var tacksam då, som lilla lärkan är.

Skogen.

Du täcka skog! i löfvens sal
 Du bergar fink och näktergal;
 Du binder stormen i dess gång
 Uti ditt ljufva tvång.

Så stilla och så klar och ren
 Går bäckens våg inunder gren.
 Blott källans sorl vid roten der
 Ett ljud i skogen är.

Så gerna uti skuggan sval
 Man dväljes under löfrik al —
 Att dröja der hos nordens mö,
 Är att af kärlek dö.

Vårbäcken.

Från klippan i skogarnes famn
 Jag hastar att söka min hamn;
 Min hamn är det blånande haf.

Der dränker jag fröjden
 Från skogrika höjden,
 Den fröjd, som blott våren mig gaf.

Som ormen i flykten sig rör,
 Så färden i dälden jag gör;
 Der leka små lam vid min våg.

Dess herde i dalen
 I skygd under alen
 Beundrar mitt svallande tåg.

Åskan.

J åskans brus Guds röst du hör,
 I blixstens ljus, som molnet strör,
 Guds vrede du, o menska, ser —
 Se blixten nu, nu slog han ner!
 I dalen slår en låga opp.
 I fjerran står på kullens topp
 En liten borg i åldrig prakt.
 Hvad ryslig sorg! från trakt till trakt
 Man skåda kan dess lågors sken.
 Hvad borgen brann! nu är han re'n
 Nedbrunnen der. Än åskan går.
 Mörk natten är: när blixten slår,
 Blott då är hemska natten ljus.
 O Herre! stilla åskans brus!

Skeppsbrottet.

Hösten var inne —

Sorgliga minne:

Minne af stormar, olyckor och nöd.

Plågor och quidan och tårar och död.

Sådan är världen.

Menskan på färden

Kastas på lifvets oroliga haf,

Finner sin graf.

Skyar like busar

Fly på fästet opp:

Nordanvädret rusar

Genom tallens topp.

Uti skog det knakar,

Stormen växer der.

Sjelfva eken brakar,

Fast han jernhård är.

Hafvets bölja rysligt fradgar,

Ångarn vagggar.

Djupet hotar sluka opp

Sista gnistan utaf hopp.

Emigrant på färden der!

Se din graf!

Yra haf,

Säg hvad hat till hämd du när!

Böljorna gå,

Ångarn de slå.

Vräka den der

Grymt ibland skär.

O hvilken fara!

Ångarens brasa
 Fåfängt blott ökar maskinverkets gång.
 Vågornas sång
 Jublar om seger på elden så varm —
 Bäfvän och jemmer och suckan och larm.
 Ångaren stöter på grund . . . går i tu:
 Nådige Gud, ack! förbarma dig nu!

Fåfängt man sträfvar,
 Klagar och bäfvar.
 Vattnet inrusar,
 Fragar och brusar.
 Ångarens brasa,
 Än hörs hon rasa.
 Plötsligt hon spyr —
 Åskor hon tänder . . . besättningen flyr.

Ångaren famlar,
 Bräckes och ramlar.
 O hvad det brakar!
 Se huru kärt dessa makar
 Famnas i fallet,
 Drunkna i svallet!

Se hur modern trycker
 Barnet till sin barm!
 Böljan henne rycker
 I sitt vilda larm.
 Hör hon qvider,
 Suckar och lider!
 Se hur hon strider!
 Ropar: "o Kristus! Guds Son! o du . . ."
 Nådige Gud, ack! förbarma dig nu!

Morgonen.

Solen stiger opp,
 Våren ljuffigt prålar.
 Rosen, grydd ur knopp,
 Sig i purpur målar.

Uti dal och höjd
 Alla foglar sjunga.
 Sjunga hopp och fröjd,
 Der på qvist de gunga.

Dagakarlen går
 Till sin slöjd i skogen,
 Och landtmannen sår
 Kornet efter plogen.

Lifvet, pånytt födt,
 Är blott fröjd och gamman.
 Der det var så dödt,
 Jubla allesamman.

Menskan fylls af hopp,
 När hon ser naturen.
 Anden vaknar opp,
 Flyr, på strålen buren.

Morgonen är skön.
 Ut ur slutna kammar!
 Ut på ängen grön,
 Se hvad våren ammar!

Emmas monolog,

Dagen går till hvila,
 Månen stiger opp;
 Himlens skyar ila
 Undan för dess lopp.

Jag min lampa tänder,
 Sänker rullgardin.
 Makar ugnens bränder,
 Gör min kammar fin.

Se hur himlen klarnar!
 Molnen svinna der.
 Innan klockan varnar
 Har jag Axel här.

Nu är kammarn färdig,
 Enkel är dess prakt.
 Är dock Axel värdig.
 Som han sjelf har sagt.

Men min älskling dröjer,
 Klockan varnat har —
 Stigen nog han plöjer,
 Himlen är ju klar.

Rullgardin är dragen —
 Kommer han ej der?
 Jo, ack jo! i hagen
 Re'n min Axel är.

Den maskstungna rosen.

En ros så frisk och skön ur knoppen sprack,
 Och fjäriln vällust ur dess sköte drack.
 Hvar gång, när vårens sol så klar rann opp,
 Den späda rosen log i prakt och hopp.

Det var så ljufligt se dess purpurskrud,
 Och andas hennes lukt i ro vid linden.
 Re'n stod i all sin prakt den kyska brud,
 Då plötsligt fågningen försvann i vinden.

En liten mask på hennes stängel åt —
 Hon dog på höjden af sin prakt på kullen.
 Så, mången älsklig färna på sin stråt
 Dör hän i blomningen och sänks i mullen.

Den höga bryggan.

En brygga vet jag, målad, aek så skönt
 Med rödt och gult och brandgult, blått och grönt.
 Den bryggan på ett ögonblick sig målar:
 Mot solens sken hon så förklarad prålar.
 De högsta master på ett skepp ej nå
 Till bryggan opp, der hon så härligt skiner;
 I rödt hon prunkar klar, liksom rubiner.
 Ej tyngd har bryggan — ingen tyngd hon bär:
 Ett barn är oek för tungt att gå derpå.
 Den bryggan bygger sjelf sig hastigt der,
 Men lika snart hon oek försvunnen är.
 Hvar finns den bryggan? gissa det min vän!
 I molnen ja. Säg oek hvad namn har den!

Hymn

af lille Hans.

Högt ofvan jordens dunkla dal
 Du thronar, Gud, bland stjernors tal.
 I evigt ljus du strålar der,
 Ty sjelf du solen är.

Du sluter himlen i din famn,
 Med stjernor skrifver du ditt namn.
 Och blomman här, så gul, så blå,
 Hon målar dig också.

I himlens höjd har du din stol.
 Men jorden är från pol till pol
 Din fotapall: hvem dristar sig
 Att vilja mäta dig?

Hvem kan dig undfly? ingen, ack!
 Fåfångt sig Adam undanstack.
 I mörkrets mest fördolda vrå
 Der skådar du också.

Och därför vill jag akta mig,
 Att med en synd förtörna dig.
 Var du, o Fader vår, mig huld,
 Förlåt mig all min skuld!

Lär mig att lefva så hvar dag,
 Att du till mig har godt behag!
 Hjelp mig att göra rätt och väl
 Och fräls min arma själ!

Grafven.

När krig dödens helga läger
 Jag i sommarqvällen går,
 Ingen rysning bröstet eger,
 Hjärtat ej af bäfvan slår.
 Sälla känslor fylla anden,
 När jag tänker hvilan der;
 Efter strid kring jordelanden
 Ljufelig denna slummer är.

Ej för grafven räds mitt hjerta,
 Der får själens hydda ro;
 Efter mödor, sorg och smärta,
 Blir din graf ett stilla bo.
 Ryslig synes denna kammar,
 När du skådar ned deri.
 Bäfvan ej hos mig han ammar,
 Lugn jag vandrar den förbi.

Kroppen, efter tunga strider,
 Skall till sin förvandling gå;
 När ej mer af gikt han lider,
 Roligt der han hvilar då.
 Medan världen yr och gormar,
 Sofver han i stilla ro.
 Sofver lugnt från tidens stormar
 I det tysta, frida bo.

Suckan ur stoftet.

Från jordens låga grus
 Mot himlens klara ljus

Den tärda menskan blickar.
 Blott Jesus stilla kan
 Den sorg, i själen brann,
 Sin tröst han huld oss skickar.

Som solen, skär och ren,
 Kring jorden strör sitt sken
 Från södern till nordpolen,
 Så Jesus i sitt ord
 Förklarar sig på jord,
 Ty Jesus sjelf är solen.

Men mörksens förste går,
 Att uti menskans spår
 I flärden själen fångsla.
 I kött och verld så snärd,
 Du strider, arm och tärd,
 Dig bojor blott beängsla.

Då suckar Kristi brud,
 Och suckens höjda ljud
 Upp öfver stjornor ilar.
 "Kom", talar Brudgumen,
 "Kom upp min sorgna vän" —
 Och brudens stoft sig hvilat.

Återkomsten till hembygden.

Med glädje nalkas jag den bygd,
 Der fädren sina strider stredo;
 Der de i tjällens låga skygd
 Sin sista bittra smärta ledo.

Du stilla trakt kring hemmets tjäll!
 Du fångslar med din vår mitt öga.
 Men själen gör du mera säll —
 Naturens skönhet har du föga.

Ej täcka kullar prunka der
 Med lunder, kransade vid grunden.
 En vidsträckt slätt hembygden är,
 Blott sällan utaf stenar bunden.

Från kyrkan, denna hvita brud,
 Till hafvets svall, rätt ned i söder,
 En vidsträckt äng i blommig skrud
 Så präktigt ler, när vårsoln glöder.

Ett sorgligt minne stiger opp
 Från denna äng med krönta tufvor:
 Der suckar vädret i sitt lopp,
 Der sucka nejdens vilda dufvor.

När åskan öfver ängen drog,
 Låg i en höstack tvenne männer.
 En blixst dem båda ihjelslog —
 Den händelsen så mången känner.

I Dybecks cast.

§ydländsk är norden i behag,
 I stum förundran kan man sjunka:
 Se! rankan lyder konstens lag,
 I norden äfven drufvor prunka.

På fria fält på söderns jord
 Bäst rankan gynnas af naturen.
 Men konsten lånas ej i nord,
 Och äfven der blir drufvan buren.

Hvad rikedom af klasar här!
 Hvad skall då rankan ge i söder?
 När så i norden tyngd hon är,
 Dess mer, der solen högre glöder!

Under lind och cyrén.

Af vårens prakt är linden full,
 Cyrener den så grannt omhägna;
 Jag dröjer här — på hattens kull
 Ur linden blomsterdofter regna.

Här är mitt hjertas ljufsta ro,
 Här vill min lefnadsvår jag drömma.
 Kom hulda! svär mig här din tro?
 Cyrener oss för hopen gömma.

Glöm svunna dagars sorg och strid!
 Elysiskt lifvet här dig vinkar.
 Kom Ida! dröm med mig om frid!
 Ej länge våren så sig sminkar.

Schweiz.

Jag vet ett land, ett härligt land
 Med berg, som molnen nå.

Med mången blomstersmyckad strand,
Vid insjö, himlablå.

Det landet Sveas syster är,
Och friden är dess ro.
Dess folk så lyckligt lefver der,
Så godt de sammanbo.

På dina vinberg, land, har bott
Så mången hjelte stor,
Som blödt för frihet: kämpat, trott —
Och lagern evigt gror.

Hur gerna såg jag dina fjell,
Du ärorika land!
Såg dina täcka, frida tjäll
På blommig insjöstrand!

Hur gladt jag skulle dikta då
I vers mitt hjertas fröjd!
Och ro på insjöns stilla blå
Och stiga djerft i höjd.

Men resan blir väl aldrig af:
Min verld mitt Svea är.
Der vill jag vandra till min graf:
Den jorden är mig kär.

Förr och nu.

Förr ned till Hörte skog
Så gladt hvar vår man drog.
Der var så skönt,

Så friskt och grönt!
 I ekens topp
 Sin fröjd, sitt hopp
 Den muntra fogeln slog.

Så fri från hvarje tvång
 Man sjöng sin muntra sång.
 Mång blomma der
 I gladt besvär
 Man villigt bröt,
 Man kransar knöt,
 Och tiden blef ej lång.

Nu skogen härjad står,
 Man gerna dit ej går,
 Hvar buske der
 Borthuggen är.
 Från träd till träd
 Man odlar säd,
 Sin klagan finken slår.

Och hafvet med sitt svall
 Mot stranden sjöng, och skall
 Der länge än
 Om härjningen
 Så vredgad slå
 Och sjunga så:
 "Hvar är vår glädje all"!

Det aflöfvade trädet.

De löf, o träd, så skönt du bar,
 Den krona som så härlig var.

Hvar är den nu? den svunnen är;
Den kalla nordan bort den bär.

Så naken nu du står i lund
Och skälfter på din starka grund!
Så darrande du länge får
Stå väntande på vår.

Ej fogel tonar i din topp,
Som förr sitt hjertas fröjd och hopp.
Blott sparfvén der i morgonen
Till täflan bjuder likar än.

Den mörkblå ängen.

Jag vet en äng, så vackert blå,
Ej någon blomma finns derpå.
Ljusalfer i den ängen bo —
Ej tufvor vagga dem till ro.

På denna äng en tropp med får
Har betat i mång tusen år.
Ej gräs den mörkblå ängen bär,
Men fåren beta likväl der.

En vacker herde, silfverklädd,
På ängens glesa, lätta bädd,
För fåren vakar, ljus och skär —
Säg nu, min vän, hvad ängen är!

Hunden vid borggårdsporten.

"Här har jag nu väntat tre timmar i qväll.
 Grymt nordan den fallande snön mot mig jagar:
 Hos herrskapet sitter min herre så säll
 Och spisar helt makligt en rar frikadell
 Och tårtor och stek och hvad krams han behagar.
 Vid porten, den stängda, en bit ej jag får,
 Blott lukten af steken mig någon gång når.
 Jag bränner af vrede, men vågar knappt gnälla:
 Min herre har sagt, att jag här ej får skälla.
 Ej gerna man tiger, när hjertat har fröjd,
 Dess mindre, dess mindre, när man är missnöjd.
 Att tiga och ej få en bit i sin mund,
 Säg är det ej harmfult att då vara hund"!

Festina-lente.

"Min man en vän till Bacchus är:
 I bränvin är han dödligt kär.
 Vid bålen längst han dricka kan:
 "Festina-lente", säger han.

I bättre klubbar trifs han ej;
 Der skyr man helst hans konterfej.
 När sent han raglar hem burdus,
 Då kommer han från sämre hus.

Hvar morgon jemt i timmar två
 Han drager sina strumpor på.
 Ur sängen knappt han hinna kan --
 "Festina-lente", säger han".

Den husvilla flickan.

Se arma flickan der! hon lider nöd.
 Hör hennes klagan, hennes bön om bröd:
 Dess verld är tung: ej under att hon klagar.
 Den kalla nordanstormen henne jagar.

I trasor klädd hon är och våt af regn;
 Från hus till hus hon går och ber om hägn.
 Men mången gång man henne hägn ej gifver;
 Ack! hånad blott den lilla ofta blifver.

Du som af Gud har fått en bättre lott,
 Vet, himlen bjuder dig att göra godt!
 Gif akt uppå hur tiggarflickan lider,
 Medlidsamt se hur hon i armod strider!

Hon hungrar — "bryt den hungriga ditt bröd!"
 Hon fryser — "kläd den nakna, var dess stöd!"
 Husvill hon är. O låt din lugna hydda!
 Uti sitt hägn för stormen henne skydda!

Fast arm och fattig, menska dock hon är;
 För henne, som för dig, gryr solen der.
 För henne äfven Frälsaren så blödde,
 För henne, som för dig, han led och dödde.

Märk hela vidden af den armas nöd!
 Ack tänk uppå hvad Herren Kristus bjöd!
 Som arma flickan ses i verlden lida,
 Så kanske sjelf du förr'n du dör får strida.

I Indien.

Tigern sig smyger. Han längtar att mörda;
Soldaten Albin på vandringen ilar.

Under ett träd han i Indien hvilar;

Lägger sin börda —

Börda . . . sin son — ack! som fader han ömmar,
Sjunker med älsklingen ljufligt i drömmar.

Farlig är verlden,

Vådlig är färden.

Albin dock tänker så föga derpå —

Menskan är så.

Men, bäst hon drömmer om sällhet och lycka,

O ve! då rycka

Blodiga öden den slumrande bort:

Glädjen är kort.

Albin än hvilar,

Tigern blott ilar,

Smyger och längtar att drieka hans blod.

Skapare god!

Hejda den hisklige mördarens fart!

Skynda. ty snart

Krossar han Albins så tröttade ben —

Himmel! ack! re'n . . .

Albin! o se!

Ropa! ack ve!

Bort han af tigern släpas så blodig.

Faran är stor.

Hvem är väl modig

Rycka den arme ur mördarens klor?

Sonen så gråter,
 Suckar han låter.
 Fadern förkrossas,
 Anden förlossas.
 Hör du ej Gud
 Klagande ljud!
 Hvarför skall menskan så strida,
 Sucka och lida?

Gustaf II Adolf.

Som åskar i Tyskland kanonerna larma,
 Hvad är det för strid, men det åskar så der?
 Förtryckta och blödande lågo de arma,
 De Lutherska kristna för Ferdinands här.

Så bedjande blickar till Norden de sände,
 De bådo kung Gustaf den andre om skydd.
 Medlidande han med de blödande kände,
 Och frälsningens sol för de arma var grydd.

Med ständerna kungen tog afsked till färden,
 Och dottern, den späda, han bar på sin arm.
 Så for han att pröfva de huggande svärdens
 Och svenskarnes mod vid kanonernas larm.

Odödligt är kungens så heliga sinne:
 Hans namn man med vördnad än nämner i nord.
 Kring jordeu, som blixtarne, ljungar hans minne;
 Hans strid, som hans bane vid Lützen är spord.

Med nordmannamod på det blodiga läger
 Han mönstrade hären med klaraste blick.
 Han föll som en hjelte för sanningens seger:
 Re'n seger han vunnit, när bansår han fick.

I det göna.

Huru ljuft att i det gröna gå,
 Slå sig ned till ro en stund på ängen!
 Knyta kransar utaf blommor blå
 På den friska och så mjuka sängen.

Har man då en nordisk Eva der,
 Knyter hon "för-gät-mig-ej" i kransen,
 Säg om ej i paradiset man är:
 Utaf sällhet kan man mista sansen.

Under skämt och sång i brödralag
 Skyndar tiden fort uti det gröna.
 Nordens "Maja" prunkar i behag,
 Men för "flygtig", sägs det, är den sköna.

Mitt barndomshem.

Så ljuft är minnet af det tjäll,
 Der först jag såg en skymt af verlden;
 Der jag som barn var himmelskt säll.
 Vid vaggan på den stilla härden.

Till detta hem min tanke flyr
 Och aldrig går det ur mitt minne.
 Men hvar gång dit till fots jag styr,
 Blir jag så tung uti mitt sinne.

Hvar är den blomsterkulle nu,
 Der jag så säll min barndom drömde?
 Dess hvita lilja var så ljuf,
 Hos henne lifvets sorg jag glömde.

När vårens sol så härligt log,
 Hon öppnade till Gud sitt öga.
 Ack! liljans blick min egen drog,
 Drog den med sig imot det höga.

När jag besåg den blommans skrud,
 Jag först Guds kärlek tänka lärde;
 Jag lärde den i lärkans ljud,
 Och himmelsk sällhet hjertat närde.

Med jorden jemnad kullen är,
 Och ingen lilja hagen gömmer.
 Nu ser man bara prosa der —
 I bara kål man dikta glömmer.

Leendet.

I spegeln Jenny ser sin bild
 Och ser sig vacker och blir mild:
 Att hon är vacker, nekas ej,
 Men är hon det i spegeln? nej.

Som ofta plägar ske med glas,
 Har spegeln gått sin kos i kras.
 Ännu ej spegel Jenny fått:
 Hon tänker så: det är ej brådt.

När nu den sköna flickan ler,
 Ej mera ljufhet någon ser.
 O flicka! du är vackrast då,
 När minst du tänker sjelf derpå.

Missnöjet.

Det var så skönt, ty vår det var;
 Den grydda solen sken så klar,
 Så lyste hon i fjorton dagar.
 Ett enda moln ej vinden jagar,
 Men Clara endast, endast klagar.
 Mot henne grym var ödets lott:
 En parasoll hon än ej fått
 Och hatten skuggar pannan blott —
 I synen solen vänligt skiner,
 Men Clara gör blott sura miner.
 ”Om blott en sky på himlen der”,
 Så talar hon så rysligt fjär,
 ”Om blott en sky för solen var,
 Ej så min kind hon ständigt brände.
 Min skönhet far, den solas bort —
 Ack hvad det är på jorden torrt!
 O himmel! du oss nådigt hägna!
 Gif moln och låt dem genast regna”!
 Re'n nästa dag var rysligt kulen,
 Och himlens hela rund var mulen.

Det regnade i skurar ned —
 I dalen Clara stigen stred
 I mycken smuts och ler och smörja.
 Då hörs hon missnöjd talet börja:
 "Hvad öde! här på denna stig
 I ler och smuts jag dränker mig!
 O måtte molnen regn ej ösa,
 Men genast fly och sig upplösa!"
 Re'n nästa dag var himlen klar,
 Ett enda moln den då ej bar —
 Nu i solfjäderns lätta skygd
 Sig Clara ständigt noggrannt gömmer.
 Hon smilar flatt och bara drömmer
 Allt om sin skönhet och sin dygd.

Kapitalet.

En fattig man städs sorgsen gick,
 Han flitig var, och bröd han fick,
 Ej fattigdomen honom tryckte.
 Men andra hade större lott —
 "Ej något kapital han fått".
 Så var hans klagan; så han tyckte.

När samma klagan taltes jemt,
 Tog en hans vän sig för, med skämt
 Och glädtigt joller honom svara.
 Bland annat talte han så här:
 "Ditt kapital din styrka är,
 Säg kan, min vän, du det undvara"!

I lusthuset.

Här solen rullar ner,
 Går månen opp,
 Och Luna vänligt ler
 Bland stjernors tropp.
 Ned i vårt lusthus här
 Gudinnan far:
 I strålar krönt hon är
 Så himmelskt klar.

Låt oss en serenad
 Den väna ge!
 Kom broder och var glad,
 Vår sällhet se!
 Här ha vi purpurbål,
 Se vinets ras!
 Nu dricka vi en skål
 Ur fulla glas.

Var glad, när du är ung,
 Var glad och säll,
 Med oss din glädje sjung
 I vårens qväll!
 Låt sorgens dimmor fly
 Från pannan bort!
 All ledsnad, broder, sky!
 Vår tid är kort.

Ack om jag vore der!

Hvad ljus i himlen ofvan åskans sky!
 Hvad glädje der högt öfver verdens gny!
 På jorden Kristi brud så tröttad är.
 Hon suckar djupt: "ack om jag vore der"!

Hon vandrar i en öken, qvald och tård,
 Hon seglar på ett haf, i stormar snärd.
 Hon blickar längtande mot fridens land,
 Der evigt vårlif herrskar uppå strand.

Då suckar hon: "ack, om jag vore der!"
 "Der står min brundgum och en krans han bär.
 Det är den bröllopskrans, han ämnar mig;
 Ack, Kristus! se min strid! förbarma dig"!

David och Goliath.

Ur Filisteers läger
 En jätte stolt ses gå;
 Till Israel han säger:
 "Hvem är, som mig kan slå!
 Välj ut en kämpe modig
 Till tvekamp mot mig här!
 Och blir jag fäld och blodig,
 Vår här till tjenst er är.

Men om jag honom fäller,
 Om segern tillhör mig,
 O Israel! du ställer

Uti vår tjenst strax dig."
 Men ingen, hur han lågar
 I harm af jättens mod,
 Mot honom kämpa vågar
 Att spilla lif och blod.

Men David kom, att bröder
 I Israels läger se;
 Han Goliath hör, han glöder
 Uti sitt anlete.
 Hans blod i brand sig byter,
 Af harm hans hjerta slår:
 Han hör hur jätten skryter,
 Der fram så stolt han går.

"Fins ingen", så han frågar,
 "I hela Israels här,
 Som i tvekamp sig vågar
 Mot jätten Goliath der?
 Nå väl, så vill jag kämpa
 Och våga lif och blod.
 Kanhända jag kan dämpa
 Hans skryt och stora mod".

Han gick, men ej i pansar
 Mot jätten, der han stod;
 Han gick förutan lansar
 Att våga lif och blod.
 Hans blickar harmfult ljunga,
 Ty Goliath smädar Gud;
 Han hade blott sin slunga,
 Sin staf och herdeskrud.

Med denna rustning trädde
 Han emot kämpen stor;

Högt denne honom hädde
 Och smädefullt han svor.
 Men smädelserna stanna
 Och eden hörs ej mer,
 Med sönderslagen panna
 Föll Goliath plötsligt ner.

Så låg han der, re'n mogen
 För döden af sitt sår.
 Förgäfves ej i skogen
 Had' David vaktat får:
 Med slungan var han öfvad
 Mot björn och lejon re'n.
 Der Goliath låg bedöfvad,
 Föll han för slungans sten.

Men David vann sin seger
 I Herrans harnesk klädd.
 I Filisteers läger
 Blef Gud af Goliath hädd —
 Ej Gud sig låter gäckas,
 Hans hämd skall träffa den,
 Som ej sig låter väckas,
 Men stolt i synd framhärdar än.

Gossen och näktergalsboet.

”Nå ändtligt fann jag här
 Ett fogelbo i parken!
 Nej se hur grannt det är,
 Så nätt och täckt på marken!

Se hvilka ägg så små,
Så matt, men vackert gröna!
Med bruna fläckar på.
De äro mycket sköna”.

Ack! näktergalen flög
I stor oro der nära.
Han var så rädd — han smög
Kring sina ägg, de kära.

Nu ljöd en stämman der.
Der stod en man, som sade:
”Hvad gör min Axel här”!
Skrämd, gossen äggen lade.

”Hör”, talte denne man,
”Låt äggen ligga stilla!
Att detta bo du fann,
Hur ledsamt och hur illa”!

”Märk näktergalens ljud,
Hans klagan, der han flyger!
Förtörnad blir din Gud,
Om bort du strax ej smyger”.

Så sagdt, och Axel for
Med bäfvan bort ur parken;
Och fogelns fröjd var stor:
Hans ägg låg än på marken.

I Stehags skog.

Kom fram på ekens gren och sjung, du nattens vaka!
 I drillar slå din kärlek för din ömma maka!
 Hvi dröjer du i tystnad än invid ditt bo?
 I kärlek till din Gud och ungarne de späda
 Du sitter slumrande på qvist och glömmet qvåda.
 Så slumra i din sällhet, vaka, dröm i ro!

Nu brister skyn i zenith och med sina strålar
 Den blyga månen kysk i insjöns spegel prålar;
 Der stimma fiskar gladt omkring dess bild så skär.
 På vattnet skyndar fjerran hän den lilla båten,
 Två älskande der sitta, sjungande på stråten,
 Der dväljas de, der sänjas de i kärt besvär.

Hör näktergalen! nyss begynte han att sjunga.
 Hvad klang i tonerna ifrån så späd en tunga!
 O fogel der! som sångare du konung är.
 Hvar fins hans like, som mot himlens ljusa zoner
 Kan uti hymner höja dessa ljufva toner?
 Din like, näktergal, i sång ej jorden bär.

Ett vad.

Jag håller vad, att Sven,
 Som är så spenslig och så liten än,
 Blir ljugare en gång, när han blir stor —
 "Hur kan du veta detta, bror"!

Jo, svarte jag, när gossen år blott var
 Och stygg och skrikande i vaggan låg,
 Så, hvarje gång han moderns make såg,
 Blef han på stunden tyst och ropte — "far"!

Svalornas vandrings-qvåde.

De svalornas skara
 Sig lyfter från jord!
 Allt högre de fara
 Till vandring från nord.
 De ila från polen,
 Der blommorna dö;
 De följa med solen
 Så högt öfver sjö.
 Snart landa de lyckligt på Nilflodens ö.

”Vi lemna på färden
 De skandiska skär,
 Så ljuf var oss verlden
 I bygderna der.
 Så gladt omkring tjällen
 Vi svingade då.
 När solen i qvällen
 I hafvet sågs gå,
 Vi flögo till boet att värma de små.

Re'n kan ej vårt öga
 Se skandiens jord.
 Aek! skyn i det höga —
 Nu gömmer hon nord.
 I oro vi ila
 Till palmernas verld;
 När finna vi hvila
 Vid Egyptens härd”?
 Så qväder den vingade tropp på sin färd.

Vinteraftonen.

Lyss solen sjönk i vågen,
 Allt mera purpras skyn;
 Så glad och säll i hågen
 Går dagakarln till byn.
 Der väntas han af maka,
 Der vänta späda barn.
 De små vid brasan vaka,
 Der leka de med flarn.

Högt nordens väder ryta —
 Det svallar ej i sjö;
 Mot strand ej böljor bryta
 Sig halsen af och dö.
 Af skyar stjernan släckes
 Och snön kring fälten yr,
 Och sjelfva eken bräckes,
 När stormen högast gnyr.

Låt vinterguden bygga
 Palats af drifvor opp!
 Vid brasan vi så trygga
 Ha vin och fröjd och hopp.
 Se huru bålen glöder!
 Skål, skål! nu dricka vi:
 Nu klunka vi, o bröder,
 Tills stormen är förbi.

Lilla Hans

förmanas af sin far.

Min gosse! du är än så ung,
 Att du blott föga känner tiden.
 Du vet ej hur vår verd är tung —
 Ack! lycklig du, som ej vet striden!

Du roar dig med dina flarn:
 Du tänker blott på dina lekar.
 Men menskan är, märk det mitt barn,
 Af Gud ej skapad blott till lekar.

Du växer, Hans, och du blir stor:
 Om tvenne år får du katkesen.
 Då klagar du för far och mor —
 Det frestar på att bli beläsen.

Så fullt är lifvet af besvär:
 Vi böra dock ej ständigt klaga.
 Vår Gud, som oss allt godt beskär,
 Vill hjälpa oss att bördan draga.

När hän på lifvets haf du styr,
 Så håll dig fast vid hoppets ankar!
 Med trones vingar lätt du flyr
 Hän öfver djup och grund och bankar.

Vår verd är intet paradis:
 Blott faror bo i blomstrens dalar.
 Var lugn, försiktig, klok och vis,
 Tänk grundligt, Hans, förrän du talar!

Vid Dybeck.

En ätthög så täck och skön
 Helt nära Dybecks borg sig höjer;
 Den är planterad — evigt grön —
 Vid den man därför gerna dröjer.
 I norr från denna ätthög är —
 En fästning — nej — ja gissa namnen!
 En två tre fyra murar der
 Har dammen slutna ljuft i famnen.

Vid stranden syns en liten båt:
 Kom broder! se han vinkar åter!
 Han bjuder oss på dammens stråt
 Till Elysén, der sången -- låter.
 Han sliter i sin kedja der,
 Kom låt oss lossa lilla jullen!
 Nu ro vi — stilla vågen är.
 Vi styra rätt och rakt till kullen.

Nu lägga vi så gladt i land,
 Nu skåda vi det sköna nära;
 Se trä'n, de små, i solens brand!
 Den skönsta gyllne frukt de bära.
 Så paradiskt smultron gro;
 Hvad prakt, hvad dikt sig ljuftigt sminkar!
 Hvad hem för hjertats fröjd och ro!
 Till återfärd nu båten vinkar.

I dalen.

I denna stilla dal
 Bor vårens skönsta prakt.
 I skygd af trädens tal
 Man ser hur skaparn lagt
 Sitt majestät från trakt till trakt.

Hans namn i blomman ler.
 Från ljusets zoner har
 Hans himmel sänkt sig ner.
 Se bäcken der så klar,
 Se huru lugn dess bölja far!

Två dufvor sitta der
 På alens dunkla gren;
 Af älskog domnad är
 Den ene af dem re'n.
 De kysstes ömt — ej länge se'n.

Märk, Nanna, sällheten
 Hos detta fromma par!
 Nu kyssas de igen —
 När vestan kring dem far,
 Han bara kärlekssuckar drar.

Had' jag en hydda här,
 Inunder linden bygd,
 Med dig, o flicka kär!
 I detta lugna skygd
 Jag lefde lycklig med din dygd.

Den första snön.

Så mörkt i går var jordens grus,
 Och nu är hela nejden ljus.
 Ej spår af blommans flarn man ser,
 Så mycket snö har fallit ner.

Af snö förblindas nu vår syn —
 Dess mörkare man skådar skyn.
 Som stjernor glittra ofvan der,
 Så snöns kristaller pråla här.

Nu drömma alla Floras barn —
 Begrafna äro hennes flarn —
 Nu drömma de om vår, blott vår,
 Tills göken uti linden slår.

Förgät-mig-ej.

En liten gosse fann på ängen grön
 En blomma, mycket späd, men ack! så skön.
 Sin fader frågte han då genast så:
 "Hvad heter denna blomma, späd och blå"?

"Min gosse", svarte fadern, "blomman bär
 Ett namn, som du bör aldrig glömma här.
 "Förgät-mig-ej" är blommans namn, och Gud
 Har nämnt den späda så och skänkt dess skrud."

”Betrakta blomman väl! se ögonen!
 En stjärna ler i hvarje öga — men
 Om någon vän dig ger en sådan krans,
 Betydet det: förgät mig aldrig Frans.”

Julgranen på sopbacken.

Jrenne veckor blott det är,
 Sen du prunkade i sal.
 Då var der en rolig bal,
 Barnen små du gladde der.
 Då var du så frisk, så grön;
 Säg hvi fick du denna lön
 Att bland sopor ligga här?
 Den du gjorde glad och säll
 I den helga juleqväll,
 Går dig nu så stolt framom:
 Ser dig ej, derifrån han kom;
 Ger dig ej en blick tillbaka:
 Hur kan man dig så försaka?
 Men din like uti skogen
 Skänker han än, glad och trogen,
 Sina tankar och sin blick —
 Otack blott du skörda fick.

Såningsmannen.

Du har jag myllat kornet ner.
 Jag sådde det — hvad kan jag mer?
 Jag harfva kan och drifva,
 Men Gud, blott Gud kan växten gifva.

På en förhoppning sådt det är.
 O fader huld! se kornet här!
 Du vill oss nådigt hägna,
 Låt moln på tegen regna!

Det vackraste i skogen.

Lilla Ida, glad och trogen,
 Gick med fadern genom skogen.
 "Ack, hvad här är ljuft att gå!"
 Så begynte Ida då.
 "Luften är så frisk att andas,
 Blomsterdofter ljuftigt blandas.
 Allt är vackert, godt och skönt,
 Allt är blommigt, friskt och grönt!"
 "Det är sant", sa' fadern ömt,
 "Men du har det skönsta glömt.
 Hör du hur i hvarje topp
 Foglar stämma hymner opp!
 Detta lof det skönsta är,
 Skogen i sitt sköte bär."

Blommornas uppvaknande.

Alla blommor slumra än i marken,
 Någon gång än snögar himlens sky.
 Rosen drömmer, gömd i knopp i parken,
 Tiden rullar: våren börjar gry.

Herrans röst i solens strålar ljuder:
 Hvarje blomma nämnes vid sitt namn.
 Floras barn till lif han vänligt bjuder,
 Och de vakna gladt i jordens famn.

Litet hufvud hvita sippan höjer,
 Ögat hon mot himlen lyfter opp.
 Ödmjukt sig hon emot jorden böjer,
 Kysst af solen, tyngd af daggens dropp.

Alla blommor upp ur jorden titta —
 Härlig är naturen: det är vår —
 Utaf glädje de för vinden spritta,
 Rosen purpras, der ur knopp hon går.

Bofinkens klagan.

En elak gosse har fått reda på
 Bofinkens bo på almens låga gren;
 I almen upp han modigt klättrar då.
 Att plundra finkens bo är han ej sen.

Ack! fadern flyger, klagande så här:
 "Hvar äro mina små, min ljnfvä fröjd"?

Den stygge gossen sprang med rofvet der,
Och finken klagar än i dal och höjd:

"Hvar äro mina små? mitt hjertas ro,
Ja, hvar är den? jag söker den i dal,
Jag söker den i höjd. Hvar är mitt bo"?
Ditt bo, o fink, en elak gosse stal.

Räfven och gåsen.

Solens bloss i dammen glimmar,
Gåsen gladt sig badar der.
Långt från stranden ut hon simmar,
Mickel räf så hungrig är.
Väntande och falsk och vitter,
Lömsk och glupsk på strand han sitter:
Gåsen är uti hans håg.
"Glada vän på stilla våg",
Så med list han rösten höjer.
"Länge du på djupen dröjer;
Jag har något säga dig,
Skynda dig på stund till mig"!
Gåsen hör — hon räfven spanar,
Af erfarenhet hon anar
Mickels allbekanta list:
Hennes syster tog han sist.
Och hon talar, lugn i sinnet —
Ty på djupen är hon stadd —
"Vänligt talar du till mig.
Något ondt jag likväl anar:
Färgen känner jag i skinnet,

Sjelf för väl du röjer dig.
 Räfven i ditt skiek jag spanar,
 Liksom ock uti ditt tal --
 Mins, för dig är jag ej fal"!

Till Christina Jönsson

vid hennes bröllop.

För dig är denna dag en glädjedag,
 Men vigtig ock, som du ej bör förglömma.
 Har du begrundat hymens helga lag —
 Fritt må i dag du blott om lycka drömma.

Den krans, dig Amor knöt, är glödjens krans,
 Ja, därför bör du ock i glädjen stanna.
 Glöm bort hvad lifvet är och träd din dans,
 Och sällhet stråle städs uppå din panna!

Vid kullerstolen har du re'n stått brud
 Och gifvit löften heliga och dyra.
 Din vigsel är besegrad utaf Gud;
 Till nya öden hän du nu skall styra.

Må kärleken på livvets yra haf
 Städs låga, som den lågar i ditt hjerta!
 Vet, på din segling hän intill din graf
 Han stillar dina qual, liksom din smärta.

Vår verld, Christina, tål att gråta åt,
 Men mera rätt har den likväl till löje,
 Lägg dysterheten bort uppå din stråt
 Och neka dig ej ett oskyldigt nöje!

Tag mot vår hyllning på din bröllopsdag!
 Gack hän i fröjd och seger genom världen —
 Tills uret slår för dig sitt sista slag,
 Du blifve lycklig — lycklig sist på färden!

Den skönaste morgonen.

Jag vet en morgon, frisk och skön,
 Den gryr, när skogen klär sig grön.
 Den gryr, när vintern kring nordpolen
 Har flytt för ljusets makt från solen.
 Ja, härlig denna morgon är:
 En skönare dock vet jag här.

När menskan, andeligen död,
 Blir väckt af frälsningsordets glöd,
 Då gryr en morgon uti anden
 Mer skön än den kring nordanlanden.
 Ja, skön är denna morgon här,
 Mest skön den dock i himlen är.

Musikens makt.

Har du betänkt den makt, musiken bär?
 Ett himmelskt harmoni bor i dess toner.
 När bäst den ljudar, poesi den är,
 Och själen lyfts då imot högre zoner.

När konstnärn samklang på pianot slår.
 Hänryekt hans själ på vingar uppåt sväfvar.
 När kyrkans orgel likt en åska går,
 Den bedjande så säll af makten bäfvar.

Hvad känsla bor uti den harposång,
 Som englar tona med odödlig tunga!
 Så ljuft har Ole Bull ej spelt en gång.
 Så klart kan ej Kristina Nilsson sjunga.

Det ljufva minnet.

Jag tror visst jag var sjutton år,
 När jag var sällast i mitt sinne.
 Ur minnet ej den känsla går,
 Som stormade så ljuft derinne.

Då var mig lifvet idel ro
 På tankens färd från Lund till Trosa.
 Jag kunde ej förstå, ej tro,
 Att lifvet är blott dunkel prosa.

Nu är jag åldrig: lifvets strid
 Jag mer än mången vän fått pröfva;
 Nu längtar jag till evig frid,
 Mig lifvets stormar tungt bedröfva.

Den sköna blicken.

Skön är blicken, när en moder ser
 Leende till älsklingen den lilla;
 Skön, när ögat, ack! så kärligt ner
 Sänks till vaggans mjuka bädd så stilla.

Skön är blicken när en flicka svär
 Trohet till sin Gud vid altarbordet;
 Skön, när gråt hon i sitt öga bär,
 Rörd i själen utaf frälsningsordet.

Skön är blicken, när två älskande
 Svärja trohet in i bleka döden;
 Skön, när kärt de mot hvarandra le,
 Lofvande att dela lifvets öden.

Skön är blicken, när mot himlen opp
 Trones öga, lyft, sin låga sänder;
 Skön, när strålande af frid och hopp,
 Sänkt till jordens grus, den återvänder.

Julvisa.

Juleqvällen redan inne är,
 Ljusen brinna i salong och stuga.
 Ödmjukt dig för barnet Jesus buga!
 Se dess stjerna uppå fästet der!

Brinn, o klara stjerna! jag är säll:
 Frälsningsverket är fullkomnat redan.

Ja, det är besegladt länge sedan —
Klar är himlen fastän det är qväll.

Gränen prunkar, med Guds gåfvor prydd,
Barnens skara den i dansen hyllar.
Flickan, med presenten glädtigt brydd,
Lyckligtvis det nittond' året fyllar.

Julens qväll, min vän, är glädjens qväll;
Bort därför med alla sorgsna miner;
Bort med ledsna'n och var endast säll,
Säll på bästa vis — ej blott af viner!

Sparsamhet.

Här betänkt att något spara
Af det goda, Gud dig ger!
Tänk dock ej att samla bara —
Hvad får du i grafven ner?

Girigheten bör föraktas,
Liksom all slösaktighet;
Medelvägen bör påaktas:
Gack den klokt, när du den vet!

Du, som ungdomsstyrkan eger,
Kraften af din lefnads vår,
Märk det råd, jag vänligt säger:
Göm en skärf till åldrens år!

Helsan ännu kindren sminkar,
 Än i dag du kraftfull är.
 Nästa dag du kanske linkar,
 Tryckt af gikt, som blott förtär.

Girighet.

Jonas Gran, begåfvad man,
 Lefde ogift genom lifvet;
 Uti girighet han brann,
 Derför allt för dyrt han fann
 Att sig gifta, det är gifvet.

Intet hade gubben ärft,
 Nu likväl så var han riker.
 Allt med arbet han förvärfvt,
 Mannens sätt, som tal, var kärft,
 Ständigt i sitt skick sig liker.

Tvänne kattor och en ko,
 Ett par hästar, spensligt nätta;
 Tvänne grisar och en so:
 Detta var hans kära bo,
 Som man ännu vet berätta.

Dömd var kammen från hans hår,
 Hattens kull gaf luft åt locken.
 Ack! jag nära glömt hans får,
 Ett kaputtadt blef hvart år
 Och dess skinn gaf skarf åt rocken.

Ändtligt fick den gamle ro
 I den tysta grafvens gömma.
 Släkten skattat har hans bo
 Ända till hans sämsta sko —
 Kunde gubben detta drömma?

Hjalmars monolog.

”Hej nu qväfver jag min låga:
 Jenny är för grym, för kall!
 Hon föraktar blott min plåga
 Mina känslors ömma svall”.

EKO.

Jenny ser de känslors svall.

”Jag har lidit för den sköna,
 Plöjt för henne slipprig stig;
 Ingen kärlek kan jag röna:
 Jenny är ej varm för mig”.

EKO.

Jenny är blott varm för dig.

”Kanske hon sig blott förställer?
 Om så är, det känner Gud.
 Kanske när det en gång gäller,
 Vill hon gerna bli min brud”?

EKO.

Jenny, ack! vill bli din brud.

Den skönaste rosen.

Den skönsta rosen fann jag här:
 Se hvilken purpurglans hon bär!
 Den skall jag skänka Lis, i qväll.
 Hvad hon skall blifva glad och säll!

Mitt lif är flutet — döden är
 Med sitt så skarpa svärd mig när.
 Hektiken slutar mina år
 Uti min lefnads ljufsta vår.

När gömd jag är i grafvens sköt,
 Skall Lisen se den ros jag bröt;
 Skall gömma den till minne af
 Den hyllning ömt jag henne gaf.

Bacchisk tröst.

Gj verdens buller eller bång
 Mig hinner i min gömda vrå;
 Här sitter jag hvar qväll så lång
 Och tidens fart jag tänker på.
 När tanken ifrån svunna tider
 Med deras fröjder, sent omsider
 Begrunda nya dagars strider
 I verlden bland dess yra ras,
 Då fröjder jag mig, enslig, vid mitt bränvinsglas.
 Och för hvar gång en klunk jag tar,
 Den tända ledsnan från mig far.
 För Bacchus måste jag uppriktigt säga här,

Att ibland drycker bränvin är,
 Hvad oftast jag ock helst förtär.
 Nog kan jag äfven konjak dricka
 Och vin och rack, allt fint på bricka,
 Men kassan är för njugg till dessa dryckers rus.
 Jag älskar icke verdens brus,
 Ej gorm och kif och sus och dus.
 Jag dricker ensam lätt en två tre fyra glas,
 Och uti vinterns mörka qväll
 Är jag på bästa viset säll
 Och bryr mig ej om hela jorden gick i kras.

Sommardagen.

Sommardagen är en ljuf minut,
 Fröjda dig förrän han tager slut!
 Solen ler i dag på himmel klar,
 Nästa dag blott skyar himlen har.

Blomman ler ännu i all sin glans,
 Bryt den sköna strax till högtidskrans!
 Nästa morgon kanske blomman der
 Af en nordlig vind förhärjad är?

Lik en fjär'l på gyllne vingars par
 Är den sommardag, som norden har.
 Fatta honom uti vingen nu
 Medan han i flykten är så ljuf!

En glad visa.

Kom glada flicka! sjung!
 Jag är öra.
 Blott en gång är man ung.
 Snart blir man grå och tung
 Till att höra.

Kom ömma flicka! svär
 Du är trogen!
 Jag håller dig så kär:
 Säg, att mitt allt du är
 Uti skogen!

Här under linden nyss
 Dog vestalen.
 Kom skänk mig här en kyss!
 I qvällen ingen lyss
 Uti dalen.

Bränvinsglaset.

Gvad harm i gummans skrynka miner!
 Har hon sla't sönder karafiner?
 Nej blott ett lumpet bränvinsglas
 Har gått i kras.

Hör gumma! Hela verldar ramla.
 Om glaset's öde mer ej skramla!
 Du sjelf uti ditt heta ras
 Kan gå i kras.

Vännen i nöden.

Så enslig i min kammarcell
 Jag sitter i den mörka qväll.
 Min granne der har det så godt,
 Men njugg mot mig är ödets lott.

Mitt sällskap är min trogna katt;
 O du min vän, min kära skatt!
 Du är min tröst i mången nöd,
 Kom skall du få mitt sista bröd!

Strax kiss från bänken hoppar ner,
 Med lejonblick han brödet ser.
 Han hugger det helt tvärt och kort
 Och murrar grymt och skuttar bort.

Hvad besjunger skalden?

Hvad diktar skalden uppå lutan?
 Nu sjunger han om is på rutan.
 Den blomma, vintern målar der,
 Ett vackert skaldeämne är.

Nu sjunger han om snön, som faller.
 Se på dess lätta stjernkristaller!
 Der skaldens tanke har sin ban,
 Der lysa de på vidsträckt plan.

Nu diktar han om nordens tärna:
 Om henne sjunger han så gerna.
 Han dröjer uti nordisk bygd
 För hennes kärlek, tro och dygd.

Den lärde.

Magister N. vid boken dröjer;
 Nu har han läst Guds långa natt.
 Re'n solen sig ur vågen höjer,
 Det vet han ej — så lärd han satt.

Men lampan slocknar: dagen lyser
 Uti magisterns kammarcell.
 Nu ser han dagern, ser och ryser —
 Nyss, tyckte han, var det ju qväll.

Nu kan han boken ifrån början
 Och jemt till slut — har allt i hamn.
 Men fastän han vet hela smörjan,
 Så har han glömt sitt eget namn.

Verlden är besvärlig.

Herr von P. har präktigt slott
 Ännu på sitt örongått
 Sofver han, så fet han är.
 Klockan visar middag der.

Bordet redan dukat står
 Med hvad huset bäst förmår.
 Herren väckes ur sin ro,
 Reser sig och börjar — gno.

Se'n han ätit väl sig mätt,
 Tager han på stund reträtt.
 Suckar tungt på soffan der:
 "Hvad vår verld besvärlig är"!

Till en vän

vid hans resa till Italien.

Farväl, farväl! res lyckligt ner
Att skåda Roma der i söder!
Att se hur Latiens ros hon ler
Och känna hvilken lukt hon föder.

När uppå klassisk jord du går
Och spanar taflan af naturen,
När gladt du prisar söderns vår,
Glöm ej den nord, der du är buren!

Glöm ej din flicka, ej den tro
Du henne svor vid Sveahällen!
Der tallarne så fridfullt gro,
Glöm ej ditt löfte der om qvällen!

Och när du kommer hem igen
Att oss berätta söderns under,
Haf, dyre Axel, till din vän
En minnesros från Florens lunder!

Dödsängeln.

Den sköna sommardagen gick till hvila
I qvällens famn;
Den hemska skogens fromma dufvor ila
I klyftans hamn.
Inunder linden i den stilla parken
Jag enslig satt;
Satt grubblande, med ögat sänkt mot marken.
Det led mot natt.

Då sväfvat uti månens silfverstrålar
 En engel ned.
 I helig klarhet hans anlete prälar,
 Ett sken sig spred.
 Ett himmelskt purpur måladt var på kjolen,
 Så vid och skär.
 Han lyste klarare än sommarsolen,
 När högst hon är.

"Kom yngling", så med ljuftig mildhet ljuder
 Serafens tal;
 En salig ro jag dig derofvan bjuder
 I himlens sal.
 Kom grubblare, att i den sälla verlden
 Lofsjunga Gud!
 Du trånar hän i striden emot flärden
 I suckars ljud.

"Lägg stoftet neder till sin ro och hvila,
 Låt anden fly!
 Upp öfver skyarne så lätt vi ila
 Från jordens gny.
 Brudgummen väntar uti brölloppsalen
 Sin kära brud".
 Så sagdt, och engeln svann bland stjernetalen
 Och for till Gud.

Vårt land.

"Vårt land, vårt land, vårt fosterland!"
 Så sjunga vi vårt hjertas brand.
 Så nordens frie söner sjunga,
 Så sjunga döttrarna, de unga.

Vårt land är värdt att hyllning få,
 Dess ära högt dess skalder slå.
 När skalden flyger öfver jorden,
 Han blickar mest, ja mest på norden.

När uppå pegasus han flyr
 Och flygten öfver molnen styr,
 När väg han sig till solen banar,
 Sitt Svea-Nord han ändå spanar.

Bengt Lidner.

Beundra snillet! spana Lidners sång!
 Märk den storm hans klara qväden andas!
 Se huru ljuft och utan minsta tvång
 Eolsflägtar äfven dermed blandas!

Klagande, som svanen, der han far;
 Tård af trånad i den bleka nöden,
 Sjöng han, stred han sina bittra da'r,
 Tills hans qvalda själ blef löst af döden.

Begrafningen.

Den hädangångna makan hvilar
 Sitt stoft i jordens tysta famn.
 Den sorgsna troppen hemåt ilar
 Från kyrkogårdens frida hamn.

Och borden digna utaf rätter,
 Der makan bort ur verlden gått.

Och sällskapet till bords sig sätter,
Sen hvar och en sin krusning fått.

Sin flit man gör med knif och gaffel,
Och slut måltiden ändtligt tar.
Man tackar Gud för präktig — taffel
Och gröten som var fin och rar.

(Nu är i parentes att märka
Att under glam måltiden gick)
Att då och då till fröjd sig stärka,
Man tog ur Bacchi bål en driek.

Målron uti det fria tages —
På dunster lugnt sig fri man gör —
Snart kortens lek ur bojan drages
Och med en "knack" man sig förströr.

Och slantarne dras upp ur fickan,
Så prumpt och högt i bord man slår!
Nu komma glasen fram på brickan
Och toddybjudning laget får.

Vid Bacchi ljufva bål man firar
Begrafningen med skämt och fröjd.
Den hädangångnas make "svirar"
Och är som sjelfva "Didrik" nöjd.

Den 17 Mars.

Re'n solen så varmt omkring nordlanden ler.
Och floden sig kastar från klipporna ner;
De vingade flockar från palmernas länder
I flykten sig sänka till Skandiska stränder.

Och sippan sig lyfter så täck ur sin graf,
 Och glädjen sig målar hos hvar Skandinav.
 Den vintliga kylan, som isade anden,
 Upptinar och flyr för den soliga branden.

Men Bore på skyhöga fjellet än står,
 De snöiga vingar han spänner och slår,
 Och branden af solen i skyarne släcket,
 Af isblommor rutan i fönstret betäcket.

Bön

i skolan.

Gode Gud! hvem är din like?
 Oändligt, konung är ditt rike.
 Hvar finns uti din ljusa himmel
 En gräns därför bland världens hvimmel?
 Du skänker solen all dess prakt,
 Du håller jordens fart vid makt.
 Du med din starkhet Sirius bär,
 Och hennes lopp dig lydigt är —
 O konung, öfver alla stor,
 Den blomma, som om våren gror,
 Hon vecklar ut i dalens famn
 Ditt helga och lofvärda namn!
 Din kärlek lika himmelsk strålar,
 Som blomman, då hon ljufvast prålar.
 Se nådigt ned och hör den röst,
 Som höjs till dig utur mitt bröst!
 Du ställt mig här i skolans kall,
 Jag sjunker till din fotapall.
 Hjelp mig att lära dessa små

Att ordets kunskap rätt förstå!
 Gif mig din nåd, o sanningstolk
 Att fostra upp dem till ditt folk!
 Hjelp mig att skärpa dina bud,
 Välsigna du mitt kall, o Gud!

Eternellen.

Gill mig, o yngling, med förakt du ser
 Och skyr mig som man skyr en orm i skogen.
 Blott rosen du din väna hyllning ger —
 Så gäck och bryt den sköna, öm och trogen!

Men vet, att fastän rosen är så grann,
 Har hon en tagg, som under glansen gömmes!
 Hos mig du bara gift och eter fann,
 Men jag bedrager ej, fast lätt jag glömmes.

På isen.

Den lilla sjön är isbelagd,
 På spegeln bygdens ungdom dansar.
 Se Jenny der! se hvilken bragd,
 Der lätt hon flyr i frostens kransar!

Hvad grace i hennes blyga skick,
 När runor hon med stålskon skrifver!
 Hvad kärlek i den huldas blick,
 När hon kring Axel isen rifver!

På isen målar nordan opp
 Den ros som endast helsan föder.
 Och Axel blickar endast hopp:
 Ej under att hans hjerta glöder!

Brödrarikena.

Jag vet två sköna länder
 Uti den höga nord,
 Ej soln sin stråle tänder
 I skönare på jord.
 Ej mycket guld de gifva,
 Men jern till svärd och plog,
 Men vill man allt beskrifva,
 Så ha de likväl nog.

Och Sverige-Norge heta
 De båda med ett ord;
 Blott med hvarann de veta
 Att strida uti nord.
 I forna dagar sågo
 De grymt uppå hvarann.
 I blodig fejd de lågo
 I strid med man mot man.

Nu enas de i sämja,
 I brödraskap och ro;
 Och visa lagar främja
 Att folken ljuft få bo.
 Den svenska skandinaven
 Så gladt den norske ser —
 Förenta allt till grafven
 De strida mot hvarann ej mer.

Året 1878.

Som svalan snabb i flykten tiden ilar:
 Re'n har på nytt ett år sig lagt till ro.
 Men fastän det i evig sömn sig hvilar,
 Af ljuft och ledt dess minnen evigt gro —
 En skål för gumman, som så fridfullt dödde!
 En skål för allt det ljufva, som hon födde:

Besinna vi de öden, som hon famnar
 Odödliga uti sin hvila nu,
 I glädjen man, liksom i hoppet hamnar
 Med minnet af hur hon var säll och ljuf.
 Kanonerna i södern åskor tände,
 Men gumman uti nord i frid än brände.

Låt oss för friden i den kära norden
 I sällhet drieka ur pokaln en skål!
 I hoppet till den dyra fosterjorden
 Vi skåda gladt hän mot dess höga mål.
 De lagrar, som dess ljufva minnen kröna,
 Förvissne ej, men blifve lika sköna!

Och nu en blick i tacksamhet mot höjden
 Till Gud, som hägnat svea med sin frid!
 Och uti hoppet, kärleken och fröjden
 Vi styra seglingen i livvets strid.
 God morgon, nya år, du hoppets tärna!
 Snart gryr med dig på nytt din klara stjerna.

David och Saul.

Det stormar uti Sauls bröst:
 Han plågas utaf qvalens smärta.
 Han längtar efter ro och tröst,
 Och David spelar för hans hjerta.

När David på sin harpa slår,
 Blir Saul lugn uti sitt sinne;
 Bort hösten flyr och det blir vår,
 Ja, vår och sällhet blott derinne.

Det bor en Gud i harpans ton.
 När hennes strängar ljufvast bäfva,
 Lyfts själen imot ljusets zon,
 Och qval och krämpa då de qväfva.

Men Saul är en syndaträl:
 Mot sinnets nycker han ej kämpar.
 Allt mer orolig blir hans själ,
 Blott harpan qvalen något dämpar.

Ej länge David är till — pass:
 Af hat från Saul jemt han lider.
 Tänk huru Sauls blick är hvass,
 Och David flyr för den omsider.

Läs Davids psalmer! Ljus och frid
 Är andan uti skaldens sinne.
 Störst var han utaf sin samtid,
 Hans harpa är ett evigt minne.

Stjernfallet.

Hård vintern var uti norden.
 Uppå dess fjellar så höga
 Och i dess dalar — än snöga
 De så högt sväfvande mojn.

I qvällen skyarne brusto,
 Stjernorna lyste så klara.
 En stjerna plötsligt sågs fara
 Och slockna sakta i dal'n.

Dit gick jag och fann vid stigen
 En gosse — ack det var illa —
 Halfdöd var redan den lilla;
 Jag bar honom till min härd.

Jag tänkte på stjernefallet —
 Guds vink jag i strålen kände.
 Till gossen mig Herren sände
 Att bjuda honom min hjälp.

Till näktergalen.

Så mellankoliskt, näktergal,
 Din röst igenom natten ilar.
 Ej länge på din gren du hvilar,
 Du tränar uti Skandisk dal.

Du blickar sorgsen bort från nord:
 Till palmers skugga ses du syfta.

Re'n vingarne till flygt sig lyfta.
 Farväl till söderns varma land.

Som näktergaln i aspars sus
 Så suckande och ensligt längtar,
 Så, milde Gud, min ande trängtar,
 Till himlen ifrån jordens grus.

Aftonens sällhet.

Alla vackra stjernor brinna,
 Inga skyar fästet bär.
 Nordens parker kärlek spinna,
 Näktergalar jubla der.

Dagakarlen för sin maka
 Täljer, trött, men säll sin slöjd;
 Kärt, som nattens ömma vaka
 Qvittrar för sin brud sin fröjd.

Älsklingen i parken bäfvar
 Hos Annette, som trohet svär.
 Högt hans själ i sällhet sväfvar —
 Glömmande hvad lifvet är.

Trycker flickan ömt i famnen:
 Blygt hon rodnar uppå kind.
 Ritar så till minne namnen,
 Sitt och hennes i en lind.

Drömmer blott om sälla dagar,
 Glädje, medgång, ro och frid —

Hör ej huru ufven klagar
Öfver lifvet och dess strid.

Dröm din ro vid flickans hjerta:
Gläd dig yngling — du är ung —
Tids nog komma qval och smärta,
Tids nog blir din verld dig tung.

Hvarför klagar du?

Hvartör klagar så ditt hjerta?
Broder! säg, hvad lider du?
”Ständig trånad” . . . hvilken smärta!
Strid mot den och börja nu!

Visst är detta lif besvärligt —
Men är menskan skapt, att blott
Sucka, lida . . . aek! förfärligt! —
Menska se din bättre lott!

Genom syndafallets fasa
Blef vårt lif en sorglig strid.
Mörksens onda makter rasa:
Unna själen ingen frid.

Broder! bed om kraft att tänka
Lifvet ljuft — ej blott besvär!
Värdes, Gud, oss glädjen skänka
Uti våra strider här:

Hvem är lycklig här i verlden?
Den, som kämpar trones strid.
Klaga ej, var glad på färden
Tills du slumrar hän i frid!

Till Agatha.

Mins, Agatha, du den qvällen,
 Då mig först du huldhet svor?
 Der vi sutto invid hällen,
 Mins du det, der bäcken for?

Uppå stranden under alen
 Drömde vi vår ro och fröjd;
 Våren var så ljuf i dalen,
 Stjernan log i molnfri höjd.

Aldrig jag den stunden glömmar:
 Evigt allt det ljufva är.
 Fåfängt dock om ro man drömmer
 I den stund man sällast är.

Ack! Agatha, såsom maka
 Är du mig än dubbelt ljuf!
 Men när tanken flyr tillbaka —
 Skilnad uppå förr och nu!

Den trötte vandraren.

Du sträfvar, vandringsman, på törnväxt stig
 I striden du så djupa suckar andas.
 Lång dagen är: men, broder, lugna dig!
 Den längsta dag ock flyr, liksom den randas.

Då bjuder qvällen ro i nattens famn,
 Och lifvets strider blifva endast minne.

Ack! efter stormar, tänk den lugna hamn —
Hvad seglarn hvilat tryggt och godt derinne!

Lyft ögat! sträck din blick allt till den zon,
Der ljus och fröjd och frihet bo tillhopa!
Sänk djupt dig ned i bön för Herrans thron!
För Jesu skull Gud frälsar dem som ropa.

Bär bördan på din stråt i tålomod!
Se huru Jesus gick sin väg till döden!
Gråt vid hans kors din bittra tåreflod
Och skåda upp och bea om hjälp i nöden!

I höjden ju ditt rätta Salem är:
Du måste uppåt för att friden hinna.
Den krona, Kristus åt sin brud beskär,
Kan han i bimlen, blott i himlen vinna.

Sommardagen.

Solen höjer sig på molnfri rund,
Och glädje skallar ifrån skogens ekar.
Högt menskan prisar denna ljufva stund,
Och knottets härar samla sig till lekar.

Re'n högst står solen: svalka sökes då;
Så gerna under lummig lind man träder.
Då höres plötsligt åskan fjerran gå,
Och digra skyar fly för sunnanväder.

Snart hela himlen gömd i molnen är,
Välsignadt regnar det, och åskan dundrar.

Och våg på våg i hafvet yr bland skär,
Och sjelfva örnen der i bäfvan undrar.

Men molnet brister, solen ler så klar,
Och blomman rosigt hufvud åter höjer.
Och hjertat suckar gladt: o milde Far!
O Gud! din godhet äfven åskan röjer.

Böj dig, o menska, uti lof och tack,
Sjung Herren ära för hvar regnad droppe!
Se hönan och gif akt — hon stod och drack
Och såg med hvarje driek till Gud deroppe.

På nytt född jorden prunkar. Allt var torrt,
Men jorden drack, och kornet spisar åter.
Allt längre ila åskans skyar bort,
Allt mera fjerran, Gud, din himmel gråter.

Till en vän.

Min vän! ditt ljufva tal om verlden är
Ogrundadt nog: tänk lifvet som det skrider!
Se vandrarn uppå tunga färden der,
Se huru trött han är och hur han strider!

Ack! mången ler, fast hjertat tärs af qual,
Och mången ros är sjuk, fast frisk att skåda.
Du bygger slott i luftens blåa sal,
Du drömmer frid — men hägring äro båda.

Det sälla målet.

Friskt mod; framåt
 På stormig stråt,
 På lifvets falska sjö!
 Vid fjerran rand —
 Se der ditt land:
 Lycksalighetens ö.

Bland bränningar
 Så trygg man far
 Med kärlek, hopp och tro.
 Bortom din graf
 Och dödens glaf,
 Se der din sälla ro!

Sjömansflickan.

Flickan uppå bryggan står,
 Se hur skeppet styr från stranden;
 Hennes öga bär en tår,
 Och en duk har hon i handen.

Bort dess älskling seglar der,
 Seglar hän till fjerran länder;
 Flickan, ack! så ängslig är;
 Vet ej när han återvänder.

Till sin hulda ljuft han ser,
 Viftar afsked och försvinner.
 Flickans gråt från ögat ner
 På den blyga kinden rinner.

Djupt hon suckar dessa ord,
 Der hon står och blickar åter:
 "Bort han far från fädrens jord
 Och i sorg han mig förlåter.

Snart sitt dunkel qvällen ut
 Öfver land och vatten spänner —
 Saknad är en svår minut,
 Ja, dess längd som qual jag känner.

Fåfångt bort jag blickar här
 Mot min älskling ifrån stranden:
 Skeppet re'n försvunnet är
 Vid den fjerran himlaranden.

Had' jag svalans vingepar,
 Strax jag flög med fröjd i hågen;
 Flög dit hän, der skeppet far,
 Följde Axel så på vågen.

Se hur fogeln svingar der
 Lätt utöfver skummig bölja!
 Men, ack! vinglös står jag här:
 Kan ej vännen fjerran följa.

Dock, mitt hopp skall aldrig dö:
 Älsklingen — mitt ljufva minne —
 Seglar bort på stormig sjö,
 Men hans bild gör säll mitt sinne.

I mitt bröst skall kvar han bo,
 Huru vidt han styr och hamnar.
 Nu jag måste hem till ro,
 Qvällen redan nordnen famnar.

Elisha Kent Kane.

Amerikanare.

Kent Kane var en man, af snille stor,
 Och uti djerfhet har han knappt sin like.
 Uti vulkanens krater djupt han for
 Att spana undren i naturens rike.
 Medvetlös drogs han upp ur djupet der,
 Men rik var skörden itrån underverlden.
 Mot faror kämpande kring jordens sfer,
 Han städse segrande gick fram på färden.

Sir Jon Franklin var sänd till nordens pol
 Att rikta vetenskapen bland dess isar;
 För högt han for — för lågt gick söderns sol:
 Han domnade och föll för bistra brisar.
 Kent Kane sändes då att söka opp
 Den man, som väntades från polens länder.
 Hans skepp mot norden och dess isberg lopp,
 Och snart sågs Grönlands snöbeklädda stränder.

Allt högre der hans goda drake sam,
 Omsider ibland is han tvangs att stanna.
 Det var omöjligt tränga längre fram,
 För kall och hög var der "Heims Kringlas panna".
 Der kämpade han lugnt bland is och snö —
 Hans karakter är prisad rundt kring jorden —
 Till fots han steg och såg en öppen sjö
 I sjuttiåtta graders köld i norden.

Och Franklin spanades, men sågs ej af,
 Och ändtligt måste Kane fly från polen.
 Men skeppet låg än i sin vintergraf,
 Det hann ej lösas utaf sommarsolen.

Sig Kane räddade uti en båt
 Och togs om bord af män från Danas stränder.
 Hemkommen, skref han ned allt om sin stråt,
 Men dog, när bäst han skref om polens länder.

Majsång till Selma

på rosenkullen.

Du är glädjens sälla stund
 Runnen upp kring nordens rund.
 Solen strålar der så varm,
 Hoppets flamma tänds i barm.
 Skåda här —
 Kullen är
 Klädd i rosors skära tropp!
 Högt mot himlen doftande,
 Ljuft i jungfruskrud de le.
 Unga Selma! skön är du,
 Som en purpurros så ljuf.
 Aftonstjernan är så klar,
 Sådan himmelsk blick du har.
 Svär nu då
 Åter på
 Att du blir min brud en gång!
 Blir du det, blir jag så säll
 Och så glad till lifvets qväll.

Till Clara

Blott för dig mitt hjerta brinner,
 Blott med dig jag sällhet finner:
 Du är allt för mig.
 Utom dig, hvad var mig verlden?
 Idel sorg i strid på färden
 På en stiglös stig.

Går jag hän att dämpa qvalen
 I den blomsterprydda dalen,
 Finner jag ej tröst.
 Men hos dig i skygd af linden
 Stör mig ej en suck af vinden —
 Jag blott hör din röst.

Utom dig, min hulda Clara,
 Vore lifvet prosa bara,
 Verlden allt för tung.
 När mot mig du ler förtroligt,
 Blir det i mitt bröst så soligt
 Och jag blir så ung.

Den 15 Maj.

Ändtligt uti hoppets fågling
 Tellus uti nordens ler;
 Våren är dock ej blott hägning,
 Re'n dess verklighet man ser.
 Rosen ur sin gömma skrider,
 Klädd i purpurns skära dräkt;

Ut sin vällukt ljuft hon sprider
I hvar frisk och ljummad flägt.

Det är vår. Naturen spritter
Utaf glädje och af hopp.
Hela dagen pip och qvitter
Fylla skog och lunder opp.
Fri ur banden, bäcken kastar,
Skummig våg från alpens höjd,
Och i hafvets djup han hastar,
Dränkande sin sista fröjd.

Molnen fly, dem vintern föder,
Pannan klarnar åter opp.
Qvalen lindras, hjertat glöder
Utaf lefnadslust och hopp.
Lifvet ler i solens strålar
Och med doft och sång ibland —
Dikt i verkligheten prålar
Uti nordens sköna land.

Insjön.

”Lyss så oroligt du häfde din barm,
Fradgande vågor du vräkte mot hällen.
Fjerran man hörde ditt brusande larm,
Men, ack! så lugn du är nu uti qvällen.

Älsklingen nalkas i jullen vid ön;
Lyssnar jag noga, så känner jag ljuden.
Gladare sjöng han ej nånsin på sjön;
Hvarför så glad? jo för mig — ja för bruden.”

Så på den blommiga kullen i lund
 Talte vid insjön den älskliga tärnan.
 Tänkte på hymens så helga förbund,
 Strålände skön, som den ljufvaste stjernan.

Älsklingen kom och steg skyndsamt i land;
 Flickan så fröjdfull han tryckte i famnen.
 Ännu låg vågen helt stilla vid strand,
 Lyssnande der på de hviskade namnen.

Vid rågskörden.

Se hvad rågfält, redan moget!
 Rika guldax digna der.
 Skördarknifven jemt och troget
 Redan dem till marken skär.

När, landtman, du värdet risar
 Af den skörd, som blef din lott,
 Glöm då ej att Gud bevisar
 Af sin blotta nåd dig godt!

Vet att Gud åt växten skänker
 Lif och färg af sol och regn!
 När på ditt schatull du tänker,
 Glöm då ej Guds milda hägn!

När solen gått ned.

Qvällen sina skuggor breder
 Och naturen slumrar in.
 Herre Gud! o skåda neder,
 Trösta, lugna, gläd mitt sinn!

Hägna mig på hvilans läger
 I den mörka nattens famn!
 När jag ditt beskydd blott eger,
 Är jag trygg uti ditt namn.

Och när dagen åter brinner,
 Grydd i solens milda glöd,
 Skall din godhet, som mig minner,
 Blifva prisad, som du böd.

När solen går upp.

Flydd är natten; solen strålar
 Tänd i österns lätta sky.
 Herrans kärlek ljuft sig målar
 Och hans nåd är åter ny.

Pligten till min slöjd mig manar,
 Först dock vill jag lofva Gud.
 Herre! du blott vägen banar
 Till din himmel för din brud.

När i sträfvan uti skogen
 Jag begrundar rätt ditt ord,
 Då förmår jag verka trogen
 I min pligt, mitt kall på jord.

Min siska.

Jag har en liten siska — o!
 Så ljuftva slag hon slår.
 Hon blickar ut, der blommor gro
 Uti en nyfödd vår.

Och kärlek är dess muntra sång,
 När solen gryr och ler;
 Min siska sjunger dagen lång,
 Hvad kan jag önska mer?

Dess maka reder till en bädd
 Och är så glad och kär;
 För maken syns hon något rädd —
 Men kärlek blott det är.

Lärkan i buren.

Lärkan trånar i sitt tvång,
 Sjunger der så matta slag;
 Bättre klingade dess sång
 Vid ett moln, försäkrar jag.

Våren börjar gry i nord,
 Släpp den lilla lärkan då!
 Blir hon fri, skall högt från jord
 Snart vid skyn hon drillar slå.

Sagdt, och lärkan ur sin bur
 Gjordes fri. Oeh glad och säll
 Sjöng hon kärlek och natur
 Ifrån morgon och till qväll.

I paradiset.

I Edens sköna Elysée
 Gick Adams fru så säll;
 Der kände hon ej qval, ej ve;
 Ej oro eller — gnäll.

Hon åt och sof på marken der
Tillsammans med sin man;
Och Adam var så säll och kär
Med hvarje kyss, som brann.

Der sof det himlasälla par
I frid bland lejons tropp.
Och sjelfva tigern fredlig var,
Der han bland lammen lopp.

Men ormen i smaragden satt,
Till qvinnan talte han —
Ack! Eva sjönk i ryslig natt
Tillsammans med sin man!

Ett rop då ljöd från himlens port,
Det var Guds vredes ord:
"O Adam! ack, hvad har du gjort" —
Förbannad blef vår jord.

De små på landet.

Alla snälla barn från by
Leka uppå blommigt fält.
Våren är så skön, så ny;
Klart är himlens blåa tält.

Lilla Betti uti dans
Svingar lätt med lille Per.
Anna leker mest med Frans —
Frans är något litet kär.

Men hur oskuldsfullt ändå —
Dansa alltid som ett barn —

Ida plockar sippor blå,
Nils gör skepp med flagg af flarn.

Stor är glädjen hos de små,
Helsans glöd på kinden bor.
Frisk aptit de alla få —
Frisk aptit och nötta skor.

Gratulation.

Tiden skyndar fort, som Nilens bölja,
Der hon från Månbergen störtar ner.
Menskan på dess irrfärd måste följa,
Närmande sig målet mer och mer.

Dig, åt hvilken dessa toner syfta,
Dig jag lykta ser på nytt ett år,
Än så ljuft dig glädjens vingar lyfta,
Än är du i blomning af din vår.

Vän på lifvets så stiglösa bana!
Hulda syster, som mig ofta gläddt,
Till din hyllning mina tankar mana
På den dag du in i verlden träd.

In i nya, men fördolda skiften
Seglar du på lifvets ocean;
Mätte du bli lycklig allt till griften
Hän i stormen på den falska ban!

Håll dig fast vid hoppets starka ankar
Under farten till en fjerran strand!
Då kan öfver hafvets dolda bankar
Trygg du styra till ett väntadt land.

Lyft ditt öga opp, när fästet klarnar,
 Läs i stjernans brand din himlafärd!
 Och när uret till din hängång varnar,
 Lyft dig salig till en bättre verld!

Reflektion öfver lifvet.

Kjellman på sin dödsbädd strider,
 Döden sina tecken sprider
 I hans anlet mer och mer.
 Åldersvaghhet är den plåga,
 Som förtär hans lefnadslåga:
 Skumt är ögat — soln går ner.

Omkring jorden mörknar pellen,
 Gubben i den sista qvällen
 Tänker på sin lefnads år.
 Hvilka tal af dagar, brunna!
 Fyra åldrar ser han svunna.
 Kjellmans öga bär en tår.

Tungt en suck hans bröst uppsänder
 Och mot väggen sig han vänder,
 Reflekterar så sin tid:
 "Lifvet, när jag rätt det grunnar,
 Ingen ro åt menskan unnar:
 Det är bara sorg och strid."

Vesuvii utbrott

år 79.

Hvad lugn kring Latiens slätter rår!
 I elyseers ljufva vår
 Sitt qvitter foglen slår.
 Naturen ler i himmelsk prakt
 I frid och ro från trakt till trakt.

Men plötsligt hörs ett åskligt gny
 Och berget Vesuv spyr en sky.
 Det bäfvar på sin starka grund:
 Hvad mörk, hvad hemsk och faslig stund!

Rysliga under!
 Vulkanen skälvver allt mera af dunder.
 Mot himlen allt högare rökmolnen sändas:
 Åskorna tändas.

Hör hvad rop i byn!
 Se den hemska skyn,
 Flyn, ack flyn!
 Jordan rister,
 Djupt hon brister.
 Ack hvad hon är varm;
 Bäfva för dess larm!

Glödande från Vulkan hastar
 Lavan ut med dån och gny.
 Guden från sin verkstad kastar
 Block af sten till himlens sky.

Askan solens låga döljer,
 Uti natt hon Latien höljer.

Herkulanum! upp ur drömmen!
Fly, o fly för lavaströmmen!

Re'n Pompejus är upphunnen,
Öfver den är lavan runnen.

Åren grusa lavans bränder.
Romas sydligt sköna länder
Blomstrade igen.
Men den fasa, Vulkan spridde,
När han denna gången smidde,
Är i minne än.

Eskimån.

Flyr din tanke till nordpolen,
Der han fjermast är från solen,
Tänk en gång på Eskimån!
Uppå Grönland — jordens panna —
Hur kan någon menska stanna
I den evigt kalla vrån?

Hårda äro dessa öden,
Dem Eskimå till döden
Nära polen pröfva får;
För en köld, så låg, du fryser.
Intet under att du ryser
För den köld, på Grönland rår.

Kämpande mot vinterns makter,
Lefver i de höga trakter

Eskimån dock ofta gladt.
 För sitt fosterland han strider,
 Älskar det, till dess omsider
 Hän han går ur tidens natt.

Eolsharpan.

Har du lyssnat till den klang,
 Som ur Eolsharpan sprang?
 Hvarom ej så märk de ljuden,
 Stämda ljuft af morgonguden.

När den allbesjungna vår
 Blommor rundt kring fälten sår,
 När ur hafvet solen rullar,
 Spelar han kring liljekullar.

Sorgligt ljuft är harpans sång —
 Lyssna rätt till vindens gång!
 När som bäst dess stämma låter,
 Lifvets gåta gissas åter.

Så var Lidners sång som den:
 Eolsharpan ljudar än.
 Högt hos nordens folk hon klingar:
 Ur dess bröst hon suckar tvingar.

Ack! hvad tärde skaldens bröst,
 Att han qvad med sorgens röst?
 Oro var hans bittra plåga,
 Tills hon släckte lifvets låga.

Våren.

Hvad skall vid lutan mer om nordens vår jag sjunga?
 Dess rosor blott, dess sång af foglars späda tunga?
 Nej sanning talas bör af verklighetens lag,
 Ty lifvet är en strid i vårens ljufsta dag.

Dock se, på österns våg den milda solen simmar,
 Dess guld så vackert der i lätta molnet glimmar.
 Det våren är, som gryr, som bådas re'n så skön,
 Och snart, så hoppas man, skall jorden blifva grön.
 Högt solen rullar upp och himlens båge klarnar,
 Ljuft lärkan slår i höjd och klockan middag varnar.
 Då vaknar ur sin sömn den späda ros i knopp,
 Och sippan lyfter gladt sitt hvita hufvud opp.

Men hör hvad rykte vidt kring nordens land sig sprider!
 Af gikt, hektik och fluss hvarannan menska lider.
 Se dödens engel går med skarp och blottad knif,
 Med blixstens snabba fart han mördar arma lif!
 O Gud! håll engelns hand med dödens svärd tillbaka
 Och låt oss ej så hårdt din helga vrede smaka!
 Ack! lagens blixter jag ser — förkrossa ej, o Gud!
 Den bleka nöden far med dystra härjningsbud.

En blick kring lifvets sfer — hvad är väl der den skådar?
 När våren gryr så mild — hvad är det som den bådar?
 Nöd, jemmer, plågor, qual och strid på dödens bädd.
 Bemanna dig min vän! var ej för döden rädd!
 Att lida är vår lott: af lidandet man finner
 Den sköna krona, som den evigt frälsta vinner.

Dock, våren tänder hopp, der vintern lagt sin snö,
 Och vågens fröjd är stor, der isen fjettrat sjö.

Hör fogelns muntra sång i löfutspruckna lunder!
Sjung menska, sjung som han den Högstes höga under!

Ejdern.

Högt i nord min lefnad flyter.
Der bland skären hafvet ryter,
Gungar jag på våg.
Lätt mot skyn jag uppåt svingar,
Ingen sorg min ro betvingar:
Jag är glad i håg.

Mina dun man gerna plockar.
Till mitt bo jag mången lockar
Uppå skärens rand.
Polens vindar helst jag andas.
Hvarhelst ishafsvågor blandas
Emot nordisk strand.

Den nya kyrkogården.

Se kring dessa Herrans gårdar,
Se hvad mängd af grifter re'n!
Och så många nya vårdar
Öfver hädangängnas ben.

Under denna marmor hvilar
Makan min från jordens strid;
Nyss hon töll för dödens pilar.
O så slumra, vän, i frid!

Saknad är en bitter smärta:
 Maka! du var allt för mig.
 Var så ljuf allt för mitt hjerta,
 Gladde mig på lifvets stig.

När jag deri mig försänker,
 Qväljes jag af saknad än.
 Men när rätt jag hvilan tänker,
 Blir mitt hjerta gladt igen.

Här inunder prydda kullen
 Har Sjölin sin hvila fått.
 Glada vän, nyss gömd i mullen,
 Hvila fridfullt! sof så godt!

Der vid vården Ida bäfvar,
 Saknande sin vän, sitt hopp.
 Hennes brudgums vålnad sväfvar
 Englahvit ur grafven opp.

Tiden skyndar, qvällen åter
 Skuggar nordens land och haf.
 Ida står dock kvar och gråter,
 Klagar vid sin älsklings graf.

Ack! vid Edens ljumma floder
 Fanns ej gråt, ej klagoljud.
 Men, till skam, vår första moder
 Bröt mot Skaparns helga bud.

Domen öfver menskor alla
 Var ju hård, men rätt derhos.
 Hvarrör skulle Eva falla,
 Der hon stod vid Edens ros?

Dalen.

Din stillhet, dal, mitt sinne
 Med sälla känslor slår;
 Du är ett dunkelt minne
 Af Paradisets vår.
 Hvar gång vid dina alar
 Jag tänker lifvets strid,
 Så ljuft till mig du talar
 Att drömma blott om frid.

Din bäck så stilla rinner
 Inunder lindars tal;
 Af älskog dufvan brinner
 På gren i löfrik al.
 Högt näktergalen ljudar
 Sin silfverrena sång;
 Allt till Olympens gudar
 Den dallrar hvarje gång.

Min ro, o dal, jag drömmer
 Som bäst uti ditt sköt;
 Vid dina lindar glömmer
 Jag hur mitt lif förflöt.
 När alla solar strimma
 På himlens klara päll,
 I qvällens sena timma
 Jag dröjer här så säll.

Sjömanssång.

Långt hän på de svallande
 Djupen jag styr,

Så gladt öfver fallande
 Bøljer jag flyr.
 Och hotar orkanen
 Min drake en gång,
 På stormande banen
 Jag sjunger min sång.

Till aflägsna länder
 Vi styra vår färd,
 Der solen sig vänder
 Kring Indiens verld.
 Der drufvorna böja
 Sin ranka till mark,
 Dit skola vi plöja
 Hvar våg med vår ark.

De veka fröjderna i hemmets dalar
 Föraktar jag: de passa ej för mig.
 Mer fröjd mig bjuder oceanens salar,
 Der vandrar jag på blånad ban min stig.

Från den kalla nord till söder
 Är så lustigt gunga ner.
 Mer förklarad soln der glöder,
 Mera präktigt rosen ler.

De nordliga hafven
 Vi vandra dock med;
 På isfyllda hafven
 Så ofta jag stred.
 Der hvalarna flyta
 Som öar på våg,
 Der rossarna ryta,
 Bland isar jag låg.

Lifvet är en strid på vågen,
 Om det nånsin är en strid;
 Der en Majvind vaggar rågen,
 Bor du i ditt tjäll i frid.
 Då får jag på hafvet strida,
 Genomvåt jag ofta frös.
 Mycket får en sjöman lida,
 När en storm på våg är lös.

Eldsvådan.

Hlämn en plats på jordens sfer,
 Der för faror fri du är!
 Säg det Eden, der ej jorden
 Är af Gud förbannad vorden!

Skåda hän på ödets skiften,
 Deri menskan flyr!
 Ifrån vaggan och till griften
 Genom storm hon styr.

Hän öfver hafvets så bullrande bana
 Vräkes den seglande fjerran mot land.
 Innan han faran på färden kan ana.
 Sväfvar hans lif i en hväsande brand.

Ack! se der vid randen
 På det yra haf!
 Se den stora branden —
 Dödens hemska glaf!
 Skeppet uti lågor,
 Sprakande till skyn,

Kastas hän på vågor
Rytande mot himlabryn.

Hväsande eldstungor spritta och spraka,
Masterna braka.

Bränderna ramla och ryka på däck,
Skeppet går läck.

Böljorna rusa med dån i hvar cell,
Re'n är det qväll.

Öfver bord de arma
Menskor störta då;
Vågorna högt larma,
Skeppets brända skrof de slå.

Två älskande famnas i böljorna der:
Ack! döden är när.

Men när dödens fasa
Omger älskande,
Än i våg och storm och brasa
Mot hvarann de le.

Vänskapen i nöden
Pröfvas alltid bäst.
Kärleken vid döden
Lyser äfven mest.
Se hur Axel trycker
Ida till sin barm!
Hur än böljan rycker,
Är hans kärlek lika varm.

Axel och hans Ida
Börja sjunka re'n.
Om du sett dem strida

Ifrån strand på — Hven —
 Om du hört dem . . . öden —
 Tänk på dessa två,
 Stridande med döden,
 Tänk på hvad de talte då!

Något synes vanka,
 Redan dem så när.
 Hvad är det — en planka
 Bøljan till dem bär.
 Hoppet brinner åter
 Hos de älskande;
 Ögat glädje gråter:
 Plankan båda se.

Uppå den de flyta
 Genom storm och svall;
 Bränningarne ryta,
 Fragga i sitt fall.
 Dock, på plankan hunno
 Båda hoppets strand.
 Glädjetårar runno,
 När de stego uti land.

Leman.

Allt hvad skönast, som naturen rullar
 Uppå taflan för vårt öga opp.
 Skådar man från Schweitz jättekullar
 Från en alp, som rest till skyn sin topp.
 Blicka ned från skyn på Lemans vågor,
 Prålände i solens grydda lågor.

Hvilken pensel är, den prakten målar,
 Som omkransar denna djupa sjö?
 Visste du hur himmelsk Leman prålar,
 För du till dess strand att bo och dö.
 Men har du en hydda, bygd i norden,
 Broder! blif då kvar på fosterjorden!

Hvem har knäppt på lutan toner kärfva,
 Som betraktat detta Edens prakt?
 Allt det rena, allt det sköna — djerfva,
 Griper känslan med en väldig makt.
 Men hvar fins den vrå, som uppå jorden
 Ifrån sorg och strid är friad vorden?

Seglaren på Lemans rena vatten
 Får dock kämpa mången ryslig strid.
 Ofta varar kampen hela natten
 Och den tända dagen ger ej frid.
 När Sirocco öfver bergen rusar,
 Bäfvar den, som hör hur Leman brusar.

Bordsbön.

Gode Gud! dig vare ära!
 Du är all vår hjälp, vårt stöd.
 Lär oss rätt dig lof hembära
 För ett sundt och dagligt bröd!

Bort den bleka nöd får flykta
 För din kärleks milda rön;
 Derfor våra hjertan lykta
 För din thron i tack och bön.

Det är du, som dukar bordet:
 Derför dig vi tacka först.
 Med det ljuftva frälsningsordet
 Stilla ock vår andas törst!

Vårvisa.

Solen blossar,
 Sippan blommat re'n;
 Bores sista makt hon krossar
 Med sitt milda sken.

Sånger skalla,
 Lifvet är blott fröjd;
 Alla foglars skaror, alla
 Slå i dal och höjd.

Rosen spricker
 Purpurröd ur knopp.
 Fjäriln ur dess sköte dricker
 Vällust, fröjd och hopp.

Kort är våren,
 Njut den förr'n den flyr!
 Vet att han med ros i håren
 Svinner, bäst han gryr.

Gratulation.

Forsen sig på branten kastar,
 Hör dess dån från skummig bölja!
 Lika skyndsamt tiden hastar

Och med den får menskan följa.
 På dess våg med bräcklig båt
 Styr hon hän i stormig stråt.

Du, åt hvilken detta syftar,
 Lyktar än ett år på färden;
 Lifvets bölja der dig lyftar
 Re'n så högt mot andra verlden.
 Dock, du än i lifvets vår
 I din glada blomning står.

Hvarje mening ur mitt minne,
 Här i rim vid lutan slagen,
 Egnas dig till hyllningsminne
 På den sälla födslodagen.
 Lycka önskas dig och frid
 På din färd i lifvets strid.

Blifve sälla, blifve frida
 Dina stunders tal i verlden!
 Mätte du med helsan strida
 Allt till målet der på färden!
 Himlens stjerna brinne klar
 På den ban, der hän du far.

Hvarför suckar du så?

§äg hvarför suckar så i sorg ditt hjerta?
 Kan ingen glädje jaga bort din smärta?
 Kan ingen tröst det qualda bröstet hinna,
 Ej ro du finna?

Sig Herrans anda uppå dufvans vingar
Från solens bana ned till jorden svingar.
Igenom morgonrodnan, som så glimmar,
Guds kärlek strimmar.

Lyft ögat upp! se Kristus ler i solen!
Han strålar lif och glädje omkring polen.
Och blomman doftar, och vid skyn i höjden
Slår lärkan fröjden.

Gif rum för glädjen i ditt sorgsna sinne!
Låt Jesus Kristus tända frid derinne!
Den trånad, som dig tär i tidens villa,
Vill han ju stilla.

Vid flickan

Hilma Theresia Hellqvists graf

i Löfvestad den 16 Mars 1879.

Frälsad undan tidens ilar
Till sin ro den lilla gick.
Skåda hur dess stoft sig hvilar!
Sänk i griftens hamn din blick!

I den oskuldsfulla tiden
Föll hon ren för dödens svärd.
Innan än hon pröfvat striden
Gick hon till en bättre verld.

Gråt ej, fastän re'n hon svunnit,
Fast hon var för dig så kär!
Nu har hon den sällhet vunnit,
Gud åt sina barn beskär.

Nu så börjar solen sprida
 Vårens strålar uti nord;
 Än dock vinterns makter strida:
 Blott en stridsplats är vår jord.

Ack! den frida, sälla våren
 Under himlens palmer är.
 Hilma, saligt skild från åren,
 Bor i evig glädje der.

Vänd om till Gud!

Syndaträl! se upp till Gud
 Från flärdens låga dalar!
 Ack, lyssna till hans frälsningsbud,
 Märk hvad hans Ande talar!
 Vänd om, så ljuder mild hans röst;
 Kom tag emot Guds nåd och tröst
 I ordet, som hugsvalar!

Din last, den snöda, re'n inställ,
 Hör, lagens åska knallar!
 Du hastar till din lefnads qväll
 Och domsbasunen skallar.
 Se blixten i Guds helga lag!
 Vänd om, vänd om, gör bot i dag,
 Då dig Guds anda kallar!

Ditt hjerta till hans boning red!
 Till himlen galler färden:
 Böj djupt för Herrans thron dig ned
 Med tanken skild från verlden!

Bekänn din synd, var ångerfull,
Och Fadren skall för Kristi skull
Dig huld förlåta flården.

Lifvet är en strid.

Hvar är den verd, der jag mig ofta kände
Så lycklig förr, så glad och full af frid?
Der inga sorger så mitt hjerta brände
Och jag ej visste lifvets bittra strid?

Jag hade ro och sådan oro åter
Med hvarje stund mitt usla lif förtär.
Ett ögonblick den ej min själ förlåter:
Min strid mot den blott gör, den växer der.

Hvad har jag gjort, att stormar så mig kasta
På lifvets törnestic mot dödens glaf?
Min trötta ande längtar att få rasta,
När skall dess stoft få ro uti sin graf?

Dock, hvarför dessa qual, som mörda modet,
Som unna hjertat ingen ro och tröst?
I det på korset runna frälsningsblodet
Finns äfven glädje för mitt sorgsna bröst.

Hjalmar och Ingeborg.

För frihet för sin fosterjord
Ha nordens söner ofta blödt.
Der striden stod i Svea-Nord,
Hur blef ej fältet färgadt rödt!

Läs runan om det krig, som röt,
 Då Sveas här mot Danas bröt!
 Då jorden skälfdde på sin grund
 Af malmkanoners larm vid Lund.

I lågor och larm

Stod Hjalmar och stridde bland Svear så varm.
 Han kämpade modigt, det erkände alla:
 Han kunde ej vika, han kunde blott falla
 Hans vapen bar runor af fiendens blod,
 Och sjelf var han blodig, der krutstänkt han stod.

Re'n solen sjönk ned;

Den blodiga ångan från fältet sig spred.
 Med rysning man såg hur den snöiga nejden
 Var strödd utaf hopar af fallne i fejden.
 Och danskar bland svenskar med sårade bröst
 Än stredo i döden med rosslande röst.

Ibland dessa män

Låg Hjalmar och blödde af dödssåret än.
 En kula trängt fram, ack! så nära hans hjerta.
 Han tänkte dock än i sin rysliga smärta,
 Han tänkte på Ingeborgs kärlek så ömt:
 Han mindes hvad ro vid dess hjerta han drömt.

Han höjde sin röst:

"O såge min Ingborg mitt blödande bröst!
 Sitt hjerta hon gaf mig, min kärlek hon tände:
 För henne de ljufvaste känslor mig brände —
 Min tid är försvunnen: snart slocknar mitt lif.
 O Ingeborg! styrka i döden mig gif!"

Och månen uppstod.

Af verldshafvet buren, han lyste i blod.

Då skyndar sig Ingeborg hän öfver nejden —
 På afstånd hon skådat den blodiga fejden.
 Nu kom hon att söka sin Hjalmar så kär
 Bland lefvande eller bland döende der.

Hon smög — men förklädd.
 Hon sökte, hon kände sig dyster och rädd.
 Bland döda hon stod der, af aningar slagen:
 Hon suckar: "o såg jag de manliga dragen!
 O måtte jag finna min Hjalmar, min tröst!"
 Knappt sagdt, och hon hörde den älskades röst.

Hon dignade ned,
 Hon såg hur den fallne i döden än stred.
 Hon reste sig åter att lyssna till ljuden —
 Ack! Hjalmar förskräcker den ängsliga bruden.
 Han talar: "o Ingeborg! nu slocknar mitt lif.
 Mig styrka, o hulda, i dödskampen gif!"

Hon skyndade hän;
 Nu såg hon med rysning sin döende vän.
 Hon böjde sig ned till hans blödande hjerta;
 Hon hörde dess suckar, hon tänkte dess smärta.
 Der låg han, den ädle, ja Hjalmar det var:
 Hon kände ju dragen och blicken var klar.

Hon hviskar sin tröst;
 Hon snyftar: "min Hjalmar, jag är vid ditt bröst.
 Jag sökte dig länge, jag ville dig finna;
 Jag fann dig, hos dig skall fritt gråten få rinna.
 Mitt öga sig dränker i tårarnes sjö;
 För dig har jag lefvat, med dig vill jag dö.

"Tag Ingeborg min hand!"
 Så talade Hjalmar med hjertat i brand.

”Den kärlek, du gaf mig, var varm — du är trogen:
 Än trogen i döden — för den är jag mogen.
 Se Ingborg, se månen vid skyn der så klar!
 När der han sig släcker, min dödssuck jag drar”.

Så sagdt och han dog.
 Men Ingeborgs hjerta allt sagtare slog.
 Re'n kyssen, den sista, på läpparne brände,
 Ur molnet det slocknade månsken sig tände.
 Då lyftes be älskandes andar i höjd
 Att lefva derofvan i seger och fröjd.

En blick på barndomen.

Hvi suckar så min själ på färden
 Hän till sitt ursprung's sälla land?
 Var glad, att i den andra verlden
 Dig friden vinkar på dess strand!

Ej under, att i orons låga
 Mitt hjerta höjer suckens röst:
 Hvad är väl lifvet? denna fråga
 Besvaras lätt i menskans bröst.

Mitt lif igenom töcken irrar:
 Mig törnet stinger hvar jag går.
 Ett stormigt haf mig blott förvirrar:
 Jag ingen ro i jullen får.

Det var en tid, ack! för mitt sinne
 Var den en paradisisk vår.
 Den svunnen är — ett sorgligt minne
 Hur fort all jordisk fröjd förgår.

O barndom! tid af glada dagar!
 Din sällhet äfven flyktad är.
 En storm mitt arma lif nu jagar,
 Och orons gift dess frid förtär.

Bön i stark åska.

Det dundrar i molnen: o rysliga syn!
 Se blixten slår ned ur den mörkdigra skyn!
 Hur nära han for vid mitt ensliga tjäll.
 Bevara mig Herre i åskans qväll!

När ramlande tordöner knalla — hvad ljud!
 Hvad hör jag? din vrede, allsvåldige Gud!
 Ack krossa mig ej på min härd med den eld,
 Som ljungar — af blixten i lagen en bild.

Sträck öfver mig Herre din skyddande hand,
 Så fruktar jag ej hur än skyn är i brand,
 Ingjut i mitt hjerta din frid och din tröst,
 När vredgad du höjer i åskan din röst!

Mina önsknningar.

Om här jag skulle blifva säll,
 Om oron från mig vika skulle,
 Jag borde bygga mig ett tjäll
 I dalen här vid denna kulle.
 I skygd af denna höga lind
 Jag tryggad var för storm och vind.

Och Anna skulle hos mig bo,
 Så kärleksfull, så glad och trogen.
 Att oss förströ i ljuflig ro,
 Vi ginge då och då till skogen.
 Der glömde vi all verdens strid
 Att drömma lycka blott och frid.

Hvad mödan skulle bli mig kär
 Vid plogen för att kornet mylla!
 När qvällen kom, i ljuft besvär —
 Jag skulle Annas trohet hylla —
 Då flydde tiden bort i hast —
 Ja, tänkt, och mitt beslut är fast.

Aftonsalm.

Bring land och vatten sträcker
 Sig nattens däfna flor;
 Hur vidt än mörkret räcker,
 En helig tystnad bor.
 I hvila stormen domnar,
 Men vestan hviskar frid,
 Och turturdufvan somnar
 Så ljuft från dagens strid.

Min tanke från min stuga
 Till himlen stiger opp.
 Så ödmjukt vill jag buga
 För Gud, mitt lif mitt hopp.
 O Herre, ur mitt hjerta
 Tag offret, jag dig bär!
 Du stillar qual och smärta
 Och frid du mig beskär.

Dig vare tack och ära
 För Faderligt beskydd!
 Nu är oss natten nära
 Och dagens sol är flydd.
 Men, Gud, du sjelf är solen,
 Din stråle flammar än;
 Du lyser än kring polen,
 När natten famnar den.

Har jag uti mitt sinne
 Ditt helga sanningssken,
 Bor du i hjertat inne,
 Gör natten ej mig men.
 Så roligt jag mig hvilat
 I sömnen i din famn.
 När dagen gryr och smilar,
 Jag prisa vill ditt namn.

Vid rosenhäcken

i aftonskymningen.

Sol går ned, och qvällen åter
 Skuggbemtalar land och sjö;
 Vårens himmel dagregn gråter,
 Stjernorna sitt glitter strö.
 Dagakarlen lemnar plogen,
 Vandrar hem från dagens strid;
 Fjäriln domnar glad och trogen,
 Hos sin ömma brud i frid.

Uti parken snöga lindar
 Sina blommor stilla ned.

Inga kalla nordanvindar
 Störa qvällens lugna fred.
 Vestan uti rosenhäcken
 Suckar sakta, sval och mild;
 Och på vågen spelar näcken,
 Tjusad ljuft af Frejas bild.

Mer och mer mot natt det lider,
 Tjockare sig breder päll'n;
 Efter dagens tunga strider
 Hvilar man så trygg i qväll'n.
 Hoppet brinner klart derinne,
 Hjertat blott af sällhet slår.
 Det förflutna är blott minne —
 Framåt drömmar man blott vår.

Jag en ros ur häcken bryter,
 Ställer sedan hem min kos;
 Varm mitt blod för Hilma flyter:
 Hon skall ha en minnesros.
 När min lefnads våg är fluten,
 Skall hon än ha blomman kvar.
 Minnas qväll'n, när den blef bruten,
 Och hvad jag för henne var.

Gustaf Adolf och Ebba Brahe.

GUSTAF ADOLF.

Du har tändt den heta glöden,
 Kärleksbranden i mitt bröst.
 Ebba! du skall in i döden
 Bli min glädje och min tröst.

Inga hinder kunna slita
 Bosenbandet mellan oss.
 På min trohet kan du lita:
 Den är varm, som solens bloss.

EBBA RRAHE.

För sin konung hjertat lågar
 Ack, så varmt uti mitt bröst!
 Men jag bäfvar, när jag vågar
 Tänka på min känslas röst.
 Uppå Sveas thron du brinner
 För det högsta, Gud dig ger.
 Snart kanhända jag ej finner
 Rum i Gustafs hjerta mer?

Hymn.

När nattens mörker skingradt är,
 Och klockans slag mig minner,
 Att solen åter, mild och skär,
 Uti sin gryning brinner,
 Då, Herre Zebaoth, jag ser
 Den nåd, som du på nytt oss ter.

Det är din kärlek, milde Gud,
 Som uti solen strålar;
 I rosens kyska purpurskrud
 Ditt namn, det helga, prålar.
 Du vårdar allt uti ditt namn:
 Pris vare ditt lofvärda namn!

Af hjertats djup min morgonbön.
 Jag till din himmel höjer;

För dina milda kärleksrön
 Jag till din fot mig böjer.
 Af syndens börda tryckt jag är;
 Gör du i Lamsens blod mig skär!

Dig tackar jag för själafrid,
 Den blott i dig jag finner;
 Du stärker mig i andlig strid,
 Föröka tron, som brinner!
 Lof, pris och ära vare dig
 För all den nåd du skänker mig!

Amanda.

§ Som våren skön Amanda var,
 Så lyft på glädjens vingar;
 Ett rosendiadem hon bar
 Och flög i valsens ringar.

Den eld, som brann i hennes blick,
 Hos många tjusning födde.
 Af Gustaf mest hon hyllning fick,
 Hans hjerta hetast glödde.

En sommarqväll så lugn och klar
 Sin brand han henne tydde.
 Och bifall fick han då till svar,
 Och qväll'n i sällhet flydde.

Blott några dagar sällheten
 Blef detta par förunnad;
 Aek! för Amandas trogna vän
 Blef re'n hans död förkunnad.

Amanda redan grånad är
 Uti sitt sorgsna sinne;
 Hur Gustaf var för henne kär,
 Har hon i troget minne.

Qvinnans skapelse.

Uti den sköna parken,
 I Edens sälla lund,
 Låg Adam bar på marken
 Och tog en middagsblund.
 Der tigern ibland lammen
 I frida lekar lopp,
 Der sof han godt vid stammen,
 Den cedern reste opp.

Ej solen honom brände
 Igenom cederns gren;
 Ej vårens fläkt han kände;
 Der den for fram så len.
 Han sof för tungt och märkte
 Ej zefyrns gång så ljuf.
 Men plötsligt sidan värkte —
 Så drömde Adam nu.

Han i detsamma vaknar
 Och sig i sidan tar;
 Ett reffen der han saknar,
 Men vet ej hvar det var.
 Ännu han ser så föga,
 Men sömnens förlåt flyr:
 Han gnuggar lätt sitt öga,
 Och gåtans lösning gryr.

Han genast ser en qvinna
 Så skön framför sig stå;
 Sitt ben kan han ej finna,
 Men qvinnan säger då:
 "Du mig i stället eger
 Till brud i Edens ro.
 Hör på hvad jag dig säger:
 Jag svär dig evig tro".

På isen.

På isen ljugar bygdens ungdom fram.
 På stålklädd fot uppå den glatta bana
 Ses äfven flickor, enligt gammal vana
 I kretsar fly, allt under skämt och glam.

I deras lockar hvilar ingen kam:
 De fladdra fritt, som Sveas gulblå fana.
 Ej någon fara någon än kan ana,
 Ej ens i strömmens midt, der ångarn sam.

Men vaken öppen är, och Axel ilar
 Uti det kalla badet pilsnabbt ner:
 Den falska Ran af fröjd mot honom smilar.

Men Ida kommer lätt: hon faran ser,
 Och, kommen fram, hon Axel handen gifver,
 Och räddad han utaf den sköna blifver.

Körsbäret.

Ett körsbär vet jag, ack, så sött det är!
 Det smakar bättre än de många röda,
 Som i min gamle faders trädgård glöda:
 I detta körsbär är jag mycket kär.

Jag ser på det och kysser det så när,
 Jag räcker det förutan minsta möda;
 Det är för mig en ljuf och daglig föda,
 Men lika helt sitt purpur dock det bär.

Om jag en stund mitt körsbär ej får smaka,
 Jag känner mig så ledsen i min barm,
 Jag kan dess ljufhet ej en stund försaka.

När jag det smakar, smälter all min harm;
 Hvad är det för ett körsbär, detta granna?
 Det är din lilla mun, min hulda Nanna.

Tanken.

Så vidt, som stjernor tåga i det höga,
 På snabba vingar menskans tanke flyr;
 Der dagen purpurklädd i molnen gryr,
 Flyr den på en sekund till dagens öga.

Så vidt på blånad ban, som böljor löga
 Det digra skepp, der fjerran kosan styr;
 Så högt mot polens gräns, som vinden gnyr,
 Och molnen sina kalla flingor snöga:

Så flyger tanken för att forska der
 Och tyda jordens både haf och länder,
 Och aldrig han i ro och hvila är.

Du stiger, tanke, dit der stjernan tänder
 I aftonskymningen sin milda brand —
 Høj dig en gång till Gud i himlens land!

Hoppet.

Ofva klagar du, att du ej finner,
 Hvad ditt hopp än söker på sin färd;
 Du på höjderna i denna verld
 Ej din eftersökta sällhet vinner.

Menska, sök uti din barm, som brinner
 Uti trånad efter ärans flärd,
 Sök der roten, hvaraf du blir tärd
 Och som ännu dina suckar spinner!

Måtta hoppet, önska mindre! så
 Skall du känna dig mer säll i verlden,
 Och du skall förnöjsamheten få.

Lär att kufva hoppet uppå färden
 Efter jordisk vinning, glans och ro!
 Høj det upp, der Gud och englar bo!

Tron.

Din tro, o menska, är det klara öga,
 Hvarmed du blickar glad till himlen opp;
 Tron är din grund för salighetens hopp,
 Det ankar, som är fäst uti det höga.

När tidens flärdmoln sina flingor snöga
 Och du anfäktas af det ondas tropp,
 Då är det tron, som trygga kan ditt lopp,
 Den eld, som lifvar dina strider tröga.

Tron är den hand, som kämpar andans strid.
 Med tron man segra kan i alla strider:
 Dess svärd, Guds ord, är skarpt i kampens tid.

Bøj knä vid korset, menska och omsider,
 I tron befästad till din lefnads qväll,
 Skall du, ur striden frälst, bli evigt säll.

Kärleken.

Af evighet från Skaparen jag stammar,
 Blott himmelen mitt ursprungs hemland är;
 Se himlens hvalf i kärlek blott jag klär,
 Märk der det ljus, i sol och stjernor flamar!

I menskans hjerta, der har jag min kammar,
 Re'n ifrån tidens början bor jag der.
 Om menskans ursprung än jag vittne bär,
 Men flärden orenhet i hjertat ammar.

Den rena kärleken besmittad blef
 Utaf den orenhet, som fallet födde;
 Och demiurgen lag för menskan skref.

O menska! Kristus för dig led och dödde:
 Låt kraften deraf helga kärleken!
 Låt Herrans Anda rena den igen:

Landsbygden.

Förklarade i solens milda sken
 Den fria bygdens dällder vänligt pråla,
 I blommors färger de sig härligt måla.
 Och foglar qvittra uppå hvarje gren.

Jag sitter hellre på en landsbygdssten
 Än vandrar uti sta'n, der lyx ses stråla.
 För lifvet uppå landet, bror, vi skåla
 Och tömma vår pokal med vin från Rehn.

På landet flägta milda friska vindar,
 Idyllen der är tjusande och skön;
 Der ser man sol och vår och får och lindar.

Och marken är så blomsterprydd och grön;
 Der ser man uti all sin prakt naturen,
 Der skymt utaf palatser ej azuren.

Ljuset.

Hur skönt det är, att ljuset, himlaskatten
 Så vänligt ler i vackra stjernors brand!
 Hur tjockt än molnet är, likväl ibland
 Sig strålen kastar uppå land och vatten.

Der evig snö på bergen bilda hatten
 Vid jordens norra, evigt kalla rand,
 Der står polstjernan öfver frusen strand
 Och lyser i den långa, långa natten.

Det finns ett ljus, som allra klarast är,
 Som lyser i det sanningsord, som flammor,
 Och vittne om vår Herre Kristus bär.

Det skingrar mörkret, det som synden ammar,
 Och är en lykta på vår himlafärd,
 Vår segers evigt, evigt klara svärd.

Det eviga.

Hur mäktig styrkan än hos jätten lyser,
 Så bräcks den dock en gång af tidens tand.
 I flykten örnen fällt högt öfver strand;
 Blott vansklighet allt jordiskt i sig hyser.

Men sanningen är evig, den ej fryser,
 Den lyser alltid uti samma brand;
 Han stammar ifrån himlens höga land,
 Med den beväpnad, man i strid ej ryser.

Det rätta skall bestå, all flärd och mord
 Skall kufvas en gång af dess svärd, det klara:
 Men sanningen — det rätta — är Guds ord.

Till evigheten, menska, skall du fara —
 Behåll det eviga i andens strid,
 Så skall du fara uti evig frid.

Altaret.

På jorden har det alltid varit sed,
 Att invid altarena ge sin dyrkan;
 Och ej vill jag i dagen ge en yrkan,
 Att denna vackra sed bör läggas ned.

Jag har ett altare, men på min ed
 Jag ville knappt det säga ut för styrkan —
 Jag menar hopen här — men inte kyrkan,
 Der folken böja knä i runda led.

Dock här för rimmets skull så får jag säga,
 Att altaret det är min flickas barm.
 Hur ljuft, att detta lilla altar ega!

Der dricker jag af sällhet mig så varm,
 Der hör jag bultandet ifrån det hjerta,
 Som delar med mig livvets lust och smärta.

Fogelboet.

J hålet här vid bron emellan stenar
 Har sqvättan bygt sitt lilla enkla bo;
 Här hvilar hon, när trött hon är, i ro,
 Med makan då i kärlek hon sig enar.

På närbelägna poppelns ljusa grenar,
 Som hastigt ur den tjocka stammen gro,
 Hon blickar ständigt ned emot sin bro,
 Der väl om späda ungarne hon menar.

De små rebellerna blott pipa der,
 Ej ro för dem sig ömma modern unnar,
 Och fadern lika öm emot dem är.

Du gosse, som på detta pipet grunnar
 Och lutar dig vid bron mot boet ned,
 Låt sqvättan och dess små få bli i fred!

Granen.

J mina evigt gröna kronor sjunga
 Så sällan foglar sina ljufva namn;
 Jag är den frida och den tysta hamn.
 På mina grenar foglars nästen gunga.

När drifvorna de hvila skeppundstunga
 I skogens låga skogbeväxta famn,
 Då står jag än och hviskar mina namn
 Så frisk, som när de starka åskor ljunga.

Jag trifves gerna på den hårda håll.
 Uti den tunna mulden mina rötter
 Jag vecklar ut intill min lefnads qväll.

Min rot, som bildar mina säkra fötter,
 Liksom min krona, tärs af tidens tand —
 Och stormen vräker mig omkull ibland.

Aftonrodnan.

Har du betraktat rodnan, när i qvällen
 Den sjunkna soln på molnen guldets strör!
 En engel lik, hon sig på himlen rör;
 Nyss såg jag henne från mitt tjäll vid hällen.

Hvad prakt på himlen, när den mörka pällen
 Så sakta breder sig, när dagen dör!
 Till brudsäng rodnan låga jorden gör,
 När vestan kryssar fram om eternellen.

Och dufvan domnar hos sin ömma brud,
 Men vakan slår sin hymn, och näktergalen
 Hörs äfven tona sina salmers ljud.

I aftonrodnan ser jag ifrån dalen
 Min Skapares så ljufva kärleksbild,
 Och Freja gryr och ler så kysk och mild.

Oasen.

J öknens sandhaf ses en källa rinna,
 Och palmer skugga hennes klara lopp,
 Och foglar stämma sina hymner opp,
 När henne de uti Sahara finna.

Der blommar våren evigt, strålar brinna
 I evig glans från soln, och stjernors tropp
 I ljumma nätter gjuta ned sitt hopp.
 Säll du, om du kan den oasen finna!

Du irrar, vandringsman, i öknens sand,
 Af törst vanmäktig, liksom ock af hetta:
 Säll du, om du då finner källans strand!

Der bjudes svalka, der är ljuft att sitta
 Och dricka källans vin inunder trän
 Och, tjust af foglars toner, domna hän.

Korset.

Tro ej, du fromma, att ditt lif i verlden
 Kan frias ifrån flärdens bittra qual!
 Tro ej, att genom jordens dunkla dal
 Strös idel rosor ut för dig på färden!

Nej törne växer der, der ammar flärden
 Städs nya hinder uti tusental;
 Se uppåt i den ljusa himlasal!
 Mot dig har verlden redan blottat svärden.

Det fins ett kors, som alla trones barn
 I lifvet trycker: uti Kristus-spåren
 Der lägga onda makter syndens garn.

Se hoppfullt in uti de djupa såren
 I Frälsarns sida och hans allmakts hand!
 Och du skall segra öfver flärdens band.

Fyrtornet.

På skärets rand du står än qvar och brinner,
 Der vakar du och spejar öfver våg,
 Hvar helst ett skepp du när och fjerran såg,
 Du det om rätta vattenstråten minner.

Hvar liten jakt sin ledning af dig finner
 Såväl som hvar fregatt, i mörkret låg;
 Den ledsna skepparn uti själ och håg
 Utaf din brand i natten hugnad finner.

Lys än i sekler, som du lyser der
 Och visa mig min väg på hafvets vågor
 Isynnerhet i storm och mörker der!

Stå stolt och blicka ned de ljusa lågor!
 Ifrån den dystra och så sänkta skyn
 Se ned i natten öfver hafvets bryn!

Saknad.

Re'n sommarns dagar hafva flytt till söder,
 De svarta molnen genom rymden jaga,
 I nattens mörka vrår hörs ugglan klaga,
 Blott rönnens drufva än i dälden glöder.

Vemod i själen sommarns saknad föder,
 Till fjerran verldar mina vänner draga.
 För mig är jordens glädje blott en saga,
 Mig drufvan fröjdar föga, hur hon blöder.

Men hvad mig smärtar mest, ja in till döden,
 Det är min huldas hädanfärd från jorden,
 Hon var min sällhet i den bleka nöden.

Jag saknar henne mest. Nu är i Norden
 Jag enslig, och ej tröst, ej fröjd jag finner,
 Min lugna ro jag först i grafven vinner.

Marinmålaren.

Jfrig i din målning der på stranden,
 Anar du ej böljans falska lopp,
 Ser ej att hon växer och går opp
 Högare och högare på sanden.

Penseln leker, aek så lätt för handen!
 Snart är taflan färdig — och ditt hopp
 Och din glädje växer, som hvar dropp
 Uti böljan i de vreda "vanden".

Ser du, målare, ej hattens gång?
 Ut han re'n på hvita vågen simmar.
 Farväl hatt! nu är du fri från tvång.

Kikaren, som, ack! så präktigt glimmar,
 Vaggas, liksom hatten, bort på våg,
 Nu målaren försent den färden såg.

En förtidig ros.

Du brister allt för tidigt ur din gömma,
 Du blyga, kyska ros i purpurskruden!
 Högt lärkan sjunger, ljufligt klinga ljuden,
 Och tusen likar re'n om våren drömma.

Jag ber dig, ros, att våren än förglömma
 Och glömma dig — ännu har vinterguden
 Ej jagat undan molnens snö för bruden
 För dig, du fjärlins vän, du ros så ömma!

Ännu är våren falsk i nord, den höga,
 I morgon kanske nordanvinden ryter
 Och hopar snö, der Flora dalen färgar?

Du ler i dag, o ros, i solens öga,
 Hvars varma blick uti din kalk sig bryter;
 I morgon kanske frosten dig förhärjar?

Dårskapen.

Ack dårskap! hvad du öfverallt på jorden
 I vexlande gestalter der dig målar,
 Än uti vårens hlomsterdal du prålar,
 Än sitter du som vingud glad vid borden.

Än myser du i Freja uti norden,
 Då hennes glada öga kärlek strålar.
 Du står i laget, der man dricker skålar
 Och skrattar åt och skämtar blott med orden.

Du är en pilt så yr och vild, men fager,
 Du rider käpp, du "mäster Erik" dansar,
 Ock alltid nya upptåg upp du finner.

Till fjerren land du öfver hafven drager
 Att virka nöjets och behagens kransar —
 Förgänglighet, o dårskap, blott du vinner.

Hymn till Gud.

Mäktige herrskare! himlar och jorden
 Bära vidt fjerran i ethern ditt namn.
 Allt skapadt du sluter så ömt i din famn
 Och sträcker din vård ifrån södern till nordnen,

Af intet den ändlösa verlden är vorden,
 I dig är den frida och sällaste hamn,
 Pris vare, o Gud, ditt så heliga namn,
 Särskildt förklaradt i salighetsorden!

Du ljungar i åskan, du lyser i sol'n,
 Du prunkar i blommornas skrud uti dalen,
 Och hyllas af folken från pol och till pol'n.

I stjernornas brand i etheriska salen
 Du strålar i allmakt och vishet, o Gud!
 O höjom till himlen i chor våra ljud!

Turturn.

Min dag jag så gerna i lunden tillbringar,
 Der drömmer jag bort den med makan i ro;
 Från grenar ur ekar, der mossorna gro,
 Min stämman så låg genom klyftorna klingar.

Pilsnabbt genom luften jag flyger i ringar,
 Och jagar mig höken, flyr jag till mitt bo;
 Kring tufvan, der liljekonvaljerna gro,
 Med makan i tripp jag så ledigt mig svingar.

Då kuttrar jag visor och kysser min brud,
 Och vårvindar spela i lindarnes toppar,
 De hviska sitt åldriga Skaparebud.

När rosorna spricka ur svällande knoppar,
 Då reder i klyftan, i skuggornas päll
 Den fromsinta turturn sitt fredliga tjäll.

Björnen och vallfickan.

J lunden gick en liten flicka uti vall
 Med späda lam ibland de fromma fåren;
 Det var en mild och solig dag om våren,
 I lugnet man blott hörde bäckens svall.

Den lilla flickan satt invid en tall,
 Hon hade gull uti de lösta håren,
 De stänktes någon gång af daggregnstären,
 Som kom från tallens topp uti sitt fall.

Då syntes "nalle" bland de späda lammen.
 Men flickan fann besöket näsvist nog
 Och skyndade mot honom från tallstammen.

En liten qvist hon från en buske tog,
 Och den fick också björnen genast smaka —
 Hvad gjorde han — han luffade tillbaka.

Vettern.

Der ligger Vettern med sin klara bölja,
 En flägt ej rör dess vatten emot stranden,
 Men plötsligt löstes stormen utaf banden,
 Och böljorna de sköna stränder skölja.

Din bild af lifvet, sjö, du kan ej dölja:
 Än är du lugn, beglänst af solens-branden,
 Än mot den fjerran kala klipporanden
 De vreda vågor rusa, skumbehöljda.

Du, som på Vetterns vågor styr din bana
 Och pröfvar deras våldsamhet i norden,
 Nog känner du igen den yra verlden.

Nog kan du uppå Vettern lifvet ana
 Med dess så stormupprörda haf på jorden?
 Liksom på Vettern, kränglig är den färden.

Sann vänskap.

Misstro ej alla, menska, ty då föder
 Din närda känsla i din själ blott agg!
 "Tänk dig ej uti hvarje ros en tagg!"
 Vet att det finnes sann vänskap, o bröder!

Res, bror, från norr hur långt som helst mot söder
 Till dess du nött din sko till sista plagg;
 Res åter hem, när vårens milda dagg
 Dör bort för sol'n, som i sin gryning glöder!

Säg då om du ej funnit någon vän,
 Som, pröfvad liksom du på livvets bölja
 Har visat sann vänskap emot dig än!

Ej nordens folk kan sann vänskap än dölja:
 Häll i pokaln, så dricka vi, min bror,
 För denna vänskap, som i Svea bor!

Tulpanen.

När sommarsolen, grydd, så härligt strålar
 Och lifvets kalk så full af fröjder är,
 Du står, tulpan, uppå rabatten der
 Af daggens perlor tyngd så skönt och prålar.

Men solen dricker dagg ur blomstrens skålar:
 Den sänkta daggen, som tulpanen bär,
 Hon äfven med sin milda brand förtär,
 Och blomman öppnar kalken för dess strålar.

Du skiftar, tulpan, i den skönska prakt;
 Så fin och ljuf är lukten af din anda,
 Som förs af vestan ifrån trakt till trakt.

I dig ser amatören sin Amanda:
 Du ler så ljuft i kärlekens behag,
 I dig ha de de allraskönsta drag.

Rodnaden.

Jag stod hos honom här i sommardalen
 Och sol'n så varm på klara himlen brann;
 Men nämna Axels tal, jag aldrig kan:
 Han talte, vet blott det, om kärleksqvalen.

Vi stodo vid en bäck i blomstersalen,
 Och vågen der så klar och sakta rann.
 När Axel talte, såg jag ned och fann
 Min egen bild, ja det var jag — var Malin.

Jag såg i bäckens våg, att jag i syn
 Var fasligt röd och rodnade allt mera.
 Jag liknade Aurora uti skyn.

När Axel slutat att så der orera,
 Fick han en kyss, som bifall till sitt ord —
 Och nu är jag den sällaste på jord.

Vinteraftonen.

Se dagens gud i hafvet ned sig sänker:
 I blod han kom, i blod han nedergår.
 På himlen vintern tydligt tecknad står,
 Allt högre der det säkra tecknet blänker.

Åt slöjdarena qvällen hvila skänker,
 De vandra hem i snöns så glatta spår.
 Snart mulnar himlen, vinterguden sår
 Och smider utaf fingor nya ränker.

Der tumlar en, som ej det glatta der
 Inunder nya vintertäcket anar;
 En annan re'n i samma fara är.

Och nordan växer, och sig väg han banar
 Igenom alla vrår kring berg och dal,
 Och drifvor byggas uti tusental.

Trädgården.

Hur ljuft, när vårens sol ur hafvet träder
 Och Floras blomsterkransar spira opp!
 Uti min trädgård spricker då hvar knopp,
 Och på hvar gren en liten fogel qväder.

Der susa milda, friska ambraväder,
 Och våren tänder der på nytt mitt hopp,
 Som låg i domning under vinterns lopp.
 Naturens underbara prakt mig gläder.

Att vara trädgårdsmästare, hur skönt!
 Han lefver jemt i paradys på jorden
 Bland blommor, prakt och fogelsång och grönt.

De skönsta rätter alstrar han för borden.
 Att nämna allt, ej nyttar rimmet här,
 Ty, som du ser, sonetten slut re'n är.

Elvorna.

När månen i den stilla natten strålar
 Och ser sin återglans i lugna bäcken,
 Då dansa elfvorna, då spelar näcken
 På våg, der himlens brand så kysk sig målar.

På ängen, der så mången blomma prålar,
 Sig elvan svingar på de gröna täcken.
 Hon dricker med små systrar under häcken
 Den dag, som faller uti blomstrens skålar.

Och näckens toner ljuda klart i natten —
 Har du ej hört en gång hur ljuft de klinga?
 När du på nattlig färd såg stjernetalen?

Tro, menska, ej att himmel, jord och vatten
 Är skapadt blott för dig! nej andar svinga
 Och sväfva än bland molnen, än i dalen.

Fjäriln på heden.

Utöfver vidan hed sig fjäriln svingar;
 Bland ljungens blommor finner han ej der
 Den som han håller mest af alla kär,
 Han fladdrar hit och dit och uti ringar.

Ej någon ros hans väntan glädje bringar.
 Din blomma, fjäril, växer inte här,
 På törnehäcken som i parken är;
 Din like der den skönas must aftvingar.

På heden fåfängt du ock vilse flyr:
 Till skuggorna i parkens milda sköte
 Din lätta färd från ljungen genast styr!

I qvällens skymning fly till rosens möte
 Att på dess purpurröda, svälda barm
 Af näktar dricka dig så mätt och varm!

Våren i Norden.

När våren gryr kring nordens berg och dalar,
 Hvad hopp då uti hvarje mensklig barm!
 Af glädje slår hvart hjerta sina larm,
 Ty re'n man väntar blomsterprydda salar.

Om sol och doft och sång af näktergalar
 Man drömmer sig af sällhet, ack så varm!
 Men hvilken vår, och hvilken daglig harm!
 Om köld, hektik och fluss man bara talar.

Och blomman, som brast fram utur sin knopp,
 Nedbäddas i snödrifvan, bygd af nordan;
 Då isas utaf köld det tända hopp.

Hvar är vårt Canan och hvar är den jordan,
 Der våren är ej falsk, som den i nord?
 Den sälla våren finnes ofvan jord.

Höstqvällen.

Hvad allt är vissnadt, härjadt och förödt!
 Den blomning, sommarn födde, är blott minne.
 I parken, ack! hvad ödslighet der inne!
 Der gulna löfven, och der är så dödt.

Den fågling, som jag der i sommarn mött,
 Ej tjusar och ej fröjdar nu mitt sinne:
 Det känns så tomt och saknande der inne,
 Och nöjet är förbi, der det blef födt.

Nu ligga Floras barn, de undersköna,
 I frost i månens silfverbrand i daln,
 De ligga der som flarn, de förr så gröna.

Ej tonar nu den blyga näktergaln;
 Han for för länge sen till södra jorden.
 Der sjunger han sitt minne ifrån norden.

Mårten Luther.

J andligt mörker folket for sin färd.
 Då kom en trones hjelte uppå jorden,
 Han lyste som en stjerna uti norden,
 Han tände ljus uti den mörka verd.

Han lade klart i dagen påfvens färd
 Med rätta tolkningen af sanningsorden.
 Ja, Kristi lära den är rensad vorden
 Ifrån det mörker, hvori hon var snärd.

Hvad mod att träda fram, som Luther gjorde!
 Hvad kraft att kunna verka såsom han!
 Hans like än du ej bland folken sporde.

Tack, himmel, för det ljus, med honom brann!
 Tack för du gjorde honom ibland folken
 Till den så väl behöfda sanningstolken!

Den gamle vid sin flickas graf.

Jag reste bort till fjerran, fjerran landen,
 När jag som yngling blott var tjugu år,
 Mitt hjerta var så varmt af hoppetsbranden,
 Af mera glädje ingens hjerta slår;
 När jag till afsked gaf min flicka handen,
 Var jag så rörd, och då göt hon en tår.
 Den tåren rörde ömt mitt varma sinne,
 Den glömmes ej, jag har den än i minne.

Och dagar flyktade och dagar grydde,
 Och glad var jag med tiden, der jag var;
 På svalans snabba vingar måna'r flydde,
 Och årets gång för mig var lika snar,
 Min framtid för mig blott i glans jag tydde,
 Jag drömde den blott såsom lugn och klar;
 Att skörda jordens skatter, var min längtan,
 Jag kände efter himlen föga trängtan.

Min flicka var så långt från mig i norden;
 Till henne flög dock tanken lika snart;
 Med henne drömde jag mig säll på jorden.
 Och såg med henne lifvet här så klart.
 Jag läste i mitt minne trohetsorden:
 Hon var ju min, ja det är uppenbart.
 Men ack! om tvänne år gick hon ur verlden;
 Jag såg ej när hon for den sista färden.

Här sitter jag re'n grånad uppå grafven,
 Som gömmer stoftet af min hulda vän;
 Sen jag for hem igen på yra hafven,
 Jag enslig vandrat med min klagan än.

Mig döden redan vinkar med sin glafven,
 Men jag är lugn, jag fruktar inte den;
 Får jag blott hvila här min flicka hvilas,
 Så räds jag ej för dödens skarpa pilar.

Dialog.

AXEL.

Se solen hvilas r'en på vesterns vågor
 Och Freja mellan lätta skyar ler!
 Se himlen rodnar uti solens lågor
 Och guldbevingad sväfvat qvällen ner!
 I poppelns hägn vid bäckens lugna bölja
 Vi sitta uppå matta, mjuk och grön.
 Cyrener oss för hopens blickar dölja —
 Säg, hulda, är ej våren underskön!

NANNA.

Jo, våren ler mot oss i blommor alla
 Och lugn är qvällen här i blomstrens dal;
 Än pip och qvitter ifrån träden skalla,
 Så klar är himlen uti stjernors tal.
 Mitt hjerta utaf detta allt besällas.
 Men mest för dig af sällhet dock det slår.
 Hur ljuftigt än den milda våren qvällas,
 Den ljufvast är, när jag din hyllning får.

AXEL.

Du talar ömt och varmt, min hulda Nanna —
 O att du var så öm, som talet är!
 Men ser jag ej ett moln uppå din panna?

Det var der vid vårt förra möte här.
 Då for en iskall storm uti mitt sinne.
 Jag tyckte du var kall i blick och röst;
 Jag tänkte re'n vår vänskap var blott minne,
 Den tanken stormar än uti mitt bröst.

NANNA.

Ditt tal, o älskling, qval uti mig ammar.
 O hvarför tviflar du så uppå mig?
 Så varm, som middagssol'n i sommarn flammor,
 Så varm är än min kärlek blott för dig.
 Så ren, som midnattsstjernans kyska lykta,
 Är elden än ifrån min kärleksglöd.
 O låt din tanke om min kallhet flykta!
 Om ej, så önskar jag, jag vore död.

AXEL.

Du mins väl än hur på den stora balen
 Du svingade i yppig vals med mig?
 Der var så grannt uti den ljusa salen
 Och jag var der så glad och säll med dig.
 Men en af herrarne ibland de många
 Dig skänkte blickar till min största harm;
 Det var hans nöje att din blick uppfånga,
 Och när du gaf den, var den allt för varm.

NANNA.

Döm bort svartsjukans dolkar från ditt hjerta!
 Du tänker orättvist om mig, min vän!
 O att jag kunde rätt i lust och smärta
 Dig trohet visa uti kärleken!
 Ack att jag kunde så min hyllning dana
 Att den ej tvifvel ammade hos dig!

Jag bjuder dig med själ och öga spana
Och säga se'n om kall du finner mig!

AXEL.

Att utan skäl jag tviflat, kan ju hända?
Om så är fallet, vill jag tviflet bort
Re'n här i qväll ifrån mitt hjerta sända
Och vara säll, ty sällheten är kort.
Om varm du dig i kärlek mot mig visar,
Så varm, som förr, då skall jag lefva säll;
Då vill jag bort svartsjukans hemska isar
Re'n döma från mitt hjerta uti qväll.

NANNA.

Aek, hör min Axel, nycker har hvar flicka.
Af dem har äfven jag, ty värr, fått del;
Att rätt sig uti alla stycken skicka,
Det kan man ej, nej det blir alltid fel.
Men kall kan jag omöjligt mot dig blifva
I nattens drömmar talar jag ditt namn.
Mitt hjerta kan jag dig, ja dig blott gifva -
Märk hur det slår, när du tar mig i famn!

Vid en flickas graf,

Elisa Maria Persson.

Här ligger hon uti sin graf nedsänkt,
Snart skall dess mörka kammar igenslutas.
Dess moders öga är af gråten dränkt,
Men tårarne, de många, fåfängt gjutas.
Hvad griften sluter i sin tysta famn,

Den dig, o moder, icke återgifver;
 Här har din kära dotter fått den hamn,
 Der, frälst ur tidens haf, i ro hon blifver.

Dess minne stjernklart upp ur griften går,
 Det dör ej bort: det är för kärt att glömmas.
 Hvad qval, som följde flickan i dess spår.
 Kan inte tänkas — kan blott dunkelt drömmas —
 De bleka dragen uti hennes hy,
 De voro stämpeln af en ryslig smärta.
 Som stjernan ler emellan sky och sky,
 Så log dock friden ifrån hennes hjerta.

Det högmod, som så ofta träder fram,
 Och djerft sin blick högt öfver andra svingar,
 Det yra jollrets ofta tomma glam,
 Den afund, som blott väl sig sjelf betingar;
 Allt detta, liksom flärdens andra barn,
 Hon dömde bort ifrån sin själ den klara.
 Hvarhelst hon märkte spår af syndens garn,
 Hon skydde dem och sökte från dem fara.

Hon lefde stilla och för hopen gömd,
 Och vigdes så blott vid de bittra qvalen;
 Snart skulle hennes bittra verld hli dömd
 Och anden svinga ifrån sorgedalen.
 Med lugn hon såg, att plågan öktes blott
 Och att hon närmade sig grafvensranden;
 Hon mognade, men för en himmelsk lott
 Och ej för bygderna i jordelanden.

En bättre lott än jordens, var den lön,
 Som henne väntade der ofvan tiden;
 Blott nittonårig var den väna mön,
 När ut hon kämpat hade jordestriden.

Så låg hon der, i döden lika mild,
 Blott mera blek och med sitt öga slutet:
 Af stilla frid hon var en trogen bild;
 Dess lif var slocknadt, men ej skuggbegjutet.

O flicka! du som svingar gladt i dans!
 Ack, tänk dock en gång på din död och grafven!
 I dag du virkar nöjets rosenkrans
 I morgon vinkar kanske dödens-glafven?
 Kom hit och se Elisa Perssons grift,
 Beskåda hur den unga här sig hvilar!
 Läs se'n, men sansadt, hennes minnesskrift,
 Och tänk uppå dig sjelf och dödens pilar!

En lyckad kur.

Hvarje dag fick Jeppa Tratt
 Nytt anfall af bränvinshiekan;
 Ständigt han vid flaskan satt,
 När han ej den bar i fickan.

Jeppas maka gret och svor,
 Dömde bränvin bort från jorden;
 Tratt sa' då: "var tålig mor":
 Och tog strax en "klar" på orden.

Flaskan djerft i mun han stack —
 Rysligt svor än äkta skatten —
 Tratt blott drack och teg och drack —
 Tom blef flaskan, full blef — Tratten.

Vildt i dans for Jeppa då,
 Glömde rent den knappa sansen;

Inga skor had' sällan på:
Upp slet's strumporna i dansen.

Stolar tumla och i kras
Vräkas talrikar och kruset;
Barnen för sin faders ras
Smyga bäfvande ur huset.

Ändtligt ligger Jeppa Tratt,
Bland ruiner fullt han bräker;
Dansen gjorde gynnarn matt,
Länge ligger han och — kräker.

Jeppas maka suckar då:
Tänker världen, striden — mödan.
Tänker på de kära små —
"Hvar skall man åt dem få födan"?

"Mannen, min, blott fyrti år,
Stark att kunna bröd förvärfva,
Hvarje dag i lätja går,
Dricker, att oss blott förderfva".

"Fintligheten endast här
Kan, om något, bli hjälpkuren.
Qvinnan, som ej rumla plär,
Är från bränvin ej edsvuren".

Hem en qväll kom Jeppa Tratt,
Solen dock ej än gått neder —
Hvilket larm och skrik och skratt —
Men der hördes inga eder.

Jeppas qvinna flög i ras —
Lugn var Jeppa — men, ack! makan

Slog i sönder krus och glas,
Drack, så bränvin flöt på hakan.

Hvilken dans! hvad skrån och skrik!
Barnen sig i vrårna vräkte —
Nu hon föll, och Jeppa lik,
Låg hon länge der och — bräkte.

Jeppa, som var nykter nog,
Hördes bränvin högt förbanna.
Flaskan strax i kras han slog —
Bjöd dess bittra olja stanna.

Innan långt dock makan var
Nykter och så mild som våren —
Jeppa tog sig sen en "klar",
Men till mätta blott af — tåren.

Qvinnan botade sin man
Med ett eget rus den qvällen;
Hennes fintlighet minsann
Enda kuren var för sällen.

Visst drack hon tre, fyra glas —
Se hvad verkan spriten gjorde!
Tänk dig qvinnans vals och ras —
Och den nytta snart man sporde.

Farfars födelsedag.

Utid bäckens lopp i skygd af alen,
Som re'n af löf en krona bär,
Der står on koja uti dalen
Och låg och mossbeväxt hon är.

Der bor en man, re'n tryckt af åren,
 Och ringa är den gamles lott;
 Grå är han i de glesa håren,
 Af trä han slöjdar skedar blott.

I dag han fyllar sjutti redan:
 Träskor han täljt i tretti år;
 Jemt fyra vintrar är det sedan
 Hans maka lades uppå bår.

Den yngsta dottern, glad som våren,
 Bestyr hos far hushållet der;
 Den unga med sitt gull i håren
 Och ros på kind, en skönhet är.

I slöjden gubben var ihärdig,
 Och honom jemt vid sken man såg.
 Men sista skeden, än ej färdig,
 I ro nu på slöjdbänken låg.

Att fira dagens dyra minne,
 Det var den gamles goda sed;
 Han var så glad uti sitt sinne
 Och lugn, som den halfgjorda sked.

Högt dottern slamrade med faten
 Och hade brådt om i sitt kök;
 Men tiden led; re'n kokt var maten,
 I grytan gröten präktigt rök.

Nu hördes tuppen högljudt gala —
 "Nu kommer min svärson", sa' far.
 Den väntade snart hördes tala
 Derutanför med röst så klar.

Ej tuppen fåfängt tonen höjde,
 Der på förstugans dörr han satt —
 Svärsonen inom dörr'n sig böjde,
 Åtföljd utaf sin äkta skatt.

Nu blef svärfader presenterad
 Med några versar, valda nätt.
 Hvar meter var så väl formerad —
 Med rimmet följde två porträtt.

Men dotterson i femte året
 Var äfven med, och han det var
 Med lockarne de små i håret,
 Som gaf presenterna åt far.

I verspatentet stod hur åren,
 Det ena efter andra led;
 Den gamle kände huru tåren
 Vid läsandet rann glödhet ned.

Men dukadt var det lilla bordet,
 Och maten der så präktigt rök;
 Och på det första bjudningsordet
 Man gick till bords förutan — stök.

Att orda om förgylladt taffel,
 Kan ej i fråga komma här,
 Der fattades ej knif och gaffel,
 Och allt var godt, men enkelt der.

Der dracks i botten flera "klara",
 Och gubbens välgång taltes rätt.
 Den gamle bjöd att icke spara.
 Men äta sig i grunden mätt!

Slut var kalaset, och man gjorde
 Sig redo till hemfärden då —
 Men gubbens svärson, som man sporde,
 Fick en träsked med namnet på.

Ödmjuka dig!

Ödmjuka dig menska! ditt lif blott ju är
 Ett irrande bloss i den ändlösa natten;
 Det seglar, men vräkes på stormande vatten,
 Mot gräven den brusande böljan det bär.
 När högast det lyser, som gnistan det släckes,
 På högaste branten det lägger sin staf.
 Det sjunker, och minnet blott gryr ur dess graf,
 Hvars mull, än af blommor, af mossa snart täckes.

Ödmjuka dig! himlen ditt högmod ju ser:
 Ja, han som båd' räknar och unnar dig åren,
 Betraktar din flärd i de doldaste spåren,
 Men uti ditt hjerta han ock blickar ner.
 Märk huru hans vrede i åskorna brusar,
 Se huru han ljungar från skyn och till jord!
 Betrakta din själ i hans lagiska ord
 Och lyssna till vestan och märk hvad han susar!

Ödmjuka dig! äfven den starkaste styr
 Sin vandring blott emot den lurande grafven.
 Så stiglös är branten, det böljar i hafven,
 Och ekarne fällas, när orkanen gnyr.
 Den skönaste rosen, som prunkar i parken,
 Han bleknar och vissnar och faller och dör:

Den suckande vinden dess fågling förströr.
På grifter vi vandra — en graf blott är marken.

Ödmjuka dig! skåda de hvitnande ben,
Kringströdda på griften der fäderna hvila!
Ack! se huru dödligt i solen de smila
Och glänsa i natten i stjernornas sken!
Sänk blicken i stoftet, men lyft sen ditt öga:
Af jord är din kropp, men af himlen din själ.
Blif ej under flården i gruset en träl!
Vet, himlen är öppen, se upp i det höga!

Ödmjuka dig! jorden med allt hvad den bär
Är Skaparens boll i den ändlösa världen.
Du eger, som eget, blott synden och flården,
Förvaltare blott af allt annat du är.
Din rikdom, din ära, din storhet i lifvet,
Allt är dig beskärtdt af din himmelske Far.
De vexlande öden i händer han har,
Ditt namn är af honom af evighet skrivet.

Ödmjuka dig! döden ur natten står opp —
En mordengel, han genom dällderna smyger,
Och upp till de brantaste höjder han flyger,
Och dödande pilar han sår i sitt lopp.
Ditt tinglas han knäcker, när minst du det anar —
Som blomman afskårs af den skördande knif,
Så lätt uti striden han mördar ditt lif,
Då väg med sitt svärd till ditt bröst han sig banar.

Ödmjuka dig! skåda din döende vän!
Se huru han kämpar mot döden och lider!
Ack! sjelf skall du strida en gång som han strider,
Och så stredo fädren — de ättgode män.

Så höga som låga få lykta sitt öga,
 Som fädren i döden de lyktade sitt.
 Det kommande släktet får sluta, likt ditt,
 Sitt lif, som en fallstjerna släcks i det höga.

Skytten.

När solen stiger blodig ur österns skyar opp,
 Den muntre skytten ställer sin färd till bergets topp!
 Med båge och med pilar han jagar alpens get,
 Och glömmet blott för nöjet sin sorg och sin förtret.

Hans blickar spana vida i höjd från fjäll till fjäll.
 Hans maka sitter tankfull och bäfvar i sitt tjäll,
 Ty öfver molnen stiger den djerfve i sitt lopp,
 Och bocken ännu högre flyr öfver alpens topp.

Med säker hand han lägger emot vilddjuret an:
 Att skjuta bom med pilen, är han för säker man.
 Hans blick beräknar vägen till geten der han flyr,
 Och piln det säkra loppet till rätta målet styr.

Den fröjd, som hyddan bjuder, för vek för skytten är;
 Hans fröjder bo på bergen och öfver molnen der.
 Der härdas han af faror, som lura hvar han går,
 Ty storm och köld och klippras han ofta pröfva får.

Ugglan.

Jödemarken uti nattens vrår
 Sin klagan ugglan uti toner slår;
 Och hvarje gång på nytt hon jemrar sig,
 Så ryser vandrarn på den mörka stig.

Dölj dig, o måne, bak den mörka skyn!
 Och göm dig, stjerna, äfven bak dess bryn!
 Ej ugglans klagan annars rätt förstås
 Hur jemrande den än i nattens slås.

Se skuggan till den grå ruinen flyr
 Och himlen mörknar re'n och stormen gnyr;
 Och regnets skur man uppå rutan hör,
 Men ugglans skrän i ödemarken dör.

Fåfång väntan.

Ännu i fönstret ej flickan jag ser,
 Länga jag väntat och qvällen är kulen;
 Månen än gryr ej, och himlen är mulen —
 Vakar du Hilda, så blicka hit ner!

Trösta mig snart med ett gynnande ord,
 Öppna ditt fönster, det svindlande höga!
 Kölden tilltager, han tårar mitt öga
 Vinden slår snö i min syn ifrån nord.

”Axel dernere! du fryser fåfångt
 Jag är förhindrad att stilla din trånad;
 Ber dig bekämpa och qväfva din brånad.”
 Taladt, och fönstret, det höga, blef stängdt.

Vid källan.

Hårsolen sjönk i hafvet, men med sitt gull
 Han fylde vesterns skyar, på färd mot norden;
 Snart rodnan på vårt halfklot var målad full,
 Och natten steg så sakta ut öfver jorden.
 Re'n upp sig månen höjde i blod ur våg,
 Och alla stjernor lyste i etersalen;
 I brudsäng uti natten naturen låg,
 Men slagen ljuft genljödo af näktergalen.

Då satt vid svala källan i lundens sköt
 En gubbe, trött af vägen och strid i verlden;
 Han satt och såg på böljan hur lugn hon flöt,
 Der uti skygd af lindar hon styrde färdan.
 På sand den klara källan tyst bröt sig fram,
 Så kysk fullmånen glänste uti dess vågor;
 Den gamle satt på väppling vid ekens stam
 Och tänkte långt tillbaka på lifvets frågor.

"Mitt lif", så lydde början af gubbens tal,
 "Mitt lif har seglat länge på tidens vatten;
 Bland törne har jag ströfvat i stiglös dal,
 Der irrbloss sökt förvilla min färd i natten.
 Här rinner denna källa så tyst och klar:
 Säll den, hvars lefnad flyter som hennes bölja!
 Hjelp, himmel, mig så vandra tills hän jag far,
 Der inga töcken solen i glansen dölja!

Den gamle fortfor sedan, der qvar han satt:
 "Här har som barn jag tumlat på blomstersängar;
 Här lekte jag med likar tills det blef natt,
 Och daggen mantelsvepte de vida ängar.

Här band min lilla hulda vid blommig stig
 Åt mig så nätta kransar till vänligt minne.
 Ljuft dessa sälla stunder än tjusa mig,
 Men deras saknad fyller med sorg mitt sinne.

När tjugu år jag fyllat, jag bortåt drog
 Att skörda guld och ära i nya världen.
 Farväl med anförvandter jag fröjdfull tog,
 Min Hilma såg med smärta den långa färden.
 När jag ur hamnen styrde från hemmets strand,
 Stod hon och sträckte blicken mot mig på vågen;
 Jag mins än hennes viftning med duk i hand,
 Jag mins hur jag blef ängslig till slut i hågen.

Ack! henne såg jag aldrig i lifvet mer:
 Jag dröjde allt för länge der bortom hafven.
 Snart tidens sol för Hilma gick evigt ner,
 Min ros, af stormar vissnad, sjönk ned i grafven.
 Och enslig genom världen jag vandrat sen,
 Och grånad är jag redan af lifvets strider.
 Jag känner, jag är mogen för grafven re'n:
 Ack! ingen vet den krämpa, hvaraf jag lider".

Så sagdt, och dödens engel steg hastigt fram
 Och löste med sin lie de tunga banden;
 Sitt öga slöt den gamle vid ekens stam,
 Fri for hans själ med englar till himlalanden.
 Och månen lyste åter igenom sky,
 Dock, ingen såg den döde, fast ljus var natten;
 Men hanen gol, och dagen begynte gry,
 Och liket fans omsider vid källans vatten.

Gratulation.

Med rim och meter börjas här ett krig,
 Jag några tankar gerna forma ville:
 Ett kort poem, o syster, egnas dig —
 Poemer nyttjas nu vid hvarje gille —
 Din födslo dag afses — så hjertligt här
 Jag vill på denna högtid gratulera.
 Ifrån parnassen blommor jag dig bär —
 Pindariskt kan jag ej i glans orera.

Men lycka, lycka önskas dig, o vän,
 När nu ett år på nytt du bak dig lemnar!
 I lifvets vår du går din vandring än:
 Gack fram och blomstras, hvar du helst dig ämnar!
 Må lifvets stig ej stiglös bli för dig,
 Ej törne växa, der du ställer färdan!
 Ej allt för vreda böljor hvälfva sig
 För dig på seglingen igenom verlden!

Gläd dig med vänner! tänk dig lifvets lott
 Som din — en rosenkrans, af englar bunden!
 Nu har ett år för dig till ända gått:
 Framför dig sträcker än sig lagerlunden.
 Ack, må du der på glänsta höjder nå
 Den sällhet, som, af vackra stjernor strålad,
 Ger anden flygt dit upp, der englar stå
 Med Lamsbens helighet på pannan målad!

Fosterlandskärlek.

Mot solen i det zenithöga
 Bliken du så trånfull höjer opp,
 Suckar djupt och sänker sen ditt öga
 Och fortsätter så ditt vandringslopp.
 Från den bygd, der dina fäder jorden
 Plöjt och köpt i strider med sitt blod,
 Skyndar du med längtan, och från nordnen,
 Seglar bort uppå den salta flod.

Öfver djup du gungar, glad i hågen,
 Hoppfull, att din längtan stillad få;
 Dagar flykta, och du ser blott vågen
 Och oändlighet i himlars blå.
 Säg, o nordens son, der uppå hafven,
 Säg om du ej tänker någon gång
 På den jord, der kanske redan grafven
 Gömt din fader i sitt tysta tvång!

Stranden på en fjerran verld du hinner:
 Verldens buller når ditt öra der.
 Guld och ära du i striden vinner —
 Säg om trånan dermed stillad är?
 När i öster sol'n så härlig smilar,
 Vaknad tanke öfver stormig sjö
 Hem till fädrens frida bygder ilar:
 Kärleken till dem kan aldrig dö.

Lik en örn, som ibland molnen svingar,
 Spejande vidt öfver haf och land,
 Längtar i sin flygt på trötta vingar
 Till sitt näste uppå klippans rand;

Så en vandringsman från fjerran världen
 Längtar åter till sin fosterjord.
 Och så tröttad af den långa färden
 Till hemresan glad han går ombord.

Och när morgonguden drager anden
 Och sig solen höjer med sin brand,
 Nalkas han så gerna åter stranden,
 Der hvar vimpel visar fädrens land.
 När han der ser berg med jern till grunder,
 Som bland skyar fått sin resning opp,
 Vaknar glädjen, liksom af ett under,
 Kinden rosas, hjertat fylls af hopp.

Större prakt ha många andra länder
 Än det land, som födt dig på sin härd;
 Seglarn spanar, och han finner stränder,
 Mera sköna på en annan verd.
 Men den kust, som burit har din vagga,
 Säg om du ej finner den ändå
 Ljufvare än den, som böljor fradga
 Och så vredgade der fjerran slå!

Ack! hvad skönhet pryder våra dalar!
 Hur idylliskt är ej lifvet der!
 Uti träden sitta näktergalar,
 Deras sång en himmelsk anklang är —
 Himlen är sig lik kring hela jorden:
 Öppen, fastän skymd af moln ibland.
 Sådan är han öfver hela jorden,
 Sådan är han öfver alla land.

Full af kärlek till den jord han banar,
 Och der fädren gingo samma färd,
 Sjunger skalden om allt skönt han anar,

Ritar runor om sin barndomsverld.
 På pegasus han bland molnen rider,
 Ser sin fosterjord från strand till strand;
 Utbasunar en iliad omsider:
 Ack! hvar finns ett sådant härligt land?

Det dagas.

Åter dagas det i norden,
 Mörkret flyr för ljusets makt
 Solen från den södra jorden
 Höjer sig på nytt i prakt.
 Hvarje gång hon gryr och målar
 Österns lätta moln med gull,
 Lifvets stora kalk hon strålar
 Utaf nya fröjder full.

Ännu herrskar vinterguden
 Med sin kopparspira här;
 Snön — den kalla mantelskruden —
 Fjäll och dalar ännu klär.
 Bäckens bölja ligger bunden,
 Kan ej sjunga segerns sång;
 Intet löf finns än i lunden,
 Rosen dväljs i slutet tvång.

Tyngd af snö, hvar nordisk klippa
 Suckande i molnen står;
 Men det dagas: mången sippa
 Snart ur vinterdvalan går.
 Kälen lossnar, hvar gång solen
 Mellan molnens sköldar ler;

Och den köld, som isar polen,
Flyr som mörkret der allt mer.

Sedan julen med dess fröjder
Evigt flytt sin kos för oss,
Står på morgongrydda höjder
En zeraf med glädjens bloss.
För hans gloria utaf strålar,
För hans flagga, hoppets bud,
Drickom bästa Rehnska bålar,
Höjom enigt lofvets ljud!

Broder! låt ej sorgen stanna
Med dess nätter i din barm!
Bortdöm molnen från din panna,
Gläd dig! sol'n är ännu varm.
Höj din blick! se dagens stjerna
Glödande vid molnets rand —
Kärleksvarm som nordens tärna,
Ler hon uppå Skandisk strand.

Dagar flykta, dagar komma,
Våren nalkas: se hans bud!
Ännu slumrar tufvans blomma,
Ännu syns ej fjärilns brud.
Men det dagas, knoppen åter
Lifvas af hvar stråles makt.
Snart hvart moln blott glädje gråter.
I en nyfödd sommars prakt.

Vintern.

Länge herrskar kölden uti norden,
 Länge slumra kornen der i jorden,
 Våren dröjer: domnad är hvar knopp.
 Vinterns gud de mörka skyar skakar,
 Stormen ryter, skogens konung knakar,
 Snöpalatser växa hastigt opp.

Däldens koja blir af snö begrafven,
 Böljan bindes i de yra hafven,
 Bäckens stelnar i sin strida gång;
 Näcken ej på våg i natten qväder,
 Elvan ej i dans kring sippans träder,
 Sippans soffer än uti sitt tvång.

Äfven vintern skänker menskan fröjder;
 Genom dälдер och på branta höjder
 Ljungar man vid bjellrors klang på snö.
 Smekt på kindren utaf polens brisar,
 Nordens ungdom uppå glatta isar
 Ilar om hvarann på ström och sjö.

Klädd med stål på fot, ses äfven tärnan
 Gratiöst och mild, som aftonstjernan,
 Rita runor uti isen der.
 Frostens hennes lösa lockar kransar,
 Tjusad, älsklingen kring henne dansar,
 Hennes namn han med sin stålsko skär.

Hvilket nöje, när bland snö man faller,
 Hvad musik, när uppå dess kristaller
 Bort man tassar till en präktig bal!
 Der i yppig dans man kölden glömmer,

Och med flickan man blott vårfröjd drömmer.
Klart omstrålad af kronljusens tal.

Vid sitt bord och nära fönsterrutan
Strängar skalden uti qvällen lutan,
Knäpper visar om en kärlig mö;
Och hans kärlek ökar sig för Lisen,
Men på fönsterrutan blomstrar isen.
Himlen mörknar, dällden fylls af snö.

Ingen stjerne vandrarns stig bestrålar,
Freja, som för flodens gud så prälar,
Sitter dold uppå en snöfylld sky —
När skall vintern vika? suckar anden,
När skall åter uti nordanlanden
Våren med sin blomsterfägring gry?

Vinterguden, som vårt hopp betvingar,
Skakar än på fjellet sina vingar
Och utsänder storm och köld och snö.
Men var glad, o broder, uti själen!
Snart af solens strålar lossnar kälén,
Snart skall drifvan utaf snufva dö.

När för ljuset nattens mörker flyktar
Och den vackra stjernan ögat lyktar,
Står en engel på den grydda höjd.
Klädd i ljus, oss re'n han vårbud vinkar,
Dagens konung österns skyar sminkar,
Gryr och strålar lifvet fullt af fröjd.

Skaldens afsked till lifvet.

Min lefnad är snart fluten,
 Dess afton kommen är;
 Re'n jorden, skuggbegjuten,
 I stilla natt sig klär.
 Blodfärgad månen träder
 Ur österns skyar fram,
 Och näktergalen qväder
 På gren ur ekens stam.

Mig plågorna påminna,
 Att slutadt är mitt lopp;
 Att sol'n ej mer skall rinna
 För mig ur vågen opp.
 Välkommen, nattens stjerna,
 I skaparns kärleksskrud!
 Jag skådar, ack! så gerna
 Din helsning ifrån Gud.

När jag mitt öga lyktar
 Och kallnad är min hand,
 När upp min ande flyktar,
 Frigjord från jordens band,
 Lys, stjerna, då från gruset
 Och från all sorg och strid
 Min andes flykt till ljuset.
 Der allt är fröjd och frid!

Farväl dig verld jag bjuder:
 Jag pröfvat har din strid.
 Din bölja, som än ljuder,
 Ej unnat har mig frid.
 Af stormar jag i jullen

Är kastad ibland skär:
Den ros, jag bröt på kullen,
Af storm förhärjad är.

Om lifvet jag på lutan
Har sjungit mången gång;
Fast is betäckte rutan,
Om vår jag skref min sång.
Jag diktat om naturen,
Dess prakt från pol till pol,
Om stjernorna och djuren,
Om blomsterdoft och sol.

Om vår helst skalden talar,
Om vår och åter vår;
Men uti jordens dalar
Blott dödlig kyla rår.
Ack! jordens falska vårar
Jag länge pröfvat re'n;
Ej löje blott, nej tårar
De födt för länge se'n.

"Mer rätt till löje jorden
Än sorgetårar tar."
De sanningsfulla orden
Skaldinnan sagt ju har;
Igenom jordens strider
Man helgas skall till fröjd,
Till frid och ro omsider
I himlens ljusa höjd

För döden jag ej ryser;
Min själ är renad här;
Se stjernan hur hon lyser!
Guds kärleksbud hon är.

Som blommans brutna stängel
 Re'n plågan bräckt min kropp —
 Nu kommer ljusets engel
 Att hemta anden opp.

Solen.

Se dagens stjärna i det etherhöga!
 Allt mer förklarad närmar hon sig nord;
 Allt varmare blir hennes ljusa öga:
 För blicken höjer sippa sig ur jord.
 Lifgifvande är strålen: knoppen sväller;
 För middagsbranden kufvas nordens bris.
 På jorden molnet ljumma tårar faller,
 Och snön får snufva, liksom käl och is.

Visst strida mörkrets, liksom köldens makter
 Ännu med väldig kraft mot solens brand,
 Än bygger vinterns gud från trakt till trakter
 Palatser utaf snö i nordens land.
 Än bindas vågorna i sjön och bäcken;
 För vagnens gång af frost högt dundrar bron —
 Säg är det tänkbart se en ros i häcken,
 Så länge drifvan knarrar under skon?

Men natten viker mer och mer från polen
 Och nordan ljummas utaf solens sken;
 Hög glad pokalen, drick, min bror, för solen
 Med mig en bottenskål af vin från Rehn!
 Låt oss stå upp, när dagen gryr i öster
 Och Aurora ler med feisk makt,
 Låt oss då enigt höja lofvets röster
 För österlandens drottning i dess prakt!

Välkommen drottning att naturen lifva!
 De hemska nattens skuggor fly för dig.
 Välkommen, att den sorgsne glädje gifva
 Och skingra töcknet från hans vandringsstig!
 Strö rosor och violer ut på marken
 Och tysta drifvan under vandrarns sko!
 Drif bort den stela tystna'n ifrån parken,
 Gif snart åt tufvans bellis kraft att gro!

Till Anna.

Hvarför rodnar du så flicka
 Hvarje gång jag ser på dig?
 Ner på jorden vill du blicka:
 Se, o Anna, se på mig!

Dina ögons himlar, Anna!
 Äro ljufva för min blick.
 Intet moln fins på din panna;
 Du förför mig med ditt skick.

Af ditt väsen ljuft betagen,
 Nu jag om ditt hjerta ber.
 Endast du kan göra dagen
 Säll för mig allt mer och mer.

Räck mig handen! låt mig dricka
 Sällhet vid ditt ljufva bröst!
 Lofva nu att bli min flicka
 Och i lifvets strid min tröst!

En glad visa.

Ack Selma lilla! så blyg ej var:
 Nej skänk mig blicken förtroligt!
 Uppå min fråga jag önskar svar:
 Ack, om den gynnas, hur roligt!
 Om du mig älskar, så säg din mening ut!
 Låt ditt betänkande en gång taga slut!
 Blott du min barm
 Kan göra varm
 Och lifvet här för mig soligt.

Du har mitt hjerta, du har min hand:
 O Axel! jag är din flicka;
 Du tändt och närer min kärleksbrand,
 Till dig jag gerna vill blicka —
 Ack, Selma! kom då uti min öppna famn,
 Kom låt oss hviska förtroligt våra namn:
 Gif mig en kyss,
 Ty ingen lyss,
 Om också hundra vi dricka!

Färden öfver Öresund.

Hur ljuft att ifrån Skånes strand
 Bort emot Selandis gunga!
 Att midt på Öresund se land
 Och höra vågen sjunga!
 Mot Sveas strand jag hoppfull ser
 Och nalkas fröjdfull Danas.
 Ack! Köpenhamn som bruden ler:
 Dess gyllne spiror spanas.

Från däck man blickar gerna bort
 Emot den vida hamnen;
 Ack! lifvets sällhet är så kort,
 Men bruden öppnar famnen.
 Dess torn och slott och spiror stå
 I solens sken så sköna.
 Snart skall jag hennes fröjder nå;
 I Tivoli dem röna.

Lilla Ida i skogen.

Jag har gått vilse i skogen och hittar ej ut,
 Hvert jag mig skyndar, ta buskar och träd aldrig slut;
 Vargarne tjuta i skogen.

Himmel, o himmel! ack lys uti skogen min stig!
 Fader, der högt ofvan stjernorna, värna du mig!
 Jag är i fara i skogen.

Jag är, o Fader, ditt vilsna och irrande lam,
 Vandrar så tröttad och hungrig från stam och till stam:
 Bönhör min klagan i skogen!

Foglarne sjunga på mossiga grenar ditt pris,
 Hjelp mig så lofva ditt namn på mitt barnsliga vis!
 Då är jag lycklig i skogen.

Sagdt, och en engel flög ned ur den bristande sky,
 Ledde den vilsna till hemmet och fädernas by:
 Ida var frälsad ur skogen.

Till Johanna Nilsson

på födelsedagen.

Du står på gränsen af ett flyktadt år
 Och skyndar i ett nytt med nya öden;
 Ack! du har minnet blott af trädde spår:
 Din framtids äro dolda såsom döden.

Uppå den dag, du in i verlden träd,
 Du står utvecklad nu uti behagen;
 Tag mot med högmod hvarje skön bukett
 Som offras utaf vänner denna dagen!

Gack fram med mod och hopp och fröjd din stig!
 Ditt nya år dig unne sälla dagar!
 Må himlens ljus en lykta bli för dig,
 Hvarhelst dig livvets vreda bölja jagar!

Min planta.

Äu har jag satt min törnros ned
 Till prydnad uppå kullen;
 Får hon beständigt stå i fred,
 Så gror hon nog i mullen.

Men jag har blott satt plantan ner,
 Der hon skall gro och blifva;
 Och skydd och ans jag henne ger —
 Säg, kan jag mera gifva?

Jag planta kan och vattna, men
 Jag kan ej skänka vexten.
 Den gifves blott af Skaparen —
 Se Pauli ord i texten!

Ödets lek.

En skara starar uppå lätta vingar
 Sig svingar gladt igenom luftens sal;
 Klart deras qvitter under flykten klingar,
 Med storm de fly igenom vårprydd dal.

Ej någon fara någon bland dem anar,
 Fast döden uppå vakt emot dem är.
 En tolf års gosse dem i flykten spanar
 Och rigtar emot dem ett nätt gevär.

Det smäller: bergens hemska klyftor skalla;
 Mångdubbladt svarar deras ekos röst.
 Men en af stararne ses lodrätt falla:
 Af skottet träffadt är hans varma bröst.

Så lurar döden, menska, der du ilar
 I glädjens yrsel uppå rosig stig.
 Han leker med ditt lif och skjuter pilar,
 Som på din färd, aek! dödligt träffa dig.

När krigets åskor härja.

Se fältkanonen sprutar lågor ut!
 Den ljufva friden, se nu är den slut!
 Det ena folket mot det andra strider,
 Och svärdet, blodigt, död och fasa sprider.

Och bondens ende son rycks från sin plog.
 Att draga bort, der mången förut drog.
 Den ene här, han skall, liksom den andra,
 Mot samma mål, mot döden hejdlöst vandra.

Och maken skiljes från sin maka kär:
 Re'n svärdet af hans blod en runa bär.
 Dölj dig, o sol, bak molnet öfver nejden!
 Blott natt förlikar sig med denna fejden.

En vinterdag i Gibraltar.

Det Januari är, men i Gibraltar
 Tänk dig en vinter, ej lik den i nord!
 Hvar kulle är ren der ett blomprydt altar,
 Och grönska pryder dalens djupa jord.
 Brandgula liljor kan man der få plocka,
 Och aloe'n lik blod i färgen står;
 Narsisser med sin doft så ljufligt locka,
 Det är ju ingen vinter: det är vår.

Ifrån en molnfri himmel lyser solen,
 Och foglar sjunga uti lund och skog.
 Jag tänkte på hur tyst der är vid polen,
 När högst sin samklang luftens skara slog.
 Och biet flög att liljans safter supa.
 Men uti nordens land — så tänkte jag —
 Der dväljas bina i sin mörka kupa
 Och drömma om den flydda vårens dag.

Jag satt och såg hur silfverpopplar voro
 Uti den skönsta blomsterfägring der;
 De nya blad för vestan rädda foro;
 Jag tänkte: våren är väl evig här?
 Blott grönska prydde berg och dällder alla,
 Och ej af nordens vinter spår jag såg.
 Bakom Geranier fann jag snö — nej "calla",
 Ja det var hon, som der så snöhvitt låg.

Dybeck.

Du gamla borg! än i din ålders prakt
 Du med din resning står, omhvärfd af träden;
 Kring dig hvar råka håller trogen vakt
 Och sjunger disharmaniskt sina qväden.
 Och storken än på magasinet står
 Och klappar liksom förr för ömma maken;
 Uti din park ljuft näktergalen slår,
 Der sjunger finken och der sjunger vakan.

Det var en tid, då jag så full af fröjd
 Hvar runa läste i den sköna parken,
 Der fogeln slog sin drill i poppelns höjd,
 Men runan stod derunder uti barken.
 Det hände då jag sjelf en runskrift skar
 Till troget minne med den hvassa knifven.
 En saga är mig dessa flydda dar,
 Men skriften står der, sådan den blef skrifven.

Förr gick påfogeln fram sin stolta gång
 Emellan dammen och den gråa väggen;
 Der skrämde han mig ofta med sin sång,
 Men näktergalen sjöng så ljuft i häggen.
 Den sången, tänkte man, har högre pris,
 Påfogeln svann — dess sång man mer ej känner.
 Omkring fasaner nu på eget vis
 Man i den sköna parken galler spänner.

Skönt vårdas minnena från fädrens dar.
 En ätthög är belägen nära borgen;
 På den man sköna barrträd plantat har,
 Och vandrarn prisar tacksamt den omsorgen.

Du, på hvars egendom en ätthög står,
 Låt plogen ej inkräkta detta minne!
 Plantera på din hög en gran i år!
 Tänk, hjälten hvilar sina ben derinne.

Ida på dödsbädden.

Se Axel! se de bleka anletsdragen!
 Din Ida ligger uppå dödens bädd.
 Se rosen är från hennes kind borttagen —
 Men Ida synes ej för döden rädd.

Hör hennes stämma! märk de tysta orden!
 ”O Axel! döden vid mitt hjerta är.
 Jag anar att jag snart skall lemna jorden
 Och lemna dig, du som är mig så kär.

Tag mig i handen! re'n sig solen sänker,
 Och månen höjer sig fullblodig opp.
 Re'n innan rodnan uti öster blänker,
 Är anden flydd — fullbordadt är mitt lopp.

Så sagdt, och Axels gråt föll ned på handen,
 Som han i sin så full af vemod tog;
 Och Idas ande for från jordelanden —
 Men Axel sörjde, och af sorg han dog.

Myran.

Se på myran, du som qvider
 Öfver brister och besvär,
 Men så full af lätja är!
 Se hur hon till verket skrider:
 Hon är flitig dagen ut
 Från dess början till dess slut.

Dufvan.

Uka mig ej kyssen, Nanna!
 Se på dufvan der på gren!
 Hvilken kärlek, varm och ren!
 Låt din blick på dufvan stanna!
 Se hon kysser maken der —
 Var som hon i kyssar kär!

Vaggan.

Hvad skall du med vagga, du!
 Ogift du ju är ännu.
 Pål, som fann sig nödd att svara,
 Hördes då högljudt förklara:
 "Jag förlofvades i går —
 Vaggan nog sin visa får".

Några blad ur naturens bok.

Här stjernan tänder sitt klara ljus
 Och blickar sänder till jordens grus,
 Hvems öga ser du på himlen då?
 Det är Gud Faders, som strålar så.

Hvad kan du märka i stjernans sken?
 Jo, jag kan märka Guds kärlek ren.
 När stjernan blinkar uti sin brand,
 Hon vinkar vandrarn till himlens land.

När vintern flyktar från nord sin kos
 Och vestan kryssar kring vårens ros,
 Hvad kan du märka i denna röst?
 Jo, menskan eger ett flärdfullt bröst.

Men talar vestan då blott om flärd,
 Och huru menskan i den är snärd?
 Jo, märk! han viskar om kärleken:
 Naturens rike är fullt af den.

Hvems röst är vinden? jo, Skaparens:
 Guds Andehviskning i allt ju känns.
 Guds vrede talar, när stermer går,
 Hans kärlek anas i hvarje spår.

När åskan dundrar ur diger sky
 Och rutan bäfvar för hennes gny,
 Då isas hjertat i flärdens barm —
 Men molnet brister, och soln blir varm.

Se äfven här då Guds kärleks vink!
 Hans kärlek målas i rodnans smink.
 Den strålar fram, när så klar och ny
 Fram solen träder ur brusten sky.

Till Emma

på födelsedagen.

Du fyllar år. Den dagen är så skön:
 På den man fröjdas och är så säll och hoppas.
 Blott en gång kommer våren, frisk och grön;
 En gång om året blott dess blommor knoppas.

Så födslo dagen blott en gång hvar år
 Med sina offerblommor menskan kransar.
 Snart är den stunden flydd, och nya spår
 Man uppå lifvets hala bana dansar.

I dag det flydda året för dig är
 Ett heligt minne med dess skiften alla —
 Se ljusets engel ler ur molnet der!
 Hans ord, o Emma, fridfullt till dig skalla.

"Var full af hopp"! så talar han ur skyn.
 "I dag står du i blomningen och våren.
 Två friska rosor bär du i din syn,
 Mer sköna än de två du bär i håren.

Du vandrat har i oskuldens behag:
 Blif hvad du är, en segrare mot flärden!
 I dag är sällhetens och glädjens dag
 Med solens uppgång grydd för dig i världen.

Så gläd dig! himlen tager del deri:
 De rena fröjder himlen unnar gerna.
 Men ingen menska är från felsteg fri —
 Blott ren är himlen, som dess klara stjerna.

Gäck fram att skörda nya dygders tal,
 Sök nya medel, att dem städse vinna!
 Lyft dig i bön till Gud ur jordens dal
 Så skall du mer och mer förklaring finna”.

När månen lyser.

När vinterqvällen sina gyllne vingar
 Utspänner sakta öfver haf och land,
 När slädan ljungar fram och bjellran klingar
 Och himlen lyser utaf stjernors brand,
 Hur härligt då, när månen uti öster
 Ses blodröd upp ur oceanen gå!
 Hur ljuft, att uti lugnet höra röster,
 Genljudande af berg och väggar då.

När månen högst i stilla qvällen lyser
 Och gjuter silfver ur sitt stora horn,
 När under bron den strida strömmen fryser
 Och snön bemantlar tegens gyllne korn;
 Se då hur uti kölden, denna skarpa,
 Små stjernor glittra på de hvita fält!
 Aek hvad musik — väl hörs ej näckens harpa —
 Men bjellrans malm genljudar då så gällt.

Blosset.

Hårt lif, hvad är det? jo ett bloss här på jord,
 Der stormen i dalen bland törne det kastar.
 Det irrar i töcken från söder till nord:
 En graf är det djup, der det släckes och rastar.

Jernet.

Se klippan ibland molnen der!
 Uppå jernmalm hon grundad är.
 Ur grufvans schakt i hastigt lopp
 Man hissar malmen opp.

Masugnen smälter sedan den:
 Den brunnit har och brinner än.
 Sen jernet smält, man formar det
 Till redskap, som man vet.

Man nyttar det till lås och plog:
 Att nämna detta må va' nog.
 I blanka svärdet är vårt jern
 Vårt fosterländska värn.

På jern man åker präktigt nu
 Och skumpas ej, som förr i tu.
 När ångmaskinen hvisslar till,
 Strax går det som en drill.

Mer pris med skäl ju jernet har
 Än sten och brons i forna dar.
 I bergets grund i malmen bor
 En skatt, väsendtligt stor.

Artilleristsång.

Med stolthet nämna vi vårt land,
 Vårt Sverge i den höga Norden:
 För det är pulsen uti brand;
 Som värn vi stå för fosterjorden.

Vid landets port vi hålla vakt
 Med svärd och lunta uti handen;
 Och dundret hörs från trakt till trakt,
 När ut kanonen sprutar branden.

Vi älska friden. Men med fröjd
 Vi tåga att vårt Svea värna.
 I lydnad för sin konung böjd,
 Man går till striden, går så gerna.

När ut kanonen sänder lod,
 Och larm och rök och lågor blandas,
 Då eldas i vårt bröst vårt blod
 Och lätt och utaf fröjd vi andas.

Vårt vapen är sin ära värd:
 Det frälst vårt land i många strider.
 Der friden bor på nordisk härd,
 Röt kriget vildt i fädrens tider.

En skål vi dricka för vårt land
 Och för dess kung, dess folk och ära.
 Och för kanonen och dess brand
 Vi en i botten ock förtära.

Hvi suckar det så tungt uti dalen?

En liten gosse lekte med sina flarn så säll
 Och satt så tyst i dalen på en tufva;
 Och solen sjönk på himlen, det led och led mot qväll,
 Till klyftan flög till nattens ro hvar dufva!
 Men gossen satt och glömde att solen sjönk i våg:

Han bygde skepp af flarnen och var så glad i håg
Och gaf ej akt på suckandet i dalen.

Och skymningen sig bredde så sakta öfver land,
Och blommorna de drucko daggvinsdroppar;
Igenom stilla dalen en flod med blomprydd strand
Beskuggades af vackra alars toppar.
På stranden vid en al, der var det som gossen satt,
Satt tyst och bygde flarnskepp tills det led in på natt
Och märkte än ej suckandet i dalen.

Men skuggorna de svartna, sen solen gjort sin rund,
Kring gossen de sig lägrade likt spöken.
Och ufven sjöng sin klagan i närbelägen lund,
Och stilla låg på ängen daggens-röken.
Men i den stilla dalen det hördes hviska då,
Och gossens lilla hjerta begynte häftigt slå:
Han hörde att det suckade i dalen.

Då blef han mycket ängslig och lade flarnet ned
Och tänkte på de sagor, förr han hörde.
Han lyssnade så noga, han skalf i hvarje led,
För skuggan blef han rädd, när den sig rörde.
Men snart förstod han tydligt hvad skuggestalten var,
Men hviskningen i dalen fick han för sig ej klar,
Nej han förstod ej suckandet i dalen.

På flodens vågor näcken begynte harpan slå
Och tonerna de ljödo ljuft i dalen;
Och elfvorna på ängen begynte dansa då,
Men gossen satt än tyst inunder alen.
De vackra stjernor släckte sin brand i diger sky,
Och nu begynte gossen så skrämmd mot hemmet fly,
Men suckandet fortfar än uti dalen.

Då kom han till en elva, som vid en sippa stod
 Och drack den dagg, som i dess kalk sig gjutit.
 Hon talte så till gossen, som sprang med uppskrämdt blod
 Och hade redan många tårar gjutit:
 Du lille vackre gosse, hvarföre gråter du?
 Sätt dig ned på tufvan, så skall jag säga nu,
 Hvi suckar det så tungt uti dalen.

"Här vandrade i dalen en yngling med sin brud,
 En älsklig och som våren vacker tärna;
 Det var en qväll, när norden var klädd i vårens skrud,
 I vågen återglänste hvarje stjerna.
 Då hördes uti floden, som nyss så skrämdu såg,
 Ett nödrop af en flicka, som vräktes bort med våg,
 Då suckade det äfven uti dalen.

Men ynglingen, som hörde att någon var i nöd,
 Begaf sig dit derfrån han ropet hörde;
 Då såg han hur en flicka i kamp emot sin död
 I vågen sig så maktlös ännu rörde.
 Strax sig i elvens vågor han dristigt kastar ned
 Att rädda den nödställda, som emot döden stred,
 Men suckandet blef tyngre uti dalen.

Han sam mot flickan hastigt, men hann ej henne opp,
 Ett häftigt krampanfall fick han på färden;
 Snart ned i flodens sköte drog Ran hans döda kropp,
 Och lilla flickan for som han ur verlden.
 Men bruden stod på stranden och såg sin älsklings nöd,
 Hon kunde icke simma, hon måste se hans död:
 Då drog hon första sueken uti dalen.

Med hjertat fullt af sorgen hon emot hemmet steg,
 Men sömnen vek från henne hela natten;

Sin djupa sorg i själen för vänner hon förteg,
 Hon satt hvar qväll och grät i flodens vatten.
 Der satt hon på en tufva vid strand och suckar drog,
 Der satt hon så förgråten, tills utaf sorg hon dog,
 Då suckade det tungt uti dalen.

Hvar qväll, när solen sänkt sig uti det vreda haf
 Och pällen spännes ut kring nordanlanden,
 Då vandrar flickan sakta: hon sväfvar från sin graf
 Och vålnaden sig sätter uppå stranden.
 Der sitter hon på tufvan, der förr hon sorgsen satt,
 Der dröjer hon i qvällen och i den mörka natt,
 Då suckar hon för älsklingen i dalen?.

Ökenresan.

Se morgonrodnans glans! se solen gryr!
 Sahara strålas. Sanden ligger stilla.
 Ej stormen öfver detta hafvet gnyr;
 Då hörs en hvisselpipa toner drilla.

Det ljudet kommer från en karavan:
 Araber med kameler sakta tåga.
 Igenom öknen's än så stilla ban
 De skrida fram i solens tända låga.

De helsa solen, som sig höjer opp,
 De vända sig mot dagens stjerna alla.
 Och sen fortsätta de sitt vandringslopp,
 Och glädjetoner ifrån pipan skalla.

När solen stiger högre och blir varm,
 Upphettas öknen af den klara branden;

Allt tyngre häfver sig Arabens barm,
Och foten bränner sig af heta sanden.

Af törst de tågande nu plågas re'n,
Men ingen ström sig hvälfver, der de tåga.
Af matthet lider kroppen mycket men,
Allt mera brännande blir törstens plåga.

Arabens öga spanar fjerran bort,
Men intet träd syns till ännu på sanden.
Ack! öfverallt är det så qvaft och torrt:
I klagan suckar djupt den trötta anden.

Men plötsligt syns ett moln vid himlens rand,
Och hos Araben vaknar åter hoppet.
I öknens haf sig ter en ö, en strand,
Och karavanen ökar fröjdfull loppet.

Snart han oasen uti öknen når
Och lägrar der sig kring den friska källa.
Sin törst, den brännande, de släcka då
Af vågorna, som fram så svala välla.

De stela anletsdragen klarna opp,
Och ögats eld blir lifigare åter;
Och kraften stärkes, liksom mod och hopp,
Och en Arab af bara glädje gråter.

Man reser tälten och ger djuren mat:
Kamelerna som vänner städs bemötas.
Man roar sig med lite skämtfullt prat
Och fröjderop emellanåt utstötas.

Besvär och sorger helt förglömmas nu
Och sagor man emellanåt berättar.

Lustgården är för karavanen ljuf
Och utaf dadlar man i grund sig mättar.

Men festen är förbi. Man ordnar sig
Till nya mödor på den långa färden —
Der kan man tala om en "stiglös stig";
Ty full af mödor är Saharaverlden.

Kamelerna pålastas. Pipans ljud
Signalen är, att flydd är redan natten.
Man anbefaller sig i skydd hos Gud
Och dricker en gång till af källans vatten.

Med nya krafter man mot målet styr,
Men lång är färden i den torra sanden.
Den ena veckan efter andra flyr —
Säg är på "hafvet" der ej långt till stranden?

Om dagen solens hetta ryslig är,
Om natten får man utaf kyla skälfva.
Och tröttad är Araben af besvär —
Nu börjar Samum sina vågor hvälfva.

Förslappande är denna heta vind,
Men vandraren sig böjer ned mot sanden;
Han trycker emot den sin bleka kind
Och räddar så sitt lif från Samumsbranden.

På en gång syns ett landskap dyka opp:
En sjö, fast fjerran, blå och vänlig glänsar.
Man ökar nu på nytt sitt vandringslopp —
Men långt är det till paradiset's gränser.

Fåfängt blott om oasen hoppet är:
Det är en hägring, ack! han bort sig smyger —

Så ser man ofta för sig luftsloft här,
Men vill man nå det — genast bort det flyger.

När karavanen slutligt målet når,
Är hvar och en uttröttad af den färden —
Besvärlighet blott följer menskans spår.
Ja, hvilas fins blott i den andra verlden.

Tegnér.

Hans sång ett åskedunder i sig bär:
Som solens låga, klart hans diktverk är.
Tegnér han kunde lifvet rätt uttyda —
Se lagrarne, som evigt dikten pryda

Tegnér uppå parnassen högast for:
Den största kraft uti hans sånger bor.
Med själ och öga kunde han så spana,
Att sent lär man i nord hans like ana.

Vårt land är stolt att räkna detta namn;
Nu hvilar skaldens stoft i griftens hamn,
Men ryktet om hans storhet fyller nordens
Och flyger mer och mer utöfver jorden.

Nicander.

Hans sånger äro sköna som en vår:
En anda mild och varm i dem framgår.
De äro fosterländska i sin värma,
I kärlek till vårt Svea de sig närma.

Nicander kunde måla lifvet väl,
 Men qual och oro bodde i hans själ.
 Då for han fjerran ned, der solen tänder
 Sin gudalåga öfver Latiens länder.

Men från hans sinne vek ej trånans brand;
 Han sjöng, men längtade till Sveas strand.
 Hans hopp och kärlek under all hans oro
 För fosterlandet lika varma voro.

Uret.

Ett ur, så tiden nämnas bör —
 Det verket rundt ej går —
 Dess pendel framåt blott sig rör,
 Och uret aldrig slår.

Så mången grånar i dess gång:
 Ack! menskan följa får.
 Hon vräkes ofta med af tvång,
 Men uret går och går.

Förgänglighet det uret bär
 I hvarje flydd minut.
 Det har en tand, som blott förtär
 Och gör på lifvet slut.

Din plåga du af tidens brand
 O menska äfven bär!
 Fly till ett högre, bättre land,
 Der ingen tid förtär.

Naturens hymn.

Re'n hanar gala uti byn,
I öster rodnar skyn.

Se solen uti altarlågor
Begynnar dagens frågor!
Och lifvet uti dal och höjd
Hon strålar fullt af fröjd.

Hvar fogel, vaknad, höjer ljud:
Sitt glada lof till Gud.
Från hvarje träd hörs hymner skalla
Af luftens skaror alla.
Högt öfver solen lärkan slår —
Hvad helig fröjd! hvad vår!

Hvar blomma som i dalens fann
Är prydd med Herrans namn,
Ger himlen doft. O må vi lära,
Som hon, att Skaparn ära!
Höj, menska, höj ditt lofsångsljud,
Ty eljest vredgas Gud.

En dag vid Florens.

Vid Florens satt jag på en blomprydd höjd,
Och lifvet kring mig var uppfyllt af fröjd.
Men vemodslågor i min själ sig tände;
Den gamla trånan der jag ännu kände.

Då hörde jag högt öfver mig en röst,
Som genast eko fann uti mitt bröst;

"Var glad", så till mig ljödo ljuffigt orden!
 "Njut, älska, fröjdas och var säll på jorden!

Bekämpa trånan i ditt bröst en gång,
 Stäm in med luftens skaror i lofsång"!
 Så sagdt, och i det blå, det klara höga,
 Jag sände blicken från upplyftadt öga.

En suck jag drog och sänkte blicken ned
 Och emot trånan jag med framgång stred.
 Beundrande de stora Herrans under,
 Jag vandrade från Florens sköna lunder.

Vid Hildurs graf.

Hårt lif är så kort!
 Likt sländans det är.
 Som ros vissnar bort,
 Så slocknar det här.

Här hvilar en ung,
 En sjutton års brud;
 Dess verld var så tung,
 Nu är hon hos Gud.

Af dygder hon här,
 Af egna var rik;
 Hon var oss så kär,
 En ros var hon lik.

På bröllopsdagen.

Er dag är viktig. Hvem af oss kan veta
 Hvad öde den framter i er framtid?
 Det fåfängt är att vilja det utleta,
 Att tolka dess i gåtor gömda strid.
 Men i hvad strid i än fortsätten loppet,
 Så handlen lydigt efter Herrans ord!
 Och blifven lyckliga i tron och hoppet
 Samt kärleken, som enat er på jord.

Den högste har i händer edra öden:
 Dem har han skrivit utaf evighet.
 Ifrån er dag i dag och intill döden
 Han lifvets dunkla gåta för er vet.
 Låt enighet ert äktenskap städs smycka!
 Blott huslig lycka kan då bo hos er.
 Låt kärleken er till hvarandra trycka,
 Ej blifva kall, men värma er allt mer!

Du brud, du unga med din myrtenkrona,
 Tag mot vår hyllning på din bröllopsstund!
 På dygder nordens sköna möar throna:
 Bestå i dem, du ros i lifvets lund!
 Ifrån din barndom har du sälla minnen
 Af dygder, som du öfvade re'n då —
 Uti de dygder, i tillsammans vinnen,
 I skolen segrande er strid bestå.

O brudgum! älska städs din brud den ömma!
 O brud! var lika varm i kärleken!
 All oförrätt i bören hastigt glömma;
 Men otrohet: ack, bortdöm alltid den!

Må himlens stjernor lysa er på färden
 Och säga er den väg, som går till Gud!
 Må goda englar skydda er i världen,
 Var säll, o brudgum, och var säll, o brud!

Charlotta.

Charlotta! o hvad du är skön!
 När våren kläder sig mest grön,
 Ser jag ej ros mer fager.
 Ser jag ej solens glans i sky
 Mer härlig än din hy.

Din panna inga moln ej har,
 Den är som Auroras klar
 Och strålar fröjd och dager.
 Men om ett moln ibland den bär,
 Snart lika klar den är.

Två ögon har du, himlablå;
 Jag har ej skådat stjernor två
 På himlens rund mer klara.
 Hvad ljufhet! när de nedåt se!
 Hvad ljufhet, när de le!

Och när de ljusa blickar opp
 Ifrån dem fly mot stjernors tropp,
 De sällhet stråla bara.
 En engel mera säll ej ser
 Ur brustna skyar ner.

Säll man med skäl kan kalla den,
 Som blir din brudgum, blir din vän

Och alltid ser ditt öga.
 Som ser på dig och ses igen —
 Hvad sällhet fattas än?

Din kropp de gratiers skönhet bär:
 Som liljan vek och täck den är —
 ”Den skaptes i det höga”.
 Din barm, af lätta slöjan gömd,
 Blir, anad, aldrig glömd.

En mogen drufva, frisk och röd,
 Är dina läppar med sin glöd.
 Hur ljuft att ge dem kyssar!
 Men jag bekänna måste här:
 För mig ej drufvan är.

Charlotta! o det gör mig harm,
 Att aldrig du för mig syns varm
 Hur än kring dig jag kryssar!
 En annan vunnit sällheten,
 Och jag afundas den.

På Östra Wemmenhögs kyrkogård.

Hvilket lugn kring dödens läger!
 Helig denna tystnad är.
 Verlden yr och bullrar der
 Uppå vägen. Verlden eger
 Inga tummelplatser här.

Frida äro dessa vårdar,
 Dessa runor på hvar graf —

Ryslig synes dödens glaf —
Lugnt dock är i dessa gårdar
Efter storm på tidens haf.

Derför utan fasa, ofta
Jag kring dödens läger går,
Hvilar, der en runsten står.
Minnets rosor kring mig dofta:
Dem ger jag en ömhetstår.

Hvarför skulle jag väl bäfva,
Då jag står vid marmorns sten?
En gång skall åt mina ben
Der invid en graf man gräfva,
Skuggad utaf askens gren.

Schveitz.

Frihetens stamort! o härliga jord,
Syster till Skandia-Svea i nord!
De snökrönta klippor du rest i det blå
Så högt, ja så högt, att de skyarne nå.

Modiga söner du ofta har födt,
Som för sitt land och sin frihet förblödt.
Sagan om hjälten, den ryktbare Tell,
Har du väl hört vid din brasa en qväll?

Sippans klagan.

Hvad skulle jag så tidigt här?

Det bara vinter ännu är.

Än drifvor under skorna knarra,
I snö jag sjelf får stå och darra.

Mig solen väckte med sin blick,
Och glad ur tvånget strax jag gick.
Hur länge skall, som bud om våren,
Jag skälfva uti vinterspåren?

I Hörte skog.

Re'n är skogen prydd med vårens kransar,
Löf och blommor hänga i hvar topp.

Trastar slå på mossbeklädda lansar,

Liljor spira ur hvar tufva opp.

Friska vindar löfven sakta smeka,

Luften fylls af doft så fin och ren;

Kärligt skogens vilda dufvor leka.

Solens låga hänger på hvar gren.

Nu af glädje fylles menskoanden,

Utaf glädje och af mod och hopp.

Solen med den milda gudabranden

Lifvar hvarje gång hon rinner opp.

Bröder! höjen glasen! klingen, klingen!

Helgen gladt en skål åt nordens vår!

Sjungen och i dansar svingen, svingen!

Snart, ack snart den ljufva tiden går!

Sländan

Efemera.

Öfver bäckens lugna bölja
 Sländan svingar, yr och lätt;
 Tusen likar henne följa
 Uti dans på samma sätt.

Solen sina blickar släcker
 I Atlantens ocean —
 "Efemera" tanken väcker
 På vår egen lefnadsban'.

Nästa dag, när solen rullar
 Uti österns skyar opp,
 Då, re'n då en majvind lullar
 Liksång öfver sländans kropp.

Kort är sländans lif: det släckes
 Midt i yrselns glada rund —
 Rätt betänkt — en tanke väckes
 På vår egen korta stund.

Liksom sländan öfver vågen
 Faller, dör i glädjens rus,
 Så, när yrseln fyller hågen,
 Dör man bort och sänks i grus.

Den lilla ön.

Der Göta elf ur Wännern går
 På klippornas granit,
 En liten ö så vänlig står.
 Styr färden skyndsamt dit!

Men du kan ej bestiga ön,
 Nej, fallen hindra dig.
 Två forsar från den höga sjön
 Kring henne slingra sig.

Hvar fors, blott några famnar lång,
 Ett farligt hinder är;
 Som åskan stark är vattnets sång,
 Och mången häpnar der.

Den lilla ön, der menskor ej
 Än stigit uppå strand,
 Är utaf frid ett konterfej,
 Ett litet härligt land!

Små foglar sjunga visor der
 På åldrig gren i ro;
 Af stål ej lunden härjad är:
 I frid får eken gro.

Blott stormen vräker der omkull,
 Hvad tiden ej förtär.
 Och blomman, växt ur stenig mull,
 Blott ses — ej plockas der.

Nyåret 1878.

Den gamla gumman, sjutisjuan, hvilar:
 Hon dog helt plötsligt i sitt snabba lopp.
 Det nya årets första morgon smilar,
 Dess sol i purpurlågor rinner opp.
 Hell ljuset, som går upp med dagens stjerna
 Att lysa jorden på dess cirkelfärd!

Hell dig, o nyår, hoppets fagra tärna,
Som börjat hoppet i en nytänd verld!

Ett godt nytt år jag önskar eder alla,
Som träden in i sjutiåttans lopp.
Må bergens klyftor tusen ekon skalla
I önskningsar till lycka, frid och hopp!
Må ifrån strand till strand i höga Norden
Som stjernor, ljus och frid bosätta sig!
Ett godt nytt år jag önskar hela jorden.
Så vidt som menskor plöja våg och stig!

En blick på grafven.

Min lefnad är snart fluten:
På grafvens brädd jag står.
Min kropp af värk är bruten,
All kraft ifrån mig går.

Snart skall mitt skumma öga
För verlden slutas till.
O Fader i det höga,
Ske med mig, som du vill!

Men när i nådatiden
Jag sluta skall mitt lopp,
Hjelp mig då kämpa striden
Med stilla mod och hopp!

Och när från dunkla gruset
Min ande lossad är,
För honom då till ljuset
Att, salig, jubla der!

Morgonhymn.

Du som låter solen re'n
 Gå upp att lysa haf och länder,
 Pris vare dig för detta sken
 Som ock för mig så huld du tänder!

För nattens ro jag höjer opp
 Min hymn till dig uti det höga;
 Du är mitt enda sanna hopp,
 Och därför lyfter jag mitt öga.

Hvad vore jag förutan dig?
 En vandringsman, som föll i faran.
 Ett vilse får på törnväxt stig,
 Som rycktes bort i syndasnarar.

Nu börjar dagen — styrk, o Gud
 Min kraft att vandra dig till ära!
 Dig tillhör lofvets höjda ljud.
 O led mig i din sannings lära!

När jag rökar tobak.

Med mig det ofta, allt för ofta händer,
 Att, när jag enslig i min stuga är,
 Den trånan växer, som mitt hjerta när:
 Men tobakspipan jag då genast tänder.

Mot taket högt jag mina rökmoln sänder;
 Af molnens dans jag då mig roa plär.
 Jag håller tobakspipan mycket kär,
 Ty från mitt hjerta bort hon trånan vänder.

När jag har tobak uti mitt schatull
 Och har min enkla pipa uti handen,
 Då känner jag mig glad och säll i anden.

Då frågar jag ej efter glans och gull —
 Dock, nog kan mången röka, men ock fika —
 Men alla äro ej till sinnes lika.

Lillans första kängor.

Jag mins, när Ida först fick kängor på,
 Jag mins hur högt det fröjdade den lilla.
 Hon kunde utaf fröjd ej vara stilla,
 Och det var nöjsamt se den lilla då.

Men re'n har Ida slutat upp att gå:
 Den oskuldsfulla for från verdens villa.
 Aek! tårar ifrån modrens ögon trilla —
 O moder: hvarför vill du klaga så?

Din dotter bor hos Gud i himlens salar,
 Och fröjda dig, att hon så tidigt for
 Från flärd och faror uti jordens dalar!

Dock, ännu gråter lilla Idas mor —
 Men kängorna stå qvar blott som ett minne,
 Sen stegen med dem tystnade derinne.

Nu så är det vår.

Ingeborg och Betti gå
Att i parken promenera;
Och om vårens prakt de två
Vid en nyfödd ros orera.

"Se", så lyda Bettis ord,
"Se hur rosen ler på kullen!
Nu så är det vår i nord,
Alla blommor gro i mullen".

Nu så är det vår i nord —
Så hvar lärka hördes tona.
Alla blommor gro i jord
Qvad en fink i aspens krona.

Och naturens hela tropp
Stämde genast in i fröjden:
Det var lif och det var hopp.
Ära vare Gud i höjden.

Till Christina Westerdahl

vid hennes bröllop.

På stilla härd en flicka gick så stilla
Och jollrade uti sin barndomsvår;
Hon var ej yr, nej glad var blott den lilla,
Ja, jorden såg blott fröjd i hennes spår.
När vintern andades i nordanvinden,
Då glödde helsans prägel uppå kinden.

En dröm, ja blott en dröm är barndomsvåren:
 Som våren är den ljuf och kort som den.
 Och flickan trädde in i jungfruåren,
 Men som hon blomstrade hon blomstrar än.
 Dess barndoms helsa än på kinden flamar,
 Och själen samma lugn i glädjen ammar.

Och fridens dufva kom ur myrtenlunden
 Med hennes bröllopskrans, den Amor band.
 Som brud hon redan stått vid altarrunden,
 Der vigseln helgad är af prestens hand.
 För hennes välgång vi nu glaset tömma,
 Ej minnet skola vi af festen glömma.

Gratulation.

Födelsedagen är skön. Lik en vår,
 Kommer den åter blott en gång hvar år.
 Så heliga minnen af stunder, som rasta,
 Uppå hvar tanke så sorgljuft då hasta.

Hvarhelst man blir vräkt på vår tids ocean,
 Med hopp det går bäst på den stormiga ban;
 Den engel, som hviskar än detta om hoppet,
 Han säger: med tron styr mot himlen man loppet.

All lycka och sällhet vi önska i dag;
 All hyllning så hjertlig och öm af oss tag!
 Må helsan ej fly med sin pregel från kinden!
 Må färden på tidshafvet gynnast af vinden!

Med öga och tanke man spanar framåt
 Att veta sitt öde på obanad stråt.

Men dagar, ej grydda, ha okända öden
Blott ett vet man säkert, och detta är döden.

Mor Westerdahl! tack för de minnen, som flytt!
Ej ett af de ädla i motsatts sig bytt.
Lofvärdt är sin ro blott för andras försaka.
Haf tack för all ömhet, all vård och all vaka!

Vid en flickas graf.

Mathilda Pehrsson.

Ack! hon är död, den älskansvärda lilla;
I vårens fägring re'n hon ögat slöt.
Dess ande lyfte sig ur tidens villa,
När parkens ros sig fram ur knoppen bröt.
Hon hann ej plocka vårens första kransar
Förr'n döden kom att lösa jordens band.
Så låg hon der, ack! i små syskons dansar
Hon mer ej tar i ring med ifrig hand.

Dess kalla ben i grafven redan hvila
I slutna ringen af en sorgklädd tropp.
Från modrens ögon ömma tårar ila
Och lika fritt ger fadren gråten lopp.
Den hädangångna kunna de ej glömma:
De sörja derför att hon var så kär.
O låten då er gråt vid griften strömma
Förr'n kistan skymd af mull för blicken är!

Men lugnen er! er dotter är ju frälsad:
Nu jublar hon med alla sällas här.
I himlen står hon utaf englar helsad

För Lammet, som för henne dödadt är.
 Der känner hon ej plågor, som i tiden,
 Der har hon ro, ty ingen flärd fins der;
 Hon lycklig är, ty hon har kämpat striden,
 Och lycklig den, som uti himlen är!

Nu prunkar jorden, sommarn är för handen:
 I paradisk prakt slå blomstren ut;
 Men kort är sommarn uti nordanlanden,
 Ja, knappt begynt, så är den åter slut.
 Men ofvan tiden, dit den lilla farit,
 En bättre sommar fins, som evig är.
 När sommarns glädje här har sällast varit,
 Har den bemängts med ledsnad och besvär.

Det fåfängt är att du vid griften gråter
 Och suckar så din kära dotters namn:
 Hon svunnen är och vänder aldrig åter
 Ur denna frida fast så dystra hamn.
 Så fäst så sakta i den lösa mullen
 Din minnesblomma och lägg kransen ned!
 Och böj dig ödmjukt inför Gud vid kullen,
 Ja, böj dig och var glad, var lugn och bed!

Gratulation.

Broder! tag af mig som minne
 All min hyllning i en dikt!
 Aldrig plånas ur mitt sinne
 Födslodagens helga vigt.
 Nu med dig har tiden åter
 Skyndat fridfullt fram ett år:

Detta år du re'n förlåter,
I ett nytt, fördoldt, du går.

Träd på nytt med hopp i tiden
Med hvar dag, som ny går opp!
Lefve i ditt hjerta friden,
Den som ammar saligt hopp!
Hafvet svallar, löst ur banden,
Sjunger sorgset dagen lång.
Hyddan din står nära stranden:
Hör men märk ej böljans sång.

Nu på himlen sjunker solen
Mot de heta zoner ner.
Blomstren vissna och vid polen
Kallnar det allt mer och mer.
Men hvad gör det solen rullar
Dold i skyar bort från oss?
Öfver snöbeklädda kullar
Tända stjernor sina bloss.

Ljuset från sitt ursprungs källa
Lyser klarast i Guds ord;
När de strida floder välla,
Klagande sin färd på jord,
När ur slumrad smärta själen
Digna vill af trötthet ner,
Låt då Kristus smälta kälen
Bort från hjertat mer och mer!

Fyll pokaln! låt drufvan blöda
Denna dag i glas och krus;
Låt så Bacchus hos dig föda
Sällhet i ett lindrigt rus.

När jag slutar att orera,
 Ändar jag med skämt min sång.
 När man brukar gratulera —
 Bör det ske förutan tvång.

Mätte helsan, så jag önskar
 Göra sällt ditt lefnadslopp!
 Hvar gång våren nyfödd grönskar,
 Växe i din själ ditt hopp!
 Lef med makan säll i tiden!
 Öm mot henne på dess haf,
 Skall hon, när du kämpat striden,
 Ofta gråta på din graf.

Vid flickan Ida Augustas graf.

I grafvens tysta sköte hvilar
 Re'n lilla Idas kalla kropp.
 Hon träffades af dödens pilar
 I tredje året af sitt lopp.

Lik rosen uti knopp, än sluten
 Och der af köld förhärjad re'n,
 Hon blef af tidens plåga bruten;
 Ej flärd än gjort den späda men.

Förhoppningar så ljufva, svunno,
 När ifrån verlden hän hon for.
 Ej under då att tårar runno
 Och grätas än af far och mor.

Han, som har räknat våra stunder
 Förrän vår jord sin daning fick,

Han menar väl med sina under —
Tänk det, du sorgsna, höj din blick!

Vet att den lilla gick ur verlden
Till bättre ro, till evig frid!
Var glad att Ida for den färden,
Befriad ifrån flärd och strid!

Vid gossen Lars Ernfrids graf.

Re'n hvilar lille Ernfrid uti grafven;
Dess sorgsna mor på kistan skådar ned:
Så ryslig synes henne dödens glafven,
Med tunga steg vid gossens bår hon skred.
Ett år det är blott sen den sista färden
Dess kära make, Axel Lenberg, for.
Och nu gick hennes Ernfrid bort ur verlden;
Som enda barn, han hölls så kär af mor.

Grym döden är: hvar skall man för hans pilar
Sig gömma? säg, hvar flykta för hans svärd!
Den starke Svanlund re'n i jorden hvilar,
Han som så säker gick sin krigarfärd.
I dag står åter inom dödens gränser
En sorgklädd tropp, men vid en mindre graf.
På Ernfrids lilla kista solen glänser —
Så klar är himlen — mörk är dödens glaf.

O hvarför slet, o död! så grymt du redan
Ifrån en mor dess enda späda barn?
När höstens himmel mulnar, blir der nedan
Blott sorg åt henne, sorg bland blomstrens flarn.

Förhoppningen försvann, när ögat lycktes
 Och Ernfrids ande lyfte sig mot skyn.
 Så mycket väntadt bort med gossen ryktes:
 Blott tomhet hägrar nu för modrens syn.

O moder! torka bort den gråtna tåren,
 Som på din kind så het har rullat ner!
 Sörj ej att gossen dog i späda åren,
 Vet, ingen fara fins för honom mer!
 Så oskuldsfull han ryktes bort ur tiden,
 Der menskan vräkes på dess ocean.
 Nu har, o mor, din Ernfrid kämpat striden;
 Säll den som slutat såsom han sin ban!

Dygdelära.

Dar ej så yr o yngling der
 På lifvets hala stig!
 Ack! verlden full af faror är:
 I villa för han dig.

Ej jordens fröjder kunna ge
 Dig själaro och frid;
 Från jordens grus mot himlen se
 Och strid med tron din strid.

O vandringsman i öknens sand!
 Var vaksam, vaksam blott!
 Så retfull lustan står vid strand
 Vid villans höga slott.

Hör huru ljuft hon bjuder dig
 Att komma i sin famn!

Se huru barmen häfver sig —
O fly från denna hamn!

Och här och hvar i yppig dans
Gå tärnor kring om dig.
Att dig betaga all din sans
Så ljuft de svinga sig.

Se blixstens gång! hör åskans ljud!
Märk Herrans vredes röst!
Från villan fly — som Kristi brud,
Fly till din Brudgums bröst!

Sverige.

Jag vet ett land, ett härligt land
Uti den höga nord;
Högt Östersjön vid himlens rand
Med sina böljor slår dess strand.
Dess söners mandom kring vår jord
Bland alla folk är spord.

Ej gyllne frukter växa der,
Som uti söderns verld,
Och guld man ej som der uppskar,
Men folket likväl lyckligt är:
Från stilla och till stilla härd
Det går så tryggt sin färd.

Det landet har så många fjäll,
Som stå i skyn med snö.
Och skogar kransa der hvart tjäll,

Liksom hvar dal, hvar runohäll.
Och mången blå och djup insjö
Omfamnar der en ö.

Vår fosterjord är detta land,
Dess namn så klangfullt är.
Med glädje nalkas vi dess strand:
För det är pulsen uti brand.
Så modigt fädren stredo der,
Som runan vittne bär.

I blodet, som i striden rann
Så varmt ur fädrens sår,
Sin ädla frihet Svea fann;
Och därför fröjdas der hvar man.
Med skäl i sagan som framgår,
Det landet hyllning får.

Väl uti Sveas kalla jord
Ej vinets ranka gror;
Men i den snöbeklädda nord
Än kraft som fordom blifver spord.
Dess söners vitterhet är stor,
Och dygd hos qvinnan bor.

Och därför älska vi vårt land,
Fastän det fattigt är;
Och därför bjuda vi vår hand
Till värn med hjertat uti brand.
Men friden thronar ännu der,
Och friden är oss kär.

Valsen.

Stjernan har tändt sitt glitter,
 Gustaf ur dvalan spritter,
 Skyndar så glad och vitter
 Att ta hatten på.
 Saknaden är så bitter,
 Anna i väntan sitter,
 Näktergaln sitt qvitter
 Hörs i parken slå.

Gustaf, glad, ses plötsligt stanna.

Hvem var der? jo der var Anna.

Hon satt vid parken

På bara marken.

Och Gustaf fattar

Dess arm och skattar

Sig lycklig då och säller. Aek hvad han var kär!

Ach Anna är :::

Så glad, så glad.

Uti den ljusa salen

Börjas den stora balen;

Gustaf i blomsterdalen

Med sin kära går.

Klara ä' stjernetalen,

Ännu så ljuft i alen,

Täflande, näktergalen

Sina drillar slår.

Aek så högt fiolen klingar!

Re'n så lätt Gustaf sig svingar.

• Och Anna stiger

Så säll och viger.

Fast svetten lackar,

På nätta klackar
 Han håller valsen takter. Ack hvad Gustaf är
 Förtjust och kär ::
 I Anna då!

Strömmen i fallet brusar,
 Vinden i aspen susar,
 Gustaf i valsen rusar,
 Full af fröjd han är.
 Anna så lätt förtjusar,
 Vestan dess lockar krusar,
 Ola i valsen rusar;
 Han är klämd och tvär.

Gustaf föll lätt öfver klacken,
 Fick en lindrig stöt i nacken.
 Så hårdt hans panna
 Blef kysst af Anna;
 Ty hon fick följa
 Och Gustaf hölja.

Sig skyndsamt Gustaf reser; men åt sådant fall
 Man skratta skall ::
 Och Anna log.

Höstvisa.

Så långt har solen sänkt sig ned,
 Så matt är nu dess brand.
 Ljuf sommarn var, men fort den led
 Uti vårt Manhemsland.
 Städs himlen göms af sky på sky
 Och köld der nedan bor;

Och sorgligt höres stormen gny,
Sen sommarn från oss for.

Ej svalan svingar kring mitt tjäll:
Till söderns värld hon for.
Nu qvittrar hon sin sång så säll,
Der blomman evigt gror.
Nu hörs blott ufvens klagoskrän,
När solen gjort sin rund;
Nu falla löfven ned från trän
I park och skog och lund.

Men glädje bor på fredlig härd
Än kvar på skandisk jord;
Så varmt det är i söderns värld,
Men friskare i nord.
Snart vinterguden vingen rör
Och blåser snö kring fält,
Så gladt man snart på drifvor kör,
Och bjellran klingar gällt.

Vårsång.

Hvilken glädje! våren gryr;
Sista drifvan, löst, bortflyr.
Strömmen sjunger frihetsfröjd,
Der han stupar ned från höjd.

Lik en engel våren är:
Jorden han med blommor klär;
Ljust och kransadt är hans hår,
Der han mild i dalen står.

Ifrån himlen ned han for,
 Fröjd därför i Norden bor.
 Menskans själ ur domning opp
 Vaknar, fylls af fröjd och hopp.

Se naturen! se dess fröjd!
 Hör på lärkans drill i höjd!
 Menska! kärlek, kärlek stor
 I naturens rike bor.

Solen lågar nu så varm,
 Tänder fröjd i hvarje barm.
 Rosen fram ur knoppen ser,
 Liljan på rabatten ler.

Slut nu vinterdvalan är:
 Ja, så hviskar blomman der.
 Tufvans gräs skönt växer nu;
 Ack, hvad våren den är ljuf!

Finken i den höga topp
 Stämmer in med likars tropp;
 Hög, o menska, upp till Gud
 Liksom han din lofsångs ljud!

Till en afägsen älskarinna.

Hintern är svunnen och drifvan har smält;
 Våren sår blommor kring nordlandens fält.
 Gökarne gala i blommande lind,
 Rosorna smekas af ljummande vind.

Solen så mild blickar ned ifrån höjd,
 Gjuter naturen så full utaf fröjd.
 Men fast hon strålar så vänlig och varm,
 Kan hon ej qväfva oron i min barm.

Kan icke lugna mitt glödande bröst —
 Borta är du, o min älskling, min tröst!
 Hän vill jag segla på brusande sjö,
 Hän till dig, hulda och älskliga mö.

Du är min glädje, min sol och min vår,
 Hjertat för dig, ja för dig blott så slår.
 Stafven jag fattar med längtande hand,
 Att söka dig, Hilma, på aflägsen strand!

En barometer i en kopp kaffe.

Jkaffe är så mången kär.
 Af gummor mest det älskadt är —
 Hör gumma då! slå kaffet opp —
 En barometer i din kopp.

En barometer! finns den der?
 Ja visst: i kaffet just den är.
 Lägg uti kaffet socker, så
 Skall du en barometer få.

Men vet, när sockret smälter, så
 Skall kaffet länge orördt stå.
 Ej grädda blandas skall deri
 Förr'n hela rönet är förbi.

När sockret lägg's i kaffet ner,
 Ett skum på ytan strax du ser.
 Det luften är, som stiger opp
 Till skum ur sockret i din kopp.

Om skummet midt i koppen står,
 Man mycket vackert väder får,
 Men seglar det till kantens hägn,
 Då blir det oafbrutet regn.

Om skummet ifrån kanten står
 Och uti ring kring midten går,
 Då blir det ett ostadigt vä'r,
 Drick nu, ty rönet sagdt re'n är.

I Thorvaldsens museum.

Skapad uti marmorn, står
 Hjeltens bild till troget minne.
 Böj dig djupt, när in du går!
 Vet att Schiller står der inne!

Hvad Thorvaldsens konst var stor!
 Hvilken likhet, bragdt i dagen!
 Se Herkules! kraft der bor.
 Skåda Venus i behagen!

Hvad reliefer prunka här!
 Gratiens tropp och gudar många.
 Amor virkar nät så kär
 För att deri själar fånga.

Bacchus stampar drufvor — ack!
 Såsom yngling, se hans yra!
 Han tillverkar vin och rack —
 Stränga, skald, i fröjd din lyra!

Qvadrill.

I fönstret re'n
 Se stjernans sken
 Vid norra polens kalla rand!
 Se kronan här
 I salen är
 Så vackert nu i brand!
 Kom nu min brud,
 Hör hvilket ljud
 Utaf violens strängar!
 Nu så
 Vi få
 Uti qvadrillen gå.

Vår glädje, kort,
 Som drömmen bort
 På tidens snabba vingar far.
 Minutens fröjd
 Uti sin höjd,
 Hvad lemnar den väl kvar?
 Ett minne här
 Snart fröjden är;
 Men redan börjas dansen
 I sal
 Hvad bal
 Bland valda gästers tal!

Så lätt på tå
 Vi möta få
 Vår "vis a vi" på präktig bal.
 Och lika lätt
 Och gladt och nätt
 Vi gå i ring i sal.
 I ljusens glans,
 Ack hvilken dans!
 Sig själen häryekt svingar.
 I höjd
 Står fröjd:
 Med balen är man nöjd.

I vår så ljuf
 Står blomman nu
 Och doftar uti parkens hägn.
 Men snart så är
 Den blomman der
 Ett rof för storm och regn.
 Så kommer snart
 Vår höst med fart
 Och fröjd och sällhet flyktar.
 O så
 Njut då
 Förr'n glädjens da'r förgå!

Längtan från jorden.

Gij något kan stilla åtrån i min bäfvande barm:
 På jorden jag friden, den stilla, bland villor ej
 vinner.

Hvad tiden kan skänka, blott snärjer min själ — o hvad
harm!

I strid mot dess makter jag vanmakt, ja vanmakt blott
finner.

Förlossa min längtande själ, o allsvåldige Gud!
Tag honom från gruset till dig ofvan stjernornas hvim-
mel!

O Frälsare! du är brudgummen: min själ är din brud.
Låt bruden snart fira sitt bröllop med dig i din himmel!

Midsommarssolen.

Välkommen sol att högst på himlen stråla

Din glädje ned i lifvets kalk i nord!

Så vackert fälten här nu åter pråla

Och dofter sprida sig ut öfver jord.

Så länge vi i snöuppfyllda dalar

Dig väntade, du fästets sköna brand!

Du kom med rosor och med näktergalar

Och det blef fröjd igen i nordens land.

Hell dig för ljuset, som du åter tände,

När i din gryning nyss ur våg du gick!

Mot himlen sig i lof hvar tanke vände

Med själens spaning och med ögats blick!

Hell dig för värmen, som så mild du gifver!

Att sola sig uti ditt sken, hur skönt!

När du midsommarsfärden här beskrifver,

Då prunka ängarne så täckt i grönt.

Du breder ut ett täcke öfver jorden

Så prydt med blå och gula blommors tal;

Guds helga namn vi läsa uti norden
 I ros och lilja uti hvarje dal.
 Vi hylla dig, o Skapare deroppe
 För hvarje stråle, som din sol oss ger!
 Lof vare dig, o Gud, för hvarje droppe,
 Som faller från de digra skyar ner!

I Italien.

I fall man kom dit.

Kom följ med mig på färden
 Till Latiens sköna land,
 Den blomsterrika världen
 I solens varma brand!
 Der stjernehären skiner
 I klarhet mer än här,
 Der drufvan gifver viner
 Ack, om man vore der!

På fantasiens vingar
 Vi fara snart dit hän;
 Hör fogelns qvåde klingar
 I höga mandelträn!
 Det är i Florens' lunder,
 Den fogeln sjunger så;
 O märk naturens under
 I sång och blommor blå.

I öster målas randen
 I himlens glesa sky,
 Och sol'n i altarbranden
 Belyser stad och by.

På bergens höga toppar
 Hon glitterguldet sår
 Och ifrån blad och knoppar
 Hon kysser daggens tår.

Ej sådan prakt på jorden
 Ett skandiskt rike har.
 Det vet blott den i norden
 Som ner till södern far;
 Ej Sveas skönsta dalar
 I blommor prunka så.
 Och nordens näktergalar
 Så vekt och ljuft ej slå.

Ej azurn uti norden
 I sådan prakt sig klä'r.
 Ett paradiset på jorden
 Ju detta landet är —
 Men re'n till Sveatjällen
 I nord jag längtar opp.
 Der är så friskt kring fjällen
 Der bor min fröjd, mitt hopp.

Malmö.

Bid Öresund du reser opp
 Palats och torn så sköna.
 Du växer fort — din fröjd, ditt hopp
 Kan hvarje främling röna.
 Med undran skådar man den prakt,
 Du i ditt sköte gömmer.
 Stor är du re'n: god är din vakt.
 Ditt folk sin pligt ej glömmet.

En bit ost.

Funnen af en dufva.

Här syndafloedens vatten vek,
 Och Noah släppte ut en dufva,
 Fann hon ej någon åldrig ek
 Med vårutsprucken blommig hufva.
 Hon fann ej någon hvila der,
 Ty floden stod än öfver skogen;
 Men arken hölls af dufvan kär:
 Dit flög hon — ack hvad hon var trogen!

Och snart hon åter frihet fick
 Att se hur floden sjönk i marken.
 Hon flög och spanade med blick,
 Men snart igen hon kom till arken —
 I skolan frågtes Axel så:
 "Hvad hade dufvan då i munnen"?
 Hör! "en bit ost", blef svaret då —
 Säg nu hvar osten blifvit funnen?

Menniskor eller vexter.

Klart lärarn Israels folk beskref.
 Det var, märk det, uti en skola.
 Så här då en tillfrågad blef:
 "Hvad menas med jordgummor, Ola"?
 Men gossen visste detta ej —
 "Säg var det menskor"? frågtes åter.
 Då svarte Ola tydligt "nej".
 Hur tycker du att svaret låter?

Då frågte lärarn högt så här:
 "Säg, var det menskor eller vexter?"
 Aek! Ola stod "förbluffad" der
 Och tänkte hit och dit på — texter.
 Dock, snart fick han igen sitt mod:
 Han kom att tänka på "jordgubbar".
 Han svarte "vexter", der han stod —
 Och tänkte ej på folk i stubbar.

Lugn i stormen.

J mörker och åska på villande hafvet jag seglar,
 Vräkes mot klipporna utaf de vredgade böljor.
 Hemmets så fjerran och älskade strand jag blott söker
 Fåfångt på hafvet.

Blixtar ur molnen slå ned uti böljan vid båten;
 Åskans så dundrande knallar ge ekon bland skären.
 Örnen i boet på toppen af klippan den hårda
 Bäfvande sitter.

Men i mitt hjerta bor lugnet, fast böljorna rasa;
 Icke för mörker och brusande åskor det viker.
 Heliga känsla, du fridfulla, lemna mig aldrig,
 Hvar än jag seglar!

Siskan.

Aek, qvittra siska i din silfverbur
 Och fröjda dig, se solen börjar dagen!
 Du täcka varelse af fri natur,

Hur gerna hör jag på de ljufva slagen!
 Din tid är lång, ty du en fånge är:
 Din suck om frihet kan man tydligt röna.
 När i en nyfödd vår sig jorden klär,
 Du for så gerna fritt uti det gröna.

Så enslig, ack! om du en maka fick
 Att qvittra kärlek för, när dagen randas.
 I går med döden bort din maka gick,
 Det är väl därför, som så tungt du andas.
 Var lugn igen, jag fånga skall en brud:
 I skogen vill jag söka dig en maka.
 Var glad igen och sjung din lofsångs ljud
 Så sorgfritt som i parken nattens vaka.

Men nästa dag, när solen gick ur våg,
 Och Skaparen lofsjöngs i chor i skogen,
 Då var det tyst i buren — siskan låg
 På sanden sträckt, för döden re'n så mogen.
 En suck hon drog och drog så djupt en till,
 Och blodet stannade i siskans hjerta.
 Så låg hon der i dödens slummer still
 Och slut var hennes sorg och hennes smärta.

Vid en flickas dödsbädd.

Mathilda Persson.

När solen lifvets kalk så full
 Af fröjd i våren strålar,
 När blomman, växt ur stenig mull,
 I guld och purpur prålar,
 Då ibland fromma syskon små

Så glad Mathilda dansar.
 Hon plockar sippor, små och blå
 Och binder nätta kransar.

Men dödsbudskapet kommer re'n,
 När minst vi derpå tänka;
 Uti vårsolens milda sken
 De små sin sällhet dränka.
 Då svingar dödens engel ned
 Med anletsdrag så milda;
 Bland flickorna i dansens led
 Han talar till Mathilda:

"O flicka i små syskons dans
 Så glädttig och så trogen!
 Nyss band du här din sista krans,
 För grafven är du mogen.
 Se våren gryr! på ekens gren
 Ljuft sjunga näktergalar;
 Men jorden har, fast blommig re'n,
 Blott bittra sorgedalar."

"Ack! törnväxt blott är jordens stig,
 Fast rosig till att skåda;
 Derföre är jag sänd till dig
 Att re'n din hängång båda.
 I himlen väntas du af Gud
 Och alla sällas skara.
 Der finns ej sorg, ej klagoljud:
 Der är så godt att vara".

Så taladt och till hemmets bädd
 Mathilda sjuk re'n ilar;
 Men ljuset engel, snöhvít klädd,
 Vid flickans dödsbädd hvilar.

Ack! plågan växer — grymma död!
 Djupt dina pilar såra;
 På kinden, förr så frisk och röd,
 Man bleknad blott kan spåra.

Inflammation i hjernan — ack!
 Mathilda mister sansen.
 Hon yrar i den fröjd, hon drack
 I syskons ring i dansen.
 Re'n hennes synnerf skadad är;
 Hvad grym, hvad farlig plåga!
 Se flickans öga öppet der,
 Men matt är nu dess låga.

Vid bädden står dess ömma mor;
 Ej under att hon qvider.
 I hennes hjerta sorgen bor,
 Hon ser hur dottren lider.
 I tretton veckor sjuk hon låg
 I ständigt ökad smärta.
 I trenne veckor blind hon låg
 Med döden vid sitt hjerta.

I ryslig natt Mathilda stred
 Den sista långa striden.
 Hon märkte ej hur solen spred
 Sitt ljus när natt var liden.
 Men dödens engel med sitt svärd
 Afhugger jordebanden.
 Ur tiden till en bättre verd
 Mathilda höjde anden.

Så låg hon der, af frid en bild,
 Med öga lykt så stilla.
 I döden var hon lika mild,

Mer blek var blott den lilla.
 Med tårfullt öga modern stod
 Och såg de kära dragen:
 Liksom dess make, med vemod
 Hon minnes än den dagen.

Några regler för lifvet.

I.

J dag du i din lefnads blomning står;
 Du fröjdar dig uti din ljuvva vår.
 Men glöm dock ej att våren är så kort,
 Att som minuten fort han svinner bort!

Derföre verka i all trohet här
 Så länge du din blomnings styrka bär!
 Gör gagn, var nyttig städs, var from och vis!
 Och för allt godt, du gör, gif Skaparn pris!

Var flitig, så skall du ej lida nöd,
 Men få ett dagligt, om ock torftigt bröd!
 Var sparsam med det goda, Gud dig ger!
 Men glöm ej tiggarn, som om bröd dig ber!

II.

Om lifvets stig för krånglig synes dig,
 Så tänk dock på, att det är jordens stig!
 Och såsom sådan, är den ju ändå
 Den bästa bana du får trampa på.

Det är dig nyttigt, som väl ock du tror,
 Att törne på din lefnadsbana gror —

Om du på bara rosor för din färd,
Du mindre tänkte på en bättre verd.

Bjud till att verka väl uppå din stråt
Och torka från din kind den heta gråt!
Visst är ju lefnadsvägen krånglig här,
Men gör den ej mer krånglig än den är!

Stafkarlens bön.

Så fattar jag än stafven
 Att vandra emot grafven;
 Jag är så trött af verlden:
 Hjelp mig, o Gud, på färden!

Hvad fattigmannen lider,
 Hur han i armod strider,
 Den smärta, honom bränner,
 Du Gud allena känner.

O milde Jesu Kriste!
 Din kärlek jag ej miste!
 Ditt dyra blod har flutit —
 Förlåt, Gud, hvad jag brutit!

När, mogen snart för grafven,
 Jag lägger tiggars stafven,
 Tag då den trötta anden
 Till dig i himlalanden!

Fjäriln och rosen.

FJÄRILN.

Din älskling, ros, är dig re'n här till möte;
 Nyss kom jag ur min puppa glad och fri.
 Nu blommar sippan: vintern är förbi,
 Utveckla dig derföre ur ditt sköte!
 Af snufva dog den sista snön i går,
 Den fria strömmen sjunger fröjd i loppet;
 I menskans hjerta vaknar åter hoppet —
 Aek! vet du ej, min vän, att det är vår?

ROSEN.

I hvarje åder och hvar nerf jag känner,
 Att solen redan strålar lif deri.
 Men vandrarn kom här nyss, och han sa' "hi"!
 Det är nog kallt ändå, fast solen bränner?
 Jag tror du flög för fort ur puppans sköt?
 Kanhända Bore ännu vingen skakar?
 När snön då yrar och i skog det brakar,
 Hvad gagn har du af det du tidigt njöt?

FJÄRILN.

I gult och blått sig nordens dälдер kläda
 Och gräset växer frodigt uppå äng;
 Konvaljer vecklas ut på skogens säng,
 Och foglar på hvar gren så ljuftigt qväda.
 Visst blåser nordan mig än kallt i syn,
 Men ifrån södern skall den varma solen
 Besegra köldens makter kring nordpolen —
 Du ser ej du hur solen ler ur skyn!

ROSEN.

När solen åt mig vinkar, skall jag bryta
 Mig lös ur bojan och i prakt slå ut:
 Då vill jag fröjda mig mitt lifs minut,
 Tills höstens kalla nordanväder ryta —
 Så sagdt, och det blef vår och lif och fröjd.
 Sin trånga slöja rosen af sig lade;
 Hon älskades så ömt af fjärln den glade:
 Ja, det blef härligt då i dal och höjd.

 Gratulation

vid Kristina Westerdahls bröllop.

Re'n har Kristina Westerdahl stått brud:
 Med myrtenkransen dufvan kom ur lunden.
 En kärlek lågade, upptänd af Gud,
 Och bröllopskransen blef af Astrild bunden.
 Som solens stråle klar och varm som den,
 Är lågan af den rena kärleken!

Kristina Westerdahl, tag hyllningen,
 Den vi i detta glada lag dig gifva!
 Må du uti den tända kärleken
 Alltjemt på lifvets bana lycklig blifva!
 De dygder, som du troget öfvat har,
 Besälle städse dina framtidsdar!

Nu lemnar du den stilla, frida härd,
 Der säll du jollrat dina barndomsdagar;
 Du träder ut i en förvillad verld,
 Der en den andre uti striden jagar.

Du seglar hän uppå en stormig ban,
På lifvets vågupprörda ocean.

På färden önska vi dig Herrans frid:
Må hoppet liksom kärleken dig följa!
Då kan du kämpa trygg och glad din strid,
Hvarhelst du seglar genom storm och bölja.
För din välgång vi nu vid Bacchi bål
Ur glasen dricka glad en dugtig skål.

Min steglitsa.

Hvad fattas dig min fogel lilla?

Du syns så litet glad i dag.
Ej dina visor vill du drilla —
O hvarför tystna dina slag?

Din kraft med hvarje stund ju mattas:
Så tungt ditt vingepar du bär,
Säg mig, o litsa, hvad dig fattas,
Hvad plåga, som ditt lif förtär!

Så sagdt, och uti silfverburen
Den grydda vårsol'n spred sitt sken,
Hvad lif och fröjd uti naturen!
Hvar fogel qvittrade på gren.

Min fogel satt en stund så stilla
Och såg igenom fönstret ut,
Och då begynte hon att drilla,
Men snart var åter sången slut.

Den glädje, hon af våren kände,
Var, lik all jordisk glädje, kort;

Den rena stråle, solen tände,
Dog uti digra skyar bort.

Min lilla fogel från sin pinne
Föll utaf vanmakt plötsligt ner:
Stor ledsnad fylde då mitt sinne,
Ty litsan rörde sig ej mer.

Helsning till min trolofvade.

Här, hvarest jorden i evighet blommar,
Vandrar jag ofta så enslig på strand;
Tänker på nordlandens kyliga sommar
Och på min hembygd i fädernas land.

Der bor min hulda och älskliga flicka:
Henne jag egnar en tanke hvar stund.
Fåfängt mot norden dock ögat vill blicka,
Hafvet förvirrar och jorden är rund.

Svala, du lätta, som svingar vid stranden,
Jag vill dig hviska mitt ömmaste ord:
Skynda dig till mig, kom sätt dig på handen
Hvila dig så förr'n du vandrar mot nord!

Helsa min flicka, der hemma i norden,
Säg att jag älskar, som förr, henne ömt!
Glöm ej att säga min Hilma de orden —
Säg att jag ofta om henne har drömt!

Vindar, som tågen till skandiska länder,
Helsen min flicka på blommande skär!
Vågor, som hvälften mot hemlandets stränder,
Sägen att jag har den hulda än kär!

Afrikas sol allt för mäktigt nu glöder,
 Bort under skuggande palmer jag går.
 O hvilken prakt i det glödande söder!
 Och hvilken evig och blommande vår!

Men till mitt fädernesland och min flicka
 Står dock beständigt min brinnande håg:
 Hembygdens friskare luft vill jag dricka;
 Snart skall jag plöja den bullrande våg.

Kristi födelsenatt.

Den gyllne soln i Medelhafvets vågor
 Så klar sig sänkte ned,
 Och stjernehären sina ljusa lågor
 På molnfritt fäste spred.

Ljuft månen uti Canans liljedalar
 Det hvita silfver göt;
 Så tysta sutto lundens näktergalar,
 Och stilla Jordan flöt.

Vid Bethlehem de trogna herdar vakta
 Sin hjord, de späda lam.
 Den stilla qvällens prakt de lugnt betrakta
 Vid åldrig cederstam.

I Herrans klarhet då en engel strålar
 Helt nära deras vakt;
 Hvar blomma i det klara skenet prålar
 Uti en himmelsk prakt.

Strax Herrans engel till de rädda talar:
 ”Född Kristus är i dag” —

Då fröjdade sig lundens näktergalar
Med underbara slag.

En englaskara stämde in i fröjden
Och sjöngo dessa ord:
”Högt lofvad vare Skaparen i höjden
Och stilla frid på jord”

Sjuklingens sista afton.

§å sjunker ändtligt solen ner,
Och stjernan redan dunkelt ler;
Till hvila dagakarlen går.
Men jag ej någon hvila får.

Jag märker tydligt i min kropp,
Att sol'n för mig ej mer går opp;
Snart skall min själ från jordens grus
Sig höja upp i evigt ljus.

O Herre Gud! förläna mig
Din nåd att kunna tro på dig!
Välsigna du min plågotid
Till dess jag kämpat ur min strid!

Fyll du mitt länge qualda bröst
Med ljus och frid, med hopp och tröst!
Farväl o verld: nu är mig väl;
Till himlen flyr min frälsta själ.

Till Bacchus.

För toddy, brännvin, punsch och — ack!
 För konjak, fin portvin och rack.

Dig Bacchus vare ära!
 I brödralag vid fyllda glas
 Du lifvar oss af bålars ras:
 Dig tro vi därför svära.

Af toddy dödas vredens eld,
 Af toddy blir den ledsne mild,
 Af toddy blir man kärer.
 Krediten lefver i en skål:
 Hell Bacchus för hvarenda bål,
 Som sådant allt beskärer!

Var ej så yr!

Se flickan uti gratiers lek?
 Hon är så glad, så vackert vek,
 Som liljan uti våren.
 Det sprakar bloss på hennes kjol;
 Dess öga är en eldig sol —
 Se rosorna i håren!

Man hviskar till hvarandra der:
 "Ack hvad den flickan fager är,
 Dock allt för yr i dansen" —
 Din skönhet, Clara, är en ros:
 Snart flyr, som den, din fröjd sin kos —
 Var vis i rosenkransen!

Till Venus.

Blinka stjerna nedom skyn
 Genom jordens dimma!
 Blotta stigen för min syn
 Med din kärleks strimma!

Blinka stjerna! säg den stig,
 Som till himlen leder!
 Gerna skådar jag till dig,
 När mitt hjerta beder.

Blinka stjerna! i din eld
 Gud sig uppenbarar.
 Skaparns rena kärleksbild
 Sig i dig förklarar.

Liljan.

Äk, men täck och kysk hon står,
 Vaggad lätt af vinden;
 Solen kysser daggens tår
 Från den bleka kinden.

Fjäriln, yr och kärleksvarm,
 Lätt kring henne kryssar.
 Och dess hvita, blyga barm
 Höljer han med kyssar.

Hvi yfves du så?

På ärans branter stolt du styr din färd
 Att hopa skatter för att lycklig vara;
 Med guld du målar dig en fridfull värld —
 Säg, kan du med ditt guld till himlen fara?

Hvi yfves du af det, som Gud dig ger?
 Förvaltare är du utaf schatullen.
 När du i grafven en gång sjunker ner,
 Hvad gagnar då ditt guld ditt stoft i mullen?

Hvi yfves du, att helsan är din del?
 I morgon kanske är af värk du bruten?
 Var ödmjuk: spegla dig i dina fel!
 Var trofast tills din lefnads våg är fluten!

Bön i stark torcka.

Gud, som ofvan stjernan bor,
 Din nåd, liksom din makt är stor;
 Du vill så huldt oss hägna:
 Ack, låt din himmel regna!

I sommarsolens varma sken,
 Försmäkta våra tegar re'n;
 Allt mer landtmannen ledsnar,
 Ty allt hans korn bortvissnar.

O Fader vår! förbarma dig!
 Låt himlens fönster öppna sig!
 Du vill, du kan oss föda;
 Välsigna jordens gröda!

Bön när åskan går.

Din åska, Herre! mäktigt brusar:
 Af blixten splittras ekens stam.
 Vildt genom nordens dälдер rusar
 Med strida skurar stormen fram.

O Herre! oss för blixten skydda!
 Led strålen hän förbi mitt tjäll!
 Bevara både slott och hydda
 I åskans mörka hemska qväll!

Låt snart en stjerna stråla neder
 Att skingra skyn mot himlens rand:
 Ditt barn, o Gud, om skydd dig beder:
 Mig hägna med din Fadershand!

Vulkanen.

På granitens hårda grund
 Berget Etna rysligt skälfter.
 Städer ramla: jordens rund,
 Som ett stormigt haf sig hvälfter.

Lågor sprutas skyhögt opp,
 Lavan utför berget flyter.
 Allt begrafves i dess lopp;
 Åskan dundrar, hafvet ryter.

Till Charlotta.

Charlotta! se din lampa sloeknar!

Hvi vakar du så länge der?
 Det svarta molnet rysligt tjocknar;
 Kanhända snart är åskan här?

Din älskling, flicka, länge dröjer:
 Han kommer ej till dig i qväll.
 Han ser hur åskan upp sig höjer,
 Din väntan därför lugnt inställ!

”Min Axel kommer, fast han dröjer:
 Sitt löfte han infria vill.
 Så oförskräckt sin stig han plöjer,
 Och qvällen är ju ännu still”.

Men åskan rullar, vädret ryter,
 Och blixtar spraka om hvarann.
 I strömmar regnets skur framflyter —
 Charlottas Axel, hvar är han?

Charlottas dörr på jernen knarrar,
 Och Axel helsar tyst ”god qväll”.
 O himmel! hvad Charlotta darrar!
 Ej under — hon blef bara säll.

Tystnaden.

Här sig qvällen stilla sänker
 Till den låga jordens länder
 Och hvar stjerna vänligt flamar,

Jag på flydda dagar tänker,
Och när tanken återvänder,
Vemodskänslor upp hon ammar.

Ty de forna ljufva åren
Komma aldrig, aldrig åter:
Minne blott är flydda stunden.
En gång blott om året våren
Sina rosor prunka låter.

Tystnaden hvar diktning ammar:
Under tystnad bäst man tänker
På de höga världens under.
Öfver sol'n, så vidt hon flammnar,
Forskningen går upp, och sänker
Djupt sig se'n i bergens grunder.

Helga tystnad! stilla qvalen,
Som så låga upp i anden!
Du min närda trånad dämpa!
När jag går min färd i dalen,
Enslig i den bittra branden,
Hjelp mig då med framgång kämpa!

Till min bror

vid hans bröllop.

Broder! tag som vänligt minne
Några rader af min hand!
Skräl är stilen, men derinne
Är dess mening varmt i brand.
Dig jag uppå bröllopsdagen

Hjertligt gratulerar här.
Nyss du hörde hymenslagen
Med dess glädje och besvär.

Nu för dig helt nya öden
Öppna stå framför din färd;
Måtte du allt in till döden
Lycklig blifva med din värld!
Fröjda dig, men glöm ej striden,
Den, som man, du kämpa skall!
Blott med strid man vinner friden
Genom lifvets vreda svall.

Ingen fröjd, den verlden skänker,
Är befriad ifrån sorg;
Den som blott på medgång tänker,
Bygger sig en hägrad borg.
Dock, min broder, dröm du gerna
Blott om lycka, fröjd och fred!
Kanske skall din lyckas stjerna
Ej för dig så snart gå ned?

I din egna nya hydda
För du in en maka öm.
Blott ett minne är det flydda,
Blott en ljuf och sorglig dröm.
Nu framåt du styr på hafven
Till okända ödens strid.
På din segling intill grafven
Önskar jag dig Herrans frid!

Naturen.

Hvem har så vackert smyckat dig, natur,
 Med rosor och med blomsterkransar alla?
 Hvem skänkte luftens vingbeklädda djur
 Den makt, att hymnerna så mäktigt skalla?
 Det är vår himlafader, det är Gud,
 Som så i skapelserna sig förklarar;
 Höj, menska, upp till honom lofvets ljud
 För all den kärlek, som han uppenbarar!

Se solen! hon Guds kärlek strålar ner.
 Se stjernan, när i midnatten hon glittrar!
 Se blomman, när i all sin prakt hon ler!
 Hör näktergalen, när han ljufvast qvitrar!
 I allt du ser och hör Guds kärlek blott:
 För dig, o menska, skapades ju världen.
 Gud vill dig väl, han kan blott göra godt —
 Du sjelf är skulden till den snöda flärden.

Jesu uppståndelse.

J solens grydda och så milda brand
 Ett rysligt skalf i jordens grund man hörde;
 Der var jordbäfning uti Canans land,
 Och Sarons slätter hvälfvande sig rörde.
 En Herrans engel nedersteg ur skyn
 Och välte stenen ifrån Kristus-griften.
 Som ljungeld strålade hans milda syn —
 Uppstånden var vår Frälsare ur griften.

Tre fromma qvinnor gingo då att se
 Den helga grafven med dess dyra minnen;
 I helig längtan dit de vandrade,
 Men ledsnad fylde deras fromma sinnen:
 De trodde ännu ej den helga skrift,
 Ej profetian kunde de förklara.
 De tänkte Jesus låg än i sin grift —
 Hur kunde de i tron så svage vara?

Förskräckta, Jesu graf de såge re'n;
 Der satt än engeln, strålande som solen.
 Han satt så stilla uppå grafvens sten;
 Som snö, så hvit, så ren och skär var kjolen.
 Till kvinnorna de tre han talte så:
 ”O rådens ej! nyss Kristus gick ur griften;
 Han är ej här: han skulle ju uppstå,
 Som sjelf han profeterat har i skriften”.

Hvad under! frälsningen besegrad är:
 Ur döden är den bittra udden tagen.
 O menska, som så sorgsen synden bär!
 Vet, Kristus har för dig fullkomnat lagen!
 Fly till hans kors! fall syndasorgsen ner!
 Uti hans blod kan all din synd afplanas;
 Se nådens sol, se huru ömt hon ler!
 I Jesus Kristus bäst Guds kärlek spanas.

Täffingen.

Gvänner blyga näktergalar
 Sjöngo i den gröna parken.
 Gömda uti löfvens salar,
 Sutto de helt nära marken.

Fjerran deras drillar hördes
 Så poetiska och klara;
 Själens ljuft af dem hänfördes.
 Hvilka toner, underbara!

Högre ständes sångens toner,
 Fjerran, fjerran ljuft de dogo;
 Emot himlens ljusa zoner,
 Såsom hymner, fart de togo.

Tyst jag stod inunder linden
 I den lugna parkens sköte;
 Vaggad lätt af vestanvinden,
 Sig en fjär'l till rosen slöte.

Uti månens milda ljusning
 Såg jag tydligt fjärlens blomma:
 Såg hans yra sälla tjusning
 Hos sin brud, den sköna fromma.

Näktergalarne fortforo;
 Högre ständes deras qväden:
 Såsom klang af malm de voro
 Uti parken mellan träden.

Plötsligen den enes tunga
 Ned till tystnad djupt sig sänkte —
 Hvarför ville han ej sjunga?
 Undrande jag derpå tänkte.

Bort jag gick till buskens gömma,
 Der jag hört hans täflingsqväden.
 Ack! der låg den blyga, ömma:
 Låg ren död inunder träden.

Men den andre näktergalen
 Segrens toner mäktigt höjde.
 Tankfull jag igenom dalen
 Stigen till min koja plöjde.

Farväl till svalan.

Farväl, farväl! nu färdig re'n du är
 Att lyfta vingen för att lemna norden.
 Tack för de fröjder, som du qvittrat här
 Så ofta kring mitt tjäll på fosterjorden.

Bland mandelträd och palmer snart du skall
 Vid pyramiderna dig ledigt svinga.
 Vid Nilens djupa, fjerran hörda svall
 Skall snart ditt allbekanta qväde klinga.

Men glöm ej norden och glöm inte mig,
 Då Nilens sol på dig i flykten glöder!
 Farväl, farväl — se hur hon lyfter sig
 Allt mer till vandring mot det varma söder!

Högt öfver klippor, öfver sjö och land
 Den lätta svalan rätta stråten finner —
 Den södra verdens blomsterprydda strand
 Hon äfven lika lätt, som hastigt, hinner.

En natt på hafvet.

J nattens hemska mörker på det vida
 Det djupa hafvet briggen vågen skar,
 Och stormen ifrån norden ryslig var:
 Det var omöjligt emot vädret strida.

Emot en klippa måste briggen skrida,
 Den kunde ej med nödflagg finna svar:
 För alla var den stora faran klar.
 Blott fåfängt de sitt skepp försökte vrida.

Det törnade: det bräcktes, som ett flarn;
 I hafvets djup besättningen fann grafven.
 O hvilken nöd uppå de yra hafven!

Der sjunker modern med sitt späda barn,
 Der famnar mannen kärt sin ömma qvinna,
 Och nästa ögonblick de två försvinna.

Min ros.

J ag har ännu den ros, jag fick af Anna.
 Fast vissnad re'n, hon är mig lika kär,
 Ty hon för mig ett troget minne är:
 Hos mig skall detta minne evigt stanna.

O ros, du förr så friska och så granna!
 Hur gerna ser jag dig i boken der!
 Ej tidens tand, fast dig, ditt minne tär
 Jag mins min hulda, mins dess blick, dess panna.

Med sorg jag ger hvar dag min ros en blick:
Ack! hon, som rosen gaf, har slutat striden;
Ett år det är, sen hon ur verlden gick.

Med henne jag så gerna gått ur tiden!
Nu skall jag enslig gå med minnets ros,
Tills äfven jag från verlden far min kos.

Nyårsnatten.

Ett år har nu till hvila lagt sig neder:
 Hvar händelse i det ett minne är,
 Såväl dess korta glädje, som besvär.
 Sin sista natt det nu kring jorden breder.

Ett nytt år i framtiden in oss leder.
 Fast österns himmel än ej purpur bär,
 Är snart dess första dag med solen här.
 Dess öden äro dolda — skam och heder.

När nu jag reflekterar i den tid,
 Som lagt sig ner till hvila uppå jorden,
 Jag öfvertygas mest om hvad? om strid.

Välkommen, sol, uti den höga nordnen
 Att stråla från din himmels ljusa höjd
 Det nya året fullt af lif och fröjd!

Clorindas graf.

Hvem hvilar här i jordens tysta hamn?
 Här hvilar stoffet af en nordisk tärna.
 Den hulda flickans minne, som en stjerna
 Så himmelskt klart går upp ur grafvens famn.

Än mången mins med vördnad hennes namn:
 På hennes dygder tänker man så gerna —
 Det fåfängt är mot dödens engel spjerna:
 Vid sjutton år Clorinda nått sin hamn.

O sköna flicka uti Sveas bygder!
 Med dig så många nordiskt ädla dygder
 I grafvens skygd i förtid sjönko ner.

På minnets ros, som på din graf så ler,
 Din trogne älskare än ofta gråter,
 Och sucken ur hans bröst framsväfvar åter.

Till en vän

vid hans resa till Amerika.

Farväl, farväl! uppå Atlantens vågor
 Far fridfullt hän till nya världens land!
 Gud sträcke öfver dig sin Fadershand!
 Han lyckligt lösa kan din lefnads frågor.

Vårt lif blott sträfvan är: är strid och plågor
 I storm och svall hän till en fjerran strand,

Uti din själ sig stille trånans brand
Af nattens kärleksklara stjernelågor.

Tag bibeln med dig på din långa färd
Och glöm ej ordet, som igenom tiden
Allena skänker frid med Gud i striden!
Glöm inte bort din dyra fosterverld:
Farväl, farväl — se emot Sveastranden
Han viftar ännu med sin duk i handen!

Mitt tjäll.

Gvad det är skönt att ha en egen hydda,
Fastän den låg och oansenlig är:
Man kan dock vara glad och lycklig der
Och lugnt se tiden an med da'r ej grydda

När der jag tänker på de länge flydda,
De mulna dar med köld och stormar här,
Då håller jag min koja dubbelt kär
Ock tackar Gud för han vill der mig skydda

Ej lyckligare bodde jag i slott.
Med lotten är jag nöjd — ej guld jag önskar —
För mig också den låga jorden grönskar.

När jag har dagligt bröd, då har jag godt.
För hem och bröd och helsa Gud jag prisar:
Allt godt af bara nåd han mig bevisar.

Sippan.

Sof icke längre i den mörka kammar!
 Stig fram, o blyga sippa, det är vår:
 Ej flera flingor vinterguden sår,
 Och solen vänligt och så varmt nu flammar.

På ekens grenar utur sekelstammar.
 Den trogna vakan ljuft i natten slår:
 I glädjen re'n man blott om vårlif spår.
 Stolt svanen simmar uppå mörkblå dammar.

Hör hvita sippans hviskande en gång:
 Din fröjd, o menniska, allt för tidigt födes,
 Af vinter än en gång han snart förödes.

Så hviskadt, och en storm var lös från tvång,
 Och tjocka moln sig höjde ifrån polen.
 Det frös och snöade och gömd var solen.

Vestanvinden.

Böj ned dig blomma för min flygt på stranden!
 Från Dana kommer jag, och uppå vingar
 Jag mild, men svalkande, mot öster svingar
 Dit solen lyfter sig i guld vid randen.

Kom fjärl, som fjettras så af kärleksbranden
 På rosens barm och hennes must aftvingar,
 Kom följ mig dit — se månens vilda ringar —
 Nog få vi fart hän till de fjerran landen.

Hur kärligt Herren talar i vestalar!
 Välsignande han far i dem kring fjellen
 Och bjuder hvila i de dunkla dalar.]

Der tiden mossig runa lagt på hällen,
 I popplars skygd för älskande han talar —
 O hvilken sällhet der i sommarqvällen!

Pyramiden.

Se pyramiden der! så högt han står
 Med spetsen nära skyarna och prålar;
 Artisten ifrigt den till minne målar —
 Hör nu hvad lärdom, som ur minnet går!

På pyramiden tidens tand ej rår:
 Så tänker du. Men i de grydda strålar,
 När foglahären sina körer skrålar,
 Stig upp till toppen — skåda tidens spår!

Ack! grymt graniten der han äfven grusar.
 Till Faraoners ben djupt i dess sköt
 Man genom alla vrår och hinder rusar.

Hvad halp det då, man sten ur klippan bröt
 Och svettades att pyramiden bygga,
 När ej den kan sin grift för upptäckt skydda?

Anna Maria Lenngren.

Men dessa sånger af en nordisk qvinna
 De äro qvickast utaf hennes kön;
 Af lifvet har hon hemtat sanna rön,
 Som man i hennes dikt kan tydligt finna.

På lifvets verklighet hon vill oss minna:
 Inbillningen är lekande och skön.
 Den lager, som hon vann, är evigt grön:
 Kring jorden rundt skall hennes hyllning hinna.

Följ med fru Lenngren in på kojans härd,
 I slottet eller gudalagets salar!
 Se der hör rätt hon tolkar dygd och flärd!

Hvem är bland qvinnor, som i sång så talar?
 Af egna dygder rik, dess lefnad här
 Var böljan lik i bäck, som lugnast är.

Ljus.

För den, som bördan tung af lifvet känner,
 Det ordet "ljus" så kärt och ljuffigt är.
 Pilgrimen vandrar genom töcken här,
 Om solen än så klar hans hjessa bränner.

Vidt demiurgen sina dimmor spänner,
 Och mörker menskan i sitt hjertå bär,
 Ty mörksens förste vill regera der:
 Af köttet man sin stora svaghet känner.

Men lagens svärd gör synden för oss klar.
 O ve! Guds lag dig menska ej hugsvalar:
 Om flärd och synd och straff den bara talar.

Hvad fröjd, att ordet "ljus" kring jord då far!
 I Jesus Kristus fins det ljus, som helar,
 Den kraft, som gälla kan för det som felar.

Ett sommarregn.

När blyga blomman vissna vill på stranden
 Och ingen vredgad bölja henne når,
 När tegens korn ej någon droppa får,
 Och vissnar mer och mer i solensbranden;

Hvad glädje då, när upp från himlens-randen
 Ett moln ur blåa hafvet plötsligt står!
 Se blixstens gång, hör huru åskan går!
 Hvad regnet flödar i de låga landen!

Ett sommarregn är ett välsignadt regn:
 Vet, Skaparns kärlek bor i hvarje droppe.
 Förtro dig, menska, lugnt uti hans hägn!

Höj lofvet till Allfadrens thron der oppe!
 Om ej hans kärlek skapte himlens sky,
 Hvar skulle menskan efter bröd då fly?

Hafsörnen.

J klippans klyfta öfver skummig bölja
 Den starke örnen hvilar uti ro.
 Der sitter han hos maken vid sitt bo
 Derifrån han ser hur vågor klippan skölja.

I höjden snabb han svingar. Skyar dölja
 Hans höga flygt uti regnbågens bro.
 Till klippans topp, der inga blommor gro,
 Hvem är, som kan dit upp med örnen följa?

Se jägarn uppå strand! se hans gevär!
 I solens sken det klart, som silfver blänker;
 På örnen i dess flygt han spanar, tänker.

Det smäller re'n och örnen faller der.
 I höga flykten blef hans styrka bruten:
 På stranden ligger han, i hjertat skjuten.

Gärdssmygen.

Hvad är det för en fogel, som i häcken
 Så qvickt sig smyger ibland rosor der?
 Gärdssmygen — är det han — hur glad han är!
 På qvistar hoppar han utöfver bäcken.

Ack! om jag hade liten uti säcken:
 Så tänker nära vid den lille Per.
 Han börjar med sin käpp sitt jagtbesvär,
 Och smyger tyst och sakta fram till häcken.

"Hör lille gosse", ljöd en manlig röst.
 "Gör fogeln med din käpp ej någon skada!
 Låt honom hoppa! slå ej du den glada!

Märk Skaparns lof utur den spädas bröst!
 Stör ej hans fröjd! till frihet fick han vingar:
 Gud vredgas, om ett slag du honom bringar".

Sång till naturen.

Hänryckt utaf den stora prakt,
 Man i naturens verld kan spana,
 Jag tvingas af en inre makt
 Att åter några versar dana.
 Ej högt jag lyrans strängar slår,
 Men kärleksvarm är sångens mening.
 Och fast min dikt ej svallhögt går,
 Förlåt, förlåt mig dess förstening!

När ögat upp mot himlen ser
 Och tanken flyr bland stjernors härar,
 Man häpen blickar åter ner:
 Oändligheten oss förfärar.
 Hvar är den vitterhet, som kan
 Utforska gränserna för världen?
 Ej någons tanke dem än hann,
 Hur vidt den flög på himlafärden.

Se Venus i dess sköna glans!
 Af attraktionens lagar buren,
 Hon gör kring soln sin höga dans —
 O hvilka under i naturen!

Hvar stjerna uti kretsar går,
 Den ena löper kring den andra,
 Hur högt än menskans forskning når,
 Ses alla samma banor vandra.

Hög är den vishet, stor den makt,
 Som Gud i rymden uppenbarar,
 Och uti stjernors ljusa prakt
 Sin kärlek ock han oss förklarar.
 I stjernans och i solens brand
 Han strålar i de höga salar —
 Men nu till jordens låga land
 Att skåda Gud i blomstrens dalar.

Så praktfull växer rosen der,
 När vårsoln lif från höjden strålar;
 Och liljan lika fager är
 Fast ej som Sarons här hon prålar.
 Den doft, hon strör, så härlig är,
 Ljuft rosens lukt med hennes blandas.
 I kronan, som Callvillträ't bär,
 Hvar blomma ock vällukter andas.

Blott sällan blir en blommas prakt
 Bredvid min färd af mig förgäten;
 Ljuft dragen af den skönas makt,
 Jag stannar ofta då i fjäten.
 O blomma! säg hvarfrån du har
 Din gåfva fått att så betaga! —
 "Af skapelsernas hulda far
 Jag fått min makt att så behaga".

Förgänglig är dock blomman der.
 Fastän hon prunkar så i skruden;
 Ljuft fjärln hos bruden domnad är:

Ack! snart så domnar äfven bruden.
 Hvarföre skall då dessa barn
 Du så, natur, med fägring pryda?
 När sjelfva eken blir ett flarn,
 Så vet, naturens lag de lyda.

Ej evig, som i Latiens land
 Är blommans prakt i höga norden;
 När bäst hon står i solens brand,
 Hon lägger skruden ner på jorden.
 Der multnar den på sorgklädd bår,
 Och afklädd blomman står och lider;
 När nordan der med dån framgår,
 Hvad gagnar då den nakna strider?

Hon brytes lätt af stormen af
 Och svinner fjerran bort ur parken;
 Der finner hennes stoft sin graf
 Med andra blommors uppå marken.
 Och liksång sjunger vädret då
 Bland torra qvistar uti träden —
 När inga näktergalar slå,
 Man ryser blott vid sorgeqväden.

När våren gryr på nordisk strand,
 Genljuda lundarne af qväden;
 Hvar fogel slår sitt hjertas brand
 På grenar i de gröna träden.
 Ja, lifvet blifver då blott sång,
 Mot himlens rymder hymner ljuda,
 Bofinkar qvittra dagen lång,
 Till täflan upp de likar bjuda.

Och näktergalen uti skog,
 I park och lund i natten qväder.

Du har väl hört hur ljuft han slog
 I parken i de höga träden?
 Säg då om ej naturen har
 För dig en glädjestund i Norden!
 Böj dig för Gud, din himlafar,
 För all hans under uppå jorden!

Ej nordens sommar evig är,
 Så korta äro glädjens stunder.
 Snart trånar näktergalen här,
 Och fort han flyr till Nilens lunder.
 "O fogel", suckar sorgens röst,
 Kom snart igen från söderns palmer!
 Kom, stilla qvalen i mitt bröst
 Med dina fromma aftonsalmer!"

Till vandring skaptes sångarn god,
 Och därför kommer snart han åter.
 När isen smälter bort i flod,
 Och vårens himmel regn blott gråter,
 Då lyfter han sitt vingepar
 Och styr sin flygt från söderlanden.
 Mot nord, mot nord han ständigt far
 Till dess han hinner Sveastranden.

När lugn uti naturen är
 Och qvalm uppfyller nordens dalar,
 Då samlas myggans härar der
 Till dansar uti luftens salar.
 Af fröjd är livvets kalk så full;
 Se sländan öfver stilla bölja!
 Det minsta kräk i stoft och mull
 Kan ej sin yra sällhet dölja.

Hvem lifvar dessa härars tropp
 Till fröjder i de lätta dansar?
 Hvem tänder lif i blad och knopp,
 Hvem målar vårens blomsterkransar?
 Det är vår Gud. Så huld och vis,
 Så mäktig han sig uppenbarar!
 O sjungom honom lof och pris
 För all den kärlek han förklarar!

I foglens qvåde klart man hör
 De salmer hvori lofvet stiger;
 Men blomman, som sin vällukt strör,
 Tro ej den blyga står och tiger.
 Och klippan, som till molnen når
 Med skapelsernas tropp sig enar:
 Likt sippan i en nyfödd vår,
 Hon skaparns lof i tystnad menar.

Men liksom vårens späda blomma,
 Som darrande för nordan står,
 Och liksom vakan i det tomma
 Mot höjden sina hymner slår.
 Så klippan, fastän tyst, ock talar:
 Ur dvalans natt, o menska, stig!
 Aek! till urlifvets sälla dalar
 Du åter borde höja dig.

När vestan uti aspen strider
 I stilla dal en sommarqväll,
 Han hviskar om de svunna tider,
 Då menskan var så himmelskt säll.
 Aek! hvar är nu den sköna parken,

Der Adams glädje var så stor?
 Der Eva gick så kysk på marken
 "Förutan linne, stubb och skor"?

Svartsjukans qval.

Nu bergas solen. Skymningen sig breder;
 Mot hem och maka dagakarlen träder.
 Sin fröjd i parken näktergalen tonar
 Och stilla frid kring haf och länder rår.
 Men i min själ ej qvalen kunna stillas:
 De växa blott. O grymma afgrundsplåga!
 Vik fjerran ur mitt bröst, det länge qvalda!
 Hur länge skall min trogna kärlek gäckas —
 Skall evigt han gensvar hos henne finna.
 Amanda! hvarför plåga så min själ!
 O ve den stund, då du den kärlek tände,
 Som aldrig slockna kan uti mitt hjerta!
 Döm mig att fjerran fly, att jag ej skådar
 De kära dragen mer! ja bjud mig fara!
 Men aldrig, aldrig kan du döda qvalen:
 Den kärlek, som du tände, evig är.
 Jag har ej ro: jag måste ut att vandra
 I månskensqvällen kring mitt tjäll det låga.
 Men äfven der jag ingen ro kan finna;
 Jag måste hän i daln, den stilla frida.
 Här står en lind, och månens silfver hänger
 På hvarje gren så klart uti dess topp,
 Men skuggan mig derunder blott förskräcker.
 Ack! denna skugga var mig förr så kär;
 Svartsjukans hemska dolkar nu mig pina —

I lundens sköt den blyga näktergalen
 Med likar täflar. Hvilka ljufva qväden!
 Hvar ton ett eko har uti mitt sinne,
 Men qvalen bo der dock: de vika ej.
 Jag vandrar åter hem att hvila finna,
 Att drömma blott om oron i mitt hjerta.
 Demoner mig i slummern ständigt qvälja,
 Och när jag vaknar, rysligt då jag bäfvar —
 Men han, som vann den skönas ädla hjerta,
 Nu drömmer han om sällhet blott på jorden.
 Hos honom kan ej lifvets sorg sig dvälja,
 Af kärleken den fjerran, fjerran jagas.
 Min kärlek intet gensvar finna kan.
 Den jagas och den hånas, men den växer:
 Hur kan den växa, frågar jag mig sjelf?
 När solen stiger klar ur hafvets vågor
 Och glädje skallar vidt kring berg och dalar,
 Då stiger jag ur bädden, tänd af drömmar
 Och vandrar till min slöjd i fjerran skog.
 Då längtar jag till skuggorna att söka
 Den svalka som min själ så väl behöfver:
 Men ingen svalka för mitt hjerta finnes.
 I skuggorna min fot af marken brännes —
 Amanda! om du visste mina qval!
 Om du dem kände, skulle nog ditt hjerta
 Af ömkan slå; men bort med sådan tröst!
 Ej ömkan, flicka, jag af dig vill hafva —
 Om ej min blygsel ständigt qväfde gråten,
 Jag lät den genast fritt mitt öga fylla.
 Nej gråta vill jag ej, jag kan ej heller:
 Om jag det kunde, skulle kanske qvalen
 En lindrig qväfning i mitt hjerta få?

Den ljufva musiken.

Löst var floden i sitt lopp,
 Rosen sprack så täck ur knopp,
 Våren var så frisk, så skön,
 Näktergalen sjöng sin bön.
 Qvällens himmel moln ej bar,
 Månen grydd i öster var.
 Clara utanför sitt tjäll
 Gick och var så glad och säll.

I den stilla dalens sköt,
 Der en flod så sakta flöt,
 Hördes ljufva toner då,
 Clara lyssnade derpå.
 Hvilken ljufhet i en ton!
 Flickan blef så lätt i skon.
 Aldrig några toners makt
 Henne så i tjusning bragt.
 Ner hon gick i dalens sköt,
 Der hon mången blomma bröt.

Näckens harpa ljöd ännu
 Lika underbar och ljuf;
 Claras blod var högt i brand:
 Ner hon gick till flodens strand.
 Flodens gud från stilla våg
 På den sköna flickan såg;
 Harpans ljufva toners röst.
 Tystnade vid gudens bröst.

"Hulda flicka," ljuffigt så
 Började flodguden då,

”Kom uti min öppna famn!
 Hänryckt är jag af ditt namn.
 Länge har du pröfvat nog
 Huru lifvets vår bedrog:
 Dina sorger slutas här —
 Ack! min borg så stilla är!
 Följ mig uti flodens svall
 Ner till bäddarnes korall!”

Sagdt, och af en okänd makt,
 Flickan, ur sin fattning bragt,
 Sjönk i djupa floden ner,
 Och man såg ej Clara mer.

Endymion.

Uti månens silfverstrålar
 Greklands blyga lilja prålar;
 Sippans nätta purpurskålar
 Fyllas utaf dagg.
 Fjäriln, vaggad lätt af fläktar,
 Är så tjusad: knappt han mäktar
 Dricka mer af brudens näktar —
 Märker ej dess tagg.

Herden sofver. Vestanvinden
 Susar sakta under linden,
 Smeker herden lätt på kinden,
 Som så rosig är.
 Freja för hans skönhet ömmar:
 Utan ordning, utan tömmar

Löpa då hans ljufva drömmar —
Stör ej honom der!

Långt från jordens låga dalar
I Olympens höga salar
Han med helga gudar talar
Och gudinnor der.
Jordens strider han förglömmar:
Guldpokalen nu han tömmer —
Herden, ack! han bara drömmar —
Kroppen ligger der.

Frejas kyssar ljufva smaka.
Stanna! tag ett steg tillbaka
Och en stund hos herden vaka!
Se hur ljuft han ler.

Freja för hans kärlek ömmar:
Utan ordning, utan tömmar
Löpa då hans ljufva drömmar —
Mån han vaknar mer?

Ett besök hos Vulkanus.

En skräddare — jag mins ej från hvad ort:
Men det gör ingenting, ej sagan deraf lider —
Fick efter stillhet lust omsider
Att resa bort till världens ända, som man sport.
Den resa är i våra tider,
Som klart man vet, besvärlig nog.
Men sagan, säger man, skall vara sann,

Och skraddarn, som en modig man,
Tog hatt och staf och så åstad han drog.

Mot söder gick hans färd, och snart i Florens lunder

Han fröjdade sig utaf blommors prakt:
Han blef, som sagan säger, i förtjusning bragt
Utaf naturens höga under.

Han reste vidare och kom så ned till Rom.

Nog hade han uppå den långa färden
Sett mycket skönt uti den väna verlden —
Nu tänker du kanhända skraddarn vände om?

Nej nu fick han allt mera mod:
Nu var hans mening den att riktigt äfventyra
Och började så varm uti sitt blod
Att vandringen emot Vesuvius styra.

Du ryser kanske, i din kropp?
Du menar säkert, att på berget opp
och ända till dess höga topp
Har ingen menska mod att ställa färden.

Så hör! nu börjas resans mål
Att mer och för skraddaren sig närma:
Re'n såg han Vulkans höga bål
Och kände strax, ja strax en lukt utaf dess värma.

Vid bergets fot han redan stod och såg
Hur hela toppen af vulkanen låg
Insvept i rökens moln från underverlden.

Vägvisare han ändligt fann —
Ej längre bergets låga brann,
Och därför han till kratern ställde färden.

Han sänkte deri ögat ner —
Han stod vid kratern på en farlig brant.
Vägvisarn gjorde honom strax uppmärksam på,
Att ej ta plats så nära djupets kant.

”O akta dig, så varnar han, jag ber”
 Men skräddarn re'n sin fattning mistat hade —
 Han föll och föll och föll i djupet ner,
 Och på ett år man såg ej honom mer.

Han stannade i fallet i en verld,
 Der guden Vulkan har sin smedjehärd.
 Der stod han nu och var, som tänkas kan, förbluffad:
 Utaf Vulkans gesäller blef han rysligt knuffad.
 Men när Vulkanus bjöd dem akta sig,
 Blef han ostörd af dem i deras krig —
 De kämpade vid rysligt varma bål
 Med stenar och med stora stycken kol.
 Der var ett fasligt dunder.
 Och jordens fasta massa skälfde i dess grunder.

Men med Vulkanus blef vår man bekant allt mer —
 Han visste ej hur djupt han fallit ner:
 Dock, hvad gör det? han ångrade ej färden.
 Der var så varmt och godt i underverlden —
 På höjden stod han re'n i gunst hos guden,
 När denne, som en vän, en vacker dag
 För honom presenterade den unga bruden.
 Men det var Venus, som du tänker nog —
 Tänk då hur kärleksfullt och ljuft hon log!
 Hvad ljufhet till att skåda i dess drag —
 Nog fann ock skräddarn uti den behag.
 Han såg hur fötterna de voro nätta —
 Om hennes skönhet vet man mycket att berätta.
 Hvad skräddarn blef förtjust! för Venus han
 Allt mera ömmade, ju mer han brann.
 Vulkanus märkte det, och sina blickar
 Han, lågande af vrede, honom skickar.

En dag kom han, uppbragt,
 Och grep sin gäst i kragen med en ryslig makt —
 "Dödlige", så föllo ifrån honom orden,
 "Hvad skulle du hos mig som gäst i underjorden"?

Utöfver ett förtärligt svall han honom höll.

Han släppte — skraddarn, aek! han föll och föll
 Och visste ej hur djupt det bar på färden —
 Men ett tu tre låg han uti ett stormigt haf.

Han simmade, han nödrop gaf;
 Och uppå ett fartyg han ändtligt togs ombord
 Och reste så igen hem till sin fosterjord.

Det besegrade lejonet.

Öfver hafvets vågor
 Stiger solen rosig opp,
 Och dess ljusa lågor
 Hänga uppå klippans topp.
 Härlig är naturen,
 Alla kreaturen
 Andas sällhet blott och fröjd
 Nilens klara källa
 Sina vågor välla,
 Stupande från höjd.

Jägarn, glad i anden,
 Skyndar bort med sitt gevär;
 Uti solens-branden
 Blänker det, som silfver der.
 Bergets lejon ryta,
 Skogens foglar byta
 Lifvets sorger ljufft i fröjd.

Rytandet än låter,
 Apan häfvar åter
 För dess dån från höjd.

Jägarn hanen spänner,
 Lejonet ur klyftan flyr;
 Jägarns puls högt bränner,
 Lejonet mot honom styr.
 Som en blick det ilar,
 Plötsligt det sig hvilar
 Lurande vid bergets hall.
 Jägarn hanen fäller,
 Men så matt det smäller —
 Knallhatten blott small.

Ingen eld i krutet —
 Lejonet än stilla låg.
 Skottet blef ej skjutet:
 Jägarn lugnt på leo såg.
 Sina skarpa blickar
 Han i djurets skickar
 Och så stilla stod han der.
 Lejonet det skyggar:
 För hans blick det ryggar;
 Snart det svunnet är.

Den yttersta domen.

En gång skall jorden ur sin mörka dvala
 Så ny och så förklarad stiga opp;
 Om detta skriftens profetior tala,
 Om tidens slut och om de frommas hopp.

Med heligt sinne Kristi brud ur tiden
 Till himlen längtar till sin Brudgums bröst.
 Och bruden somnar hän, till dess omsider
 Dess stoft uppstår vid domsbasunens röst.

Sannt är: en gång skall domsbasunen skalla
 Af helga englar uppå molnens bryn;
 Till doms de alla menskor skola kalla,
 Och Kristus skall bli domare i skyn.
 Der skall han sitta på den gyllne stolen
 Uti sin gudoms härlighet och makt;
 Der skall han stråla klarare än solen,
 När hon i zenit står i all sin prakt.

Kring jorden rundt så många menskor hvila;
 I döden sina ben i mull och svall;
 Men alla skola ur sin slummer ila,
 När domsbasunens åska dåna skall.
 Förklarad skall då genast slumrarn blifva:
 Odödlig är han då — och Domarn mild
 Skall åt den fromma lifsens krona gifva,
 Men den otrognas lott blir evig eld.

Den fromma menniskan skall med glädje blicka
 Till Kristus uti himlens skyar opp.
 Men den otrogna skygg sitt öga skickar
 Åt honom der — hvar finns då hennes hopp?
 För Domarns vrede, läst uti hans öga,
 Hon bäfva skall och ropa: "flyn, o flyn!"
 Men alla, alla lyftas i det höga:
 Till doms de blifva ställda uti skyn.

Och alla frommas skara framför stolen
 Vid Kristi högra sida skola stå:
 Mot dem är domarn mild och varm som solen,

Men kall mot de otrogna syns han då.
 "Kom till mig", så till "fären" domen ljuder,
 Och himlens port för dem upplåten är.
 Men alla "getterna" då Kristus bjuder
 Att gå till "hel" att evigt lida der.

Färden till Seland.

Uppå Öresundets blåa bana
 Är så lustigt segla hän mot Dana.
 Seland's stränder ifrån trakt till trakt
 Fängsla ögats spaning med sin prakt.

Emot Dana gladt jag ställer färden.
 Men i öster bort till fosterverlden
 Blickar jag ibland och tänker så:
 Skönare är Svea land ändå.

Hvarje vimpel der så ljuft mig vinkar,
 Glädjens ros min bleka kind då sminkar
 Och jag känner huru ljuft min barm
 Blir af hopp och utaf kärlek varm.

Och så gungar jag på sundets vågor,
 Fyld af dessa underbara lågor,
 Tända, ack! af fosterlandets namn —
 Och så kommer jag till Köpenhamn.

Skål för fäderneslandet.

Du ärorika fosterland!
 Tag mot vår hyllning för din ära!

Hell dina fjell, din fria strand
 Och dina söners visa lära!
 Du thronar från de flydda dar
 På lagrar, ännu lika gröna;
 Och klangen i ditt språk är klar:
 Ej vekhet kan deri man röna.

Vi i vårt glada lag en skål
 För dina triska lagrar tömma
 Vi syfta till ditt höga mål:
 Ej skola vi vår pligt förglömma.
 Så vidt, som stjernehärens prål
 I stilla natt på Svea skiner,
 Vi dricka för dess hopp en skål
 Utaf Malagadrufvans viner.

Sparfvens sällhet.

Iti detta hål i pilen
 Har en sparf sitt lilla bo.
 Här har han sin ljufva ro:
 Skygd för stormens gång och ilen.

Här för maken kärt han ömmar,
 Kärt för sina ungar små.
 Utan sorger, ljufvast då
 Slumrar han i sina drömmar.

När den grymma höken jagar,
 Till sitt bo så snabbt han flyr.
 Till sin ro så glad han styr
 När i aspar zefirn klagar.

Och när solens strålar ljunga,
Tända klart vid himlens rand,
Börjar han sitt hjertas brand:
Skaparns lof på qvisten sjunga.

Bättre qväda näktergalar —
Kärlek är det dock han slår;
Det är späda hjertats vår,
Som den lille sparfven talar.

Bellman.

Från parnassen — lagerlunden —
Fins så mången dyster sång.
Önskar du en sång ej bunden —
Fast ej fri från ledsnans tvång —
Läs då Bellmans dikt om Haga!
Fredmans sånger — läs dem jemt!
Hvem har sjungit dårars saga
Mera lefvande i skämt.

Bellman med den sorgsna pannan,
Uti dikt med sångens fröjd
Lyfte sig som ingen annan,
Till odödlighetens höjd —
Större skalder har väl jorden —
Bellman sjöng i skämt mest lätt.
Större har väl också nordén —
Hvar en skald har sina sätt.

Sång i ett gladt sällskap.

Hän! låt ledsnan vika fjerran bort!
 Lifvets glädje, som dess vår, är kort.
 Derfor fröjdas, medan vår är inne!
 Snart så blir den blott för dig ett minne.

Bryt din ros förrän hon vissnad är!
 Snart den kalla nordan härjar här;
 Sola dig förr'n skyar solen dölja,
 Gunga glad på lifvets falska bölja!

Dikta glad din framtids dolda dar,
 Sörj ej för den dag, du sett ej har!
 Dina dagar, framför tiden gömda,
 Äro ljufvast, uti hoppet drömda.

Sjung din fröjd med mig i detta lag!
 Denna dag är nöjets sälla dag.
 Kanske morgonsolen från det höga
 Blickar in uppå ditt brystna öga?

Kanske någon af oss andats ut
 Redan då den korta lifsminut?
 Blicka lugnt mot lifvets dolda öden!
 Blicka äfven så mot sjelfva döden!

Hoppet lefve uti våra bröst!
 Lefve midt i lifvets kalla höst!
 Ingen låte molnen på sin panna
 Uti stormens mörka dagar stanna!

Höjom våra glas med Rehnvin i!
 Nu så klinga vi, sen dricka vi!

Skål, o bröder, för den fröjd vi vinna!
 Skål till sist för nordens kära qvinna!

Majblommor.

1.

DET ÄR VÅR.

Maja redan kommen är,
 Blomsterprydd i håren.

Maja är så ljuf, så kär:
 Skåda, skåda våren!

Svalan ifrån söderns land
 Ibland molnen ilar;
 Sänker sig till Sveas strand,
 Der hon glad sig hvilat.

Luftens fjäderklädda slägt
 Höjer gälla qväden;
 Och i hoppets vackra drägt
 Smyckas alla träden.

2.

ROSEN.

Rosen spricker ur sin knopp,
 Ler så ljuft och andas hopp.
 Fröjdar sig i solen,
 Grydd så varm vid polen.

Purpurröd hon vecklas ut,
 Prunkar så en ljuf minut,

Och åt fjärlins dansar
 Sig så skär hon kransar.

Ack! hur kort är livvets vår!
 Fort all jordisk fröjd förgår.
 Snart ett nordanväder
 Rosens prakt afkläder.

3.

PÅ ÄNGEN.

Solens eld på ängen flamar,
 Det är vår.
 Blomman uppå tufvan kammar
 Rosigt hår.
 Sorgsna, som från himlen stammar,
 Qväf din tår!
 Gläd dig, hör hur lärkan slår!

Ifrån byn ses barnens skara
 Tumla der;
 Omkring tufvan dansar Clara
 Vals med Per.
 Dansa du som dessa bara
 Alltid här
 Så oskyldigt, glad och — kär!

4.

I TRÄDGÅRDEN.

Hvar blommig hufva strör vällukt,
 Re'n anar man moreller.
 Hvad träden lofva mycken frukt —
 Få se, när frukten galler?

Så elyseciskt här och hvar
 En blomstergrupp sig höjer.
 I "Majas" luft, så varm och klar,
 Sig allt i fröjd förnöjer.

Salat, spinat och dill och kål,
 Allt spirar skönt i norden;
 Och castens ranka till en bål
 Slår drufvor ut för borden.

5.

DEN HVITA LILJAN.

I vestans milda aftonflägt
 Sig liljans dofter blanda.
 För ljusets, ack! så bundna slägt
 Predikar Herrans Anda.
 Se uti solens milda sken
 Guds stora kärlek ren!

Se liljan, se hur skär hon är,
 Så ren i hvita skruden!
 Ej fläckar hon i glansen bär —
 Så vill Guds Son se bruden.
 Så vit och ren, så kysk och skär
 I Lamsens blod hon är.

 Vårbudskap.

Nyss slog i luftens höga, blåa salar
 Den glada lärkan sina kända ljud;
 Hon qvad sitt lof så högt och ljuft till Gud,
 Der lodrätt upp hon for från låga dalar.

Om vårens ankomst hon i sången talar,
 Hon är dess tolk, liksom dess säkra bud.
 Snart kläder skogen sig i högtidsskrud,
 Och i dess löf snart tona näktergalar.

Nyss steg ur våren Aurora opp,
 I lätta molnet hon i purpur myser;
 Dess andedrägt är frisk och flägtar hopp.

Nu stiger solen upp. Så klar hon lyser!
 Hon kysser lif uti naturens här:
 Ett vårbudskap från himlen sjelf hon är.

Vinternöje.

∑om stjernor vinterns snökristaller stråla
 På drifvorna kring nordens friska fält.
 Den klockbehängda hästen springer snält
 Och nordens vindar slädans möar måla.

På kindren de i rosens fågring pråla,
 Der lätt de fly, när malmen ljudar gält.
 Gudinnan lik på morgonhimplens tält,
 Med skäl för flickan Rehnskt vi männer skåla

Se hvilket slädparti i staden här!
 Jag skjutsar äfven sjelf för tvenne tärnor,
 Och sköna äro de, som Freja der.

Utöfver snöns så klara, kalla stjernor
 Det går som stormen öfver fälten far.
 Hvad vinternöje man i Norden har!

Felaktig räkning.

”Hur många kyssar fick du nu”?
 Så frågte Frans sin kära Nanna.
 Han gissade, att det var sju —
 Men dessa fick hon blott på panna’.

”För låg är ziffran, kära du” —
 Samtalet skedde under linden —
 På munnen fick du hundrasju,
 Och femti har du fått på kinden.”

Minnet.

Är i enslighet jag hvilat
 Uti qväll’n vid brasans sken,
 Och min tanke fjerran ilar,
 Till det som är flyktadt re’n.

Då är barndomen den första
 Sagan af min dunkla verld,
 Och dess saknad är den största
 Uppå tankens återfärd.

Dyra vänner, länge svunna,
 Sörjas djupt och saknas sen.
 Deras lampor äro brunna,
 Och min egen mattas re’n.

En straffad tjuf.

”**U**ti den långa vinterns qväll
 Jag pinas i spiskammarns cell.
 Jag luktar stek i hvarje vrå,
 Men den är gömd, kan jag förstå.

Hur grymt, att min aptit så der
 Bland stek och sås skall gäckas här!
 Till rättjagt är den ständigt dömd —
 För krams och grädda är den glömd.

Den domen, som man vet, är sann —
 Men tyst! hvad var det nu jag fann?
 Man glömt den största snippan här.
 Af bara grädda full hon är”.

Så talte katten denna qväll —
 Då hördes plötsligt in ett skräll.
 Värdinnan kom i fläng och harm
 Och tände ljus och gjorde larm.

Tänk nu hur katten han blef rädd,
 Ju mera han blef skäld och hädd.
 Om halsen bar han snippan än —
 Så straffar synden sig, min vän.

Bandhunden.

Hvad harm att jag skall bunden stå —
 Jag luktar stek i vinden.
 Om fjjettran gick i tu ändå,
 Jag sprang bort ifrån grinden.

Nu spisar mitt herrskap supé,
 Så superfin i salen.
 I våningen kan jag dem se —
 Nu tömma de pokalen!

Den höga skorsten andas ner
 Den skönsta lukt från köket.
 Men köksan ej ett ben mig ger —
 Hon tänker ej, det öket!

Det säger jag likväl med tukt,
 Fast glömd jag är för stunden.
 Bäst vore det man ej had' lukt,
 När man skall hållas bunden.

Som vakt jag står i köld och frost,
 Men fåfångt nu jag gnäller.
 En torr brödskorpa är min kost;
 Den får jag för jag — skäller.

En hönas memoirer.

Ur äggets cell jag ändtligt såg
 Det rörsta ljus af verden.
 Strax kröp jag fram med fröjd i håg —
 Och så begyntes färdan.

Som hönbarn, lätt jag genast lopp
 I glada syskonringen.
 Min mamma var min tröst, mitt hopp:
 Till hägn hon bjöd mig vingen.

Jag fullt utvecklad redan står
 Och har behag som höna.
 Ack! sällast var min barndomsvår,
 Det får jag likväl röna.

Att vara gift och heta fru,
 Kan låta ljuft för örat;
 Men tuppar taga sju för tu,
 Jag gitter snart ej hörat!

Ett lyckligt fall.

Dväljen sina skuggor lagt
 Fridfullt ut från trakt till trakt;
 Månen högt på himlen lyste,
 Stjernorna i dansen myste,
 Blickade så vänligt ned,
 Mer, ju mer mot natt det led.

Hörningsholm af strålars krans
 Spred så skönt en återglans.
 Fru Banér vid fönstret höga
 Satt och såg på nattens öga,
 Såg på månens silfverflod.
 Höga fönstret öppet stod.

Johan hon på armen bar:
 Med den lille glad hon var.
 Till sitt bröst hon honom tryckte.
 Fru Banér sitt öga lyckte;
 Sömmen henne minde på,
 Derfor slöt hon ögat så.

Johan tänkte genast då:
 Mamma soffer; jag vill gå
 Att beskåda dessa klara
 Ljus, som der så högt ses fara.
 Tänkt, och han till fönstret smög
 Der hans blick mot rymden flög.

Späda gossen såg ej der
 Faran, som var honom när.
 Som till färd han foten sträcker —
 Strax ett rop hans mamma väcker.
 Tärnan Sigrid faran ser:
 Ser att Johan fallit ner.

Genast af förfäran hon
 Höjer sin förtvifflans ton.
 Fru Banér, ur slummern vaknad,
 Full af ångest i sin saknad,
 Rusar, när hon ropet hör,
 Alla trapporna utför.

Hinder möta ej dess lopp,
 Trädgårdsporten brytes opp —
 "Krossad, krossad är den lille"
 Tro sig sjelf, hon dock ej ville.
 Vestans suck kring blomstren dör,
 Intet annat ljud hon hör.

Sonens namn hon ropar der;
 Ögat fullt af gråten är.
 Oro qväljer hennes hjerta:
 Tänk den ömma moderns smärta!
 Högt hon ropar: "Hjelp o Gud!"
 I detsamma hörs ett ljud.

Och hon såg i månens glans
 Johan midt i blommors krans.
 Der satt han så glad till sinnes,
 Förde sig som bäst till minnes
 Hur han föll från fönstret ner;
 Men det visste han ej mer.

Nu blef moderns glädje stor.
 Hennes lof till himlen for;
 Johan tog hon så i famnen,
 Sade honom ljufsta namnen,
 Glad att trädgårdsmästaren
 Skyddat hennes späda vän.

Trädgårdsmästarn visste nog,
 Hvem i sitt beskydd han tog.
 Johan blef en man med tiden,
 Blef fältherre i den striden,
 Som för frihet än är spord
 Blodig nog från Tysklands jord.

Ärofullt han svärdet bar.
 Rätt till hyllning hjelten har:
 Hvarhelst han till strid sig vände,
 Segrande hans åskor brände.
 Fienden på flygt han slog,
 Tills han i sin seger dog.

Idas monolog.

Aldrig gå de ur mitt minne,
 Dessa länge flydda stunder,

Då så säll uti mitt sinne
 Lätt jag sprang i vårens lunder.
 Då, som barn bland likars tropp,
 Glad jag uti leken lopp.

Fjäriln uppå gyllne vingar
 Fröjdfull öfver blomstren sväfvar;
 Fladdrar lekande i ringar,
 Då i sällhetsrus han bäfvar.
 Så i dessa svunna år
 Flög jag glad i lifvets vår,

Så på lätta vingar buren
 Såg jag lifvet för mitt hjerta.
 För hvar blomma i naturen
 Vek från mig hvar diktad smärta.
 Hastigt uti lifvets lund
 Svinna barndomsårens rund.

Och så kommo dessa tider,
 För mitt hjerta underbara.
 Dessa år, då känslan strider,
 Men kan ej sig sjelf förklara.
 Hastigt svälde mina bröst
 Öfver dessa känslors röst.

Mammas ord allt för mitt sinne,
 Om den strid jag vakta borde;
 Hennes varning mig till minne
 För det fel, som hända torde:
 Allt jag mins ännu så väl,
 Allt är klart än för min själ.

Nu jag lifvets gåta känner:
 Lifvets gåta heter tårar.

Natten sinna skuggor spänner
 Kring mitt lif och hjertat sårar.
 Dock, mitt hjerta säger mig,
 Gud att det är rent i dig.

Den lille Ernfrid var så glad.

Lille Ernfrid skulle fylla
 Sina fyra runda år.
 Dagens stjerna sågs förgylla
 I sin gryning nordens vår.
 Då var redan klockan slagen
 Till den stund, då gossen fick
 Första gången skåda dagen,
 Då han in i verlden gick.

Solens ljus i stugan glittrar,
 Ernfrid lemnar bädden då,
 Utanför en lärka qvittrar,
 Stigande i himlens blå.
 Gossen vet, att det är stunden,
 Då han först såg verlden här:
 Vet att då begyntes runden
 Omkring detta lifvets sfer.

Hvilka kläder, nya, nätta!
 Hvad leksaker, valda rätt!
 Ernfrid kan ej nog berätta
 I sin fröjd hur allt är nätt.
 Till sin färd i framtidsåren
 Fick han äfven nya skor.
 Han var gladare än våren,
 När han bäst i norden bor.

Solen lågt på himlen brinner —
 Ernfrid, ack! hans dag går ner!
 Dödens engel honom minner,
 Och han sjuknar mer och mer.
 Innan nästa dag var brunnen
 Purpurskimrande ur våg,
 Var den lilles lifsvåg runnen:
 Ernfrid blek i döden låg.

Skåne.

Det fins ett land uti den höga norden
 Så rikt på minnen allt från Odins verld.
 Ej mycket guld man gräfver der ur jorden,
 Men desto mera jern till plog och svärd.
 En stjernklar himmel kring dess rund sig böjer,
 Och här och hvar ett fjell till skyn sig höjer.

Dess sagor sig allt mer och mer besanna
 I verklighet: i snille, dygd och mod.
 Då Fritiof sorgfull qvad "Heims kringlas panna,"
 Hur varmt af kärlek flöt ej hjeltens blod!
 Så älskar nordens son än Svea rike:
 Hvar fins det land på jord, som är dess like.

Och längst i söder vid sin fot det ammar
 Det lilla Skåne med sitt gyllne korn.
 När solen bäst i sommarns fägring flammar,
 När månen gjuter silfver ur sitt horn,
 Hvar fins, hvar fins det jordeland, som prålar
 Mer täckt och härligt uti himlens strålar?

Hvar helst sig Baltens bölja modigt lyftar,
 Af vinden jagad mot dess blomsterstrand,
 Blott till dess lof han uti sången syftar,
 Fastän han sjunger sorgligt nog ibland.
 Ja, hör du henne der bland skär och stenar,
 Så tolka rätt hvad hon i stormen menar!

Der bor ett folk, som för sitt Svea lågar:
 Dess fosterland är ock dess kärlek värd.
 Hvar helst en stjerna öfver Skåne tågar,
 Hon blickar tacksamt för dess hyllningsgärd.
 En skål för Skåne och för Sveanorden;
 Hvar fins ett sådant härligt land på jorden?

Dialog.

HJALMAR.

Hej Clorinda — svara, svara!
 Säg om du kan älska mig!

CLORINDA.

Hjalmar! jag din brud vill vara,
 Hjärtat klappar blott för dig.

HJALMAR.

Men den blick, till mig du skickar,
 Syns mig likväl kall ibland.

CLORINDA.

Tolka rätt den eld, jag blickar!
 Läs min sorg i ögats brand!

HJALMAR.

Hvarför sörja? ack, Clorinda!
 Känn dig lycklig i min tro!
 Vårens kransar bör du binda
 Blott i sällhet, frid och ro.

CLORINDA.

Lifvet, Hjalmar, sjelf du känner,
 Ja, ditt hjerta vet dess strid.
 ”Marken under foten bränner”
 Uppå färden efter frid.
 Det är lifvets strid som spinner
 Skuggan i mitt ögas blick.
 Hjertat dock för dig blott brinner
 Varmt, som när du först det fick.

HJALMAR.

Jag förstår dig! men jag tycker
 Både så och så ibland.

CLORINDA.

Visste du ej flickans nycker,
 När du bad mig om min hand.

EKO.

Ja, Clorinda: du har nycker.
 Hjalmar! du har dina med —
 Stormen växer, jullen rycker
 Invid stranden i sin ked —
 Nu till färd er båten minner.
 Hjalmar, tag din brud och far!
 Ömt förlåt de fel du finner,
 När du flickan trogen har!

Lilla Clara

förmanas af sin mor.

Ja, Clara, tiden flyr.

Den skyndar fort, som forsens flöden.
Och menskan med i farten styr,
I dolda öden.

Ännu är du ett barn.
Men, Clara, kort är barndomstiden,
Snart växer du från lekens flarn:
Då börjar striden.

Din docka får bli nöjd.
Med mindre ans, allt för katkesen.
Och du skall blifva lärd i slöjd,
Ej blott beläsen.

När du ur skolan gått
Och svurit tro vid altarrunden
Då blir din verld ett stridsfält blott
I rosenlunden.

Då, Clara, gäller det
Att hålla troget uti striden
Hvad du af Kristi kunskap vet
Allt genom tiden.

Din pligt kom väl ihåg
Och öfva den i dygd och seder!
Och mins, att du på ödets våg
Står bäst med heder!

Lef glad på lifvets stråt!
Vet, ledsnaden är dödens glafven!

I förtid man i sorg och gråt
Går ned i grafven.

Lyd ditt samvetes röst!
Var vaksam städs mot flärdens makter!
Man tryggast styr med fredadt bröst
I lifvets schakter.

Vårsång.

Solstrålar glimma,
I purpur de simma
Uppå skyn.
Glädte fiskarne stimma
I havvets bryn.
Zefyrer tala
Och gökarne gala
Högt ku ku;
Dufvorna de bala
I klyftan nu.
Se våren i sin prakt!
Solljuset med sin makt
Sirar med rosor, violer och liljor trakt till trakt.
Fyll pokaln med vin! var ung!
Drick! sjung!

Klingom nu alla!
Låt tonerna skalla!
Det är vår.
Böljorna de svalla
Och lärkan slår.

Frisk susar vinden,
 Och nu löfvas linden.
 Solen ler.
 Blossa uppå kinden,
 Var glad! drick mer!
 Se våren i sin prakt!
 Solljuset med sin makt
 Sirar med rosor, violer och liljor trakt till trakt.
 Klingom gladt för nordens vår!
 Gutår!

David och Bathseba.

Id Rabbas murar kriget röt,
 Och blod i strida strömmar flöt.
 Mot Ammons barn stred Joab der
 Med Israels tappra här.

Men David sjelf i Salem var.
 Re'n soln gick ned och himlens char
 Bland alla vackra stjernors tropp
 På glesa skyar lopp.

Ljuft näcken slår på gyllne sträng;
 Då stiger David ur sin säng.
 På kungaborgens tak han går
 Och prisar Canans vår.

Bland trän i parkens stilla skygd
 En kvinna, skön och rik af dygd,
 Till dammens bölja synes gå
 Att ensam der sig två.

Och David ser hvar bort hon går;
 Hans blickar följa hennes spår.
 Han ser den skönhet, rikt hon bär.
 Som venus ljuf hon är.

Af Amors låga, ack! så varm,
 Slog Davids hjerta sina larm.
 Den qvinnan med sitt sköna prål
 Var blott hans tankars mål.

Han sände genast budskap bort
 Och frågade, och innan kort
 Fick han af budet detta svar,
 Att hon Bathseba var.

Hon kallad blef till Davids hus —
 Uria! spana vestans sus!
 Drag nu din suck — du fåfängt ler:
 Din fröjd, din sol går ner!

I vällust frässar David — ack
 Blott gråt i sorg Uria drack.
 Sin hustru höll han, o så kär!
 Hvad skulle hon hos David der?

Till Rabba nu han sändes bort,
 Der slöts hans strid. Ja, innan kort
 Kom budskap, att han re'n var död
 För Davids kärleksglöd.

Ack, Davids synd var rysligt stor.
 Men se den ånger snart, som bor
 På djupe af hans sorgsna bröst,
 Väckt af Guds Andas röst!

Fäderneslandet.

Fädernesland uti nord!
 Du sköna och älskade jord!
 Ditt folk, dina berg, dina dalar
 Med tjusning till sinnena talar.
 Med undran man nalkas din strand
 O fädernesland!

Till fädren från forntida dar
 Ha häfderna minnena kvar:
 På hjeltarnes ben uti griften
 Der talar den skurna runskriften.
 Om bragder i mandom och dygd
 I fädernebygd.

Med ära ha fäderna blödt:
 Som hjeltar i striden de dödt.
 Sen fosterjord aldrig de svikit;
 För fiendens svärd de ej vikit:
 De kunde blott falla i nord
 För fädernejord.

O land! din natur är så skön;
 Om våren din mark är så grön
 Och smyckad af blommande kransar.
 På ekarnes växande lansar,
 Der sjunger hvar fogel med makt
 Om nordlandets prakt.

Hos folket af fädernas blod
 Bo ännu båd' styrka och mod:
 Det skördar än lagrar med ära
 I mandom i vandel och lära.

Det fredligt än vandrar sin värld
På fädernehärd.

Fast Norden om vintern har snö
Och isbelagd, fjettrad insjö;
Fast vintern har så många måna'r,
Jag ej ifrån hemlandet trånar.
Nej hjertat det flammar i brand
För fädernesland.

Vårmorgonen.

Se vårens dag! han randas
I rosenfärgad drägt;
Lif, solen grydd, blott andas
Och glädje blott hvar flägt.
Ur vinterdvalan träder
Den veka liljan fram,
Och finken åter qväder
På gren ur ekens stam.

På tufvan lärkan sitter
Och ser hur solen gryr,
Strax börjar hon sitt qvitter,
Mot skyn med sång hon flyer.
I lunden kuttra dufvor
Inunder ekarne,
På liljekrönta tufvor
De leka lekarne.

Glad odlarn tegen plöjer
Och myllar kornen ner;

Det sådda redan höjer
 Sig här och hvar allt mer.
 Skönt jordens grus afbördar
 Den säd, landtmännen så,
 Och nya, rika skördar
 Man hoppas åter få.

Den sol, som nu så glöder
 Och går ur vågen opp,
 I hvarje hjerta föder
 Nytt lif och mod och hopp.
 Men korta äro åren.
 Som forsen våren flyr —
 Derofvan fins den våren,
 Som evigt härlig gryr.

Källan.

Vid ekens rot en källa opp
 I dalen sig ur jorden bryter;
 Så obemärkt hon gör sitt lopp,
 Ty tyst dess klara bölja flyter.

Och alar kransa hennes strand,
 Och blommor växa der så höga.
 Så lugn hon flyter uppå sand,
 Och därför märkes hon så föga.

En vandringsman, som slipprig stig
 I månens sken i dalen plöjde,
 Vid källans vågor satte sig,
 Der alen ned så djupt sig böjde.

Han var så trött, af törst han brann,
 Men vederqvickt han blef i natten.
 Mot himlen blicken höjde han
 Och tackade för källans vatten.

"Ack! låt mitt lif", så upp han stod
 Och hjertligt bad till Gud i natten,
 "Låt det o Herre, mild och god,
 Bli likt den stilla källans vatten!"

Hjelp mig att alltid göra godt
 Och vandra lugn min stig i verlden"!
 Så bad han, när en stund han stått,
 Och hemåt sen han ställde färden.

Barndomsminnen.

Jag mins så väl min barndomstid,
 Jag mins så väl mitt hem och härden,
 Der jag ej kände verldens strid:
 De många spåren utaf färden.
 Der allt för mig var sällhet blott
 Och allting syntes ljuft och godt.

Bland träd en borg i åldrig prakt
 Ej långt från hafvets svall sig höjer;
 När vårsoln gryr och ler med makt,
 Man i dess park så gerna dröjer.
 Ty vällukt der hvar buske strör,
 Och foglars drillar der man hör.

Helt nära parken står ett hus,
 Halmtäckt och lågt; der stod min vaggå.

Der hördes ofta havvets brus,
 När böljan piskades till fradga.
 Der hördes suckar ifrån topp,
 När vestan genom parken lopp.

Ej böljans brus förstod jag då,
 Ej vindens suckan uti parken;
 Jag sprang så säll bland blommor blå,
 Som doftade så skönt på marken.
 Jag tänkte verlden var blott frid!
 Jag kände ej dess flärd och strid.

I likars krets och deras lag,
 Der allt var glädje blott och nöjen,
 Tillbragtes tiden mången dag
 Med tumlande, med støj och löjen.
 Med frisk aptit och nötta skor
 Jag sent kom hem till far och mor.

Der ån längs parken rinner fram,
 Beskuggad af de höga träden,
 Om våren jag vid almens stam
 Satt lyssnande till foglens qväden.
 Der satt jag ofta och var säll,
 Och dröjde så ibland till qväll.

Hvad ej var anadt, snart blef sport:
 Förbi var gryningen af våren.
 Ack! barndomstiden flyr så fort,
 Och minnet är blott qvar af spåren.
 Ljuft minnet är från barndomen,
 Men bitter kännes saknaden

”Din skrifbok redan bunden är”,
 Så man till mig snart ställde orden.

”Nu börjas dina verldsbesvär,
 Din ledsnad och din strid på jorden”.
 Så talte man, och sanningen
 Af dessa ord erfar jag än.

Men minnet utaf sällheten
 Var det, som här blott skulle tydas.
 Min enkla dikt kan blott af den —
 Om någonsin af något — prydas.
 En sång af ängsligt slag den blef,
 ”Som skorrar kärft”, så Lenngren skref.

Till solen.

Du dagens stjerna!
 Du går din bana,
 Ännu den samma
 Sen tusen år.
 Vi se så gerna
 Din gyllne fana,
 Din gudaflamma,
 När du uppstår.

Till verldar skilda
 I ethersalen
 Du fjerran sträcker
 Ditt klara ljus.
 Din blick, den milda,
 I låga dalen
 Hvar blomma väcker
 I jordens grus.

Kring land och vatten
 Du vandrarn leder:
 Du är hans lykta,
 Der fram han går.
 De skuggor, natten
 Kring jorden breder,
 Strax för dig flykta,
 När du uppstår.

I dina strålar,
 Du dagens öga,
 Guds kärlek flammar
 Så underbar!
 Din fackla målar
 Det ljuset höga,
 Der från du stammar —
 Det evigt var.

Lärkan.

Ir långa vinterdvalan
 Blef glädjen väckt i barm;
 Till nordens land kom svalan,
 Och solen lyste varm.
 Till täflan foglar bjödo
 Hvarandra uti sång,
 Och lundarne genljödo
 Af stämman dagen lång.

I sällhet jag hänfördes
 Af alla dessa ljud.
 Men mest jag likväl rördes

Af lärkans lof till Gud.
 Hon lyfte sig ur dalen
 Lodrät på vingepar
 Och slog mot ethersalen
 Sin drill så ljuf och klar.

Så ofta i mitt minne
 Den stämman ljuder än!
 Den fångslar mest mitt sinne:
 Jag glömmmer aldrig den.
 Ack lärka! bland din skara
 Och luftens sångartropp
 Ses ingen så högt fara
 Med sång mot himlen opp!

Högt ofvan jordens dalar
 Och deras brus och larm
 Du sjungande loftalar,
 Af frid och sällhet varm.
 Så litet är ditt hjerta,
 En himmel der dock bor.
 När menskan tärs i smärta,
 Är glädjen din så stor.

Vallgossens visa.

Här solen ur vågorna går,
 Jag följer till skogs mina får.
 Så yppig är grönskan bland träden!
 Der betar min hjord hvarje dag,
 Och jag hör på trastarnes slag
 Och finkens och siskornas qväden.

Fort tiden går undan med sång:
 Sjelf trallar jag dagen så lång;
 I kapp de små lammen då springa.
 När dagen den svalkas och flyr,
 Min hjord emot hemmet jag styr:
 Så högt får min vallsång då klinga.

Den vissnade rosen.

Såg du rosen der,
 Speglad uti bäcken?
 Re'n hon vissnad är
 Uti törnehäcken.
 Ack! hon satt så skön
 På stängel, vek och grön

Vällukt, ros, du spred:
 Derför mången tärna,
 När mot qväll det led,
 Gick till dig så gerna.
 Kyssar hon dig gaf,
 Men bröt ej dig af.

Fjäriln på din barm,
 Rörd af vindens fläftar,
 Drack så kärleksvarm
 Der din ljufva nektar.
 Men din vän han dog,
 Sjelf dig stormen tog.

Ack! se fågringen
 Multnar ibland gruset!

Stormen öfver den
 Qväder uti suset:
 Hör liksången len
 Mellan gren och gren!

Som en ros så skön
 Dottern är af norden.
 Men den fagra mön,
 Frisk och säll på jorden,
 Vissnar ofta der,
 När hon skönast är.

Till svalan.

Välkommen svala hit till norden!
 Tack för i fjol!
 Välkommen från den södra jorden
 Med vår och sol!
 Nu skall det blifva nöjsamt höra
 Din sång, o vän!
 Och se hur präktigt du kan göra
 Ditt hus igen.

Vi skola nu, som förr, dig skydda,
 Att du får ro.
 Inunder åsen till min hydda
 Skall du få bo.
 Der kan du dig för höken hägna,
 När vild han far:
 Och om det storma vill och regna,
 Ditt bo du har.

Af skaparen skall uppå jorden
 Du födan få:
 Här blifver flugor nog i norden
 Och mygg också.
 Derfrån du kom på långa färden,
 Var sommar blott.
 Så varmt blir ej i norra verlden,
 Men ljust och godt.

Vaggvisa.

Sof nu lilla barn i ro
 Uppå vaggans läger:
 Slumra in uti den tro,
 Du så lycklig eger!
 ”Du Guds rike hörer till”,
 Så din Kristus säger.

Slumra in uppå din bädd,
 Undan storm och ilar!
 Ljusets engel, snöhvit klädd,
 Vid din vagga hvilar.
 Emot dig så huld han ler:
 Blickar mildt och smilar.

Ifrån himlen ned han for
 Uppå gyllne vingar.
 Uti himlen Kristus bor,
 Helsing han dig bringar,
 Glädjen är i himlen stor:
 Harposången klingar.

Invokation.

J stoftet jag mig böjer
 Och själens blick upphöjer
 Ur jordens låga dal.
 Högt ofvan stjerneverlden
 Min tanke ställer färden
 Till himlens ljusa sal.

För dig på nådastolen,
 Der sjelf du är den solen,
 Som evigt lyser klar,
 För dig jag faller neder
 I ödmjukhet och beder:
 Till dig min tanke far.

Ack! stilla du den smärta.
 Som fyller så mitt hjerta
 Frigör det från dess qual!
 Med nådens balsam hela,
 Hvad sjelf du vet mig fela
 I brister utan tal!

Lär mig att gudligt lefva,
 Att ej jag må invefva
 I fiärdens dy min själ!
 Att jag ej himlen glömmar
 Och blott om verldsligt drömmar
 Och förbiser mitt väl.

Förklara du mitt öga,
 Att jag må se det höga,
 Det sälla målet der,
 Som trones barn blott hinner.

Hjelp mig, att jag det vinner,
När striden kämpad är!

Hjelp mig att rätt dig lofva
För all din nåd och gåfva,
För allt du unnar mig!
Bered mig här i verlden,
Att, när jag slutar färden,
Jag evigt lofvar dig.

Stjernan.

Sommarsolen sjönk vid himlens rand;
 Så skönt hon strålade i afskedsstunden.
 I qvällens slöja sveptes haf och land,
 Foglens qväden tystnade i lunden.
 Enslig satt jag denna sommarqväll,
 I min lilla kammars mörka cell.

Och det mörknade allt mer till natt,
 Ingen aftonrodnad mera blänkte.
 Länge jag i ljufva drömmar satt:
 Hoppfull jag uppå min framtid tänkte.
 Om lycka drömde jag och ro och frid
 Och glömde helt en stund min sorg och strid.

Just som der jag satt och tänkte så,
 Ett sken ur drömmarne mig hastigt väckte.
 Kort derefter hördes åskan gå,
 Genom fönstret jag då blicken sträckte.
 Men i rymden for en blixtpå nytt:
 Himlens klarhet var i moln förbytt.

Hemskare det blef hvar't ögonblick:
 Det var ljust blott, när det syntes ljunga.
 Hit och dit jag i min kammar gick,
 Dystra tankar ville mig betunga:
 Stormen i sin ännu starka gång
 Sjöng bland asparne sin klagosång.

Ångest fylde mig för hvarje stund:
 Åskans, liksom stormens gång, sig ökte;
 Lik ett eldhaf syntes himlens rund;
 Efter lampan ifrigt jag då sökte.
 Bäfvande jag ville tända — men
 Ingen olja fanns i lampan än.

Men när mest jag tung till sinnes var,
 Fick på himmelen jag se en stjerna;
 Mellan molnen lyste hon så klar:
 Ack! jag såg på hennes glans så gerna.
 Utaf hennes milda klara blick
 Sällhet jag uti mitt sinne fick.

Denna stjerna glömmer jag ej mer:
 Hennes bild ännu min själ besällar.
 Ty i den Allfadrens nåd jag ser
 Äfven uti storm och åskors qvällar —
 Full är verlden utaf flärd och strid,
 Men från himlen strålar nåd och frid.

Till en girig.

När plågan ökar sig,
 Och hvarje natt man vakar öfver dig;
 När ej naturen kan dig helsan gifva

Och doctorn inga fler recept vill skrifva;
 Ack! Knapp, då är det klart,
 Att gnistan af ditt lif utlocknar snart.

Det jordiska du har,
 Det lemnar du, när du ur tiden far.
 Du har så mycket i schatull och kista;
 Allt skall du dock vid hädanfärden mista.
 När ned du sänks i mull,
 Du ofvan griften lemnar ditt schatull.

På din begrafningsdag
 Skall vinet flöda för arfvingars lag:
 Snart prunka andra i den sparda skatten.
 Hvad halp det då du alltid sjelf drack vatten?
 Du egde mycket, men
 För njugg du alltid var om penningen.

Märk! yppighetens flärd,
 Den är, som girigheten, klandervärd.
 Men du, som ej nödtorften sjelf dig unnar!
 När dödens engel dig din död förkunnar
 Och du ur tiden far,
 Hvad gagn har du af det du girigt spar?

Majsång.

Hvad det var kallt i norden
 Och mörkt från strand till strand.
 I vinter dvaldes jorden
 I gamla Thules land.

Högt nordanvinden bräkte
 Och rysligt kall var den.
 I drifvor snön han vräkte,
 Och tyst var fogeln — men:

Nu flägta ljumma vindar
 Kring blomsterprydda fält;
 I skogens höga lindar,
 Der sjunger göken gällt.
 Vid himlaranden solen
 Så klar hvar morgon gryr,
 Och mörkret kring nordpolen
 För strålens makt bortflyr.

Ur jorden spirar säden
 Till gyllne skördar opp;
 Nu löfvas alla träden,
 Och rosen går ur knopp.
 Ljuft sjunga näktergalar
 För sina ömma vif.
 Från dalar och till dalar
 Är glädje blott och lif.

Hvar gång, då soln sig döljer
 Vid himlens vestra rand,
 Och aftonen omhöljer
 Med skymning haf och land,
 Man gerna ur sin kammar
 Utvandrar ibland grönt
 Och trädens höga stammar,
 Ty der är friskt och skönt.

Blott glädje sorlar bäcken
 Inunder löfvad lans;

På vågen spelar näcken
 I stjernors återglans.
 På ängen elfvan ljungar
 I dans vid harpans ljud,
 Och fjärden ljuft betungar
 Sin purpursköna brud.

Inunder lindens krona
 I stilla skuggors hägn,
 Der näktergaln hörs tona
 Och löfven gråta regn,
 Der är det ljuft att drömma
 I vårens qväll om frid
 Och helt en stund bortglömma
 Sin ledsnad och sin strid.

Ja, våren känslor föder
 Så lyckliga i barm:
 Pånyttfödt hjertat glöder,
 Och pulsen slår så varm.
 I fjerran bort från norden
 Min längtan aldrig står:
 Mitt Svea är den jorden,
 För hvilken pulsen slår.

I skogen hvarje tufva
 Prydd af convaljer är;
 Hvert träd har fått en hufva,
 Som sköna blommor bär.
 Inunder höga ekar,
 Som uti sekler stått,
 Der kuttra dufvor lekar;
 Men det är kärlek blott.

Ifrån den södra jorden,
 Der dadelpalmen står,
 Kom svalan nyss till norden
 Med både sol och vår.
 På telegrafens trådar
 Hon hvisslar sina ljud
 Och nordisk sommar bådar,
 Som tolk och sanningsbud.

Kring blomsterfälten dansar
 En tropp utaf små barn;
 Der binda de små kransar,
 Der leka de med flarn.
 Du som på färden nalkas
 De små på blomsterfält
 Och ser hur der de skalkas —
 Märk ock, hvad mest är sällt!

Elysiskt prunkar norden
 Uti sin blomsterskrud —
 Låt oss i kor från jorden
 Uppstämma lof till Gud!
 Af foglarne och sippan
 Den högste hyllning får.
 Stum är ej hårda klippan,
 Der på granit hon står.

Gratulation.

Som på vingar flyktar tiden
 Och på forsen i en ström:
 Den är bilden af en dröm —
 Knappt så ljuf, men fort förliden.

Du, som denna dikten hyllar,
 Ändat har på nytt ett år:
 Flydd är snart din bästa vår;
 Ren du tjugunian fyllar.

Önskningar af vänner ömma
 Till framtida lycka tag!
 Uppå denna sälla dag
 Bör du blott om sällhet drömma.

Snart du lemnar barndomshärden,
 Der så säll du ofta var —
 Må din stjärna stråla klar,
 Hvar du ställer jordefärden!

Nya tider föda skiften,
 Dolda för vår skumma syn:
 Bortom dimmorna och skyn
 Høj din blick emot stjernskriften!

Må din väg igenom verlden
 Solbestrålad för dig stå;
 Må du himlens sällhet få,
 När du slutar jordefärden!

Fogelboet vid landsvägen.

Säg mig fogel, hvarför har du der
 Invid vägens buller byggt din hydda?
 Ständigt der du uti faror är:
 Svårt det är, att der de späda skydda.
 Bättre vore det du byggt ditt bo
 Högt i topp och suddigt der i ro.

Tryggare ju kunde dina små
 Uti buskens täta gömma sitta:
 Intet buller kunde der dem nå,
 Men elaka pojkar här dem hitta.
 Ack! hur ofta bäfvande du har
 Öfver barnen sträckt ditt vingepar.

Klagande från träd till träd du flyr,
 När du ser en fara allt för nära.
 När från norden vädret högljudt gnyr,
 Svep's i dam från vägen dina kära.
 Uti lunden lugnare det är:
 Hvarför byggde du ej hyddan der?

Der du kunde uti ostörd ro
 Sitta hos de små på qvist och sjunga,
 Och de späda kunde i sitt bo
 Då så ljuft för milda vindar gunga.
 Men vid vägen larm och skrän blott är:
 Ro att sjunga har du sällan der.

Fogel! nästa gång du bygger bo,
 Lyd då villigt du min väna sägen:
 Slå dig uti skogens famn till ro!
 Bygg ej hyddan mer så nära vägen!
 Säg till dina lika, att ej der
 Någon ro med ägg och ungar är!

Kapitulationen.

”Nej aldrig kan jag älska den,
 Som vill ha mig till brud och vän:
 Uti mitt tycke är han ej.
 Den dag, han friar, får han nej.”

Tillbedjaren med nytt besök
 Hos Eva gjorde artigt stök.
 Men kall, som förr, hon ännu var;
 Tillbedjaren fann ej gensvar.

Men karakteren i hans skick;
 Hans manlighet, liksom hans blick:
 Allt slog snart uppå Eva an,
 Och älskaren hon älskvärd fann.

Allt mer i hennes runda barm
 Blef kärleken till honom varm —
 Visst syntes hon än kall, som nyss,
 Men Rudolf fick båd ja och kyss.

Kullstörtad blef den gamla tron:
 Hon gjorde kapitulation.
 Med maken fann sig Eva säll
 Och lycklig till sin lefnads qväll.

Ingen enda fri.

En man sa en gång till sin fru:
 "Hvad tanke Ida hyser du
 Om männerna uti vår ort?
 Jag märker sjelf och jag har sport,
 Att hanrej nästan äro alla.
 Hvad skall man sådant oskick kalla?
 Säg du min ömma, kära fru!
 Hvem här i orten känner du
 Bland männer, som ej hanrej är!"
 "Ack! käre man", sa frun, "bland männer

En enda sådan jag ej känner
I hela orten här".

Följderna af ett fall.

Uppå isen ljungar Lisen
Graciöst på stålklädd fot.
Ingen fara syns der vara,
Ingen knall att törna mot.

Men hvad hände? der de rände,
Tärnorna bland herrars tropp,
Öfver klacken föll på nacken
Lisen, när som bäst hon lopp.

Hjertligt gerna denna tärna
Hjelp af Erik skulle fått;
Men i skridten, just i midten,
Föll han, der han kom så brådt.

Gustaf nära, halv den kära,
Denna sköna flickan der —
Och på isen blef strax Lisen
Uti honom dödligt kär.

Uti blicken — Gustaf fick en —
Tjuste Lisen strax på stund;
Tänd var lågan — kärleksplågan —
Kyssten brann så het på mund.

Vårvisa.

Alek! se hur solen ifrån söderlanden
 Allt mera leende sig höjer opp!
 I den af vinterns köld så tyngda anden
 Hon tänder lif och glädje, mod och hopp.
 Ty hvarje gång hon gryr i guld och smilar,
 Med vårens helsningar hon till oss ilar.

Välkommen, sköna vår med milda vindar!
 Välkommen att vårt land med blommor strö!
 Att löfbekransa skogens höga lindar,
 Och göra böljan ljum i flod och sjö!
 Att ledsnan uti menskans hjerta döda
 Och glädje der och mod och hopp blott föda!

Hvad det skall blifva ljuffigt att få höra
 På näktergalens sång, som är så skön!
 Att egna få åt finkarne sitt öra.
 När de vid solens gryning göra bön!
 Det skall bli roligt, att, der fiskar stimma
 Se svanor med gråklädda ungar simma.

Hvad fröjd att se de gyllne kornen spira
 Till nya skördar åt landtmännen opp!
 Att se små barn af blommor kransar vira
 Och i det fria göra fröjdehopp!
 Ja, det skall blifva lustigt i det gröna:
 Välkommen vår med dina kransar sköna!

Porträttet.

”Se,” sa frun uti sitt tal,
 ”Se Lisette mitt porträtt!

Säg, är det icke nätt
 Och likt sitt or'iginal"!
 "Hvad"! utbrast högt Lisette,
 "Är detta fruns porträtt"?
 "Hvad säger du ditt nöt"!
 Så frun i vrede röt
 "Kan du ej känna mig"?
 Din åsna! ut med dig"!

Kring julgranen.

Drifvan yr i dalen —
 Ljus och fröjd i salen,
 Der julgranen är.
 Prydd den nätta gröna,
 Är af frukter sköna;
 Kringlor der ock är.

Alla barn i ringen!
 Svingen, svingen, svingen!
 Tillfället det är
 Präktigt och betydligt:
 Derfor är allt prydligt
 Uppå granen der.

Se de runda kullar:
 Äpple, bär och bullar —
 Svinga dig en stund!
 Snart får allt du smaka:
 Granens söta kaka
 Smälta i din mund.

Ack! du barn i runden!
 Prisa högtidsstunden,
 Fröjdas kring ditt träd!
 Fort går barndomstiden,
 Sedan börjas striden:
 Nu dig därför gläd!

Sång i ett lusthus.

I det fria ibland kransar
 Lefver man så glad och säll!
 Säll inunder gröna lansar
 Och i deras skuggors pell.

Låt oss fröjdas: märk, o bröder!
 Kort är nöjets sälla dag;
 Vinet fradgar nu och glöder:
 Njutom musten, brödralag!

Bort med ledsnaden ur anden,
 Bort med alla sorgers tal!
 Glädjen, tänd i drufvobranden,
 Stille hvarje diktadt qual!

Den, som glädjen sig betager,
 Grym emot sig sjelf ju är.
 Ja, sig sjelf han mest bedrager —
 Hvertör då blott tråna här?

Njutom, fröjdens, skalkens bröder!
 Glädjen varar en minut.

Vinet fradgar nu och glöder,
 Drickom — snart är fröjden slut.

Här bland vårens friska kransar
 Lefver man så glad och säll.
 Säll inunder gröna lansar
 Och i deras skuggors pell.

Den väntande.

Solen sänker sig i hafvet ner,
 Qvällen uti aftonrodnad ler,
 Nattens gud sitt flor kring jorden breder.
 Hilma vid sitt öppna fönster står,
 Hennes puls för älskarn lifligt slår:
 Till hans snara ankomst hon sig reder.

Blicken längtande hon sträcker ut,
 Qvällen mörknar mer för hvar minut,
 Ångorna ur luften fälten dugga.
 Hilma tycker, att det älskarn är,
 Som vid skogen skyndsamt nalkas der;
 Men han syns ej mer: det var en skugga.

Gråten hennes blick så dunkel gör —
 Ack! hvar gång hon tycker det sig rör
 Och att älsklingen är hyddan nära,
 Är det villa blott och skuggor än:
 När de synas, flykta de igen —
 Liksom vålnader, de blott förfära.

Hvarje stjerna göms af molnens sköld,
 Hilma börjar skälfva utaf köld,

Höga fönstret stänges då för vinden.
 Regnet börjar rassla mer och mer,
 Blomman lutar för hvar dropp sig ner,
 Stormen rusar hemskt i höga linden.

Ännu syns och hörs ej älskaren,
 Skuggor synas, men de fly igen;
 Rullgardinen ned för fönstret sänkes.
 Uti kammarn flammor lampans ljus,
 Regnet ökas, liksom stormens brus,
 Hilmas öga nu i tårar dränkes.

Dörren knarrar: öfver tröskelen
 Träder älskarn in i kammaren;
 Våt är han af regnets skur den strida.
 Fram till Hilma strax så glad han går,
 Kysser bort från kinden hennes tår,
 Sätter sen sig säll vid hennes sida.

Fönsterrosen.

Högt snön sig hopade omkring mitt hus,
 Och kölden isbelade fönsterrutan.

Det var en juledag, och ned vid lutan
 Jag glad mig satte vid mitt tända ljus.

Tyst satt jag, tänkte ej på vindens sus,
 Men ämne likväl ej jag blef förutan;
 Jag skref en glädttig dikt och tänkte sluta'n,
 Då känslan väcktes af ett mäktigt brus.

En ryslig oro i min själ sig tände,
 Min blick föll strax uppå min fönsterros:
 En bitter saknad jag inom mig kände.

Re'n fågringen från blomman gått sin kos —
 Jag tänkte på min flicka, ack! hon dödde,
 Lik fönsterrosen, då hon ljufvast glödde.

Förklaringen.

§äg, Nanna, hvad det är
 För hemlig sorg du bär!
 Du var så glad, men nu --
 Nu bara suckar du.

Din blick du sänker ner,
 Blott sällan nu du ler.
 Säg hvad du tänker på
 Och hvad dig ängslar så!

Ack! Clas, jag det ej vill —
 Och om jag bjöde till,
 Så kunde jag det ej;
 O nej, o nej, o nej!

Var säll, o Nanna du!
 Du är förvissad ju,
 Att lågan i min barm
 Är klar för dig och varm.

Ack! utaf dina ord
 Är jag så säll på jord!
 Nu är jag ej biltog —
 Med dig så har jag nog!

I det gröna.

Himlen öfver blomsterfält,
 Hvälfvande sitt stjernetält,
 Gråter tårar uti natten.
 Pellen flyr från land och vatten:
 Morgon gryr i rosig skrud,
 Fogeln sjunger lof till Gud.

Sommarn är som en minut:
 Ljuf den är, men tar fort slut.
 Derfor ut ur slutna kammar!
 Solen, grydd, så härligt flamar.
 Ut att andas blomsterdoft
 Under höghvälf, blåklart loft!

I det fria glädje är:
 Ut att äfven jubla der!
 Ibland blommor och bland lindar
 Flägta milda, friska vindar:
 I det gröna är så godt;
 Helsa der man andas blott.

Ja, bland blommor och bland grönt
 Är så friskt och underskönt!
 Der kan man om sällhet drömma
 Och sin ledsnad helt förglömma:
 Skåda allt, som ljuft och godt,
 Bygga höga framtidsslott.

Berg och dalar, sol och vår,
 Ängar, bete, skog och får;
 Foglaqvitter uti träden;

Sköna gullax uppå säden —
 Allt i blomning skådas der,
 När man i det gröna är.

Hymn.

Du, som var, som är och blifver!
 Du alla väsens Gud och far,
 Som jorden i din hägnad tar
 Och alla verldar rörsel gifver!
 För allt, hvad du har gjort och gör,
 Ja, för allt godt, du städs bevisar,
 Dig hvarje folk gemensamt prisar:
 Dig äran ock o Gud tillhör.

I stjernbokstäfvers glitter prålar
 På himlens rund ditt helga namn;
 I dalens sommarprydda famn
 Hvar blommas färg det äfven målar.
 I vestans lena aftonsus
 I asp och lind och björk det talar.
 Det tolkas utaf näktergalar,
 Det dundrar uti åskors brus.

Din kärlek i den klara solen
 Och uti hvarje stjerna ler;
 I jordens skapelser du ter
 Den, lika huld, från pol till polen.
 I klippans massa, blommans prakt,
 I drufvans safter den förklaras:
 I allt din godhet uppenbaras,
 Din allvishet och din allmakt.

Till smått, som stort, din vård du sträcker:
 Till dans du lifvar myggors tropp.
 Du löfvar sekelekens topp
 Och blommorna ur dvalan väcker.
 Åt ros och lilja färg du ger
 Och makt åt fogelns späda tunga
 Att dig så underbart lofsjunga,
 När dagen gryr, när soln går ner.

Du omsorg har om haf och strömmar
 Och stagg och hval, som simma der.
 Du vårdar allt, hvad skapadt är —
 Men mest du dock om menskan ömmar.
 Du henne gaf ej blott en kropp,
 Du gaf den ande, som ur gruset
 Kan lyfta tanken emot ljuset
 Och tyda stjerneverldars lopp.

Åt menskan blott du gaf förmåga
 Att tolka klippans tyngd och grund;
 Att jorden ej är flat, men rund,
 Att verldarne i kretsar tåga:
 Allt detta blef blott menskans lott,
 Att med förnuftets bloss utröna.
 Ack! skapelserna äro sköna:
 Allt har du Gud gjort "ganska godt".

I allt du sjelf dig uppenbarar —
 Men uti himlar och på jord
 Uti ditt helga frälsningsord
 Du dig dock tydligast förklarar.
 I nådens sol du tändt det sken,
 I hvilket du dig klarast målar
 Och salighetens väg bestrålar:
 Den väg, som går till himmelen.

O du, som var, som är och blifver!
 Du alla väsens Gud och far:
 Som jorden i din hägnad tar
 Och alla verldar rörsel gifver!
 För all din verk vi lofva dig,
 Men särskildt för det sanningsljuset,
 Som lyser oss igenom gruset,
 Uppå dess dunkelhöljda stig!

Hvitsippan.

Jde leende behagen,
 Lik den veka liljan klädd,
 Sippan tidigt ur sin bädd
 Hjessan höjer upp i dagen;
 Nickar skaparns lof och ler,
 Suckar och mot södern ser.

Rosig morgonen sig höjer,
 Nattens däfna slöja flyr,
 Solen i sin fågring gryr.
 Sippan ned sitt hufvud böjer,
 Gråter daggens milda tår:
 Menar glad: nu är det vår.

Eolsharpan ljufvigt klingar,
 Himlens hela rund är klar.
 Ifrån tufvan lärkan far
 Lodrät upp på lätta vingar.
 Drillar hon mot himlen slår;
 Sippan menar: det är vår.

Men från norden stormen ryter,
 Strömmen steltnar än af köld;
 Uti molnens mörka sköld
 Hemskt sig himlens klarhet byter.
 Rysligt snön kring fälten yr:
 Meningen från sippan flyr.

Hvilken mening har då sippan,
 Der ur snön hon höjer sig?
 Menniska! hon manar dig,
 Liksom foglarne och klippan:
 Till urlifvets vår, o vän,
 Höj med oss dig upp igen!

Vallfickans visa.

J skogen, der bäcken går fram,
 Den betande hjorden jag vallar.
 Der springa i kapp mina lam,
 När högt jag min vallvisa trallar.

Der bäcken så kröker sin gång,
 Bland fåren helt enslig jag sitter.
 Men jag ser på vågornas språng
 Och lyssnar till foglarnes qvitter.

Högt vilddjuren ryta i kor,
 De lura med roflystet öga;
 Men jag är ej värnlös: der bor
 Min skyddande far i det höga.

Jag trallar med glädjefull ton
 Och tänker på Gud i min visa;
 Och jag har den barnsliga tron,
 Att han mig sin hjälp vill bevisa.

Vårsång.

J gyllne fägring solen
 På himlen rinner opp;
 Allt högre mot nordpolen
 Hon gör sitt vandringslopp.
 Hon lif och glädje tänder,
 Hvar gång hon synes gry,
 Och ifrån haf och länder
 Får köld och mörker fly.

Hvart träd har fått en hufva
 Af nya löf så skön;
 På ängen hvarje tufva
 Är blomsterprydd och grön.
 Ljuft veka liljor andas —
 När vestan mild sig rör,
 Den fina lukten blandas
 Med den, som rosen strör.

Från parker, skog och lunder
 Hörs finkens glada sång;
 Han tolkar vårens under
 Och jublar dagen lång.
 I stilla, milda nätter
 Man näktergalen hör;
 Hans ljud kring berg och slätter,
 Som klang af malm sig rör.

Hvar klippa i naturen
 Och blomma hylla Gud;
 De vingbeklädda djuren
 Uppstämman lofsångsljud.
 När dagen flyr och randas,
 I mörker och i ljus,
 Ljuft deras toner blandas
 Och gå från jordens grus.

På vingepar de svinga
 Så lätt från gren till gren.
 Högt deras drillar klinga,
 Hvar ton är ljuf och ren.
 Fast skyar himlen kläda,
 De fröjdas dock i kor;
 I storm, som lugn, de qväda
 Hans lof, som ofvan bor.

Se blomman, som så prälar
 I dalens stilla famn
 Och med sin fägring målar
 Guds underbara namn!
 Hon i sin lukt från gruset
 Den högste hyllning ger;
 Och han, som bor i ljuget,
 Till blommans offer ser.

Högt lofvet äfven skallar
 I elfvens snabba språng;
 Der forsen flyr, der svallar
 Från trakt till trakt hans sång.
 Bort sjungande han hastar:
 Ej bojor vet han af.
 I glädjen han sig kastar
 Ut i det vida haf.

I grönska hela jorden
 Beskrudad synes stå,
 Ur tegarne i norden
 De gyllne kornen gå.
 Se deras späda lansar
 I när och fjerran trakt!
 Täckt skifta Floras kransar
 I alla färgers prakt.

I qvällarne de sköna
 Det är så ljuft att gå
 Och sitta i det gröna
 Bland blommorna de blå.
 Der är det ljuft att glömma
 Den tunga världens strid
 Och blott i glädjen drömma
 Om sällhet och om frid.

Men när den milda vinden
 Sig ifrån vester rör,
 Och ifrån höga linden
 Dess klagoröst man hör,
 Då väckes slumrad smärta
 Och tomheten står kvar
 Och ledsnan i det hjerta,
 Der nyss blott glädje var.

Dock, stjernan mellan skyar
 Från himlen blickar ner,
 Och glädjen sig förnyar,
 Hvar gång så klar hon ler.
 Som budskap hon till jorden
 Guds kärlekshelsning bär.
 I ljuset läses orden:
 "Försonad menskan är".

Hvad kärlek uti ljust
 Från stjernan strålar ner!
 Gud blickar ned till gruset
 Och minsta kräk han ser.
 Se myggens strödda troppar!
 I dans de fröjda sig.
 Se hur poduran hoppar —
 Tro ej hon bådär krig!

När klippan i naturen
 Och blomman hylla Gud,
 När foglarne bland djuren
 Uppstämman lofsångsljud,
 O menska, då i gruset
 För Skaparn djupt dig böj!
 Och loftet emot ljust
 I helig andakt höj!

Min salig man.

Pål, min man, var lik sin ätt
 I sin konst att tömma skålar;
 Alltid drack han fort och lätt,
 Arrack? nej blott bränvinsbålar.

Hvarje öre drack han opp,
 Flaskan bar han städs i fickan.
 Då och då han tog en dropp
 För att stilla bränvinshiekan.

När jag sade: håll nu Pål,
 Drick ej mer än du kan bära!

Svarte han helt näsvist: "skål!
Jag tar en klunk till, min kära."

Tölpig var han i sitt sätt,
Detta var han ock i gången;
Ingen sa att Pål gick lätt,
Men att han gick fult sa mången.

Upp hvar morgon sent han steg,
Sade strax, hvad nytt han drömde.
Gäspande han sedan teg,
Teg och drack och flaskan tömde.

Likväl var min äkta skatt
Ej i saknad utaf snille;
Lik sin far, den gamle Tratt,
Var han qvick, när blott han ville.

Mången sade om min man.
När han började orera
Om hur bränvin man uppfann:
"Hvarför fick han ej studera?"

Visst som krigsman han gått bort,
Men han blef ej approberad.
Ilan var jemt en tum för kort,
Och därför blef han kasserad.

Fyllig var, som ung, hans röst,
Klockare han säkert blifvit;
Men så fick han dåligt bröst
Utaf bränvin, det är gifvet.

Ja, han drack upp allt sitt arf
Ända in till sista slanten.

Allting gick med rysligt slarf;
 Rocken satte han i panten.

Ändtligt dog min äkta skatt,
 Sorgligt ljödo klockans toner.
 Men hans namn och minne än
 Nyttjas vid parentationer.

Sådan var och lefde han,
 Ledsamt är att derpå tänka
 Att berättelsen är sann,
 Vittnar jag:

Hans sorgsna enka.

Ett bröllop.

På insjöns vågor sågs en julle gunga
 Mot fjerran strand, der låga hyddan stod;
 Den som i jullen satt högt hördes sjunga:
 Det var en yngling, glad uti sitt mod.

Han var så glad, ty dit han styrde jullen,
 Der hyddan stod, der var hans kära brud.
 Hon väntade sin vän, hon steg på kullen.
 Klädd var hon redan i sin bröllopsskrud.

Hon öfver insjön sina blickar sträckte;
 Den väntade, som dröjde, sågs ej än.
 Men snart i fjerran hon en båt upptäckte:
 Hon gissade, att der kom hennes vän.

Hon sången hörde, och hon rösten kände,
 Ja hvarje glada ton hon mindes väl.

Strax känslor, ack! så lyckliga sig tände
I hennes nyss af oro fyllda själ.

Nu steg den väntade re'n upp på stranden
Och slöt sin kära brud uti sin famn.
Högt flammade hos båda kärleksbranden:
Der byttes hviskningar och ömma namn.

Till hyddan, brudens hem, strax båda stego;
Vid tröskeln presten dem till mötes gick.
Men alla bugade sig djupt och nego,
Brudparet drog till sig hvarenda blick.

Man fram den klädda vigselfallen ställde —
Betydlig stunden var fast utan prakt.
Båd' bruden och brudgummen tårar fälde,
När presten läste vigselns helga akt.

På knä på vigselfallen föll nu paret,
Rörd syntes särskildt bruden i sin själ.
Med stämman, darrande, hon sade svaret
Om evig trohet uti ve och väl.

Slut vigseln var: framsatt blef genast maten;
Ren korndrällsduken var och nätt och fin.
Allt var tillräckligt: fulla voro faten;
Der sattes äfven fram en flaska vin.

Att sätta sig till bords, hvar gäst blef bjuden:
Det valda laget var af släkten mest.
Men öfverst sutto brudgummen och bruden,
Och näst intill satt socknens lärde prest.

Måltiden hållen var, och upp steg presten
Och höll ett tal till brudgum och till brud.

Han talte om betydelsen af festen;
Till sist en salmvers sjöngs, som lof till Gud.

Högt basens toner ljödo, och i dansen
Sig svingade så lätt ett muntert lag;
Ja, glädjen hos en hvar förhöjde glansen
Af festen uppå denna bröllopsdag.

Nu tog af gästerna en man till ordet —
Han hade silfver i sitt glesa hår —
Han stod så aktningsbjudande vid bordet:
Men i den gamles öga sågs en tår.

Han var erfaren utaf lifvets skiften:
Sin egen bröllopsdag den mindes han.
Hans maka var ej till: hon låg i griften —
Men han, som make, ingen sällhet fann.

Han bjöd de unga två, att städs på jorden,
Som makar sämjas uti alla mål.
Han fattade sitt glas vid dessa orden
Och drack för dem en dugtig välgångsskål.

Men basen ljöd igen. Ej glädjen stördes,
Fast gubbens ord i minnet ljödo än.
Dock, mången var der, som af talet rördes,
Och deribland brudgummen och dess vän.

De små på ängen.

Uppå ängen, prydd så grönt
Af små blommor och af grönt,
Tumlade en tropp af barn,
Några lekte der med flarn.

Hvad de fröjdades, de små!
 Nöjsamt var det titta på:
 Alla hade roligt der,
 Pål var dufva, hög var Per.

Hanna utaf blommor blå
 Nätta kransar band och små;
 Nils åt henne blommor bröt;
 Sven med fläderbössan sköt.

Gossar ibland flickors tropp
 Gjorde höga fröjdehopp.
 Allt är oskuldskraft och sällt
 Hos små barn på blomsterfält.

Anna tumlar om med Frans;
 Lustigt svinga de i dans.
 Med aptit och nötta skor
 Kommer Alfred hem till mor.

När smörgåsen spisad är,
 Skyndar han till ängen der,
 Börjar nya glada lopp,
 Full af sällhet, mod och hopp.

Fröjda dig, du lilla barn,
 Roa dig med dina flarn!
 Snart, ack snart den vår, som gryr,
 Bort för alltid från dig flyr.

Glädje, sällhet, ro och frid
 Bytas då i sorg och strid.
 Derfor i din vår, o barn,
 Lek och roa dig med flarn!

Till vipan.

Allt för fort kom du till Norden:
 Vintern härjar der än jorden.
 Bäckens stelnar, stormen gnyr,
 Snön i höga drifvor yr.

Blomman slumrar än i kullen —
 Sippan blott gick nyss ur mullen.
 Bäfvande i snön hon står,
 Väntande på sol och vår.

Tag ej dessa orden illa!
 Tack för sist, min vipa lilla
 Och välkommen bär igen!
 Tack för du kom hit, o vän!

Från den södra, varma världen
 Vet jag, att du ställde färden
 För att såsom sanningstolk
 Båda vår åt nordens folk.

Drifvan uppå ängens tufva
 Dör snart, hoppas vi, af snufva.
 Se'n blir tufvan blomsterklädd:
 Reda kan du der din bädd.

Näktergalen.

Från blomsterprydda lunder
 I sommarnattens stunder
 En stämman hörs kring dalen,

Och ljuf den är.
 Hvem är det, som sig gläder,
 Som så i natten qväder?
 Jo, det är näktergalen,
 Som sjunger der.

Jag ofta stämman hörde.
 Ack! hvad den mig hänförde!
 Jag af dess trollmakt rycktes
 Från jordens tvång.
 Min själ ur jordebanden
 Blef lyft mot himlalanden;
 Af sällhet ögat lycktes
 Vid fogelns sång.

Men näktergalen trånar
 I sommarns korta måna'r.
 Han längtar bort från nordnen
 Till söderns verld.
 Han lyfter sina vingar,
 Och öfver haf han svingar,
 Snart till den varma jorden
 Han styr sin färd.

Så längtar menskoanden
 Bort ifrån jordelanden,
 Upp till den sälla verlden
 Med evig vår.
 Från striderna och qvalen
 Till ljusa fröjdesalen
 Alltid på jordefärden
 Hans längtan står.

Den rätta meningen.

Gubben Knapp, den krigarn, blef krank en dag,
 Och sjukan började med vanlig snufva;
 Den krämpan, tänkte Knapp, är lätt att kufva,
 Om blott jag aktar mig för köld och drag.

Men feber gjorde gubben rysligt svag.
 Hans maka började sig häftigt grufva,
 Der hon vid bädden satt i sin kluthufva.
 När doctorn kom och kände pulsens slag.

Hans mörka min var nog att allt förklara:
 Sitt öde äfven Knapp nu sjelf insåg.
 "Ack! kära skatt! nu skall jag från dig fara!"

Så ropte han, der döende han låg.
 "Sörj, käre man, ej för min skull," sad' gumman.
 "Ditt nö!" röt Knapp, "jag mente penningssumman".

Sångfoglarnes vandring.

Snart stundar den ljufviga våren i nord,
 Re'n foglarne tråna i Egyptens palmer;
 Der sjunga de än, men blott klagande salmer:
 De längta från Afrikas brännande jord.
 Snart vingen de lyfta till luftiga färden,
 Och lätt de sig svinga; dem hålla ej band;
 Högt upp öfver klippor och sjöar och land
 De skynda med ifver till nordliga verlden.

Välkommen, välkommen du flygande tropp:
 Vi längta att höra de älskliga under,
 Som hittills du qvad uti Skandiens lunder
 På ekarnes grenar, då Majsoln rann opp.
 De nordliga vindar än strömmarne isa,
 Och pels och galoscher än gagna man får.
 Kom derföre till oss med sol och med vår!
 Välkommen att qvada din tjusande visa!

När rälten beskrudas af blommor och grönt
 Och svanorna simma med gråklädda ungar;
 När fjäriln på rosen för Majvinden gungar
 Och träden i skogarne löfvas så skönt,
 Då är det så ljuft, att i morgonens stunder
 Och aftonens skymning kring dälderna gå
 Och höra de drillar, som foglarne slå
 I poppel och ek, uti parker och lunder.

När natten sin töckniga slöja har sträckt
 Kring jord och kring vatten, kring höjder och dalar,
 Då hör man en fogel, som sjungande talar
 I parkernas skuggor så mäktigt och täckt.
 Ej någon bland vingade hären kan sjunga
 Så malmrena, klingande toner, som han.
 Men skruden, den yttre, är ej mycket grann —
 Den sångaren känner båd' gamla och unga.

När skymning sig sträcker från trakt och till trakt
 Och zefiren blommornas vällukt utbreder,
 Då sänker från almen sig sångaren neder
 Och qvader i busken sin tjusning med makt.
 Mot himmelen klinga från parken hans salmer,
 Och skaparen prisas med ljuf melodi.
 Men fort är hans lofsång i nordnorden förbi;
 Han längtar snart åter till Egyptens palmer.

Den härliga sommarn är blott en minut,
 Och hösttiden kommer med stormkalla dagar;
 Den flygande sångarehären då klagar,
 Att tiden, den ljufva, så hastigt tog slut.
 Hvar sångfågel längtar till sydliga verden,
 Ja, vingen, den lätta, han lyfter re'n opp,
 Och högt öfver hafvet och klippornas topp
 Han ställer mot söder den luftiga färden.

När drifvorna smälta och vårsolen gryr,
 När blommorna åter sig höja ur jorden,
 Då längtar den vingade åter till Norden
 Och färden med längtan från söder han styr.
 Så vandrar han fram och tillbaka i verden
 Och söker sin sällhet från strand och till strand —
 Som fogeln i flykten till sällare land,
 Så längtar ock människans ande på färden.

Fjäriln och rosen.

Der satt uppå sin stängel
 En liten ros så röd,
 Lik glorian af en engel
 Och morgonrodnans glöd.

Tät intill törnehäcken,
 Der denna ros jag såg,
 Den lilla klara bäcken
 Framsköt sin lugna våg.

Lik stjernan som i natten
 I källan ler så mild,

Sågs uti bäckens vatten
Den sköna rosens bild.

Från häcken spred hon lukten
Så härlig och så fin;
Mer fin än sommarfrukten
Och must af drufvans vin.

En fjär'l jag såg betunga
Så ofta hennes barm
Och der för vinden gunga
Så yr och kärleksvarm.

Han uti hennes sköte
Sin mun, den långa, stack;
Allt närmre han sig slöte:
Han vällust låg och drack.

Men rosen, som så glödde,
Snart nordanstormen tog;
Fjäriln då äfven dödde,
Vid rosens barm han dog.

Mötet.

Vid källans sorl i vårprydd lund
Stod Nanna, sorgfull uti hägen;
Re'n hade solen gjort sin rund,
Dess gyllne klot sjönk ned i vågen.

Då flög från tufvan lärkan opp:
Hon drillar slog mot ljustets zoner.
Och siskan uti almens topp
Med lärkans ente sina toner.

Men Nanna fann ej någon fröjd:
 Hon märkte foglasången föga.
 Mot jorden stod hon något böjd
 Med tårar i sitt sänkta öga.

En ros hon hade i sin hand,
 Den var vid källans vågor bruten.
 På den föll gråten ned ibland —
 Ack! Nanna kände sig förskjuten.

Men han, som hon nu tänkte på,
 Stod dold i buskens löf der nära.
 Re'n tänkte han från gömslet gå
 Till vännen bort — den förr så kära.

Han märkte allt: han gråten såg,
 Der tyst han stod i löfvens gömma.
 Han blef så rörd uti sin håg,
 Han fälde tårar sjelf så ömma.

Han såg sig om och såg sitt namn
 Vid Nannas skuret uti barken —
 Just der han stod i buskens famn,
 De sutto en gång förr på marken.

Då svor han, att, hvar helst han for,
 Bli Nanna trogen in till griften.
 I samma stund, som han så svor,
 Skar han i ekens bark namnskriften.

Nu sprang den gömde fram och tog
 Uti sin famn den sorgsna Nanna —
 Och kyssen brann, och flickan log,
 Och molnet vek från hennes panna.

Katten och kanariefogeln.

”Du lille fogel! hvad du sjunger der!
 Hur kan du vara glad, som fånge är?”
 Så talade en katt, som gick på lur
 Och såg kanariefogeln i sin bur
 Som uti frökens öppna fönster hängde —
 ”Du lille fogel”, fortfor han,
 ”Mot dig bra hård och grym var man,
 Som dig i detta trånga galler stängde.
 Nej lyd mitt råd en gång,
 Lösgör dig ur ditt tvång!
 Säg, hvarför fick du dina täcka vingar?
 Se hur på vingepar
 I frihet sparfven far,
 Hör hur i lunden finkens qvåde klingar!
 Du har en fri natur:
 Flyg ur din trånga bur
 Och svinga dig der fjerran hän till lunden!
 Jag tycker, att du är
 För grann att sitta der,
 Som fånge dagen lång.
 Befria dig ur bojan nu på stunden!
 Det gör mig ondt hvar gång
 I tvånget jag dig ser.
 Kom vän — kom genast ner!”

”Din kompliment jag hört, och den är sann —
 Du säger, att bra hård och grym var man,
 Som mig till fånge satt i denna bur:
 Jag är en varelse af fri natur” —
 Så började kanariefogeln sjunga.
 ”Jag ville hellre svinga mig,

Der fink och siska svinga sig
 Och uppå löfvad qvist i lunden gunga.
 Till frihet längtar jag,
 Jag trånar hvarje dag,
 Då jag i frihet ser en vingad skara.
 Här qvittrar jag min sång,
 Men dagen är mig lång,
 Ja, hellre ville jag till fjerran lunden fara —
 Du ömkar dig om mig;
 Som vän du ställer dig.
 Men jag tror dock, att du ett annat tänker
 Din pels, din svans, din blick,
 Ditt hela yttre skick
 Förräder, att du bär
 Mot mig blott fiendskap och hat och ränker.
 Nej hellre blir jag här —
 Jag stannar i min bur,
 Ty du går blott på lur.
 Fast jag så trångt uti min koja bor,
 Har jag en lycka, som är ganska stor,
 Och den är säkerhet mot dina klor".

Offer för dryckenskapen.

Det hände sig en gång uti ett hus,
 Der vinets gud blef dyrkad hela dagen,
 Det hände, att en man der blef betagen
 På sitt förnuft och fick ett fasligt rus.

I laget blef det gräl, man slogs burdus,
 Och han, hvarom är fråga, blef sjelf slagen,

Då sin motståndare han grep i kragen.
Han blef utkastad sjelf förutan krus.

Hans ömma maka satt och väfde drällen;
Hon väntade, att snart få se sin man:
Han dröjde, sol'n gick ned, och mörk blef qvällen.

Nu sorgsen maken blef och gråten rann.
Snart kom den väntade — men hvad han blödde!
Ja, om en timma han af såren dödde.

I bygdens värdshus satt till sent på natten
Vid fulla glas Clorindas unge man;
I glada laget sina bålar han
Drack lika lätt, som mången dricker vatten.

Dock, ändtligt fick den djerfve bly i hatten —
Det fick i laget äfven mången an —
Uti hans hjerna racken rysligt brann;
Nu tänkte han likväl på äkta skatten.

Farväl han tog och steg på hästen opp,
Men under färden tilltog ständigt ruset,
Och raglande satt ryttarn med sin kropp.

Halfvägs mot hemmet, föll han ned i gruset
Och stötte hufvu't tungt emot en sten.
När dagen kom, förblödt han hade re'n

I bygdens låga hus en qväll vid spisen
En moder med sitt barn bedröfvad satt.
Björkriset, tändt i spisen, brann så matt
Och skarp var kölden, tjock på rutan isen.

I vaggan vyssjades den lilla Lisen,
 Och modern väntade sin äkta skatt.
 Men han på krogen dröjde: det blef natt:
 Kall gröten blef och steken af julgrisen.

Måltiden lagad var åt Lisens far —
 Tolf klockan slog, upp dörren flög, o fasa!
 Der stod nu han, som efterlängtd var.

Han rusig var: han började att rasa;
 Krus, glas och talrikar i kras han slog.
 Han bränvinsflaskan tömde, föll och dog.

Floden.

Aldrig strömmen hvilat,
 Hvälfvande han ilar
 Genom fälten hän;
 Högt hans böljor ljusa
 Uti fallen brusa
 Under poppelträ.
 Honom något hinder
 Ej i loppet binder:
 I hans krumma gång;
 Bort med dån han hastar,
 Till dess han sig kastar
 Ut i hafvets tvång.

Mellan blomsterkransar
 Han om våren dansar;
 Stranden är så skön:
 Rundt omkring i träden

Klinga foglars qväden:
 Det är morgonbön.
 Fogeln sina toner
 Emot ljusets zoner
 Klangfullt sänder opp;
 Fria oss ur tvängen:
 Det är bönesången
 Från bevingad tropp.

I de höga fallen,
 Ifrån bergkristallen.
 Strömmen i sitt brus
 Bönesuckar sänder
 Emot ljusets länder
 Ifrån jordens grus.
 Dessa ljuden alla
 För vår frihet skalla
 Från ett jordiskt tvång.
 Ack! den trånga jorden
 Är förbannad vorden:
 Det är böljans sång.

Strömmen har en brånad,
 Evig som dess trånad:
 Hastigt är hans lopp.
 I de vida hafven
 Finner han den grafven,
 Der han slukas opp.
 Ström! hvarför så rusa?
 Högt hörs hafvet brusa,
 Störtande mot land!
 Här fins ingen hvila,
 Åter får du ila,
 Snärd af jordens band.

Liksom floden, anden,
 Löst ur kärleksbanden
 Af ett jordiskt tvång,
 Söker efter friden,
 Men igenom tiden
 Irrar mången gång.
 Jordens prakt och nöjen:
 Flärdens yra löjen
 Han föraktar här,
 Tills han, skild från flärden,
 När den sälla världen,
 Som derofvan är.

Hvilan.

Här solen gjort sitt lopp på himlarunden
 Och sig i oceanen sänker ner;
 När fogeln tystnar uppå gren i lunden,
 Och qvällens stjärna uppå vårsdyn ler;
 Då är det ljuft för dagakarln att ila
 Till hemmets härd, hur enkel den än är;
 Att, trött af dagens möda, der sig hvila
 Och slumra in i sömn hos maka kär.

Ja, nattens ro är ljuf, när efter strider
 Man slutar dagen, frisk och sinnessäll;
 Men den, som utaf qual och krämpa lider,
 Hvad ro och frid har han, när det är qväll?
 För honom fins ej hvila här i världen,
 Den hvila, han kan få, fins blott i Gud.
 Ro får han först, när han har slutat färden,
 Och när de tystnat ha: hans klagoljud.

Ack! ljufvare än hvilan uti natten
 Är den som finnes efter slutad färd.
 När nattens Gud bestöjar land och vatten,
 Är hvilan ljuf på bädd och fredlig härd.
 Men när du, trött af lifvet, lägger stafven,
 Och ögat, lyckt, ej tidens sol mer ser,
 Då finner du den hvila ofvan hafven,
 Der tidens stormar aldrig nå dig mer.

Ja, ofvan tiden fins den ro och hvila,
 Som ljufvast är och skild från flärd och strid.
 Der är mitt rätta hem; dit vill jag ila,
 På själens vingar lyft, och be om frid.
 Ja, bedja, att jag skild en gång från verlden,
 Må hamna få uti en evig ro;
 Hvad det skall blifva ljuft att skild från färden,
 Lofsjunga Gud, der alla sälla bo.

Till stjernorna.

När mörker höljer jordens låga dalar,
 Hur ljuft att då sin blick ur jordens grus
 Upplyfta genom ethern mot det ljus,
 Som stjernor stråla vidt i himlens salar!

Ack! stjernans blick så ljuft till hjertat talar,
 När det bestormas utaf verldens brus —
 När vinden suckar i sitt lena sus
 Bland vårens låga löfbeklädda alar.

Då väckes känslan till oro och qual —
 Men stjernorna så mildt i sorgestunden
 Mot vandrarn blinka i den låga dal.

O stjernehär! i dig på himlarunden
 Guds stora kärlek, ack! så härligt ler.
 Ja, blinka stjerna! sällhet du mig ger.

Ida och fjäriln.

Grädgårdsmästarns Ida såg
 En vacker fjär'l, som länge låg
 På törnerosens purpurbarm
 Och nektar drack så kärleksvarm.

Med tysta steg sig flickan smög,
 Och fjärilen ej från rosen flög:
 I Idas hand han fånge var,
 Men guldets flög från vingars par.

"Ack Ida," ljöd en stämman då,
 "Hvarföre gör med fjär'ln du så"?
 Vid rosenkullen stod en karl:
 Men det var lilla Idas far.

"Se", fortfor fadern, "fjäriln har
 Ej guldets på sin vinge kvar:
 Det flyger bort med vindens fläkt
 Den ena vingen har du bräckt.

Till frihet fjäriln vingar fick —
 När du så tyst till rosen gick,
 Der han så säll och lycklig låg,
 Den högste det med misshag såg.

Och när du, ifrig, fjäriln tog,
 Medlidsamt Fadershjertat slog:

Ack Ida! märk uti ditt bröst
Medlidsamhetens samvetsröst!

Se rosen uppå kullen här,
Se huru skön den blomman är!
Men det var fjärlins kära brud —
Hör siskans sång och märk dess ljud!

Om kärlek talar hvarje röst
Ur fogelns lilla späda bröst:
Du vet ju, Ida, fogeln här
Har ock en brud, den han har kär.

I frihet qvittrar han nu der
På grenen hos sin maka kär;
Men fjärlins glädje är nu slut:
I ve du bragt hans lifs minut.

Den täcke kan ej flyga mer
Till rosen, som på kullen ler" —
"Ack!" utbrast Ida, "aldrig då
Jag fjärlar skall misshandla så!"

Till sparfvén.

äg sparf, hvarföre stannar du i nord
Och ej, som svalan, flyr till söderns jord?
När fälten härjas utaf kalla väder;
När höstens himmel göms af molnens sköld
Och löfven gulna utaf bister köld,
Du stannar likväl qvar i nord och qväder.

Du har väl Sveas sköna jord så kär,
 Att det är därför, som du stannar der?
 Men säg oss nu och svara med ditt qvitter,
 Hur kan du alltid vara glad och nöjd?
 I kalla vintern qväder du din fröjd,
 När uppå qvist bland is och snö du sitter.

När jorden utaf bara snö var klädd,
 Såg jag dig ofta uppå drifvans bädd
 Kringhoppa glad, fast du så frös om benen.
 När vintersolen, röd, steg upp ur våg,
 Jag ofta uti almens topp dig såg,
 Der Skaparns lof du satt och sjöng på grenen.

Du är så nöjd, o sparf, din korta tid --
 Lär oss att ständigt uti strid, som frid,
 I mulen dag, som klar, vår Gud lofprisa!
 Vi menskor njuta få så mycket godt,
 Som icke kommer dig till del och lott --
 Dess mera skäl att tacksamhet bevisa.

När du om vintern skälfver uppå snö
 Och är af köld och hunger färdig dö,
 Då bo vi menskor lugnt inunder åsen.
 Vi ha så godt och varmt i stugan der,
 Med rara rätter bordet dukadt är,
 Men hvad får du? ej ens en lukt af såsen.

Hvem är lycklig?

Hvem är lycklig? det är den,
 Som, då solen går ur vågen,
 Lemnar bädden, glad i hågen
 För den komna morgonen.

Den är lycklig, som sig då
Till sitt arbete inviger
Med en bön, som uppåt stiger
För att Gud den högste nå.

Den är lycklig, som framgår
Lugn sin bana här i världen,
Och som aktar sig för flården!
Skrer som gift dess många spår.

Den är lycklig, som frambär
Efter dagen och dess möda
Lof till Gud för helsa, föda
Och för allt, hvad han beskär.

Den är lycklig, som ej rädd
Ser den sista dagen randas,
Och den sista sucken andas
Fridfullt uppå dödens bädd.

Den är lycklig, på hvars grift
Ömt den tår, som ögat dränker,
Fridens blyga blomma stänker
Och den dödes minnesskrift.

Hösten.

Långt har solen sänkt sig ner i söder,
Ofta döljes hon af molnens sköld;
Matt hon skrider på sin ban och glöder,
Och hvar dag tilltager nordens köld.

Kalla vindar hafva härjat norden
 Och till lik förvandlat Floras barn.
 Uti frostens perlor uppå jorden
 Glimma nu i månens sken blott flarn.

Snart skall säkert vinterguden hölja
 Öfver dessa lik sin kalla snö
 Och i bojor fångsla hvarje bölja,
 Som så brusar uti stormig sjö.

Hvar är fjäriln, som så glad i dalen
 Flög till blomman och dess näktar drack?
 Hvar är han, och hvar är näktergalen?
 Hvar är rosen, som ur knoppen sprack?

Fjäriln satt på rosens barm och dödde,
 Kärleksvarm han sista sucken drog.
 Rosen sjelf, som, ack! så härligt glödde,
 Vissnade, och stormen henne tog.

Uti Manhem näktergaln ej dröjde,
 Bort han trånade ifrån dess strand.
 Lätta vingen därför upp han höjde
 Och flög ned till söderns varma land.

Uti grönklädd lund ej sången tjusar:
 Der är tystnad: löfven falla ner.
 Vinden hemskt i nakna kronor susar,
 Då emellan skyar stjernan ler.

Men ej glädjens stunder gå ur minnet:
 Sången är en makt, som aldrig dör.
 Näktergalens drill än tjusar sinnet,
 Då på azurn qvällen stjernor strör.

När den kulna hösteqvällen kläder
 I sin däfna slöja nordens skog,
 Stormen högt naturens liksång qväder
 I det träd der fogeln drillar slog.

Lycklig den, som uti stormens tider
 Stilla aftonfrid i själen har,
 Tills han, löst af jordens band, omsider
 Evigt ifrån tidens stormar far!

Den sälla ön.

Morgonen sig höjde purpurskön,
 Fogeln sjöng dess under uppå ön;
 Fjärden krusades mot stranden.
 Der gick Hilma uppå sanden
 Och hon, sorgfull, öfver djupen
 Såg ibland.
 Fjerran sågs en julle vagga,
 Och ur storm och böljors fradga
 Frälsad låg den lilla slupen
 Snart vid strand.
 Då blef den sörjande flickan så säll:
 Älsklingen, borta sen gårdagens qväll,
 Uppå stranden frälsad hvilar,
 Nämner sin väninnas namn.
 Hilma i hans öppna famn,
 Full af glädje, genast ilar.

Hennes kärlekslåga är så varm,
 Der hon står hos Axel mot hans barm.
 Magt att tala knappt hon eger:

Brutna ord hon länge säger.

Så af sällheten betagen

Var ock han —

”Länge”, sade Hilma, ”dröjde

Du och hafvets böljor plöjde:

Ej i natten sen gårdagen

Ro jag fann” —

”Jag fäste vid hafsklippan julen i natt,
På branten på klippan i mörkret jag satt.

Stormen hördes väldigt rasa;

Men snart saktades hans gång,

Räddad blef jag ur mitt tvång,

Och ur själen vek min fasa”.

Nära stranden stod en åldrig alm,

Och med stämman re'n, som klang af malm,

Näktergalen i dess krona

Hördes morgonhymner tona:

Hilma och dess vän hänfördes

Af dess makt.

Bort till almen gingo båda,

Derifrån de kunde skåda,

Jemte allt, som kring dem rördes,

Fjärdens prakt.

”Hör ej”, sad' Axel, ”på Majvindens sus,

Sänk örat ej neder till böljornas brus!

Märk blott näktergalens qväden!

Hilma! sträck din blick till ön,

Som i fjärden syns så skön

Med de löfbeprydda träden!”

”Se hur i vårfågring der allt ler!

Hilma! i de träd, på ön du ser,

Sjunga foglar vårens under.

Hvilken prakt, hvad fröjdestunder
 På den sälla ön i fjärden!
 Se dess strand!
 Der i skuggan under ekar
 Leka dufvor älskogslekar.
 Det är ljuft att vagga färden:
 Ro i land —
 Hilma! den lyckliga ön skall bli vår:
 Der bygga vi hyddan, der eken står.
 Ja, der skall vårt bröllop firas,
 Och der skall vår lefnadstid
 Blifva sällhet blott och frid:
 Der skall lagerkransen viras!"

Hilmas sista klagan.

Den sköna Hilma satt på stranden
 Vid Skagerns våg;
 Sin älsklings namn hon skref i sanden
 Med sorgfull håg.
 Och bittra tåren,
 Som ögat spann,
 I runospåren
 Så eldklar rann.

"O min Ludvig!" så qvad hon orden
 På stormig strand;
 Hvarför for du från fosterjorden
 Till fjerran land?
 Ack hvarför dröjer
 Du ännu der?
 I väntan höjer
 Min suck sig här.

O vreda bölja! du mig svara
 Hvar älskarn är!
 Att strax hans öde uppenbara,
 Jag dig besvär!
 Till nya världen
 Uti ditt svall
 Du bar från härden
 Min glädje all?.

Vid dessa orden hon på stranden
 Vid sidan såg
 En ädel yngling uti sanden,
 Som liflös låg.
 Af dödsskräck slagen
 Blef hennes själ:
 De kära dragen
 Hon kände väl.

Hon såg på runan, som hon plöjde
 Så kärleksvarm,
 Och sista sucken upp hon höjde
 Ur qualfull barm.
 Hvar gång man träder
 Vid Skageren,
 Högt böljan qväder
 Om händelsen.

Vandrarens visa.

Hur skön stiger solen ur verldshatvet der,
 Hur jubla ej foglarnes sjungande troppar!
 Se rosorna titta ur svällande knoppar,
 Och jorden beskrudad af Majblommor är!

Men likväl af trånad uppfylles min själ:
 Jag trufves ej längre i hembygdens dalar;
 Den vingade hären, de löfvade alar,
 De blommande fälten: allt känner jag väl.

Till aflägsna land står min brinnande håg.
 Ut i den sköna och vidsträckta verlden
 Ställer jag genast den glädtiga färden,
 I morgon så plöjer jag världshafvets våg.
 I fädernebygden må den stanna kvar,
 Som dömdes af ödet dess tegar att plöja.
 Men jag vill af verlden mig riktigt förnöja,
 Och först ned till Rhenflodens stränder jag far.

De gyllene drufvornas härliga must
 Skall döda den trånad, som här mig uppfyller;
 När solstrålen molnen i öster förgyller
 Och Eolus spelar i vårvindens pust,
 Då skall uppå stranden af Leman jag stå
 Och se den beryktade sjön med dess stränder.
 Ja, allt, som är härligt i söderns länder,
 Skall löna min möda och närda åträ.

I yppiga valsen vid kronljusens sken
 Den sköna min hand, ack! så härligt skall trycka;
 För mig hon sitt gullhår med rosor skall smycka
 Och sjunga med röst så behaglig och len.
 Så villigt den hulda med bedjande blick
 Skall ge mig sin hand och sitt älskande hjerta.
 Då blifver jag lycklig, då stillas den smärta,
 Som här städs i hembygden bära jag fick.

Men skulle min vandring bli tråkig? nå väl,
 Så kan jag, sen guld jag har samlat, ta stafven

Och resa tillbaka igen öfver hafven,
 Sen lefva vi här hemma, förnöjd i min själ.
 Jag hyddan då bygger, der fädernas var
 Och delar med makan min jordlifvets skiften,
 Tills dagen är ändad vid randen af griften,
 Och anden för evigt från stofhyddan far.

Julsång.

Vid söderns låga regioner
 Ses solen stanna i sitt lopp;
 Sitt gyllne klot hon höjer opp
 På nytt mot nordens frusna zoner.
 Välsignelse hon med sig bär:
 Den följer henne snabb i spåren:
 Aftorka, broder, sorgetåren,
 Ty glädjestunden är oss när!

Snart gryr den dag, då frälsningsflamman
 Med sanningens och nådens tolk
 Blef tänd för alla jordens folk.
 Ack! låt oss jubbla allesamman!
 Skaparn gaf oss böjlig röst
 Tillika med en böjlig tunga:
 Låt oss hans högsta under sjunga
 I kor ur glädjefulla bröst!

I natten dväljes norra polen,
 Och kölden isar, stormen gnyr;
 Men nattens mörker åter flyr
 För ljuset från den sköna solen.
 Af strålen ljummas skall också

Den bistra vind, som isar hafven,
Och blomman vakna skall i grafven
Och pånyttfödd ur dvalan gå.

Mot natt och vinter solen strider,
Till dess af snufva drifvan dör.
Och böljans frihetssång man hör,
Och liljan sköna dofter sprider.
Snabb tiden är: i gyllne drägt
Snart rosor le i törnehäcken
Och plockas varsamt invid bäcken
Af tärnan, smekt af vestanflägt.

Nytt gräs få vi på våra tufvor,
Och nya ax skall tegen ge;
I tunnan nytt vin, fradgande,
Skall äfven fås af Rhenska drufvor.
Ta'n därför, bröder, i er hand
Den fyllda vinpokaln och nickom
Åt söderns drottning och så drickom
För det hon nalkas Thules land!

Det mörker, som omhöljer anden,
Naturens sol ej skingra kan;
Men nådens sol upp för oss rann
Till frälsning ifrån syndabanden.
Se Jesus född! han solen är,
Som sprider ljus ännu i världen:
Det ljus, som lyser oss på färden
Och vägen, som till himlen bär.

I alla land, der Kristus tänder
Sitt ljus med nådens milda ord,
Skall folket kring sitt julebord.

Sig samla snart med slutna händer.
 Må Kristus då för nådens sken
 Högtlofvad bli vid juleborden
 Och lofvas tills vi lemna jorden
 Och fira jul i himmelen!

Lilla Emmas död.

Hvem är grafven, nyss så blomsterklädd?
 Hvem fick i dess famn sin hvilobädd?
 Undan tidens stormar och dess ilar
 Der en älsklig maka stoftet hvilar —
 Hvem är han, som än vid grafven står
 Med sitt öga dränkt af sorgens tår?

Det är den hängångna qvinnans man.
 Sist från grafven sakta skrider han —
 Men vid askens stam står kvar en flicka,
 Som mot grafven städse synes blicka.
 Och hon väntar till dess alla gått;
 Dröjer sen och gråter, der hon stått.

Skuggorna förlängas — kvar hon står.
 Solen redan ned i vågen går,
 Fogeln hennes afsked ljufdigt qväder.
 Stjernbestrålad, nattens gud framträder.
 Sträcker öfver haf och land sitt flor;
 Då går lilla Emma fram till mor.

Och vid grafven sätter hon sig ner,
 Sörjande, hon gråter mer och mer:
 Moderns namn hon suckar högt och talar.

Uti lunden sjunga näktergalar;
Men de tystna: sommarnatten flyr,
Och i gyllne fågling solen gryr.

Morgonvinden rosendofter strör,
Mildt han Emmas gula lockar rör,
Flickan lutad emot grafven sitter;
Fogeln tonar högt sitt morgonqvitter.
Men af intet lifvas flickan der,
Re'n förbleknad hon i döden är.

Men i mullen på den dödas grift
Hade lilla Emma gräft en skrift;
Det var moderns namn, som stod på kullen.
Flickan höll sitt finger än i mullen.
Då ur vågen sol'n så härlig rann,
Och man henne död på griften fann.

Monolog på kullen.

På kullen ibland granar höga
Der satt en stilla sommarqväll
En jungfru skön med tårfullt öga
Och såg mot stjernklart himlatjäll.

Hon var så sorgsen i sitt hjerta:
Hon tänkte på de flydda da'r
Sin ledsnad qvad hon och sin smärta,
Hon sjöng med röst, så ljuf och klar:

”Förr i den stilla sommarqvällen
Min älskling ofta hos mig satt,

Tyst låg naturen svept i pällen,
 Det mörknade allt mer till natt.

Hur länge, ack! och huru ofta
 Vi sutto här i stilla qväll!
 Omkring oss kändes blommor dofta:
 Ack, hvad jag då var glad och säll!

Nu slumrar vännen, och jag qvider.
 Jag klagar och jag gråter här:
 Men hvad gör det, att jag så lider?
 Min Axel blir ju der han är.

I hafvets svall han fann den grafven,
 Der han ej vänder åter mer:
 På stormig färd han lade stafven
 Och sjönk i Neptunsdjupet ner.

Hvar gång jag hör hur hafvet svallar,
 Jag tänker på min älskling än,
 Ja, bruset genast återkallar
 Den fasansfulla händelsen.

Ack, vestan! hvarför här så susa?
 Du väcker smärtan åter opp.
 Du flodens bölja! hvarför brusa?
 Din styrka kan ej ge mig hopp.

Ack! susen vindar, brusen vågor —
 Vid qvalen redan vigd jag är.
 Blott när jag skådar stjernans lågor,
 Den strålande mig lugn beskär.

O himmel! stilla du min smärta!
 Träd fram du nattens milde gud

Att lindra qvalen i mitt hjerta
Och tysta mina klagoljud!

Vintern i norden.

Böljan fjettras uti sjön,
Under skorna knarrar snön,
Vandrarn, fastän pelsad, fryser.
Frosten kransar skägg och hår,
Näsan flyter, hostan går;
Mången snufvan stoppad får;
Hvem kan undra, om man nyser.

Bäcken stannar i sitt lopp,
Molnen täcka stjernors tropp,
Luften fylls af flingors flockar.
Vildt från norden vädret gnyr.
Hvart än vandrarn färden styr,
Rysligt snön kring honom yr
Och sig högt i drifvor skockar.

Almens krona löf ej bär,
Siskan slår ej drillar der,
Finkens sång ej heller ljuder.
Blott i nakna trädets topp
Sparfven stämmer visor opp,
Qvittrar än sitt glada hopp
Och till täflan likar bjuder.

Glädjen bor i norden än,
Vintern kan ej kufva den,
Is och drifvor blott förnöja.

Skandinavens mod är qvar,
 Och sitt hopp han äfven har.
 Kärlekslågan den är klar,
 Storm och köld den blott förhöja.

Trafvarns bjellror klinga gält,
 När utöfver hvita fält
 Ljungande man far i släden.
 Under färdens glada lopp
 Bygger Bore drifvor opp,
 Men af bröders glada tropp
 Lätt de banas under qväden.

Ofta ifrån by och stad
 Nordens ungdom, fri och glad,
 Samlar sig på is och dansar.
 Stålkädd — enligt konstens sätt —
 Tärnan äfven — regelrätt —
 Ilar gratiöst och lätt,
 Krönt i frostens blomsterkransar.

Gläd dig, ungdom, i din vår,
 Fröjdas innan den förgår!
 Tids nog komma ledsnans dagar.
 Menska! välj det bästa sätt
 Att ta händelserna lätt!
 Mot dig sjelf du gör orätt,
 Om du glädjen från dig jagar.

Till min tobakspipa.

Ack tobakspipa, hvad du är mig kär!
 Ditt värde jag med största skäl beprisar.

Derför jag ock dig ofta bruka plär!
 Det är för din skull, man mig aktning visar.

När dystra tankar jag i själen har,
 Då stoppar jag min pipa full och rökar;
 Och all min ledsnad då ifrån mig far
 För hvarje gång jag nya rökmoln ökar.

Med största lugn jag sitter tyst och ser
 Hur hit och dit och rundt rökverket dansar.
 När pipan, full af sås, ej ryker mer,
 Jag henne — enligt konstens sätt, strax ansar.

Sen sätter jag mig ned vid mitt schatull,
 Som aldrig uppå bästa tobak tryter,
 Och pipan stoppar jag då riktigt full,
 Och all min ledsnad sig i sällhet byter.

På flera sätt man nyttjar tobaken —
 Men hvilket är det bästa, kan man fråga,
 Att snusa, tugga eller röka den?
 Det bästa är att sätta den i låga:

Så tycker jag; så tycker mången an;
 Men skilda tycken städs till tobak finnes.
 Den, som beständigt tobak tugga kan,
 Blir säkert derigenom säll till sinnes.

Dock, bäst tror jag likväl, att rökning är,
 Och tobakspipan jag med skäl beprisar,
 Ty när min nya frack jag mig på klär,
 Man mest för pipans skull mig aktning visar.

Vid toddyglaset.

Nej, höjom glasen vänner,
 Så dricka vi en skål!
 En hvar ibland oss känner,
 Att mer ännu han tål.
 Se huru bålen glöder,
 Ack! hvilken lukt, o bröder!
 Säg är det lukt af rack?
 Nej ack, nej ack, nej ack!
 Är det då lukt af vin?
 Nej det är konjak — fin.

Låt oss nu klinga alla
 Med våra fyllda glas,
 Och sen må sången skalla
 I hög tenor och bas!
 Hvad blodet börjar sjuda,
 När alla glasen ljuda:
 Kling klang, kling klang, kling klång!
 Då lifvas man till sång
 Till vinets krönta gud
 Vi höja våra ljud.

Ja, Bacchus må vi ära
 Och gifva lofvets ton,
 Ty allt hvad vi förtära
 Af konjak och citron,
 Han oss så gifmild skänker
 Af drufvan, som så blänker
 I klasarne på gren,
 Af rankorna vid Rhen.
 Han gifver oss det vin,
 Hvars must är, ack! så fin.

Han glädjekänslor väcker
 Och eldar upp vårt blod;
 Han hatets låga släcker
 Uti ovännens blod.
 Han tänder vänskapsbranden,
 Han virkar kärleksbanden —
 Till dig, o vinets gud!
 Vi höja lofvets ljud.
 Nu dricka vi en skål
 Ur denna glada bål.

Ja, alla lagets vänner!
 Nu dricka vi en skål.
 En hvar ibland oss känner,
 Att mer ännu han tål.
 Det konjak är, o bröder,
 Som fradgar så och glöder.
 Ack! hvad dess must är fin,
 Långt bättre än af vin:
 Kling klang, kling klang, kling klång!
 Nu sluta vi vår sång.

Majvisa.

Kom sköna Maj att låcka
 Små barn på ängen ut!
 Kom låt oss blommor plocka
 En ljuf och säll minut!
 Än susar vinden
 Igenom linden
 Så rysligt kall.

Ej bäcken stiger,
Ännu så tiger
Dess kända svall.
Välkommen Maj att föda
Nytt lif, der dvala var,
Att själens ledsnad döda
Och göra pannan klar!

När dagen träder åter
Med vårens helsning opp,
När rosen daggen gråter,
Utsprucken nyss ur knopp;
När svalan svingar
På lätta vingar
Framom mitt hus;
Tänk då hur anden,
Fast smidd vid banden,
Vid jordens grus;
Tänk hur från jordens dalar,
Lyft af behagen der,
I höga, fria salar
Hans vinge honom bär!

Välkommen Maj till Norden,
Der kölden herskar än!
I dvala dröjer jorden
Och blomman uti den.
Tyst suckar klippan
Och så gör sippan
I frusen bädd.
Långt uti söder
Än solen glöder,
Så vinterklädd.
Kom sköna Maj att låcka

På grönan äng oss ut!
 Kom låt oss blommor plocka
 En ljuf och säll minut!

Gubben.

Den forna våren
 Med barndomsåren
 Var säll och ljuf, men den var så kort:
 På svalans vingar den flydde bort.
 Ännu i minnet
 Den tjsar sinnet:
 Ljuf är dess hågkomst för själen än,
 Men rysligt sorglig är sagnaden.

I blomsterdalen,
 Der näktergalen
 I sommarnätter i eken qvad,
 Jag sprang bland gossar så fri och glad.
 Och hög och dufva
 Kring blommig tufva
 På ängen ofta vi lekte då
 Och bundo kransar af blommor blå.

De fria loppen,
 De glada hoppen
 På blomsterängar snart togo slut:
 Den tiden var, ack: blott en minut.
 Den for som strömmen,
 Den var lik drömmen:
 När den var ljufvast, sitt slut den tog,
 Och barndomsfröjden i födseln dog.

Snart kom den stunden,
 Då jag blef bunden,
 Och början gjordes till verldsbesvär:
 "Din skrifbok," sa' man, "re'n bunden är"
 Och nya tider
 Blott födde strider,
 Besvär och ledsnad på tidens haf,
 Der stormen aldrig mig hvila gaf.

Min kraft är bruten.
 Den tid är fluten.
 Då jag den egde i helsans da'r:
 Snart fins af kroppen blott stammen qvar.
 Alltjemt podager
 Mig ro betager.
 När morgon randas, när det är qväll,
 Jag tvingas ansa min fontanell.

De många åren
 Ha glesnat håren
 Och silfverfärgadt de få jag bär;
 Mitt öga mattas, skum blicken är.
 Ja, snart är striden
 Till ända liden:
 Jag märker tydligt uti min kropp
 Att slutas skall snart mitt vandringslopp,

Från jordelanden
 Och syndabanden
 Jag nöjd skall skiljas på dödens bädd:
 För dödens engel är jag ej rädd.
 Min själ är renad,
 Med Gud förenad.
 När ned jag lägger min vandringstaf,
 Skall Gud upptaga, hvad han mig gaf.

Kyrkogården.

Jag vet ett ställe, ack! så lugnt det är,
 Fridlyst för våld och buller uti världen,
 Der hvilar mången, trött af jordefärden,
 Och fridens runa på sin mull han bär.
 I hårda marmorn läses minnesskriften,
 Men ack på furans stam den tecknad står;
 Ibland en enkel blomma är det spår,
 Som tolkar minnet och som pryder griften.

Kastanjer öfver sig och åldrig grift
 Högt upp vid ställets östra gräns ses stiga;
 Dess digra kronor djupt för vinden niga
 Utöfver marmorvårdars gyllne skrift.
 När dagens konung sina lågor släcker
 Och vestanflägten sakta fram sig rör,
 En hemlig suckan man bland löfven här,
 Som vandraren utur hans slummer väcker.

Så prydligt öfver dödens frida spår
 En hängask här och hvar sin krona böjer,
 Och templet högt sin kopparspira höjer,
 Det midt ibland de dödäs läger står.
 När månens kyska bild i vågen målas
 Och stjernan uppå himlen dunkelt ler,
 Den trötte vandrarn templet fjerran ser,
 Re'n der han af dess murars glans bestrålas.

Dess klockor ljuda: ned sin vandringsstaf
 En pilgrim lagt på vandringen i världen.
 På svartklädd bår han bärs re'n bort från härden
 Och sänkes ned uti den mörka graf.
 Uti dess djup för blicken han försvinner,

Och på sin mullhög han en blomma får.
 Vid fästandet hon vattnas med en tår,
 Som utaf saknad ned från ögat rinner.

Så mången gång du kvalfullt sörjer der
 Och griftens blomma än med gråt bestänker!
 Bed, menska, bed att Gud af nåd dig skänker
 Den frid, som trones barn i själen bär!
 Var glad, när du beträder dödens gränser,
 Tänk der uppå din egen lefnadsqväll!
 Ja, tänk på hvilan, tänk och var sen säll
 Och höj din blick dit upp, der solen glänser!

Axel och Hilma.

Emellan snöbetäckta fjell
 Invid en fjord i höga Norden,
 Der stod ett lågt och mossigt tjäll
 Der strömmen göt sin våg i fjorden.
 Det låga tjället ensligt der,
 Re'n sekelåldrigt är.

Men uti hyddan växte opp,
 Som fosterbarn en vacker tärna:
 Hon växte, som en ros ur knopp,
 Och strålade, som nattens stjerna.
 Lik himlen var dess ögonpar,
 Och lockigt håret var.

I skogen invid fjordens svall,
 Der fjellets brant blef sköljd af vågen,
 Der gick hon med sin hjord i vall,

Och glad den lilla var i hågen.
 Hon trallade en lustig sång,
 Och tiden blef ej lång.

En dag, då hon i skogen satt
 Och sjöng så glad en sång om Lisa,
 Hon ur sin glädje hastigt spratt,
 Och tyst blef genast hennes visa,
 Hon blef så rädd uti sitt mod:
 En björn hos henne stod.

Sig nalle redde till anfall,
 Men i det sista ögonblicket
 Ett mäktigt skott i skogen small,
 Och lycka var det björnen fick det,
 En kula i hans hjerta slog,
 Så nalle genast dog.

Den jägaren, som björnen sköt,
 Kom skyndsamt fram ur skogens gömma.
 Högt björnen i sin dödskamp tjöt,
 Hans blod sågs stridt ur såret strömma.
 Hvad flickan ryste, der hon stod
 Och såg på björnens heta blod!

Men jägarn fram till flickan gick —
 Hvad hennes gråt ännu sågs trilla —
 Han frågte, och han veta fick
 Att Hilma hete hon, den lilla —
 Men jägarn såg och tänkte der:
 Som Aslög skön hon är.

Geväret han på axeln tog
 Och räckte flickan afskedshanden.
 Hans hjerta då så häftigt slog —

Men solen sjönk vid himlaranden,
Och jägarn gick: från fjell och fjord
Dref flickan hem sin hjord.

Den jägarn var en yngling blott
Uti den tjuguförsta våren;
Han hade lossat många skott
Och nedlagt björnar uti spåren.
Hans sätt var manligt, blicken klar,
Och oförskräckt han var.

Det andra mötet.

Bort till Mauritius, den sköna ön
Med sina slott och fjell och höga lunder,
Der marken är så blomsterprydd och grön
Och foglar evigt sjunga vårens under,
Der blomman, evigt skön, sin vällukt strör,
Till denna ö oss denna dikten för.

Upp morgonen sig höjde rosenskön,
Och nattens slöja ifrån hafvet flydde.
Så täck på vågens spegel syntes ön,
När morgonen så purpurrandad grydde.
När solen höjde sig på himmel klar,
Helt lik ett paradys då ön blott var.

I denna lufva stund emot en skog
En jägare på ön snabb ställde fjäten.
Han hörde der hur fogeln drillar slog,
Han hörde ock vilddjurens grymma läten.
Hvartenda rytande han kände väl:
Men modet ökades uti hans själ.

Knappt hunnen fram inunder första topp,
 Fick blott på kort afstånd han se en tärna.
 Mot henne pilsnabb fram en tigger lopp —
 Ack! rädda tärnan ville han så gerna.
 Geväret, pröfvadt, visste han var godt:
 På ögonblicket small ett mäktigt skott.

Och tigern, träffad utaf kulan, låg
 I blodet badande och stred med döden.
 Än bäfvande, dock tärnan frälst sig såg
 Uti den nära fasansfulla nöden.
 När räddaren kom fram, var djuret dödt:
 Utaf hjerts-kottet hade det förblödt.

Snart kände Axel — det var jägarns namn —
 Han kände flickan snart igen från norden:
 Det var ju hon, han en gång tog i famn,
 Då björnen skjuten var vid Throndafjorden.
 Hon var än lika skön — så tyckte han —
 Hans hjerta slog så häftigt: pulsen brann.

På skilda skepp de båda invid ön
 Skeppsbrott hade lidit nyss på hafvet;
 Det ena vraket syntes ofvan sjön
 Det andra låg i djupet helt begrafvet.
 På skilda vrak, som flöto emot strand,
 De två från fordom kommo här i land.

Den tända kärlekslågan brann så klar
 Hos Axel, som nu bad om flickans hjerta.
 Han fick af henne genast bifallssvar
 Och trohetslöfte uti lust och smärta.
 Då slöt han henne i sin famn så säll,
 Och Hilma blef hans vif till lifvets qväll.

Vid grafven.

Hvem skall hvila här
 I den mörka grafven?
 Nyss den gräfd er är.
 Hvem har nedlagt stafven?

Trång är denna hamn:
 Längd och bredd så föga.
 Dyster i dess hamn
 Sänker man sitt öga.

Men blott lugn och frid
 Griftens sköte eger.
 Verlden är blott strid:
 Här är hvilans läger.

Pilgrim! du som är
 Gången hän ur tiden!
 Ljuf och säll blir här
 Hvilan efter striden.

Stormig verlden var
 Af den snöda flården.
 Lycklig den, som har
 Saligt gått ur verlden!

En lucka i idyllen.

Det hände en gång, att en son af söder —
 Ifrån Toscanas sköna land han var,
 Der himlen ständigt är så blå och klar

Och solens klot så varmt och härligt glöder —
 Det hände — så berättas det — att han
 På resa emot norden sig befann.
 Naturens taflo ville han studera:
 Han var artist och stor poet med mera,
 Som allt ej bör berättas här.
 Kort sagdt: han var en stor konstnär.
 I dällderna kring Florens hade han
 Idyllisk poesi så ofta diktat
 Och sin portfölj med sköna taflo riktat.
 Men i sin ifver han af längtan brann,
 Att äfven skåda länderna i norden,
 Och därför lemnade han fosterjorden.

En vårdag satt poeten i en dal
 Och såg en nordisk tafla af naturen.
 Så varm var dagen och molnfri azuren,
 Och blommor doftade i tusental.
 Poeten blef förtjust af allt det sköna,
 Som han uppå naturens duk fick röna.
 Han såg en skock med får i bete gå,
 Helt nära honom rann en liten å.
 ”Idyllen ligger öppen för mig här,
 Ack så förtjusande och täck den är!
 Här synes ingenting af den restera.”
 Så började poeten högt orera.
 ”Jo, ingen herde syns till fåren här,
 Han fins ju ej i skuggan under träden.
 Men det gör ingenting: i mina qväden
 Från hemmets dällder re'n han diktad är.
 I tanken ser jag honom här på stranden
 I lintygsärmarne så fri och bar.
 Hans hår är gullgult, flöjt han bär i handen.
 Små vackra rosor han i hatten har

Och röda, nätta band uti korsetten.
 Och ser så glad och nöjd och älskvärd ut.”
 Beskrifningen, den långa, tog här slut,
 Ty skalden fick se herden, som reträtten
 Med något buller gjorde under trån —
 Hans pels den räckte honom jemt till knän.
 Ur hattens kull, som söndrig var, stack håret,
 Som kanske kammades en gång om året,
 I röda lockar utan ordning opp.
 I stora träskor han till fären lopp —
 Idyllen fick en lucka denna gången,
 Och härmed slutade poeten sången.

Hvar styr du din färd?

Hvarthän styr du färden, o människa här?
 Ditt mål för din vandring, hvar manne det är?
 Med brinnande glädje från hemmet och härden
 Du vandrar till nöjen i aflägsna verlden;
 Med längtande ifver du fattar i stafven:
 Hvar styr du din färd
 I en aflägsen verld?
 En röst hör jag svara: du styr den till grafven.

Små barn, som på blommande fält göra hopp,
 Hvar styra de färden i lekande lopp?
 De tänka, de små, ej på annat än löjen,
 På frågan hvarthän? de blott svara: ”till nöjen”.
 Men vindarne sucka och bäckarne susa:
 De små i vår verld
 I sin lekande färd
 Mot grafven, mot grafven den mörka blott rusa!

Och ynglingen, full utaf glädje och mod,
 Högt lågar af älskog i svallande blod.
 Han bygger luftslott med sin älskliga tärna.
 Och frågar man honom, hvarthän han vill ärna?
 Så svarar han kanske: "långt bort öfver hafven
 Med flickan till ro
 Jag bygger mitt bo".

O yngling, der borta, der finner du grafven.

En annan i aflägsna land söker mö.
 Och ställer sin färd öfver brusande sjö.
 Vid kronljusens sken uti yppiga dansar
 Han svingar med tärnor i rosiga kransar.
 På soffor af frasande siden han hvilar
 Hos flickan så kär —
 Så säll han då är!

O yngling! mot grafven i valsen du ilar.

Och gubben, af åldriga åren så tård,
 Framstapplar med silfver i håren sin färd.
 Han suckar och trånar; han suckar och strider:
 Ja, ser du den gamle, så tänk hur han lider!
 Ack! tung är hans verld, der så grånad vid stafven
 Han stapplar sin färd —
 I mödosam verld

Han vandrar på gränsen: på branten af grafven.

Han kom försent.

Jfrig, yngling! grep du stafven,
 Och ditt hjerta stod i brand:
 Glädjefull, du öfver hafven
 For till fjerran, fjerran land.

Och din flicka uti Norden
Bodde kvar uti din barm.
Tryggad än vid löftesorden
Var du säll och kärleksvarm.

Yngling! re'n har vännen hamnat,
Der de dödas läger är:
Grafven der har henne famnat:
Allt är tyst och stilla der.

Och du kom att vattna griften
Och dess blomma med din tår;
Kom att läsa minnesskriften,
Som i marmorn ristad står.

Hvarför for du från den härden
Och den jord, der vaggan stod?
Hvarför irra så kring verlden
Med berusadt ungdomsmod?

Intet ord du till din flicka
På dess dödsbädd hviska fick.
Ej på henne vänligt blicka
I den stund hon hädangick.

Saknans tårar nu du gråter
Fåfängt uppå hennes grift;
Läser tyst och läser åter
Marmorns gyllne minnesskrift.

Vännen sig förskjuten trodde,
Derför att du dröjde så.
Trohet i dess hjerta bodde:
Ingen fläck kom deruppå.

Visa.

Jag tänker uppå dig,
 När morgonrodnan blänker;
 På dig, när solen sig
 I oceanen sänker.

När stjernan vänligt ler
 På skyn i midnattsstunden,
 Jag dig i drömmen ser
 På väplingen i lunden.

Jag dig på vägen ser,
 När dammets moln sig höjer.
 Mot mig så mild du ler,
 När jag vid blomman dröjer.

Om jag än fjerran far,
 Du följer mig på färden:
 I tanken jag dig har,
 Hvarthän jag far i verlden.

Näcken.

När solen sig sänker vid himlens rand,
 Och stjernan så strålande ler;
 När skymning sig breder kring haf och land
 Och foglarne sjunga ej mer;
 Sig näcken då höjer från djupan grund
 Och stiger på vågen den blå,
 Och foglarne lyssna i löfvad lund,
 När näcken sin harpa hörs slå.

Och elvorna svinga på grönan äng
 I ringdans vid strängarnes ljud,
 Och midt uti ringen på blomstersäng
 Sig hvilat den älskliga brud.
 Och älsklingen lyssnar med bruden der
 Och hvisskar de ömmaste namn;
 Och flickan så lycklig och säll och kär
 Försjunken i älsklingens famn.

Den gamle på vågen så skumstänkt slår
 De ljufvaste drillar med makt;
 Hvar smältande ton långt i fjerran går
 Kring bergens och däldernas prakt.
 Och natten är stilla och himlen ren
 Och glittrar i stjernornas krans;
 Men näcken bestrålas i Frejas sken:
 I vågen hon skådar sin glans.

Då lyfter strax näcken sitt öga opp
 Mot himmelens strålände rund;
 Och morgonen randas på fjellets topp.
 Och foglarne vakna i lund.
 Men näcken slår ögat från himlen ner:
 Besällad af Freja han är.
 Och harpan hon tystnar, och solen ler:
 Sin fana i purpur hon bär.

Till månen.

Här dagen lyktar,
 Och solen flyktar
 I hafvet ner,

Upp månen stiger
Och natten viger:
Så mild han ler.

Bland stjernetalen
I ethersalen
Han går så ljus.
De klara blickar
Han vänligt skickar
Till jordens grus.

Han skapt är vorden
Att följa jorden
På färd kring sol'n.
I solens strålar
Så ljus han prålar
Från pol till pol'n.

Du nattens stjerna!
Vi vandra gerna
Med dig vår stig.
Ty tung är färden,
Och mörk är världen
Förutan dig.

I källans vatten
Du ler i natten
Så kysk och mild.
Jag ofta tänkte,
När der du blänkte:
Ack! hvilken bild!

Den glans, du neder
I hafvet breder,
Jag ofta såg.

Och hissadt segel
 Uti din spegel.
 Förklaradt låg.

Du ljusa höga!
 Vårt skumma öga
 Du sluter mild.
 Man lifvet glömmet
 Och, lycklig, drömmet
 Blott om din bild.

Kring dödens läger,
 Der vännen eger
 Bland dem sin grift,
 Du vänlig strålar,
 Och ljus du målar
 Grafstenens skrift.

Fjäriln.

En fjäril i en trädgård flog
 Till rosen uti törnehäcken;
 Ur hennes sköt han näktar sög
 Han såg sin skönas bild i bäcken.

På rosens sköna purpurbarm
 Han gungade för vestanvinden;
 Han var så yr och kärleksvarm —
 Högt finken slog sin drill i linden.

Han sjöng för ömma maken der,
 Som låg hos sina späda ungar;

Så har ock fjäriln rosen kär,
Der han med henne sakta gungar.

Men fjärilns sällhet var så kort;
Snart rosen vissnade i häcken.
Med vinden flög dess fågring bort:
Hon log ej mer, som förr, i bäcken.

På törnerosens nakna barm
Den yre älskarn satt och dödde.
Hvad halp det han var kärleksvarm?
Ack! glädjen dog, när vår'n den födde.

Högt zebirn uti lindens topp
Nu fjärilns liksång sorgligt qväder —
När höstens sol i moln går opp,
Då suckar det i östanväder.

Lycksaligheten.

Uti mitt låga, tysta tjäll
Jag aldrig fann mig riktigt säll:
Min tanke både sent och tida
Flög fjerran bort i verlden vida.
Min längtan städse stod i brand:
Jag drömde blott om — bättre land.

Jag ifrigt fattade min staf
Och vandrade kring land och haf,
Att der lycksaligheten finna.
Jag önskade, att snart den hinna,
Ty trånan gaf mig ingen frid —
Och hvar jag kom, så var der strid.

I slott och koja sökte jag;
 Jag sökte ibland dryckeslag,
 Men vinet ingen sällhet skänkte.
 På andra nöjen då jag tänkte:
 Mot skyn jag ställde djerft mitt lopp
 Till bergets nakna, branta topp.

Jag blef ej säll af jordisk prakt.
 Jag steg i bergens djupa schakt
 Och såg hur malmen bröts ur grunden.
 Visst tjuste detta allt för stunden:
 Så underbara verk jag såg,
 Men trånan blef uti min håg.

I nya verldars grus och mull
 Jag ifrigt sökte efter gull
 I hopp att deraf sällhet skörda.
 Men snart blef allt för mig en börda;
 Jag guld i stora klimpar fann,
 Men själen dock i trånad brann.

Af mödor trött jag redan var;
 De lagrar, jag af färden skar,
 Ej någon sällhet gaf mitt sinne.
 Det kändes städs så tomt derinne;
 Det guld, jag skördat, smälte bort,
 Och jag blef fattig innan kort.

Så tomhändt, som jag reste ut
 Att söka mig en säll minut,
 Så kom jag åter hem till tjället.
 Det stod än qvar vid branta fjället.
 Jag trädde in i stugan der
 Och tänkte så: "bäst hemma är".

Nu visste jag hvad sällhet var --
 När man den goda helsan har
 Och bröd till nödortf och en hydda;
 När visa lagar folket skydda,
 Och när man har i Gud sin fröjd,
 Då kan man vara säll och nöjd.

Saknaden.

Sommarn flyktat har sin kos,
 Vissnad hän är parkens ros;
 Tyst är fogelns glada sång,
 Mörk är himlen, natten lång.

Kölden herrskar, stormen gnyr.
 Hvar jag färden fjerran styr,
 Blir af fröjd jag aldrig varm —
 Kölden bor uti min barm.

Hon, som var min sol och vår,
 Och som gladde mina år,
 Hon är gömd i griftens famn:
 Marmorn bär den huldans namn.

Blomman, som på griften står,
 Vattnar jag med sagnans tår.
 Vännens namn jag suckar — men
 Intet svar mig tröstat än.

Lifvet är så mörkt, så kallt;
 Hilma var mitt lif, mitt allt.
 När hon slöts i jordens grus,
 Slocknade min sol, mitt ljus.

Uppå strand vid denna häll
 Sitter jag så mången qväll.
 Och då suckar så mitt bröst:
 Borta är min vän, min tröst!

Morgonen.

När nattens slöja flyr
 Och sol'n så härlig gryr,
 När alla foglar tona
 Sin fröjd i löfvad krona,
 I poppel, björk och al
 Uti idyllisk dal.

Då börjar jag min slöjd
 Och är båd' glad och nöjd.
 Så fort som jag uppstiger,
 Jag dertill mig inviger
 Med stilla böneljud,
 Med tack och lof till Gud.

Ack! morgonstund, du är
 Så ljuf för lifvet här!
 På nytt du väcker hoppet.
 Ja, när man börjar loppet
 Uti en nytänd verld,
 Hvad ljuf, fast farlig färd!

Naturens morgonstund
 "Har", sägs det, "guld i mun".
 Den lifvar trötta anden
 På färd kring jordelanden.

Ja, hjertats morgon gryr,
När nattens mörker flyr.

Så lemna strax din bädd,
När solen, purpurklädd,
Sig rullar upp ur vågen.
Då blir du säll i hågen.
På nytt du vid din slöjd
Skall, tidigt, vinna fröjd.

Aftonen.

Välkommen qvällen är,
När dagen slutas här
Med sina många slöjder.
Han skänker efter strid
Båd' hvila, ro och frid,
Och många sälla fröjder.

En fridens engel han
I rodnan vänligt brann
Så många, många gånger.
Han tände stjernors tal,
När foglarne i dal
Ljuft sjöngo afskedssånger.

Uti mitt tysta tjäll
Satt jag så trygg och säll
Och såg hur himlen blänkte
O stilla aftonstund,
O klara himlarund!
Så jag då ofta tänkte.

Så mången gång jag såg
 Hur silfvermanteln låg
 Utsträckt kring jordens ängar.
 I månens silfverglans
 Lopp elfvan i ringdans
 På vackra blomstersängar.

Välkommen qvällen är:
 Från himlen frid han bär
 Till jordens låga länder.
 I nattens ro och frid
 Man stärkes till ny strid,
 Då solen ny sig tänder.

Eken.

Jag höjer hjessan opp
 Högt öfver hvarje topp:
 Jag konung är i lunden.
 Och evigt ung jag är.
 Fast tidens tand mig tär,
 Står jag än frisk på grunden.

I hägnet af min famn
 Skar älskarn brudens namn
 Uti min stam den hårda.
 Och älskarns namn der när
 Vid brudens ristadt är,
 Och namnen skall jag vårda.

Jag bär två seklers år,
 Men stark ännu jag står

Med runorna i barken.
 Jag trotsar stormens gång —
 Min frukt är afrundt lång
 Och plockas först på marken.

Till den öfvergifna.

Hvarför, o vän!
 Sörjer du än?
 Torka din tår,
 Qväf den och fröjdas
 I sällhetens vår!
 Tiden flyr bort:
 Våren är kort.
 Tag mot den krans,
 Som åt dig slöjdas
 Till nöjenas dans!

Tänker du då
 Ännu uppå
 Älsklingen der?
 Har i ditt hjerta
 Än honom du kär?
 Bjud honom gå
 Fjerran ifrå!
 Bort honom döm,
 Och all din smärta
 Sen helt du förglöm!

Han var så öm —
 Dock honom glöm!
 Kyssen, du fick,

Glöm hur den brände
 Och glöm hvarje blick!
 Älsklingen der
 Fjerran ju är:
 Lågan, som brann,
 Nyss den sig tände
 Ju blott för en an?

Axet.

En fader med sin son
 Gick ut en vacker dag
 Att se den mogna rågen.
 Och axen hängde ned
 Och gungade så tungt
 För vindens ljumma fläftar.
 "Se," sade gossen då,
 "Se hvilket vackert ax,
 Som höjer sig så stort der borta!
 Det är visst bäst af alla
 Och fullt af gyllne korn?"
 "Ack"! sade fadern, "tro ej det!
 Det axet är på korn helt tomt,
 Och därför höjer det så stolt sin hjessa —
 Min käre son, märk väl,
 Att det, som synes högt och stort,
 Dock ofta döljer tomhet blott!
 Se här ett ax: se, tungt det är
 Och bugar sig mot jorden ned.
 Det synes ringa, men är dock
 Af gyllne korn helt fullt —
 Det axet är en trogen bild
 Af ödmjukhetens ädla dygd."

Påfogeln och näktergalen.

Påfogeln och en näktergal
 På väpplingen uti en dal
 Begynte lifligt disputera
 Om rang, grannlåt och sång med mera.
 Påfogeln först till ordet tog;
 Sin stora stjert han ut då slog:
 ”Se”, sade han, ”se hvilken stjert!
 Hvar färg i den är fin och bjert.
 Likt klaraste azur så blå
 Är hvarje öga deruppå.
 Och se mig ifrån tå till topp:
 Mitt bröst, min hals och mina vingar!
 Till undran ock jag mången tvingar,
 Som ser min hela, fagra kropp.
 Se min afmätta, vackra gång!
 Men du, o näktergal! du är
 Så oansenlig och så ringa,
 Du ej den minsta fågning bär:
 I smyg du därför helst vill svinga,
 Om natten ljuder blott din sång”.

”Ditt tal en bitter harm mig gör,”
 Så inföll näktergaln med qvitter.
 ”För illa luktar ditt beröm
 För hvar och en, som derpå hör.
 Du tror förväl, att du är vitter:
 Nej, ack! jag ber, din mening glöm!
 Att du är grann, det ser jag väl:
 Från topp till tå i prakt du skiftar.
 Din stjert beundrar jag dock mest;
 När du med den i glansen viftar,

Syns du i all din grannlåt bäst.
Men dum är du uti din själ.
Du har ett rykte, som jag känner,
Och det är högfärden, du bär
Inunder yttre glansen der.
När ut din fagra stjert du spänner
Och när du går din stolta gång,
Af högmod blott en bild du är.
Att vara ödmjuk, du dig lär!
Du talte äfven om min sång —
Hur sjunger du? om jag får fråga.
Kanske du tycker sjelf också,
Att du kan vackra drillar slå?
För andra är din sång en — plåga.
Du bara skrämmer med ditt skrål;
Och ej tror jag, att Bacchi vänner
Din sång lofordar i en skål:
Som sångare dig ingen känner —
Mitt rykte deremot är stort,
Som sångarkung i hela norden.
Ja, ingen fogel uppå jorden —
Det har du kanske inte sport —
Kan sjunga underbart som jag.
Men lyssna rätt till mina slag!
Vill du med mig i sången täfla,
Så tror jag du skall stå till skam —
Lär dig att om dig sjelf ej skräfla.
Och stolt dig sätta sjelf blott fram!
Gif skaparn äran! vet, din skrud,
Ja, all din glans du fick af Gud!"

Jägaren.

När natten flyr
 Och solen gryr,
 När hjul och qvarnar surra
 Och ljuden häftigt skurra,
 Jag mig påklä'r,
 Och mitt gevär
 Jag se'n från väggen tager
 Och glad mot skogen drager..

Och harens språng,
 Hans spår, hans gång
 Jag nogsammt alltid känner;
 Jag varsamt hanen spanner..
 Så högt mitt skott
 Förkunnar blott,
 Att djuret träffadt blifvit
 Och blodigt slutar lifvet.

I skogens famn,
 Der hvarje namn
 Mångdubbladt återskallar
 Bland tusen höga tallar,
 Vid bäckens strand
 Jag ser en and
 I vassen skyndsamt simma
 I solens brutna strimma.

Strax mitt gevär,
 Som laddadt är,
 Jag lägger an mot anden.
 Min hund strax ifrån stranden

Den skjutna der
 Till mig frambär.
 Min Herkules jag klappar:
 Mot nya rof han schappar.

Min hemfärds gång
 Är fröjd och sång;
 Snart är jag hyddan nära.
 Vid fönstret står min kära —
 Hon ler af fröjd,
 Och glad och nöjd
 Jag visar mina änder —
 Men haren bort jag vänder.

I stugan låg
 Så glad i håg
 Jag med mitt byte träder
 Och hänger mitt geväder.
 Men bordet der
 Re'n dukadt är,
 Och med små barn och maka
 Får maten godt mig smaka.

Månflickan.

Midnatten var inne. Mången sky
 Jagades af höstens kalla vindar;
 Nordanvinden hördes sorgligt gny.
 Då och då i närbelägna lindar.

Vaken länge jag på bädden låg,
 Tankfull, dyster i min lilla kammar;
 Genom fönstret jag mot himlen såg
 Mellan tvänne lindars höga stammar.

Många lätta skyar simmade
 Sönderjagade på himlarunden.
 Då och då fick jag en strimma se
 Hänga klar på grenarne i lunden.

Det var månens klara silfversken,
 Som till jorden mellan skyar sändes.
 Det var denna strimma, som så ren
 Och så fager högt deruppe tändes.

Just som jag mitt öga lyfte opp,
 Sväfvade till mig en älsklig flicka.
 Och hon lyste blott af frid och hopp:
 Strålände, på mig hon syntes blicka.

Och med fagra läppar log hon då.
 Sälla känslor fyllde strax mitt hjerta.
 "Hvad," sa' flickan, "tänker du uppå?
 Hvarför väcktes så ditt qual, din smärta?"

Lyssna ej till höstens kalla sus!
 I ditt hjerta det blott ammar qvalen.
 Höj din blick mot himlen! se hur ljus
 Månen lyser der i ethersalen!

Se ej uppå molnet, der det flyr,
 Jagadt sönder utaf kulna vindar!
 Se blott uppå strimman, då hon gryr,
 Tänd af månen uppå lundens lindar!

Följ med mig till etherns höga sal
 Öfver molnet, der så snabbt det simmar:
 Lyft din blick ur jordens låga dal,
 Se mitt hem, der stjernan nu så glimmar!

Bädden strålas der af stjernors brand —
 Yngling! glöm din Hilma uppå jorden!
 Gif mig ditt hjerta och gif mig din hand" —
 Ack! flickan drog en suck vid dessa orden.

Ur min slummer väckt jag strax då var,
 Och min blick mot himlen upp jag sände.
 Mellan molnen brann en stjerna klar,
 Och af hennes blick jag säll mig kände.

Länge tänkte jag uppå min dröm:
 Ännu har jag den uti mitt minne —
 Ack, månflickan! ack, hvad hon var öm!
 I min dröm hon fängslade mitt sinne.

Stjernan, som jag såg, jag ofta ser
 Följa månen på hans stig den höga.
 Än mot mig hon lika vänligt ler,
 När jag suckar och har lyft mitt öga.

Vid ett barns graf.

Du lilla barn! du gick
 Så tidigt bort ur världen:
 Du dog förrän du fick
 Erfara snöda flärden.
 Ditt öga slöts för den;
 Sof godt du späda vän.

Till himlen upp du for
 Från ondskan och från striden.
 Ja, lycklig du, som bor

Så högt derofvan tiden!
 Der alla sälla bo,
 Har du din ljufva ro.

Der själens hydda bor,
 Gå blommor skönt ur mullen;
 Der står din ömma mor
 Och gråter än på kullen.
 Ack, moder, gråt ej der!
 Ditt barn i himlen är.

Var glad att blomman är
 Der ingen höstdag randas,
 Der tidens tand ej tär
 Och qval och strid ej blandas,
 Der fridens palmer gro
 I evig vår och ro!

Hans Modig.

Hans Modig var en man,
 Som hjeltedöden fann
 Ut i en strid så blodig;
 Vid Lund stod Danas här,
 Men Sveas stod ock der,
 Der stred soldaten Modig.

Han fäktade med mod
 Och föll der fast han stod
 Bland skott och rök och lågor.
 Ett dödssår kämpen fick —
 Men solen nedergick
 Och löste dagens frågor.

Med lejonkraft och mod
 Der streds bland snö och blod.
 Men dansken vek ur striden —
 När Modig detta såg,
 Han nöjd i döden låg
 Och for med fröjd ur tiden.

Vid Runebergs död.

Store skald! du älskade i norden:
 Tystnat har din röst;
 Men ditt minne lefva skall på jorden
 Uti våra bröst.

Nyss ditt kalla stoft blef doldt i grafven
 Undan för vår syn;
 Men din ande, när du lade stafven,
 Svingade mot skyn.

Tack, du ädle skald för hvad du lärde!
 Tack för hvad du var!
 Tack för hvarje sång du oss beskärde
 Ljuf och himlaklar!

Ingen kunde såsom du besjunga
 Lifvet, som det är:
 Ingen samtid med så ledig tunga
 Sjöng som du sjöng här.

Derför evigt kär du skall oss blifva:
 Kär för hög och låg.
 Evigt skall ditt verk oss lärdom gifva:
 Mod och lust i håg.

När och fjerran ifrån strand till stränder
 Bäras sångerne.
 Och från dal till dal i skilda länder
 Läsas, sjungas de.

Bruden.

Lys vid älskarn vigd, den sköna der
 Bär sin myrtenkrona än i håren.
 Men en tår, hon i sitt öga bär,
 Glittrande, som morgondagg om våren.

Hvarför gråter hon? nu är hon ju
 Helt förvissad att hon sökt och funnit.
 Hvarför syns hon sorgfull just nu,
 Då, som brud, hon vännen säkert vunnit?

Hon är säll med vännen: glad och säll —
 Men framtiden sig för blicken döljer.
 Lifvet skiftar ofta innan qväll:
 Ingen vet hvad efter vigseln följer.

Bruden känner klart betydelsen
 Af föreningen med vännens hjerta:
 Hon skall dela lifvet med sin vän,
 Dela det i sorg, i lust och smärta.

Ack! så mången ljuf förhoppning här
 Bytes ofta uti andra skiften:
 Och vår jord ju blott en stridsplats är,
 Tills man sjunker i den dystra griften.

Kyss, o brudgum, bort den huldas gråt!
 Blif så hvad du lofvat henne blifva:
 Hennes tröst och stöd på lifvets stråt —
 Bana du för henne vinterns drifva!

Marsch till skogen.

Framåt, o bröder!
 Marsch gossar, framåt alla!
 Hjertat det glöder,
 Eldigt är blodet.
 Höjom gladt vår fana,
 Höjom sången, låt den skalla!
 Sången på vår bana
 Lifvar alltid modet.

Skogen sig höjer,
 Vår bana ditåt drager.
 Våren förnöjer
 Alla vid polen.
 Blommor pryda fältet,
 Säden spirar nu så fager.
 Klart är himlatältet,
 Härligt lyser solen.

Gubbens födelsedag.

Fyll ditt glas bland vänner många
 Vid Rehndrufvans ljuftva bål!
 Känn dig säll af vinets ånga,
 Drick med fröjd en bottenskål!

Blomsterkransa silfverhåren!
Gubbe! känn dig ung igen!
Tänk på flydda lefnadsvåren,
Som du lefde än i den!

Snart du kanske står vid grafven,
Fyllar kanske ej fler år?
Mången lägger vandringsstafven
Oförmodadt, der han går.

Gläd dig, att du lyckligt hunnit
Snart den graf, som väntar dig!
Att du snart har stridt och vunnit:
Funnit målet på din stig!

Härligare blommar våren
Ofvan jordens dunkla grus:
När du saligt slutar åren,
Får du skåda evigt ljus.

Tung och full af sorg är världen,
Hvart man far kring land och haf:
Derför gläd dig att du färden
Snart får sluta vid din graf!

Fyll ditt glas, låt drufvan blöda!
Låt i valda vänners lag
Vinet sälla känslor föda;
Känn dig ung på denna dag!

Höstsång.

Gysta äro faglens qväden,
 Löfven gulna uppå träden,
 Rosens fågring vissnad är.
 Kalla väder gny från norden:
 Mörk är himlen, mörk är jorden —
 Blott naturlig multna der.

Ljuf, men ack! så kort var våren —
 Så försvinna äfven åren
 Fort i menskans lefnadsvår.
 Löfven gulna uti lunden:
 Så förbleknar ros på kinden
 Ofta uti blomstrens år.

Men fast molnet himlen höljer,
 Ej Guds kärlek här sig döljer:
 Hoppet blommar i min barm.
 Kölden herrskar, molnet tjocknar,
 Men min lifssol aldrig slocknar,
 Hon är alltid klar och varm.

Sjömansflickan.

Ut ur hamnen skeppet far,
 Flickan står på bryggan qvar.
 Vännen, re'n så långt från strand,
 Viftar än med duk i hand.

Sjömansflickan, der hon står,
 I sitt öga bär en tår.

Viftar, aek! hur suckens röst
Sväfvar fram ur hennes bröst!

Och hon tänker länge så,
Der hon ses på bryggan stå!
Bort min älskling fjerran far,
Lemnar mig i saknad qvar.

Då han styrde nyss på våg,
Kanske sist jag honom såg?
Hafvets väg osäker är:
Hör hur böljan brusar der!

Nu jag måste gå min färd —
Full af oro blir min verld,
Tills jag åter ser min vän
Styra här i hamn igen.

Inbjudning.

Ställ skyndsamt vandrigen
Till sommarprydda dalar!
Kom, skåda fågringen,
Kom, hör på näktergalar!
Det är så ljuft och skönt
I parker och i lunder:
Hvart träd är löfbekrönt.
Och blommor gro derunder.

Välkommen vän och bror
Till fosterbygdens ängar!
Förgät-mig-*ej* der gror

Så skönt på gröna sängar.
 Ifrån min hyddas härd,
 Så långt man blicken sträcker,
 Mos söderns väna verld
 Den vackra taflan räcker.

Välkommen med din vän,
 Den käraste i verlden,
 Som fröjdar dig igen,
 När tung du känner färden!
 Låt barnen följa då
 Att dela edra fröjder;
 Att plocka blommor blå
 Och skåda bygdens slöjder.

Den tviflande.

Vårens sol så härligt strålar,
 Utaf fröjd hvar lund genljuder:
 Fogeln der till täflan bjuder
 Sina likar uti sång.
 Lifvet sig så hoppfullt målar,
 Ler i blomsterrika dalar.
 Parkens blyga näktergalar
 Fröjdas ljufvligt natten lång.

Men jag känner inga fröjder,
 Fastän våren är så härlig:
 Tiden syns mig blott förfärlig,
 Inga nöjen roa mig.
 Dagens många nya slöjder
 Ingen sällhet ge mitt sinne:

Tomhet råder städs derinne,
Hvart jag går min jordestig.

Hon, som var min fröjd om våren,
Och min sol, mitt lif i verlden,
Hon, min vän från barndomshärden,
Synes ständigt lika kall.
Smärtsamt är det qvälja tåren,
Men jag måste dock den glömma —
Enslig, låter jag den strömma:
Flyktad är min glädje all.

Ack! när mina varma blickar
Med den skönas flyta samman,
Syns mig kulen hela flamman,
Som ur hennes öga går.
Lika kallt hon äfven nickar,
Då jag henne dansa bjuder —
Fast min blod af kärlek sjuder,
Jag ej minsta gensvar får.

Till Pelle.

Hör kära Pelle! tro ej för väl
Hvar trohetsed af din Anna!
Hvem binder mening i flickans själ,
Hvem vet hvar tanken vill stanna?
Om Astrild flägtar blott med sin vinge der,
Kan Anna lätt i en annan blifva kär.
Blott hennes dans
En gång med Frans
Kan lägga moln på din panna.

Ett ord till Anna, uttänkt af Pål
 Om tro i lust och i smärta,
 En blick från Erik vid drufvans bål
 Kan äfven fångsla dess hjerta.
 ”På hjul, som rullar, svarfvad är flickans barm”,
 Och kärleken kan kallna, om än så varm.
 Och troheten
 Kan brytas än,
 Om än dess löften är' hjerta.

Läs, Pelle, noga din Annas blick!
 Kanske den kall börjat blifva?
 Och granska kyssen, som sist du fick
 Och den du åter vill gifva!
 Kanske din Anna tycker, att kyssen är
 Ej mer så varm, som förr, men till stort besvär?
 Och då, o Per,
 Mitt råd blott är:
 Det gagnar föga att kifva.

Farväl till flyttfoglarne.

Farväl, farväl, o vingehär!
 Tack för den tid, du var i Norden!
 Tack för de drillar, du slog der,
 Hvarmed du gladdde mig på jorden.

Till paradisisk, sydlig verld
 Du färden styr i luftens salar.
 Farväl uppå din höga färd
 Till varma palmbeväxta dalar!

Kort sommarn var — när den sågs gry,
 Var blomstringen försvunnen redan.
 Nu jagar stormen höstens sky,
 Och kölden herrskar grymt der nedan.

Derföre, fogel, bort du flyr
 Från grenarne i nordens lindar.
 Till söderns verld, der vår blott gryr
 Med evigt, evigt ljumma vindar.

Farväl, farväl du vingehär!
 Långt styr du flykten emot söder,
 Men i mitt bröst din sång jag bär,
 Och tjusning der den ständigt föder.

När våren gryr vid nordisk strand,
 Och isen mer ej böljan tvingar,
 Välkommen åter till det land,
 Derfrån du nu så fjerran svingar!

Det våras.

Det våras vid polen,
 Ty drifvornas snö
 För strålen från solen
 Får smälta och dö.
 Det våras i Norden:
 Se dalbäckens språng!
 I insjön, i fjorden
 Hör böljornas sång!

Blott glädje de alla
 Ur hafsdjupen der

Så skummande svalla
 Bland villande skär.
 Ur djupen mot klippan
 De sjunga om vår.
 Det våras: se sippan,
 Der daggtyngd hon står!

Det våras: se träden!
 De löfvas i lund.
 Hör foglarnes qväden,
 Se himmelens rund!
 Se molnet, det höga!
 Det skingras och flyr,
 Och dagarnes öga
 Vid skyranden gryr.

Det våras, och natten
 I dag blir förbytt;
 Och hafsböljans vatten
 Det ljummas på nytt.
 Och strömmen i loppet
 I dalen blir varm.
 Det våras och hoppet
 Upplifvas i barm.

Barnkammaren.

Frans, som blott var fyra år,
 Blåste högt uppå trumpeten,
 Anna med sitt gula hår
 Var på dockan mest förveten.
 Pyntade med nipper nätt
 Lillan på det bästa sätt.

Erik byggde utaf flarn
 Skepp med både tåg och flagga.
 Lisa, som var ettårs barn,
 Sof så godt uti sin vaggga.
 Anna chal om dockan band,
 Sjöng och vaggade ibland.

Gustaf läste i en bok:
 Det var a-b-sättan bara.
 Men han sade allt på tok —
 Rättades af mamsell Clara.
 Det var tråkigt, tänkte han,
 Att man sådant strunt uppfann.

Helsningen.

Sista gången, då om qvällen
 Under trädet här han satt;
 Satt hos mig, då stilla pällen
 Mörknade allt mer till natt,
 Då var det han talte orden
 Om otrohet blott på jorden.

Men jag älskar af allt hjerta,
 Fast han tror jag är så kall:
 Uti både lust och smärta
 Är han än min glädje all —
 Aek! om här han nu blott vore,
 I hans famn jag genast fore.

Och hans mun jag skulle hölja
 Med så varma kyssar då —

Aldrig mera skall jag dölja
 Eller hyckla kärlek så.
 Säg, o vind, min vän de orden:
 Att han är mitt allt på jorden!

Säg, ifall han nånsin ilar
 Hit i denna skuggas hägn,
 Och af vägen trött, sig hvilar
 Eller bergar sig mot regn,
 Då, o vind, om språk du eger,
 Säg de ord, som dig jag säger.

Yngling! du som har en tärna
 Utaf allt ditt hjerta kär,
 Haf fördrag med henne gerna,
 Om du tycker hon är tvär!
 Allt är hyckladt, allt är nycker —
 Men dess mer hon om dig tycker.

Svanen.

Stolt uppå dammens mörkblå spegel jag
 Så snabb framskjuter uti solens strimma:
 Om natten vid min sida stjernor glimma,
 Och skuggor byggas der i solklar dag.

Med mina vingar slår jag hårda slag,
 Och ut jag spänner dem, när jag vill simma;
 De äro segel uti storm och dimma:
 Min rodd dock ökas utan minsta drag.

När jag mig hvilar, ut min fot jag sträcker,
 Och lugn jag lägger honom på min rygg;
 Min ruggning, som man vet, rätt länge räcker.

Jag håller mig i skruden alltid snygg;
Men dåligt går jag. Bäst i vågen blåa
Färdas jag med ungarne de gråa.

En slocknad sol.

Sol och sommar, varma da'r
Vackra rosor nu man har;
Ljuffigt klingar foglens såg,
Klar är himlen dagen lång.

Glädjens sol i hjertan gryr.
Men hvarhelst jag färden styr,
Blir jag ej af fröjd mer varm:
Kölden bor uti min barm.

Hon, som var min sol, min vår,
Och som gladde mina år,
Hon de ögons himlapar,
Uti döden lyktat har.

Dödens läger i sitt sköt
Hennes stoft i mörkret slöt
Blomman, som på griften står,
Vattnar jag med saknans tår.

Marmorn bär i gyllne skrift
Vännens minne på dess grift
Jag min huldans ljufva namn
Suckar der ur stoftets hamn.

Men min djupa klagoröst
Häfver fåfängt der mitt bröst:

Fastän jag så kvalfull står.
Intet svar till tröst jag får.

Lifvet är så mörkt, och kallt:
Hilma var mitt lif, mitt allt.
När hon slöts i jordens grus,
Slocknade min sol, mitt ljus.

Enslig jag så mången qväll
Vandrar kring min hembygdshäll.
Då, när ögat tårdränkt är,
Känner jag mig lugnad der.

Ty när jag från jordens grus
Blicken lyfter mot det ljus,
Som finns ofvan mörka skyn,
Klarnar himlen för min syn.

Förtröstan.

Om lifvets många strider ängsla dig
Och bördan synes allt för tung att draga,
Om tidens stormar dig förfärligt jaga
Och dunkel alltid synes på din stig.

Då, menska, lyd ett vänligt råd af mig:
Din oro ej för menskor blott beklaga!
Gud kan blott gifva och han kan blott taga,
Han vill dig hjälpa, han förbarmar sig.

Han har uti sitt våld båd' lif och döden.
Fall ned för honom djupt och bed din bön!
Han vill och skall dig hjälpa uti nöden.

Åkalla träget! vet, det är ett rön,
 Att Gud ibland syns hård för den som lider;
 På bästa sättet hjälper han omsider.

Kokospalmen.

Jag trivdes blott i heta zonens dalar,
 Der solen evigt gryr i evig vår,
 Och blomman alltid uti fägring står.
 Och drillar evigt slås af näktergalar.

Min krona bildar löf i vida salar;
 Utaf min stam, hvars resning skyhög står,
 Man sköna master till fartygen får:
 Om mig med skäl man med beundran talar.

Min frukt äggformig är och hufvudstor,
 Af den få menskorna välsmaklig föda,
 Tillagad af en Indisk god matmor.

I rikligt mått jag lönar menskans möda:
 Af mig får han en sund och daglig spis;
 Gud vare derföre evigt tack och pris!

Stafkarlen.

Mitt lif en börda är:
 Blott strid min hela verld;
 Med brister och besvär

Jag stapplar fram min färd.
 Jag tigga får mitt bröd;
 O Gud! se till min nöd!

Tung är min vandringsstaf —
 O ljufva hvilohamn,
 Du lugna stilla graf!
 När skall du i din famn
 Mig gömma undan strid?
 När får jag ro och frid.

O milde Gud och Far!
 Den börda, som jag bär
 Och genom världen dra'r,
 För tung och svår mig är.
 Jag orkar snart ej mer,
 Jag dignar kraflös ner.

Ack, lindra du min nöd,
 Min hela usla värld!
 Gif mig ett dagligt bröd
 På egen fredlig härd!
 Hjelp mig att der få bo
 I stillhet och i ro!

Se fattigmännens brist,
 Du som så lottad är,
 Se han har helsan mist!
 Märk bördan, som han bär!
 Varkunna dig, o vän!
 Stafkarlens öde känn!

Fiskaren.

Min båt jag ror så skyndsamt ut från land,
 Och snart på djupen gungar lilla jullen;
 Framför mig skådar jag den gröna kullen.
 Der hyddan min jag äfven ser vid strand.

Min maka viftar med en duk i hand:
 Hon lemnat har sin spånad uppå rullen
 Och blickar nu, der blommor går ur mulLEN
 Mot mig från land med hjertat uti brand.

Hon ser hur böljan, fradgad, kastar båten —
 Jag sväfvar hvälfvande på mörkblå djup:
 Hon känner farorna på vattenstråten.

Men lycklig vänder jag min lilla slup;
 En förlig vind då hemåt vaggar färden
 Till barn och maka och till stilla härden.

Storm på hafvet.

Snabb fiskaren lösgör den lilla båten
 Och ror den lätt och modigt ut från land.
 Hans maka viftar med en duk i hand
 Så länge hon kan honom se på stråten.

Till hafvets gäster sänker han försåten,
 Men blickar då och då så ömt mot land;
 Der står hans maka sorgsen uppå strand,
 Och hennes öga dränkes utaf gråten.

Städs stormen ökas, liksom hafvets brus,
 Och maken känner farorna på färden.
 Men det är qväll: då tänder hon sitt ljus.

Ännu ej maken stiger in på härden:
 Re'n slut var natten, solen gick ur våg;
 Och liflös fiskaren på stranden låg.

Min koja.

Jag såg en husvill man,
 Som gick och tiggde bröd;
 Och sjuklig syntes han:
 Stor var den armes nöd.

Jag tänkte: lycklig är
 Den som har hem och härd
 Och bröd och helsa der,
 Af inga sorger tärd!

Fast kojan ej är stor,
 Fast låg och ringa nog,
 Om nöjd man der blott bor,
 Då är man ej biltog.

Är stugan min, och der
 Ett torftigt bröd jag fått;
 Om sinnessäll jag är,
 Hvad stor, hvad härlig lott!

Jag såg en herreman,
 Som egde guld och slott,

Men säll var inte han
Med sin så rika lott.

Då kände jag mig glad
Med kojan min, fast låg.
Med öga lyft, jag bad:
Till Gud jag tacksamt såg.

Vårt land.

”Vårt land, vårt land, vårt fosterland!”
Du ärans jord från strand till strand!
Ditt folk är rikt på kraft och dygder.
Mig fostrat har du vid din barm,
Och därför är min kärlek varm
Till dina sälla frida bygder.

Vårt land är skönt från sydlig strand
Från dal till dal till Finnars land
Från Bottnen och till Skagerns klippor.
Dess Norrlandsberg till skyar nå,
Hvar dal har skog kring insjö blå
Och sköna liljor, rosor, sippor.

Väl herskar vintern länge här
Bland våra bygder, fjell och skär;
Väl kufvas man af köld i landet.
Men kärleken, säg, kan den dö
Af köld och storm och is och snö?
Ej löses deraf kärleksbandet?

Med mod ha våra fäder blödt
Och färgat stridens läger rödt

Nu hvila kämpens ben i jorden.
 Hans namn i runor läsas kan;
 Hans varma blod i striden rann
 Af kärlek blott till Sveanorden.

Vi älska högt vårt fosterland.
 Ja, om vi resa från dess strand,
 Vi längta dit igen att fara.
 Der jordens grus drack hjeltens blod,
 Der fädrens hydda mossig stod,
 Der bor jag och der vill jag vara.

Rodden.

Pärkan öfver byn
 Drillar slog mot skyn,
 Nattens slöja flydde;
 Junisolen grydde,
 Och drack daggens vin
 Och blomdoft så fin.

Fjärdens våg mot land
 Krusades ibland.
 Hilda satt vid vågen
 Och var glad i hågen:
 Glad, ty älskarn der
 Nalkades bland skär.

Han i stormens gång
 Dröjde natten lång
 Ibland skären vilda.
 Hela natten Hilda

Så bedröfvad såg
Bort der klippan låg.

Tyst var fjärdens brus,
Blott ett sakta sus
Vågen något rörde.
Flickan vännen hörde:
På sin hemfärds stråt
Sjöng han i sin båt.

Fröjdfull sången var.
Jullen var så snar:
Styrd af vind i segel,
Öfver klarblå spegel
Stolt i viken fram,
Som en svan han sam.

Re'n han låg vid land:
Roddarn steg på strand.
Der med blickar milda
Stod så glad hans Hilda;
Strax med ljufva namn
Slöts hon i hans famn.

Mitt lif.

—
Hvad är lifvet här?
Oro, som förtär:
Längtan, strid och qual
I en sorgedal.

På ett stormigt haf
Fort man till sin graf

Vräks och svinner bort.
Ja, vår tid är kort.

Hvad! jag tänkte mig
Jordelivets stig
Strödd med rosor blott
Hvem har törnet sådt?

Fjerran i en sjö
Prunkade en ö.
Dit min längtan stod.
Ack! hur brann min blod!

Och jag reste då
Att min sällhet nå.
Men den ljufva ön —
Hägrade ur sjön.

Böljan vredgad for,
Faran den blef stor;
Julen gick i kras
Utaf hafvets ras.

Ack! hvad är vårt lif?
Gud, din kraft mig gif!
Se min nöd och strid,
Skänk mig salig frid!

Höstqvällen.

Hvar är fågringen?
Rosen hvar är den?
Ingen prakt hon bär:
Afklädd re'n hon är.

Blomstringen var kort:
Allt är vissnadt bort.
Allt af sommarn födt,
Härjadt är och dödt!

Vinden ryter kall,
Högt går böljans svall;
Tjock är molnens sköld,
Skarp är nordens köld.

Solen mer och mer
Sjunker bortgömd ner —
Men uti min barm
Är min lifssol varm.

Öresund.

Mellan vimpelklädda stränder
Det häfver hvälfvande sin barm.
Det enar tvänne nordanländer
Och högt gå ej dess böljors larm.

Dess blåa vågor mellan Dana
Och Svea — sjunga nu blott frid.
Nu vajar icke krigets fana,
Kanoner dundra ej till strid.

Återblick på barndomen.

Det var en tid,
Jag mins den än;

Så ljuf och frid,
Så säll var den!

Min lefnad var
Blott glädje då;
Min sol var klar,
Min himmel blå.

Min hela värld
Var ljus för mig
Lek var min färd
På rosig stig.

Ej världens haf,
Som stormigt är,
Dess gång, dess graf
Jag kände der.

Min blick var kort,
Min sällhet stor;
Och tiden bort
I glädjen for.

O barndomsvår!
Jag saknar dig;
Ty tidens år
Nu plåga mig.

Besvär och qual
Städs följa mig;
Ack! jordens dal
Är törnsädd stig.

Sjömannen.

Från hamn till hamn jag styr
 Min färd utöfver djupen;
 Högt gungar jag i slupen,
 När vind i segel gnyr.
 Den vida oceanen
 Min verld och glädje är.
 Så stolt sjöhästen der
 Far fort med vind i mahnen.

Till en yngling.

Kort är nöjet, kort är tiden:
 Gläd dig yngling i din vår!
 Snart är den för dig förliden,
 Och så komma ledsnans år.

Kanske ren du lifvet känner
 Med dess qval, dess sorg och strid?
 Hvarom ej, så ibland vänner
 Fröjda dig i vårens tid!

Men bygg slotten ej för höga!
 Grunda dem i klokhet blott!
 Ofta lyckan tör vårt öga
 Hägrar blott med höga slott.

Ejerran ser du ön med stranden
 Paradisisk höja sig,
 Och så fröjdfull uti anden
 Dit du kanske skyndar dig?

Ack! du når ej öfver hafven
 Till den ö, som prunkar der.
 Böljan minner dig om grafven:
 Sjelf en graf för dig hon är.

Men se uppåt ifrån gruset!
 Der är salighetens land.
 Här bor mörkret, der är ljuset,
 Res i dag till ljusets strand!

Bygg ditt hus ej uppå sanden!
 Grunda det på klippan sjelf!
 Sträfva uppåt, till dess anden
 Hamnar fri vid lifsens elf!

Hon dog af sorg.

Utid bergets fot i stilla dalen
 På blomstersängen under alen,
 Der satt ett trofast herdepar.
 Det led och led mot sommarqvällen,
 Men ännu vid den branta hällen
 Satt herden hos sin flicka qvar.

De sutto ofta der förtroligt,
 Och lifvet var så ljuft och soligt,
 Så hoppfullt för de sälla två.
 Bort fjerran från dem var all oro;
 Blott lyckliga de båda voro;
 Det kunde man så väl förstå.

När nattens däfna slöja flydde
 Och dagen purpurrandad grydde,

Satt flickan, väntande sin vän.
 Hon satt, hon stod så glad vid alen;
 Hon hörde, när han kom i dalen:
 Hans vallsång kände hon igen.

Ur skogen re'n han syntes ila
 Att snart hos flickan åter hvila,
 Der han så ofta satt och stod.
 Och flickan var så ljuft betagen
 Uti de manligt kärta dragen:
 I lågor tändes hennes blod.

Men glädjen fort från henne flydde.
 När solen nästa morgon grydde,
 Var hennes älskling liflös re'n.
 Och när hon såg de bleka dragen,
 Blef hon af dödsskräck genast slagen,
 Och ro hon hade aldrig sen.

Hon ofta gick till kyrkogården
 Och läste der på marmorvården
 På griften, deri vännen låg;
 Då kom der gråt i hennes öga,
 Än såg hon qualfull mot det höga,
 Än suckande hon nedåt såg.

De rosor, som så sköna glödde
 På hennes kinder, ack! de dödde;
 Af glädje blef hon aldrig varm.
 I ögat bar hon saknanståren.
 Hon tärdes hon i lefnadsvåren
 Af qual, som fylde hennes barm.

Vid bergets fot i stilla dalen,
 Der satt hon sorgsen vid den alen,

Der hon hos vännen ofta satt.
 Der brast af sorgen hennes hjerta.
 Och slutad var herdinnans smärta,
 Och sol'n gick ned och det blef natt.

När solen steg på bergens höjder
 Och väckte folk till nya slöjder,
 Man flickan död vid trädet fann.
 De bleka dragen alla kände;
 En suck så djup en hvar uppsände,
 Som såg den döda flickan an.

Klippan.

Ständigt växte nordanstormens gång,
 Höstens sol var molnhöljd dagen lång,
 Havvets böljor hördes mäktigt brusa;
 Vredgade mot strand man såg dem rusa.
 Och ett skepp man då i fjerran såg
 Kryssa genom storm och fradgad våg.

Ögat, väpnadt med en kikare,
 Kunde skeppets fara tydligt se,
 Böljorna förfärligt skrofvat smekte —
 Det var blott ett flarn, hvarmed de lekte:
 Handelns digra köl af koppar der
 Dock ett lekverk blott för hafvet är:

Så jag tänkte, der jag genom glas
 Såg hur skeppet ändtligt slogs i kras.
 Mot en klippa vågorna det vräkte;
 Stormen lika högt från norden bräkte —

Så på lifvets stormupprörda haf
 Vråkes menskan hejdlöst mot sin graf.

Men till klippans höga, branta topp
 Steg en man från skeppets spillror opp;
 Trygg han stod och hörde hafvet svalla —
 Menska! frälsning finnes för oss alla.
 Sträfva uppåt — dig i stoftet böj —
 Och på klippan Kristus du dig höj!

Till lyran.

Snart skall jag ögat lykta
 Och sluta här min färd;
 Snart skall min ande flykta
 Upp till en bättre verd.

Jag hör en röst, som ljuder
 Så hemskt uti min själ.
 Jag känner den — jag bjuder
 Dig, lyra, snart farväl.

Snart skall du om naturen
 Ej höja flera ljud;
 Ej tona mer om djuren,
 Om kärleken och Gud.

En gång ännu du höje
 En hjertlig afskedssång!
 Till andakt, själ, dig böj'e,
 Far sen från jordens tvång!

I himmelen för thronen
 Med englarne hos Gud
 Skall snart jag höja tonen
 Med härligare ljud.

Julen i kojan.

Jdalen nära bergets håll
 Uti en koja, juleqväll
 En from familj omkring sin spis
 Satt nöjd omkring sitt tända ris.

Måltiden, enkel, hållen var;
 Vid ljusets låga, som var klar,
 Sjöng farfar högt en julesalm,
 Och barnen lågo uppå halm.

Den grånade med sångens ljud
 Sjöng ära, lof och pris till Gud
 För Sonen, som till jordens grus
 Blef sänd med salighetens ljus.

Han läste om hur Jesus led.
 Men först om hur han sändes ned
 Blef menska för att ur vår flärd
 Oss frälsa till en bättre verd.

Och far och mor och barnen små
 Med andakt hörde deruppå —
 Den kojan var en helgedom:
 Familjen fattig var, men from.

Midsommarsminnen.

Midsommardagen rosig sig höjde,
 Solen så härlig ur vågen steg opp.
 Blomma mot blomma dagtyngd sig böjde,
 Korsång sjöngs ljuft af den vingade tropp.
 Hvilande lågo dagarnes slöjder.
 Skogar och lunder, dalar och höjder
 Bjödo hvar menska blott uppå fröjder.
 Och så till skogen vi ställde vårt lopp.
 Näktergalar uti träden
 Sjöngo mäktigt och klangfullt och ljuftigt i kor:
 Lyft blef själen utaf qväden,
 Ja, naturen var härlig och glädjen var stor.
 I skogen ibland skrål
 Dracks lifligt skål på skål.
 Glädjen öktes af konjak och rack och citron.
 Alla voro goda vänner,
 Och den ene gaf högstämdt den andre sin ton.

Midsommarsolen sjönk uti vågen,
 Småningom tystnade foglarnes skrål.
 Menskor i skaror, glada i hägen,
 Reste att dansa kring majstångens prål.
 Reslig den stod der, grönklädd och sirad,
 Blomma vid blomma var der invirad,
 Också blef stunden högtidligt frad,
 Helgad i dans och vid drufvornas bål.
 Uppå himlen hvarje stjerna
 Uti natten, den stilla, var strålande klar.
 Uti valsen mången tärna
 Liksom stjernan så mild och så tjusande var.
 Violen tystnade,

Och sol'n begynte le.

Slut var festen och slöjderna hördes igen.

Men den flydda sommarstunden,

Hvad den var skön och ljuflig! jag minnes den än.

Dygden.

En röst från himlen talar.

O yngling! märk dess ord!

Till alla berg och dalar

Når ropet rundt kring jord:

Stig upp ur nattens dvala!

I purpur dagen gryr;

Så glad din kända svala

Re'n kring din boning flyr.

Stig upp att flitigt verka,

Dröm morgonen ej bort!

Du hör, o yngling, märka

Att tiden den är kort.

Sök i den trägna slöjden

Din ära och din lön.

Dig vinkar uppå höjden

En tärna, himlaskön.

Lik rodnan, nyss upprunnen,

Är hennes kinders glans;

Lik röd korall är munnen —

Hon bär en lagerkrans.

Hör! hennes stämman ljuder:

”Kom genast upp till mig!

Till riklig lön jag bjuder

En lagerkrans åt dig”.

Men dygder heter kransen,
 Som bjuds på höjden der;
 Och tärnan, der i glansen,
 Hon sjelfva dygden är.
 Din synd, o menska, dämpa
 Med arbet, bön och strid!
 Stig upp att genast kämpa
 Emot en färdfull tid!

Själens längtan.

Gjö jordelivets fröjder
 Mig kunna skänka ro:
 I dalar och på höjder,
 Der bygger menskan bo.
 Men hvar man bor i verlden,
 Man full af längtan är.
 Och hvar man ställer färden,
 Man oron med sig bär.

Ej jordens ljufsta vårar
 Der göra själen säll.
 I dem man stormar spårar,
 Från morgon och till qväll.
 Och blomman, född i nordnen,
 Hon skälfver der hon står.
 Hon längtar uppå jorden
 Allt till urlivets vår.

Ett paradiset man målar
 Af jordelivets här;
 Man solar sig i strålar

Och bygger luftsloft der.
 Men fast man här i tiden
 Dess största sällhet når,
 Är man ej qvitt från striden.
 Nej ro man här ej får.

Ej uti jordelanden
 Det rätta hemmet är,
 Derföre finner anden
 Ej ro och hvila der;
 Nej menskoanden längtar
 Från jordens dalar fly.
 Till himlens land han trängtar,
 Der sälla vårar gry.

Molnet.

Se molnet öfver bergen,
 När natten flykta får!
 Betrakta det i färgen,
 När sol'n ur vågen går!
 I guld det präktigt glimmar
 På himlarunden der.
 Så lugnt det ännu simmar,
 Ty stilla vädret är.

Men molnets glans försvinner:
 Det prunkar en minut.
 När dagens konung brinner,
 Då är dess fågring slut.
 Lugnt är det, när det dagas,
 Men stormen snart hörs gny;

Och molnen sönderjagas,
Och fjerran hän de fly.

Ett moln är blott en dimma,
Fast digert för vår syn;
Det guld, som syns så glimma,
Är solens prakt i skyn.
Ej lånet snart du finner,
Och molnet jagas bort:
Det skingras och försvinner —
Så är vår sällhet — kort.

Den ros, så frisk du föder
I dag uppå din kind,
Dör hän, när bäst den glöder,
Som löfvet dör för vind.
Som skyn på himlarunden
Så sönderjagas der,
Vi kastas kring i lunden
Af kalla stormar här.

Till en ros.

Å
Åsklingsblomma! ros i slutna knopp:
Dröj ej slumrande uti din kammar!
Vårens sol ur vågen stiger opp,
Och dess strålars låga härligt flammar.

Veckla ut din fågning, sköna ros!
Skynda! korta äro vårens dagar.
Sommaren går lika fort sin kos,
Snart en höststorm molnet sönderjagar.

Njut och fröjdas, andas lukt så ljuf!
 Kort är nöjet, liksom lefnadstiden.
 Derfor blomma, kom att prunka nu
 Innan glädjestunden är förliden!

Atlantiska oceanen.

Ocean! ditt djup det blå
 Skiljer tvenne verldar vida.

Böljorna med fradga på,
 Emot bådas stränder strida

Men, o stolta ocean!

Du ej skiljer blott — du enar —

Ja, ditt djup är blott en ban,

Hvarmed verldar du förenar.

Skridskofarten.

Blädd var jorden utaf snö,
 Fjettrad låg af is hvar sjö;
 Strömmen frös inunder bron,
 Och med stål man klädde skon.

Uppå insjön såg man då
 Ungdomen på skridskor gå;
 Der bland gossar fick man se
 Vackra tärnor dansande.

Spegelklart var insjöns tak,
 Och der syntes ingen vak;

Men inunder isens ban
 "Lurade den falska Ran."

Snart en flicka, ack! så skön,
 Föll i farten ned vid ön.
 Axel genast henne såg,
 Der hon uti vaken låg.

Som en blixtnad han dit då lopp,
 Drog den vackra flickan opp —
 Hvem kan undra han blef kär:
 Flickan re'n hans maka är.

Ringsjön.

Din bölja, Ringsjö, svallar
 Mot skogbeväxta stränder;
 När vårsol'n strålen tänder,
 Kring dig blott glädje skallar.
 En fink, en trast, hörs tona
 I hvarje löfvad krona
 Af ekar och af tallar.

O Ringsjö! vid din bölja
 Jag hjertligt gerna bodde.
 Hur gerna ock jag rodde
 På den att vännen följa!
 Om båten ville gunga,
 Min fröjd jag skulle sjunga —
 Hvem kunde glädjen dölja?

Hvilket är bäst.

Säg, Lisa, du som är
 Förenad med en man,
 Säg, om jag blefve kär
 Och mig en älskling fann,
 Skull' jag då gifta mig?
 Ja visst: gift genast dig!

Men bäst är väl ändå
 Att vara ensam här?
 Om jag en man skull' få,
 Som ständigt vore tvär:
 Om glädjens sol gick ner —
 Nå, gift dig ej, jag ber!

Tiggargossen.

Det var så kallt, så kallt!
 Molnhöljd var himlen öfverallt,
 Och snön flög högt i hopar.
 Hvert spår af vandraren
 Blef genast höljdt igen
 I plan med vägens gropar.

Uti yrvädret satt
 En tiggargosse mycket matt
 Och hungrig vid väggkanten.
 Af kölden skälfd han,
 En tår från ögat rann,
 Den strök han bort med vanten.

I släda kom en man;
 Beqvämt han satt, ty rik var han,
 Och gossens bön han hörde.
 Men fort han likväl for
 Igenom drifvan, fast så stor:
 Ej nöden honom rörde.

Snart kom till fots en man,
 Och tiggaren såg äfven han:
 Den arme satt så lutad.
 Och tystnad var hans röst,
 Och kallnadt var hans bröst:
 Hans strid var redan slutad.

Fram vandringsmannen gick
 Och såg på gossen, såg hans blick,
 Men den var utan låga,
 Hans öga brustet var,
 På frågor fick ej mannen svar —
 Nej slut var tiggarns plåga.

Du, som så lottad är,
 Var hjälpsam mot den arme här!
 Far stolt ej förbi nöden!
 Den armes plåga kän,
 Som egen nød betrakta den.
 Hjelp tiggarn! se hans öden!

Hvad älskar flickan mest?

Hvad älskar flickan mest? en kyss.
 Om två ell' tre hon finge nyss;

Om älskarn hundra henne ger,
Så vill hon likväl hafva fler.

Men ofta låtsar hon så der,
Som om hon ej höll kyssen kär.
Men om man toge kyssen bort,
Då blef hon ledsen innan kort.

Om än så kall du flickan fann,
En kyss hon ej försaka kan.
Hon gråter, om en längre stund
Hon stänges från sin älsklings mund.

Han var så glad.

Uppå fjärden gungade en julle
Mot en liten ö.

Der såg man en koja vid en kulle.
Nära svall och sjö.

Den, som satt i båten, hördes sjunga
Med en röst så gäll.
Yngling, tänkte jag, der du ses gunga,
Ack, hvad du är säll!

Hvarje ton ljud högt uti hans visa
Öfver böljans larm.
Ynglingen, som sjöng om sköna Lisa,
Hördes älskogsvarm.

Hastigt båten sam ut öfver fjärden,
Styrd af kraftfull hand;

Målet redan hunnet var på färden:
Båten låg vid land.

Der på sanden invid fjärdens vågor
Hulda vännen satt;
Ned sjönk soln' och löste dagens frågor,
Och det led mot natt.

Men hvar glädtig ton i älskogssången
Mins så väl jag än.
Yngling, tänker jag, du sjöng den gången
För din brud och vän!

Den ålderstigne.

Se han kommer, grånad, stapplande,
Lutande vid brädden utaf grafven.
Ungdom! åt den gamle hyllning ge,
Der han sakta skrider, stödd vid stafven
Håna ej, nej vörda honom du,
Du som än är ung och krafter eger!
Lifvet har den gamle pröfvat ju:
Lyssna till hvad han om lifvet säger!

På hans hjessa strödda silfverhår
Vittna om den långa pröfvotiden.
Du, som lefver i din ljufsta vår,
Har, som han, ej än erfarit striden.
Prisa gubben lycklig, att han har
Snart utkämpat och snart hamnen hunnit!
Tälj hans många strider, tälj hans da'r:
Lycklig han, om han har stridt och vunnit!

Han var kraftfull fordom, liksom du,
 Men hans kraft är bruten, tänd af plågor.
 Uti lifvets höst han lefver nu:
 Snart dess afton löser lifvets frågor.
 Uppå tidens stormupprörda haf
 Skall han snart till hvilohamnen komma.
 Innan långt skall vintern på hans graf
 Hopa drivvor öfver minnets blomma.

Läs den ålderstignes blick en gång,
 Se hans leende på tunga färden!
 Läs hans fromhet, om från slafviskt tvång
 Han sig frigjort af den snöda flärden!
 Gubbe! du är lycklig, du är säll,
 Om du efter qval och strid, omsider
 Saligt dör i lifvets hösteqväll!
 Hög din svanesång i dödens strider!

Min stjerna.

När det mörknar på min stig,
 Stråla stjerna, då för mig!
 Lys mig hän igenom dalen!
 Ofta ibland stjernetalen
 Forskar jag med själens blick.
 Att dig se, der förr du gick.

Stjerna! säg mig vägen du!
 Du Guds budskap strålar ju,
 När du ler i källans vatten.
 Blinka från din höga stig
 Genom molnet ned till mig
 I den mörka, hemska natten!

Säg mig, klara stjerna der,
 Vägen, som till ljuset bär,
 Ljuset ofvan jordens länder!
 Gerna svingade jag opp,
 Der du ibland stjernors tropp
 Dina milda strålar tänder.

Mången gång jag vid mitt tjäll
 Satt och stod i stilla qväll,
 Blickande imot det höga.
 Och när skyn i sönder gick,
 Och min stjerna se jag fick,
 Tyckte jag mig se Guds öga.

Stengetsjägaren.

Re'n innan solen går ur vägen opp
 Och innan menskan börjat dagens slöjder,
 Jag vandrar modigt upp till alpens topp
 Att jaga der uppå de branta höjder,

Lätt som en antilop stengeten flyr
 Från topp till topp, från branter och till branter.
 Mot honom glad jag morgonfärden styr
 Uppför alpklippans svindelhøga kanter.

Jag trotsar tusen faror på min färd:
 Jag härdas utaf stormarne och kölden.
 Mitt skarpa öga ser en vidsträckt verld,
 När den för mig ej skymmes af molnskölden.

Ej hyddans vecka fröjder roa mig:
 Min fröjd är jagten efter alpens bockar.

Naturen är min glädje på min stig,
Till nya mödor han mig ständigt lockar.

När jag en alpget kommer uppå spår,
Då ökas glädjen, liksom äfven modet.
Mer djerf jag då mot nya faror går,
Och värmare i pulsen flyter blodet,

Och när min skjutna kula träffar rätt.
Så glad med rofvet jag hemställer färden —
Att stiga varsamt nedåt är mitt sätt,
Och snart jag helsar makan min på härden.

Han drack sig ihjel.

Jeppa, lik sin salig far,
Hat till tomma flaskor bar.
Bränvin tyckte han var bäst —
Förr så drack han arrack mest.

Ifrig glaset in han stack,
Tömde flaskan, teg och drack.
När från krogen hem han kom,
Var han full, men kassan tom,

Jeppas maka, lik sin mor,
Med sin kära hälft då svor;
Jeppa teg, som vanligt var,
Qväfde harmen i en "klar".

Än var han blott femti år —
Dömd var kammen från hans hår.
Allt var trasigt — västen bäst,
Var af lappar sammanfäst.

Förr had' Jeppa rikedom,
 Nu var hela kassan tom.
 Nyss i bara bränvin, ack!
 Upp han sista slanten drack.

En gång, då han öfverfull
 Föll i larmet tungt omkull,
 For ur verlden bort hans själ —
 Jeppa drack sig rent ihjel.

Fosterlandssång.

Jag vet ett land i höga nord,
 Ej rikt på guld, men rikt dock nog.
 På sjöar, dalar, berg och skog.
 Det landet är min fosterjord.

Och namnet Svea landet bär.
 Från fädren der har folket lärt
 Att hålla detta namnet kärt.
 Vår frihetsjord ju Svea är.

Men friheten är köpt med blod,
 Med svärd och blod i fordna da'r.
 Men blodet våra fäders var:
 Det flöt, der striden stod.

Ej guld man skär ur klippans famn,
 Men jern till slöjder, plog och svärd.
 Nu friden bor på Sveas härd:
 Och friden är en ljuffig hamn.

Hvar fins ett sådant land min vän,
 Som vårt, kring jordens vida rund!

Ja, resa vi der från en stund,
Vi längta genast dit igen.

O land! o fosterland i nord!
Blif hvad du var, blif hvad du är,
På lagrar rikt! din ära der
Med vimplar flyger rundt kring jord.

Conversation.

FRUN.

Nå Albert! var supén
Ej kostelig och fin?

HERRN.

Men kassan lider men,
Jag köper ej mer vin.

FRUN.

Var glad min käre man,
Se ej så ledsen ut.

HERRN.

O nej jag det ej kan,
Ty nu är kassan slut.

FRUN.

Gör, Albert, session då —
Sen börja vi igen.

HERRN.

Nå väl, så låt det gå:
Men folkets tal, min vän —

FRUN.

Låt folket tala fritt —
Mitt ättelag är ditt:
Vår rang behålla vi.

HERRN.

Ja, du har rätt Mari'.

Vid punschens bål.

Vårt valda, glada lag!
Nu tömma vi en skål
Af punschens ljufva bål.
Nu, nu är glädjens dag.

En broder fyllar här
Sitt trettonde år.
För honom festen är
Anställd, ja re'n i går.

Nu klinga vi igen,
Och med en bottenskål
Af denna glada bål
Vi hyllning ge vår vän.

Lef säll på lifvets stig!
Må lyckan, hvar du går,
Förljufva dina år,
Tills döden famnar dig!

Min sällhet.

Min sällhet i drufvornas safter jag finner,
 Och Bacchus jag prisar vid fradgande bål.
 All ledsnad får vika och glädjen jag vinner
 För hvar gång i botten jag dricker en skål.

Fast alla sin sällhet i världen ju söka,
 Dock sökandets föremål olika är'.
 Till jordlifvets sällhet sig vägarne kröka —
 Min stig till min sällhet till vinbålen bär.

Den ene i bokliga konster djupt tänker
 Och sträfvar och forskar att tyda dem väl.
 Jag forskar blott litet, men bålen mig skänker
 Inbillning och sällhet och fröjd i min själ.

Må andra fritt bråka om rang och högsäten
 Och äflas att vinna beröm och loftal.
 Jag lefver så lycklig, fast jag är förgäten
 Och sträfvar ej högre än till min pokal.

Må svärmaren döma till eviga qvalen
 I blixtrande tolkning min sällhet och mig.
 Jag kufvar min harm i en skål ur pokalen
 Och lär mig det rätta och vandrar dess stig.

Hon såg på rosen och dog.

Id källan i skogen på väppling så skön
 Satt gossen och smekte den älskliga mön.
 Och lifvet för båda var sällhet, var hopp,
 Och klart, som när vårsol'n mest härlig går opp.

Och dagar och måna'r och år flydde bort,
 Och tiden lik drömmen, den ljufsta, var kort.
 Fast våren derute förbyttes i höst,
 Var vårglädjen qvar i de älskandes bröst.

Sitt löfte om trohet dock ynglingen bröt,
 Den dygdiga flickan han skamfullt försköt.
 Han var hennes sol, hennes glädje och tröst:
 Men våren, den älskligas, byttes i höst.

Ej ro hade flickan: blott sällan hon log;
 Och rosen på kinden af ledsnaden dog.
 Vid källan, der gossen sin hulda så svek,
 Der satt den förskjutna förgråten och blek.

Med tårade ögon än uppåt hon såg,
 Än sänkte hon blicken till skogskällans våg.
 En ros, men förvisnad hon höll i sin hand,
 På den sågs hon blicka vemodigt ibland.

Då stod bak en buske en yngling der när,
 Och det var den samme, som höll henne kär.
 Ja, det var just han, som sin flicka försköt,
 Och rosen, så vissnad, vid källan han bröt.

Han såg hur hans forna, hans älsklige vän
 Så blek sänkte ögat till källrosen än.
 Då rördes hans hjerta, från gömslet han gick;
 Gick fram till den bleka och sänkte sin blick.

Han kände, men märkte ej pulsarnes svall,
 Nej hjertat var stilla och barmen var kall,
 Re'n slut var den strid, som den sörjande stred,
 Och vårsolen sänkte i vågen sig ned.

Och våren flytt undan, men han, som så svek,
 Än trånar och vandrar så enslig och blek.
 Ej ro kan han finna i jordlifvets dal:
 Han offras åt samvetets rysliga qual.

Blomman på stranden.

En enslig blomma växte opp
 Vid hafvets höga svall på stranden.
 Så mången bölja i sitt lopp
 For vredgad upp och sköljde sanden.
 Men blomman stod af torka blek:
 Ej hennes törst en droppa släckte;
 Den yra böljan i sin lek
 Till henne ej på sanden räckte.

En ström framom den blomman flöt
 Att sig i hafvet skyndsamt kasta;
 Med skum på vågen fram han bröt —
 Han tyektes längta att få rasta.
 Fast nya vågor trängde på,
 Fick blomman ej en enda droppe.
 Ej strömmen henne kunde nå,
 Och intet moln sågs till der oppe.

Hvar morgon uppå himmel klar
 Sin gudaflamma solen tände;
 I sjelfva skuggan qvaft det var,
 När högst hon uppå himlen brände.
 Och menskor suckade till Gud,
 Och blomman suckade på stranden;
 Den veka stod i bleknad skrud
 Och lutade sig djupt mot sanden.

Så lugn var havvets våg och klar:
 En fläkt ej löf i lunden rörde;
 Och solen högst och hetast var,
 Då plötsligt åskans brus man hörde.
 Ett digert moln fick strax man se,
 Som snabbt steg upp från himlaranden:
 Välsignadt snart det regnade,
 Och blomman stod och drack på sanden.

För hvarje tår den veka drack,
 Hon djupt och ödmjukt ned sig böjde.
 Men solen lyste — molnet sprack —
 Och blomman åter upp sig höjde.
 Hon lyfte hufvu't mer och mer
 Och såg till skaparen deroppe —
 Gud vare lof! så huld han ger
 Välsignelse i hvarje droppe.

Blomman på eken.

I skogen stod en väldig ek,
 Och tvänne seklars år han bar.
 En blomma stod der när så vek:
 Ett intet hon mot eken var.

Hon prunkade så underskönt,
 Och doft så fin hon kring sig spred —
 Men skogens ek, så ståtligt krönt,
 Föraktligt såg till blomman ned.

Då hördes plötsligt åskan gå,
 Och solen gömdes i en sky.

Men eken såg med lugn derpå,
Tills stormen, lös, begynte gny.

Och molnet öfver skogen drog,
Af stormen skyndsamt jagadt fram.
Och åskan ned på eken slog
Och bräckte barken från dess stam.

När molnet vek, och solen klar
Åt jorden gaf sin stråleflod,
Pånyttfödd lilla blomman var,
Men eken bräckt och krossad stod.

Under linden.

Under linden uti lunden
Satt en gosse hos sin mö;
Sommarsoln på himlarunden
Sjönk så mild i våg och sjö.

Och då sjöng en liten siska
Uti lindens höga topp —
Men då hördes vinden hviska,
Der han mellan löfven lopp.

Och de sälla under linden
Lyssnade till sus och sång.
Ljuf var sången, hemsk var vinden
I sin hviskning, i sin gång.

Vinden lifvets gåta tydde —
Siskan qvad om sällheten —
Nästa dag, när solen grydde.
Låg förbleknad gossens vän.

Slaget vid Lund.

Det var en tid, vi veta den,
 Då kriget bland oss röt;
 Då Sveas här mot Danas män
 I strid i Skåne bröt.
 Då malmkanoner sände död
 Och tände skräck i barm,
 När deras höga dunder ljöd,
 Som starka åskors larm.

Den danska hären stod vid Lund,
 Det var en vinterdag.
 Och alla veta denna stund
 Och detta stora slag;
 Då Sveas här med lejonmod
 Så stred och seger vann;
 Då stridens fält var dränkt i blod,
 Som länge, länge rann.

De fallne danskar hvila der
 Bland svenskars sina ben.
 Den graf, der benens samling är,
 Den är, fast stor, blott en.
 Nu lefva våra svenske män
 Med Danas män i fred.
 Men alla veta nogsamt än
 Hur förr vid Lund man stred.

Krigssång.

Framåt, framåt till kamp och strid!
 Det gäller pröfva svärd och mod,
 Och segra eller fly dervid
 Och våga för vårt land vårt blod.

Se, fienden oss nalkas der
 Med malmkanoner, hot och larm!
 Framåt vår tappra svenska här
 Med eld i blod, med mod i barm!

Du krigarfana, gul och blå!
 Att segra ju din vana är.
 Med dig mot fienden vi gå.
 Framåt vår tappra svenska här!

Vårt Svea-Nord ej svika vi:
 Vårt fosterland, vår frihetsjord.
 När stridens tummel är förbi,
 Skall feghet ej om oss bli spord.

Vi våga gerna lif och blod
 För frihet, kung och fosterland.
 Vår sak är rättvis, den är god,
 Och skarpt är svärdet, stark vår hand!

Så är menskans färd.

Aldrig strömmen rastar,
 Ejerran bort han hastar,
 Sökande sin hamn.

Hör hans sorl i gången,
Tills han slutar sången
Uti hafvets famn!

Hinder loppet bryter:
Strömmen därför flyter
Irrande sin gång.
Derför han i dalen
Under låga alen
Sjunger sorgesång.

Hvälfvande han rinner,
Tills han hvila finner
I det vida haf.
Stormen honom krusar,
Der han hejdlöst rusar
Bort imot sin graf.

Menniskan i världen,
Som en ström på färden,
Vandrar mot sin graf.
Irrande hon hastar —
Stormen henne kastar
Uppå lifvets haf.

Anden, löst af färden —
Kärleken till världen —
Hvälfver så sin gång.
Hvälfver, tills han finner
Hamnen der han vinner
Frid, helt fri från tvång.

Rodden på insjön.

Sommarsolen sjönk i vågen ner,
 Hjul och qvarnar surrade ej mer;
 Dagakarlen styrde hem sin färd
 Till sin maka på den frida härd.

Och det blef en stilla, stjernklar qväll.
 Vid en insjö låg mitt lilla tjäll;
 Och min lilla båt vid stranden låg,
 Och i den jag styrde ut på våg.

Men min flicka följde med också,
 Och vi sjöngo lustigt båda två.
 Hastigt under sången båten fram
 På den lugna insjöns spegel sam.

Det var kärlek blott, vi sjöngo då:
 Skogens foglar lyssnade derpå.
 I detsamma steg fullmånen opp,
 Vandrade så klar bland stjernors tropp.

Länge dröjde vi i qväll'n på sjön,
 Näktergalen började sin bön.
 Strax mot stranden, i hvars ek han qvad,
 Styrde vi vår julle gladt åstad.

Der så stego vi med fröjd i land,
 Satte oss bland blommorna på strand;
 Och vi sutto der och sågo på
 Månens återglans i vågen blå.

Med min flicka glad och nöjd och säll,
 Styrde jag sen rodden till mitt tjäll.
 Men den färden, ack! jag mins den än,
 Och min flicka glömmet aldrig den.

Landtmannens sommarvisa.

Se hur vackert kornet står!
 Uti ax det redan går.
 Och se klöfvern, den är stor.
 Se mitt rågfält, kära bror.

Men hvar dag är het och klar:
 Inga skyar himlen har.
 Torkan ta'r på hafren der,
 Och snart brännes kornet här.

Mätte, så hvar dag jag ber,
 Regn från himlen flöda ner! —
 Gud är nådig — åskan går —
 Och landtmanen regn då får.

Barnens morgonbön.

Gode Gud! när solen gryr,
 Till dig, som allt med vishet styr,
 Vi fly med tack, med lof och bön
 För all din nåds och mildhets rön.

Ledsaga oss på lifvets stig,
 Hjelp oss att städs behaga dig!
 Att sky det onda i en verld,
 Som är så full af synd och flärd!

Välsigna konung, folk och land,
 Sträck öfver oss din fadershand!
 Ack! lär oss du, o Fader kär,
 Att lefva rätt och gudligt här!

Vinterqvällen.

Kort är nordens dag, när solen
 Lägst kring söderlanden ler.
 Snedt hon blickar mot nordpolen,
 Föga värme der hon ger.

Snart ses hon i våg försvinna;
 Mörk blir qvällen, natten lång.
 Men i slott och koja brinna
 Tända ljus vid fröjd och sång.

Riset, tändt, i spisen sprakar;
 Vinterqvällen slöjder har.
 Vädret ryter, björken knakar,
 Snön i höga drifvor far.

Is betäcker fönsterrutan
 Ut i skaldens kammarcell.
 Men så känslig han på lutan
 Diktar glädje hvarje qväll.

Qvällen ro och hvila bjuder;
 Det gör äfven vinterns qväll.
 Fastän stormen sorgligt ljuder,
 Är det lugnt uti mitt tjäll.

Eko.

Unga flickor! kort är våren:
 Flyktar såsom en minut.
 Binden kransar uti håren!
 Gjädjens innan vår'n är slut!

Glädjen är lik ros så fager,
 Som i purpur härligt ler;
 Som är frisk, när sol'n ger dager,
 Vissnad, när han sjunker ner.

Sorgen blott, ja sorgen bara
 Viss i detta lifvet är.
 Hvar man än kring jord vill fara,
 Sorgen man dock med sig bär.

Vinden suckar, bergen svara,
 Böljan brusar sorgligt der:
 Hvar man än kring jord vill fara,
 Sorgen man dock med sig bär.

Unga flickor! vår'n i lunden
 Ler i rosor en minut:
 Glädjens i den sälla stunden
 Innan lifvets vår är slut!

Och mångdubbladt uti lunden
 Skallar eko en minut:
 Glädjens i den sälla stunden
 Innan lifvets vår är slut!

Sorgen kan du ej undfly.

—
 Sårad utaf pilen, hinden
 Undan smärtan far.
 Fast han ilar, lätt som vinden,
 Sitter plågan kvar.

Så o menska, i ditt hjerta,
 Uti denna verld,
 Följa dig oro och smärta,
 Hvar du styr din färd.

Fly till fjerran södra verlden,
 Der blott vårar gry!
 Sorgen på den långa färden
 Kan du ej undfly.

Vinter i hjertat.

Hvarför, flicka, gå och sörja?
 Gläd dig nu, det är ju vår.
 Nu är tid för dig att börja
 Blomsterkransa dina hår.
 Uti dina unga dagar,
 I din vår dig lifligt gläd!
 Hvarför går du blott och klagar?
 I den glada vals nu träd!

Syster! låt mig enslig klaga,
 Låt mig gråta, lemna mig!
 Du kan ej min sorg bortjaga,
 Aldrig flyr han från min stig.
 Nöjen döda ej min smärta,
 Och mig värmer ingen vår —
 Vintern bor uti mitt hjerta,
 Tills jag Ludvigs hjerta får.

Till våren.

D vår! du hoppets stund!
 Du blomsterpryder jorden
 Och löfvar trä'n i norden
 I park och skog och lund.

Men ljufvast dock du är
 I tanken och i hoppet:
 Ty när du gryr i loppet,
 Du kylan i dig bär.

Af dig ett paradiset
 Man sig så hoppfull målar.
 Men när du ljufvast präalar —
 Hvad kan du få till pris?

Din köld, o vår, jag ser:
 Du liknar ej den våren,
 Som skild, långt skild från åren,
 Vid himlens palmer ler.

Visa.

Itti Betti blef jag kär,
 När jag gick i skola;
 Betti älskades af Per,
 Älskades af Ola.
 Lyckligast var jag minsann
 I att bifall vinna.
 Tiden ilar — jag är man —
 Betti är min qvinna.

Lifvet skiftar: tiden bort
 Såsom forsen flyter;
 Lifvets vår den är så kort,
 Han i höst sig byter.
 Men min Betti är så kär,
 Att jag aldrig klagar:
 Hon min sol och glädje är
 Uti höstens dagar.

Till min flicka.

—
Hvarför, hulda flicka, syns du kall?
 Är ej jag som förr din glädje all?
 Säg din mening, om du älskar mig,
 Eller om en an har fångslat dig!

Henrik! det är du, som kallnat har;
 Du är ej så öm, som förr du var.
 Vet jag blott, att du mig håller kär,
 Lika varmt af mig du älskad är.

Jag, o hulda flicka, plågad är
 Utaf lifvets strider och besvär.
 Men härefter skall jag akta mig
 Att af trånad synas kall mot dig.

Sjömanssång.

—
Der hemma i dalen
 Vid fjärden på ön
 Gör fogeln i alen

Sin sjungande bön;
 Der susa i lindar
 I stilla vårqväll
 De vestliga vindar
 Kring fädernas tjäll.

Men hembygdens frågor
 De roa ej mig.
 På brusande vågor
 Jag vandrar min stig.
 Min verld är det vida,
 Det dånande haf;
 Der vill jag förbida
 Min död och min graf.

Sångtrasten.

Här vårens sol i hafvet sjunker neder
 Och skymning sig kring haf och länder breder,
 Slår uti skogens ekar nattens vaka
 De ljufsta drillar för sin ömma maka.

Hör på de ljufva slagen uti parken,
 Om der du vandrar uppå blomstermarken!
 Märk kärleken uti de höga qväden,
 Af vakans sjungna uti poppelträden!

Så skönt melodiskt dessa toner klinga:
 Ur stoftet menskoanden högt de svinga.
 Ja, vakans drillar äro allmänt kända
 Att sälla känslor de i själen tända.

Vaggvisa.

Sof i ro du lilla, kära!
 Modern din vid vaggan vakar.
 Intet knott skall dig besvära.
 Sof i ro, fast björken knakar,
 Fast det dånar ute der,
 Kan ej stormen nå dig här.

Hösten stundar.

Hösten stundar i den höga Norden:
 Lier hvässas; skördens tid är när.
 Rika gullax digna emot jorden:
 En välsignad gröda jorden bär.
 Regn har flödat ned ifrån det höga
 Med välsignelse förutan mått.
 Jorden har från dagens höga öga
 Åt sin frukt båd' ljus och värma fått.

Hösten stundar: foglens ljufva qväden
 Tystna snart i park, i lund och skog.
 Snart ifrån de höga sekelträden
 Drager sångarn bort, dit förr han drog.
 Re'n han trånar, fast hans sång än klingar,
 Re'n han reder sig till flygtig färd.
 Snart så lyfter han de lätta vingar
 Och flyr ned till söderns varma verld.

Hösten stundar: jordens blomster alla
 Skola snart sin fågring kläda af;

Löfven skola ifrån träden falla,
 Himlen mörkna öfver blomstrens graf.
 Rosen än i purpur ler i parken,
 Men snart härjas hon af höstens flägt.
 Och uppå den vida båren, marken,
 Multnar hennes sköna jungfrudrägt.

Hösten stundar äfven för dig syster,
 Och för dig, o broder, stundar den.
 Träd i valsen och var glad och yster,
 I din lefnads vår dig lycklig känn!
 Snart kanhända livvets höst är inne,
 Och den friska kindens ros dör bort.
 Livvets vår den blir då blott ett minne,
 Och du suckar: ack hvad den var kort!

Den döende skalden.

Farväl, o verld! nu stannar snart mitt hjerta:
 Jag anar, att min sista stund är när.
 Snart skall jag skiljas ifrån strid och smärta:
 Af tidens stormar anden tröttad är.
 Från jordens dalar längtar han att fara,
 I himlen skall han snart få evig ro.
 I himlen, ack! ibland de sällas skara,
 Hur saligt att hos Gud få evigt bo!

Men innan jag af plågan öfvervinnas
 Och anden flyktar ifrån jordens tvång,
 Vill jag åt efterverlden här till minnes
 Utsäga några ord uti en sång.
 Jag strängar därför än en gång min lyra

Förr än min hand blir fäld och tanken matt.
 Och sen vill jag med glädje färden styra
 Till evigt vårljus ifrån tidens natt.

Vår verld är full af flärd, af sorg och strider:
 Jag stormar pröfvat har på tidens haf.
 Jag länge forskat, och jag fann omsider
 Att jordens hela rund är blott en graf —
 Men likväl är vår jord, fast tung att vandra,
 Af alla verldar dock den bästa verld;
 Och aldrig må vi der försöka klandra:
 Blott synden må vi klandra, synd och flärd.

Ack! säll är den, som genom jordedalen,
 Glad sträfvar der, fast uppå törnströdd stig.
 Som lyfter ögat imot himlasalen
 Och dit på bönens vingar svingar sig!
 Låt molnet, broder, ej på pannan dröja!
 Var glad, ty himlen för dig öppen är.
 Dit kan du dig ur tidens mörker höja
 Till dess du evigt, evigt hamnar der.

Hemkomsten.

Så ser jag ändtligt dig, o land, igen:
 O fosterland, du Mamhem uti nord,
 Du är dig lik, mitt kära Svea än,
 Fast jag så länge dröjt på främmand' jord.

Jag var en yngling: var blott tjugu år,
 Då jag från hemmet for till fjerran verld.
 Nu bär min hjessa strödda silfverhår;
 Min kraft är bruten: utaf strider tärd.

Der står i dalen än mitt gamla tjäll;
 Det är sig likt, fast mossigare nu.
 Der stod min vagga, der var jag så säll:
 Min barndomsvår — jag mins hur den var ljuf.

Så mycket är förändradt sedan då,
 Och sen jag reste bort till fjerran land —
 Min flicka såg, när uppå böljan blå
 Jag seglade från fosterjordens strand.

Jag mins så väl, när hon på bryggan stod
 Och viftade mot mig med duk i hand.
 Jag mins hur ängslig jag blef i mitt mod,
 När hon försvann för mig på hemmets strand.

Min fordna Nannas sköna ros på kind,
 Nu ålderdomens pregel sorgligt bär.
 Den är förvissnad, som ett löf i lind,
 När det af höstens köld förhärjadt är.

Än enslig vandrar hon, som jag, sin verld,
 Hon lutar liksom jag, emot sin graf:
 Hon är, som jag, af lifvets strider tård —
 Hvem tärs ej uti storm på lifvets haf?

Min hela samtid har snart gått till ro:
 Så mången hvilar nu i jordens famn.
 Snart skall mitt stoft hos vännernas få bo,
 Och Anden svinga säll till fridens hamn.

Paradiset.

I svalkande skuggor i blomstrande parken
 Gick Adam förutan båd linne och frack.
 Bland doftande rosor han sof uppå marken;
 Der åt han sitt äple: der åt han och drack.

Och Eva, den sköna, och allas vår moder,
 Var lika så naken, som allas vår far.
 Hon drack utaf Edens kristallklara floder,
 Och lycklig och säll, liksom Adam hon var.

Med vilddjuren paret gick fredligt tillsamman;
 Det sof ibland tigrar på marken i frid.
 Och lejonen lågo och lekte med lammen —
 Blott smekte de späda — det fanns ingen strid.

Från sällhetens höjder sjönk Eva i gruset.
 Af satan bedrogs hon till affall från Gud.
 Och Adam med henne sjönk ned ifrån ljuset.
 Han bröt, liksom qvinnan, mot Skaparens bud.

Ej längre i Eden fick människan dröja,
 Sen hon i materiens mörker sig sänkt.
 I svett måste hon sedan gräfva och plöja —
 Men lof vare Gud för den frälsning han skänkt.

Nannas klagan.

Aldrig nånsin kan jag glömma
 Dessa länge flydda stunder
 I min lefnads sälla vår.

Blott om dem vill minnet drömma.
 Bort till mina barndomslunder
 Snabb som blixten tanken går.

Aldrig plånas ur mitt minne
 Dessa dagar, då jag världen
 Kände som en himmel blott.
 Då var det blott frid derinne
 Till min barm ej nådde flärden —
 Allt var sällhet, allt var godt.

Och så kommer dessa stunder,
 Då jag kände i mitt sinne,
 Kände i min häfda barm
 Denna eld från vårens lunder,
 Som, af Astrild tänd derinne,
 Gör så mången glädje varm.

Men nu är mig blott en saga
 Dessa stunder för mitt hjerta:
 Min vårsol nu slocknad är.
 Hvar jag än vill fly och klaga,
 Plågar mig en bitter smärta:
 Oron i min barm jag bär.

Men jag känner i mitt hjerta
 Glädjen utaf ljusets strimma:
 Hoppet lefver i mitt bröst.
 Snart far jag från strid och smärta,
 Snart når jag min sista timme,
 Som gör slut på lifvets höst.

Monolog.

Höstens sol sjönk nyss i vågen ner,
 Och till natt det mörknar mer och mer.
 Regnet ökas, liksom stormens gny,
 Digra skyar genom rymden fly.

Enslig i min kammar vid mitt ljus,
 Hör jag annat ej än stormens brus.
 Timmar två jag väntat har min vän —
 Hvarför hörs han ej och syns ej än?

När jag lyft min sänkta rullgardin,
 Hvem kan undra jag blir mörk till min?
 Hur jag blickar kring i skymningen,
 Kan jag ej få syn på honom än.

Ack! hvarföre dröjer han i qväll?
 Jag, som var så hoppfull, glad och säll,
 Känner nu blott ledsnad i mitt bröst;
 Kom, o älskling, kom och skänk mig tröst!

Tyst, hvem ser jag nalkas? det är han:
 Det är Axel, han och ingen an.
 Snart hans kända gång jag säkert hör;
 Oron nu uti mitt hjerta dör.

Men, hvad såg jag? ack! hvad ser jag än?
 Jag förstår — det är ej älsklingen —
 Skuggestalter sväfva för min syn,
 Växa, röras, flykta bort som skyn.

Har hans kärlek, som för mig så brann,
 Funnit väg till hjertat hos en an?

Då är jag olycklig, biltog arm,
Och blir aldrig mer af glädje varm.

Tyst! hvad hör jag? steg vid fönstret här.
Det är han — tänk huru våt han är!
Re'n hans knackning på min dörr jag hör —
Han är trogen: all min oro dör.

Ljungblomman.

Du blomma, tyngd af daggens tår,
Den natten födde dig,
Så ensam du bland ljungen står
Vid hedens smala stig.
Så prydd, som rosen ej du är,
Men gömmer ingen tagg.
Du står så blyg och ringa här
Och dricker himlens dagg.

Du obemärkt för världen är
På denna vida hed;
Skall man dig observera här,
Skall blicken sänkas ned.
Du blommar i den korta vår
Bland höga ljungen gömd.
Af mängden ej loftal du får,
Du ringa är och glömd.

Men jorden törstar efter regn
I solens heta sken,
Och du har ej, som rosen, hägn
I skuggan under gren.

Du lutar, mattas mer och mer
 På stängel, vek och fin,
 Men himlen dig till styrka ger
 Den ljufva daggens vin.

Den obemäkte.

Mannen med det lugna, stilla sinnet,
 Vandrar oftast obemärkt sin värld:
 Lefver, verkar, men glöms bort ur minnet,
 När han slutat har sin jordefärd.
 Källans vatten flyter tyst på sanden
 Och är utaf trädens skuggor gömdt —
 Sådant är hans lif i jordelanden:
 Obemärkt och utaf världen gömdt.

Men invid hans graf den vise dröjer
 Och begrundar den hängångnes lif,
 Och sin blick han imot himlen höjer,
 Bedjande så här: "o Gud mig gif
 Nåden att så kunna lefva, verka
 Som den mannen gick sin jordestig!
 Och om ingen menska vill mig märka,
 Vet jag säkert, att jag märks af dig".

Nu är det vår.

Nu är det vår, och de vestliga vindar
 Flägta så milda kring nordlandens tjäll;
 Gökarne gala i löfvade lindar,

Blommor bekransa båd' dalar och fjäll.
 Dagar så soliga, qvällar så stilla
 Tända i själen ny glädje, nytt hopp;
 Morgonens dagdroppar glittra och trilla,
 Kyssta så varmt utaf sol'n, som står opp.

Nu är det vår, landtmannen sig gläder:
 Kornen, de sådda, de spira så skönt.
 Grödan blir gynnad af passande väder,
 Hästarna mumsa, belåtna, på grönt.
 Bina kring blommorna surra och svärma —
 Naturen är blott en lofsjungande kör.
 Allt prisar för våren, för solsken och varma
 Den högste, som under så mäktiga gör.

En moders råd

till sin dotter.

Min kära Alma! du är än
 Så oerfaren uti världen.
 Snart skall du träda ut i den,
 Snart skall du lemna barndomshärden.

Kom då ihåg din moders ord,
 Dem nu jag dig i huldhet säger!
 Full är af frestelser vår jord,
 Men dock den bästa verld man eger.

Mitt kära barn, tag dig i akt,
 När lockelserna du får höra!
 Så stor är lidelsernas makt,
 Lef kyskt och lät dig ej förföra!

Välj städs med klokhet dina ord:
 Tänk nogsam, Alma, förr'n du talar!
 Låt vishet blifva om dig spord
 På färden genom jordens dalar!

När du bestormas i ditt bröst
 Af ljufva känslor, förr ej kända,
 Var varsam då; höj ej din röst;
 Om lågorna de höga, tända!

Emot den yngling, som din barm
 Med dessa ljufva känslor fyller,
 Var i din kärlek blygsamt varm!
 Hans lof du dermed bäst förskyller.

Och när du blir hans maka då
 Förblif hans sällhet städs i verlden!
 Var trogen, hushållsam också
 Uppå den nya valda härden!

Till Stagnelius.

Höga tankar bo
 I den sång du qvad;
 Skald! du var ej glad,
 Du ej hade ro.

Tung var verlden dig
 Genom törnströdd dal,
 Den blott födde qual,
 Der du gick din stig.

Men du sjöng ändå
Hvarje ledig stund,
Sjöng om ros i lund
Och om bölja blå.

Lifvet, som det är,
Tydde du så väl:
Vitter var din själ —
Sången vittne bär.

Tack för liljorna,
För hvar krans du band
Ifrån Sarons land —
Tack för drilljorna!

Hvad ditt lif var kort,
Kort och tårdt af qual!
Som en näktergal
Längtade du bort.

Återblick.

Vinterns drifva uppå nordisk tufva,
Dog, fast sent, för solens blick af snufva,
Våren kom att tända lif och hopp.
Men dess himmel, som man vet, var mulen:
Sjelfva Maj var som en juldag kulen,
Rosen dröjde uti sluten knopp.

Ändtligt kommo vårens milda vindar,
Löfbeklädda blefvo skogens lindar,
Och det var så skönt och hoppfullt då.

Det var ljufigt då inunder träden
 Lyssna uppå näktergalars qväden
 Och de drillar finken ville slå.

Sommarn kom, och fort dess dagar flydde,
 Ständigt var han kall, fast varm han grydde,
 Ständigt var hans sol af skyar täckt.
 Vräkt af stormar böljan högt har svallat,
 Regn har ofta flödat, åskor knallat,
 Sjelfva eken är af blixten bräckt.

Re'n så är det höst och stormar ryta,
 Hafvets böljor sig mot stranden bryta,
 Skyar jagas genom rymden bort.
 Mörk är himlen. Det är kallt i norden;
 Blomstren vissna: blott en graf är jorden —
 Lifvets vår är, liksom jordens, kort.

Allt det jordiska från pol till polen
 Är förgängligt här inunder solen;
 Jordens falska vårar känna vi.
 Men der ofvan jordens låga dalar
 Är en evig vår i himlens salar,
 Der blir luft när striden är förbi.

Visa.

Vårens och sommarens stunder
 Flykta så hastigt sin kos;
 Uti de löfvade lunder
 Vissnar den fagraste ros.

Hösten är kommen i norden,
Svalan från Manhem bortflyr;
Ned till den sydliga jorden
Färden bland molnen han styr.

Lifvet det har sina skiften:
Menniskan känner dem väl.
Ända från vaggan till griften
Bo de uti hennes själ.

Trånan af flärden och striden
Vike för kärlek och hopp!
Broder, gack glad genom tiden,
Blicka mot stjernskriften opp!

Kärlekens bloss uti anden,
Tända af Astrild med makt,
Qväfva den trånande branden,
Flärden i menniskan lagt.

Farväl till flyttfoglarna.

Norden beherrskas af isande köld,
Himlen betäckes af skyarnes sköld.
Böljorna hvitna i brusande haf,
Vindarne sucka på blommornas graf.

Sommaren var både stormig och kort,
Foglen ljuft qvad, men nu längtar han bort.
Vingade hären sig reder till färd:
Trånar från nordens så kyliga verld,

Blomstringens måna'r i Manhem i år
 Liknade lifvets försvinnande vår.
 Likväl sjöng foglen i ek och i al,
 Sjöng under molnen i stormande dal.

Tack för de drillar, o fogel, du slog,
 Slog uti parker, i lunder och skog!
 Trånan, som menskan, du bär i ditt bröst,
 Men, ack, hur ljuf var beständigt din röst!

Nu ifrån eken mot söder du ser,
 Blickar så ständigt och hoppfullt dit ner.
 Snart du med likar dig enar och flyr
 Bort der städs solen så vårhärlig gryr.

Farväl, o skara, till Afrikas verld!
 Styr ibland molnen med ifver din färd!
 Snart öfver klippor och sjöar och land
 Hinner du palmverldens brännande strand,

Solen sig sänker och strålar så matt,
 Dagen i norden sig byter i natt;
 Kölden snart isar den brusande sjö,
 Flarnen af blomstren begrafvas i snö.

Vintren nu stundar, och den blir så lång.
 Böljan skall bindas — men, löst ur sitt tvång,
 Hasta och sjunga om frihet på nytt:
 Vintern skall åter i vår bli förbytt.

Mörkret skall vika för solljusets makt,
 Blomman ur dvalan stå upp uti prakt.
 Vingade här! då från palmernas land
 Skynda dig åter till Skandias strand!

Liljan.

Liljan i den hvita drägten
 Sänder offer från rabatten
 I sin doft mot himlen opp.
 Nyss den milda morgonflägten
 Hviskade, att flydd var natten
 Då han rörde blad och knopp.

I den stilla natten sänkte
 Dagen sig på blad och knoppar.
 Och i liljans hvita barm.
 Solen, som i rodnan blänkte,
 Nu bortkysser daggens droppar
 Med sin stråle, mild och varm.

Ofta, lilja, med förtjusning
 Jag dig såg och lukten kände,
 Den du andades mot mig.
 När vid dagens första ljusning
 Strålen på din barm sig tände,
 Stod jag undrande hos dig.

Uppå veka stängeln buren,
 Är du i den hvita skruden
 Bilden af oskuld och frid.
 Täckta barn utaf naturen,
 Smyckad af densamma guden,
 Du ej känner flärd och strid.

Så jag tänkte: i mitt sinne
 Sig ett hemligt vemod tände.
 Ur mitt bröst en suck sig göt.
 Flärd och strid är menskans minne —
 Tänkt och solens eld mig brände,
 Strålen ur ett moln sig bröt.

Den frånvarande.

Bort öfver haf, hvars djup förvirra,
 Till dig, o hulda, tanken far.
 Hur fjerran jag från dig må irra
 På färden jag dig med mig har.
 Den kärlek, som du tändt, den lågar
 Ännu för dig, ja blott för dig.
 Och nu jag endast, endast frågar,
 Om du är lika varm för mig.

Jag glömma kan, men ej behagen,
 Hvarmed du tändt min kärleksbrand;
 Mins du så klart som jag den dagen,
 Då knutet blef vårt vänskapsband?
 Det var på Sveas strand vid hällen,
 Der dina fäders hydda låg.
 Det var om våren och om qvällen,
 Då månen full gick upp ur våg.

Dit flyr jag än på tankens vingar,
 Då soln går ned och månen gryr.
 När fogeln lyft de lätta vingar
 Och flykten snabb från södern styr
 Då längtar jag att åter fara
 Till fosterbygden uti nord.
 Der vill jag endast, endast vara,
 Och snart så stiger jag om bord.

För mäktigt söderns sol mig bränner,
 Här är mig luften allt för qvaf.
 Och enslig jag mig ständigt känner
 Så skild från Nanna utaf haf.
 Ty fattar jag med ifver stafven;

O hulda, snart din hvita hand
 På andra sidan yra hafven
 Jag trycka skall på hemmets strand.

Till bruden.

Brigselpallen sättes fram. O brud!
 Uppå den skall du med Axel enas.
 Gifva löften. Äktenskapets bud —
 Tänk, ja eftertänk, hvad deri menas!

Bröllopsdagen är en viktig dag,
 Detta bör du mycket väl begrundas.
 Tänk på hymens helga gudelag
 Och att nya kraf och skiften stunda!

Bålar fröjdas. Vålgångsskålarne
 Tömmas glädtigt i de valda lagen.
 Dagen brinner än, men brud, o se —
 Snart går solen ned och slutar dagen!

Stjornor tändas. Klockors gälla slag
 Tolka midnatten i festens salar.
 Sorlet tystnar i de glada lag,
 Hem gå gästerna till spridda dalar.

Tiden flyter fort: dess snabba år
 Föra menskan med sig uppå färden.
 Brud! snart flyr också din ungdomsvår
 Kort är glädjen — sorgen viss i världen.

Gläd din make: trösta honom du,
 Om han, trött af strider, sig beklagar!
 Gör du honom glad, gör tiden ljuf!
 Blif hans vår och sol i hösten dagar!

Till emigranten.

Du, som färdig står att lemna norden
 Och så fjerran styra bort din färd,
 Tänk ännu en gång på fosterjorden
 Och det hem, som var din vaggas härd!
 Tänk derpå förrän om bord du stiger
 Och från bryggan ut på djupen styr!
 Lös är stormen, skyn är mörk och diger.
 Se hur vredgad hafvets bölja yr!

Märk din faders varning förr'n minuten
 Minner dig att ta farväl och gå.
 Se din moders gråt, från ögat fluten,
 Hör hur djupt hon suckar då och då!
 Och din flicka, som du gett ditt hjerta,
 Hon får ingen ro, om bort du far,
 Yngling! tänk dig hennes gråt och smärta!
 Blif i Svea hos din hulda kvar!

Hvad i nya verlden vill du skörda?
 Der är guld — men flärd jemväl, som här.
 Lifvet der är, liksom här en börda:
 Fullt af klagan, plågor och besvär.
 Vill du vandra lycklig genom tiden,
 Blif då kvar uppå din fosterjord!
 Du är lycklig blott med samvetsfriden —
 Tänk derpå förrän du går om bord!

Om du plågas utaf små bekymmer
 På din vandring i din hembygds dal,
 Om en dimma der din stig bortskymmer,
 Broder, blicka då mot stjernors tal!

Himlen är ju icke ständigt mulen —
 Bakom molnet strålar evigt ljus.
 Luften öfverallt är varm och kulen:
 Flägtar vexlande kring jordens grus.

Här är fröjd för den, som vill ha fröjder,
 Här för dig har äfven Svea bröd;
 Tänk dig här ej blott beglänsta höjder,
 Men tänk dig ej heller idel nöd.
 Sveas vår ju äfven blommor föder,
 Friska vindar andas den också.
 Vinet ej i nordisk drufva glöder,
 Men hvad gör det, när man Rhenskt kan få.

Kanske du på ärans branter söker
 Höjden utaf jordisk sällhet blott?
 Om du så din äffan ständigt söker,
 Famlande i luften, efter slott,
 Då är du olycklig i din sträfvan,
 Ty mot hägringar du villad flyr.
 När du dem vill nå, skall du med bäfvan
 Finna blott en storm, som ängsligt gnyr.

Vid en flickas graf.

I den mörka grafven hvilar
 Stoffet af den sköna nu;
 Undan tidens storm och ilar
 Blir dess ro i mullen ljuf.
 I den låga, enkla kovan
 Blef hon vigd vid jordens qual;
 Tidigt blef hon löst ur bojan
 Och de tunga striders tal.

Hennes vandel var den rena:
 Ingen fläck kom deruppå.
 Flärden sökte hon förmena,
 Att insteg i tanken få.
 Jollrets tomhet hon fördömde,
 Allvarsam, men mild hon var.
 Andras fel hon lätt förglömde,
 Till försoning var hon snar.

Ovän fick hon likväl söka:
 Fridsam alltid sjelf hon var.
 Sämjan ville hon blott öka,
 Om en vän till gräl var snar.
 För det eniga dess hjerta
 Uti stilla lågor brann;
 Hennes brudgum hete smärta:
 Ro hon ej för plågor fann.

Rosen var så frisk på kinden —
 Flickan vigd vid plågan var:
 Då dog rosen, som i linden
 Blomman dör, när stormen far.
 Uti flickans öga tåren
 Qväfdes af en inre frid;
 Och så blef hon lagd på båren,
 Slut var hennes bittra strid.

Flicka, som i lefnadsvåren
 Svingar gladt i yppig dans,
 Glöm ej bort din graf och båren,
 När du virkar nöjets krans!
 Kom till grafven, se din syster,
 Se den krans, hon fått till slut!
 Kanske du, som är så yster,
 Ändar snart ditt lifs minut!

Trasten och grodan.

Solen sjönk i våg, och Venus log,
Trasten högt i parken drillar slog;
Grodan under bron då äfven qvad,
Låg i gölen der och var så glad.

Trasten blef på stund förtörnad då,
Började allt högre drillar slå.
Här blef uti sång en täflingslek,
Högt sitt koa, koa, grodan skrek.

Trasten lyssnade så tyst en stund,
Öppnade derpå, men vred, sin mund:
Hör du groda, talte han i sång,
Tig der nere, hör mitt språk en gång!

Idel falska toner sjunger du:
Koa, koa, brekeke, tu, tu.
Göm dig uti gölen under bron,
Tills du lärt dig bättre språk och ton!

Koa, koa, brekeke, tu, tu —
Hvad är det för språk, o platta fru?
Efter noter slå, som jag, din drill!
Och om du ej kan dem, tig då still!

Trasten teg, men grodan, gölens fru,
Qvad så högt sitt koa, koa tu.
Och i samma språk och samma ton
Talte hon så här inunder bron.

Trast! du sångare på lindens gren!
Är din egen sång då utan men?
Den är hög i tonen, men min vän,
Har du sjelf så noga granskat den?

Utaf skaparn har du fått din lott;
 Utaf honom har du tungan fått.
 Sången, i hvad språk och ton än böjd,
 Är hans gåfva, huru ljuft än höjd.

Jag har ej fått samma ton som du:
 Koa, koa, brekeke, tu tu.
 Någon skönhet fins väl dock i den:
 Den är himlens skänk, som din, min vän.

Var fördragsam der på gren, o trast!
 Räkna du min sång ej mig till last!
 Låt mig qväda skaparns lof i fred!
 Sagdt, och grodan dök i gölen ned.

Solen.

Mitt ljus jag vidt i etherns rymder sänder
 Till verldar, som i kretsar kring mig gå.
 På jorden mina strålar ock jag tänder,
 Till alla länder der och haf de nå.
 Den mörka natten för min blick får flykta,
 Och vinterns drifva smälter när jag ler.
 Från pol till pol är jag den klara lykta,
 Som lyser vandrarn, och som värma ger.

I purpur jagar jag den däfna natten
 Från berg till berg och ifrån dal till dal.
 Ur böljorna af oceanens vatten
 Jag stiger rosig i den höga sal.
 Då helsas jag på jorden: sånger skalla;

Hvar fogel sjunger uti ek och palm.
 Och menskorna på knä för Gud nedfalla,
 Hans lof de sjunga i en morgonsalm.

Urbilden uti mina strålar lyser,
 Och därför är min blick så varm och klar.
 Den höga norden dväljs i natt och fryser,
 Till dess jag åter bådard vårens da'r.
 Då lösas ström och sjö ur vinterbanden,
 Och rosen spricker ur den svälda knopp;
 Och jorden grönskar skönt, och menskoanden
 Blir åter full af lefnadslust och hopp.

Jag skådar lifvet från min ban den höga
 I tusende gestalter uppå jord.
 Dess många strider täljer der mitt öga
 Från söderns länder till den höga nord.
 Jag sett det varma blod, som fordom runnit
 Från kämpars hjertesår, der striden stod.
 Oeh än har krigets låga ej nedbrunnit:
 Kanoner dundra än och kräfva blod.

Ack, menskoslägte! lyft din blick ur gruset
 Mot himlens höga, frida rymder opp!
 Läs der den gudakärlek, som i ljuset
 Står skrifven uti stjernors hela tropp!
 Hur länge skall mitt klara himlaöga
 Beskåda krigets fejder uppå jord?
 Se, menska, till Allfader i det höga
 Och hör hans frid uti hans frälsningsord!

Mathilda.

Ned till bryggan gick Mathilda,
 Och dess hjerta var i brand;
 Hafvets böljor vräktes vilda
 Utaf stormen emot strand.
 Fjerran sågs bland klippor vagga
 Ett fartyg i storm och våg,
 Och i gult och blått dess flagga
 Man från bryggan ändtligt såg.

Sällhet fyllde flickans sinne,
 Ty hon trodde Axel kom;
 Men snart tändes qual derinne —
 Skeppet, ack! det vände om.
 Med sin närda sorg i hågen
 Hem Mathilda genast gick.
 Men från fönstret öfver vågen
 Sträckte hon sin heta blick.

”Hvarför gaf jag honom handen”?
 Sade hon med sakta röst.
 ”Hvarför tände han den branden,
 Som än bor uti mitt bröst?
 Fåfångt jag uti mitt hjerta
 Ännu denna kärlek bär.
 Den blott ammar sorg och smärta:
 Ja, mitt lif den grymt förtär.

Axel vandrar omkring jorden
 På de djupa, yra haf;
 Fyra vintrar bott i norden,
 Sen han tog sin vandringsstaf.
 Aldrig jag hans afsked glömmer

Och den tro han då mig svor.
Om hans löfte än jag drömmer
Lika klart, som då han for."

Sagdt, och tårfullt blef dess öga,
Der hon stod vid fönstret qvar;
Upp hon såg uti det höga,
Såg att stjernan tänd re'n var.
Snart utöfver land och vatten
Qvällens skymning utbredd låg.
Stormen tystnade i natten,
Och vårsolen steg ur våg.

Men i fönstret, detta höga,
Satt Mathilda på en stol;
Satt med redan slocknadt öga:
Hon såg ej den grydda sol.
Ögat dock, mot hafvets vågor
Var än uti döden vändt.
Fjerran voro hjertats plågor,
Dessa qval, som Axel tändt.

Klockan ljud från tempeltornet.
Re'n Mathildas stoft var gömdt;
Tiden for och ax bar kornet:
Flickans minne blef ej glömt.
Skild hon var från jordens bygder
Och det bittra tidens tvång.
Men dess skönhet och dess dygder
Målades i skaldens sång.

Hvar gång öfver land och hafven
Natten ut sitt flor har sträckt,
Blir Mathilda uti grafven
Ännu till genvandring väckt.

Hem hon sväfvar — vandrarn darrar
 För dess vålnad, hvit som snö —
 Uppå jernen dörren knarrar.
 Vågen lyssnar uti sjö.

Djup är sömnen: ingen bäfvar,
 Der han gnyr, den hvita dörr.
 Fram till fönstret flickan sväfvar,
 Ser mot hafvet, liksom förr.
 Molnet brister, månen kastar
 Silfver öfver land och haf.
 Dagen stundar, flickan hastar
 Suckande imot sin graf.

En sommarqväll.

Hon sjönk, den klara sol'n i hafvet ner,
 I nedergången ljuft dess anlet glödde;
 På vesterns glesa skyar guld hon strödde,
 Och skymningen sig bredde mer och mer.
 Den sommarqvällen var så skön i norden:
 I blommor och i grönska prydd låg jorden —
 Der vestanvinden smekte rosens kind,
 Stod jag i parkens hägn inunder lind.
 Hvad rosen andades, jag märkte nog,
 Och ifrån stängeln jag den sköna tog.
 Sen satte jag mig på en bänk vid linden
 Och lyssnade på hvarje fläkt af vinden.
 Ett sakta väder genom linden lopp,
 Som mig ur slummern genast väckte opp.
 Den sköna rosen, den så nyss afbrutna,

Ingaf mig tankar uppå det förflutna:
 Jag tänkte på min flicka, denna ros,
 Som uti lifvets vår gick bort sin kos.
 Min fröjd, mitt lif, mitt allt var hon på jorden;
 Hon var min vår, när vintern var i norden.
 Men, ack! nu är jag enslig — här jag satt
 Hos henne fordom uti sommarns natt.
 Då lyssnade vi båda uppå näcken,
 Som strängade guldharpan uti bäcken;
 Och näktergalens underbara ljud
 De höjdes som lofsalmer upp till Gud.
 Då var min sällhet stor: all sorg jag glömde,
 Och blott om lycka jag i lifvet drömde.
 Men sen har jag fått pröfva lifvet mer:
 Nu är jag åldrig re'n: min sol gått ner.
 Nu isas hjertat, hur än solen glöder,
 Nu hvarje stund blott qual och krämpa föder.

En vinterdag.

Det var en vinterdag i norden
 Så kall, så kall, fast solen sken.
 Men ingen snö låg uppå jorden,
 Förklarad syntes minsta sten.

Men hölj'd af moln blef dagens öga,
 Och snart var hela himlen täckt;
 Och då begynte det att snöga,
 Men ännu märktes knappt en fläkt.

Det var så skönt att se de många,
 De flingors tal, som sänkte sig;

Att en och annan flinga fånga,
Det var ett nöje då för mig.

Men plötsligt röt en storm från norden,
Och snön från himlens mörka tält
Begynte yra vildt på jorden
Kring berg och dal och öppna fält.

Då tänkte jag på livvets skiften —
På jorden stadig ro ej är.
Emellan vaggans bädd och griften —
Hvad är det menskan pröfvar der?

Så tänkte jag, och genom märgen
I mig en dödens rysning for —
Men drifvan växte uppå bergen,
I dalen låg hon lika stor.

Axel och Hulda.

Kom Hulda, låt oss gå i blomsterdalen,
Der bäcken går!
Kom låt oss lyssna uppå näktergalen,
Hur ljuft han slår!

Re'n solen sjunker uti hafvet neder,
Se dagen flyr!
Och skymningen sig uti dalen breder,
Och månen gryr.

I blommor prunkar nu den höga norden
I dalens famn.

En brudsäng blott är uti qvällen jorden,
En stilla hamn.

Der lefva dufvorna med späda ungar
Uti sitt bo.

Der kyssas de så ömt, och vinden gungar
Dem ljuft till ro.

Så sagdt, och Hulda gick med Axel neder
I vårprydd dal,
Och der så svärja de blott trohetseder
Med kyssars tal.

Sommarglädje.

Sommarsolen präktigt glimmar,
Nyss ur vågen stigen opp;
Svanen uti dammen simmar,
Finken sjunger högt i topp.

Trast och siska äfven sjunga
Morgonsalmer uti kor.
Fjärlar uppå rosor gunga,
Deras sällhet är så stor.

Snart i etherns höga salar
Solen högst och hetast står;
Och då törsta berg och dalar
Efter himlens läsketår.

Och ett moln då soln betäcker,
Himlen mörknar, åskan går.

Blixten sjelfva eken bräcker,
Regn den torra jorden får.

Molnet brister, solen strålar
Härligare ner i daln;
Blomman rätar sig och prålar,
Ljufligt tonar näktergaln.

Hoppet växer, liksom fröjden
Uti menskans varma barm.
Solen stiger ifrån höjden,
Strålar redan mindre varm.

Och snart sänker hon i vågen
Sitt så klara, gyllne klot.
Och dagsverkarn, glad i hågen,
Vandrar trött sitt hem imot.

Kärligt han af makan tryckes,
Mot sin man är hon så öm;
Sängen bäddas, ögat lyckes,
Ljuf är sömnen, ljuf dess dröm.

Uti parken under lindar
Vandrar ett förtroligt par.
Inga suckar utaf vindar
Dem dess ljufva ro beta'r.

Runor ristas uti barken
Uti ek, i lind och al;
Kärlek spinnes blott i parken —
Hvem har mätt dess kyssars tal?

Månen, grydd i blod, bestrålar
Randen af den lätta skyn.

Kysk dess bild i hafvet prålar
Och i källans stilla bryn.

Natten den är inne redan,
Och naturen slumrar sött.
Himlen ljusnar, och der nedan
Vaknar lifvet, pånyttfödt.

Poeten.

Jord och himmel, berg och dalar,
Djur och växter, vind och våg;
Kärlek, sång af näktergalar:
Allt uppfyller skaldens håg.

Tjust af allt, han ifrigt svingar
Uppå pegasus högt opp;
Ibland stjernor sången klingar
Under flygande galopp.

Detta verk i bundna rader
Blir det skönsta verlden har.
Det bortskymmer iliader
”Utaf sångens grekske far”.

Vänta! snart är sången skapad
Under flykten genom skyn.
Tids nog blir den väl begapad:
Recencerad uti byn.

Iliaden, mina vänner,
Är nedskrifven och komplett —
Den som skaldestycken känner,
Har väl sett en skral sonett.

Till en flicka

på dess födelsedag.

Flicka! tag en liten krans,
Af parnassens blommor bunden!

Mången knopp ej sprucken är
Uti dessa blommors minne;
Mången ros än slumrar der,
Men han menar väl derinne.

Flicka! med de ädla drag,
Den ej konstnärns pensel målar,
Fröjda dig på denna dag,
Sola dig i vårens strålar!

Stolt tag mot all hyllning nu!
Jag ju vet du lof förskyller.
Lifvets bättre hälft är du
Och poemet i idyller.

Blomstra, som du blomstrar nu
Länge, länge uppå färden!
Må din verld för dig bli ljuf —
Akta dig dock väl för färden!

Lifvet fullt af faror är:
Vaksam var mot Astrilds pilar!
Flicka! håll städs dygden kär,
Tills du slumrar hän och hvilat!

Flicka, tag min lilla krans,
Af parnassens blommor bunden!

Kreaturens suckan.

Gro, menska, ej att hårda klippan
 Är tyst en stund!
 Hon suckar ständigt, liksom sippan
 Och ros i lund.

Ja, äfven alla kreaturen
 De suckar dra.
 För hvems skull suckar så naturen?
 För menskorna.

Ditt fall, o menska, uti flärden
 Blott skulden är
 Till all den suckan, som i verlden
 Sig höjer der.

Hvad menar klippan, som bland skyar
 Med hjessan står?
 Hvad lärkan, som högt öfver byar
 De drillar slår?

Hvad suckar vestan uti dalen
 I lind och alm?
 Hvad klagan märks af näktergalen?
 I klang af malm?

Naturen menar, det är gifvet,
 I suck, i sång:
 Höj dig, o menska, till urlifvet
 Från syndens tvång!

Hymn till Jesus

på de åtta saligheters berg.

Se Jesus Kristus stiger
Uppå en klippa opp;
Han sätter sig och viger
Till andakt folkets tropp.
Och tolf lärjungar bilda
En ring omkring hans stol.
Och orden ljuda milda
Från nådens tolk och sol.

Klart saligheten strålar
I hvarje Jesu ord;
För menskorna han målar
Sin himmel uppå jord.
Han skrymteriet tolkar
Med klar och mäktig röst,
Och orden äro dolkar
I fariseers bröst.

Han till församling manar,
Den oförsonlig är;
I nådens ljus han banar
Den väg, till himlen bär.
Han bjuder menskan kasta
All flärd ifrån sin själ
Och from och varsam hasta
Och göra rätt och väl.

Oss "fader vår" han lärde:
En bön så klar och skön!
Ett outsägligt värde
Har denna lilla bön.

Ty Jesus, nåden stolken,
 Till mönster oss den gaf.
 Den är en tröst för folken
 På tidens yra haf.

O Frälserman på jorden
 På salighetens berg!
 Haf tack för lagensorden!
 De gå igenom märg.
 Haf evig, evig ära
 För bönen "fader vår"!
 Ja, dig vi lof hembära
 För ordets säd, du sår.

Vårsånger.

I.

Ur vinterns långa dvala
 Uppstår den höga nord,
 Snart kommer väl min svala
 Igen från söderns jord?
 Ur vågen drages solen
 Af Aurora opp,
 Och våren gryr kring polen,
 Och menskan fylls af hopp.

Och strömmarne de hasta
 Med sång från höjderna,
 I hafvet de sig kasta
 Och dränka fröjderna.
 De handelskölar tunga
 Som hvilade vid strand,

På lösta vågor gunga
Till när och fjerran land.

Så vackert blommor kranza
Den blåa insjöns strand;
De späda elvor dansa
I himlens återbrand.
På vågorna i bäcken,
Der stjernor stråla så,
I ringdans omkring näcken
De andeväsen gå.

När skall den våren randas,
Som evigt härlig är?
Der flärd och strid ej blandas,
Och tidens tand ej tär.
Din brud, o Kristus, längtar
I tidens dunkla dal;
Ifrån dess vår hon längtar
Till ro i himlens sal.

II

Min lilja spirar åter opp
Uppå rabatten,
Och daggregn på dess späda knopp
Begjuter natten.

Se dalen höjer sig så varm
Ur oceanen!
Och på den klara dammens barm
Der gungar svanen.

Nyss näktergalen kom till oss
Från Nilens stränder;

Lofsalmer han i stjernors bloss
Mot himlen sänder.

Naturen ler i hoppets drägt
Kring norra polen;
Att jorden är med himlen slägt,
Det vittnar solen.

Hvar stråle utaf solen tänd,
Blott skaparn ammar.
O menska, upp din lofsång sänd,
Derfrån du stammar.

III

Välkommen vår, att nordens dalar
Med blomsterkransar rikt beså!
Tag med dig Hellas näktergalar,
Att samklang här på nytt de slå!
Tag äfven dem, som uti palmer
Lofsjunga uppå Nilens strand!
Att de må tona morgonsalmer
I vårens natt i nordens land!

Välkommen att med milda vindar
Omfägta sköna blommors tal!
Och löfbekransa nordens lindar
Och bok och ek, på berg, i dal!
Det är så skönt, när lindens krona
Slår ut i löf och blommor här:
Den glada göken får då tona
I löfvens skygd för maka kär.

Välkommen, att besegra kölden,
Som herrskade på haf och land!

Att skingra dimman och molnskölden,
 Som undangömde Solens brand!
 De klara dagar tända ljusning
 I menskans vinterkylda själ.
 Vid vårens milda vindars susning
 Försmälter månet hjertas käl.

Den vår, som prunkar uti söder,
 Är den mer skön på klassisk jord?
 Dess sol mer varm på hjessan glöder,
 Men friskare är det i nord.
 I Latien under klarblå himmel
 De skönsta vårens kransar gro,
 Men under nordens stjernehimel
 Där är mitt hem, der vill jag bo.

Wilhelm och Walfrida.

Mot guld det djerf du räcker handen,
 Men ofta dock du det ej når.
 Om bord på ångfartyg du går
 Att skörda guld i fjerran landen.
 En farlig bana hafvet är
 Och många lida skeppsbrott der.

Till Nya Hollands fjerran jord
 Utvandrade från skandisk nord
 En yngling, lefnadsglad i hågen,
 Och Wilhelm Svanlund var hans namn.
 En ångare ur Stockholms hamn
 Med honom styrde ut på vågen.
 Det var en morgon mild och klar,

Då Junisolen grydd re'n var.
 Den store ångarn sam som svanen
 Uppå den djupa våta banen
 Som nu så tyst och stilla låg.
 I Wilhelms hjerta växte fröjden,
 När öfver den så branta höjden
 Af klippan, soln så klar han såg.
 Hans tanke flög så långt från norden
 Bort till den guldbemängda jorden;
 Han tänkte på guldklimpar då
 Och stod och såg på djupen blå.

Till Sydney skulle ångarn gå,
 Och i sitt sköte bar han många,
 Som ämnade guldklimpar fånga
 Och längtade att målet nå.
 Från fosterlandets kära bygder,
 Som fostrat ha så ädla dygder,
 De reste mot en fjerran värld,
 Der guldet föder mord och flärd.
 De målade sig blott en himmel
 Af guld i ett aflägsset land:
 I guld hvart hjerta stod i brand.
 Inunder Sveas stjernehvimmel
 De trufdes ej på fädrens jord.
 Den fattiga och höga nord
 Var allt för trång för detta hjerta,
 Som blott sig fäster vid det hjerta.
 Den hydda, som så mossig låg
 I nordens dal vid branta hällen;
 Den fina, vackra norrlandsdrällen
 Ej vore nog för girig håg.
 Nej guld, nej guld, till det stod hågen,
 Och därför for man ut på vågen

Från slägt och vänner uti nord
Att irra till en fjerran jord.

Så Wilhelms hjerta stod i brand
För guldets, denna jordens vinning,
Som bringar mången från besinning
Och drager folk till andra land.
Han tänkte ej uppå den möda,
Som den får ha, som gräfver guld —
Hans moder Svea var så huld:
I fädrens bygd han fick den föda,
Som fliten nordens söner ger.
Men girigheten vill ha mer
Än ett blott sparsamt bröd för dagen.
På sitt förnuft är den betagen,
Som för en jordisk vinning blott
Förskjuter en, fast ringa lott,
Beskärđ uti de fosterbygder,
Som ej ha guld, men ädla dygder.

Ett torp blott egde Wilhelms far,
Men fredligt låg det invid hällen.
Det var så lugnt, när han om qvällen
Af dagens mödor tröttad var.
Der satt ung Wilhelm än vid lästen
Och pinnar uti lädret slog,
När gamle korpral Svanlund dog.
Ack hvad han rördes djupt, när presten
Vid grafven läste skriftens ord
Om lifvets vansklighet på jord!
Hans moder hade lagt sin staf,
När han var i den fjerde våren;
Han mindes än, när hon på båren
Vid klockors klang bars till sin graf.

Nu stod han ensam uti verlden;
 Ej syskon delade den lott,
 Den ringa, han af fadren fått —
 När knekten for den sista färden,
 Blef Wilhelm, som var enda barn,
 Af guldets feber sjuk i anden:
 Alltmera öktes feberbranden.
 Och därför uppå detta flarn,
 På ångarn bort han ville fara
 Att söka guld i klimpar bara.

Och dagar kommo, dagar flydde,
 Men med hvarenda dag, som grydde,
 Sågs ifrån däcket nya land;
 Allt hetare blef solens brand.
 "Ack! uti söder, uti söder,
 Hvad solens klot här mäktigt glöder!"
 Så nu man språkade om bord.
 Men sällan nämndes der ett ord
 Om den försvunna fosterjorden
 Den sköna, friska Manhemsnorden.
 Eqvatorn ångarn ändtligt skar,
 Och solen, som en eld så klar,
 På Wilhelm Svanlunds hjessa brände —
 Men soln i brand ej skeppet tände —
 I forna da'r, som kunnigt är,
 Ansågs det farligt segla der:
 Då trodde man, att solen tände
 Vid middagslinien uti brand
 De fartyg, som åt söderns land
 Sin kosa på Atlanten vände.
 Man trodde ock, att himlen är
 Ett hvalf, som sänks till jorden der —
 Då var det ju att spela apa

Att segla der sig himlen sänkt,
 Den skulle då mot masten skrapa,
 Och därför blef det knappast tänkt —
 Fördomarne, de dumma, nu
 Är' borta, bror, det vet ju du.
 Nu kan man segla ned mot söder,
 Der dagens konung hetast glöder,
 Och skeppen råka ej i brand.
 Nu vet man att den höga himmel
 Med sitt så klara stjernehimmel
 Är lika högt från alla land.

Det vida hafvets blåa vågor
 Knappt rördes af en enda flägt.
 Naturen log i samma drägt,
 I solens ljus och stjernors lågor.
 Ånghästen sam så snabb åt söder,
 Och Caplandsstaden re'n man såg.
 Ej solen der så mäktigt glöder,
 Och högljudt brusar hafvets våg.
 Snart var man Mauritius när,
 Man såg den täcka stranden der.
 Men rysligt stormen här nu bräkte,
 Och vågorna sjöhästen vräkte,
 Liksom ett flarn på detta haf,
 Der mången rest och fått sin graf.

Så underbar har Gud naturen
 I alla varelser frambragt!
 Stor är hans vishet, stor hans makt.
 I hafvets djup de små stråldjuren
 Uppföra skogar af korall
 Högt upp i hafvets bryn och sall.
 I oceanen äro hinder:

Ett ref utaf koraller der
 Ett gömdt försåt för seglarn är,
 Som honom uti loppet binder —
 Den store ångarn på sin färd
 Till Nya Hollands gyllne verld
 I Indiens haf ett hinder mötte:
 På grund på korallref han stötte.
 Af stöten blef han genast läck.
 Och folket rusade på däck.
 Ångskeppet kantrade på grunden:
 O fasa! folket måste då
 Sig kasta ned i djupen blå!
 Så rysligt sorglig var den stunden!
 Omfamnande i hafvets våg
 Ett nygift par man äfven såg.
 Aek! nästa ögonblick i famnen
 Uti den oceanska hamnen
 De skildes åt och sjönko ner
 Och sågo ej hvarandra mer.
 Der famnade en mor sitt barn
 Med hemsk förtviflan i sitt öga —
 Men böljan märker detta föga:
 Hon vräker ångarn som ett flarn.
 Hon rycker bort från modern der
 Den späda son, hon höll så kär.
 Hjertslitande var denna stunden,
 Då ångarn gick på korallgrunden.

Från skeppet sam en liten båt
 På hafvets stormupprörda stråt;
 Uti dess sköte fyra männer
 På afstånd än olyckan såg.
 De voro rof för vind och våg,
 Men in i döden bästa vänner.

De vräktes på ett stormigt haf
 Och sågo för sig blott en graf:
 En graf, som ständigt färdig är
 Att sluka dem, som färdas der.
 De sågo himmel blott och vatten;
 Om dagen ej en vänlig strand,
 Och stjernor blott i hemska natten —
 Af bröd fanns ej ett enda grand.
 Snart hungern kom, den grymma lott,
 Som rysligt qväljer dem, som fått
 Ett skeppsbrott, liksom detta lida.
 Om några dagar dogo två
 Som hungerns offer på de då
 Så lugna och så klara vågor,
 Och utaf samma grymma plågor
 Dog åter en om tvänne da'r.
 Nu var i båten en blott qvar,
 Och hvem var det? det Wilhelm var.
 Han var af hungern färdig dö,
 Men plötsligt fick han se en ö.

Den ö, som Wilhelm ändtligt såg,
 Var fjerran än, men vind och våg
 Den lilla båten ditåt förde.
 Då blef han i sin själ så glad,
 En tacksam bön till Gud han bad;
 I samma stund ett ljud han hörde.
 Det var en fogel uppå strand,
 Som sjöng sitt varma hjertas brand.
 Snabb genom bränningar och brus
 Den lilla båten sköt mot stranden.
 Då blef den sorgsne glad i anden,
 Han såg till Gud från jordens grus.
 Han hade skeppsbrott pröfvat nog,

Till Gud en tacksam suck han drog.
 På stranden af den lilla ön,
 Som höjde sig så underskön
 Från djupen upp ur hafvets vågor,
 Steg Wilhelm upp och satte sig.
 Re'n solen på sin höga stig
 Var färdig lösa dagens frågor;
 Hon glödde nära hafvets våg,
 Som än ej tyst och stilla låg:
 Än hafvet brusade mot strand —
 Den högste räckte ned sin hand
 Och hjälper den, som lider nöd.
 På denna fjerran, fjerran strand
 Fann Wilhelm detta mannabröd,
 Som räddat mången ifrån döden
 På hafvet uti hungersnöden —
 En kokosnöt på stranden låg
 Och sköljdes utaf hafvets våg.
 Strax Wilhelm tog den nöten opp;
 Hans hjerta fylldes då af hopp:
 Hans hunger stillad blef deraf,
 Och solen sjönk i Indiens haf.

Ett stycke Wilhelm gick från strand
 Att söka hägn och ro i natten.
 Snart blef det lugnt, och hafvets vatten
 Slog ej så vredgadt emot land.
 På en gång bredde natten då
 Sitt däfna flor på djupen blå;
 Och knappt på ön i samma drägt
 Sig rörde minsta vestanflägt.
 Invid en högre kokospalm
 Sig Wilhelm lade, trött af strider.
 Der sof han uti ro omsider,

Sen först han läst en aftonsalm.
 Han lemnade åt Gud i nöden
 Sitt lif, sitt öde, och hans bröst
 Var, om det också gällde döden,
 Ej utan hopp och utan tröst.

Re'n flydde natten. Solens lågor
 Begynte dagens nya frågor.
 På bergen på den lilla ön
 Låg solens brand så underskön.
 I palmerna en vingad tropp
 Mot himlen sände salmer opp.
 Hvar blomma på sitt tysta vis
 Gaf Skaparen sitt lof och pris.
 När Wilhelm öppnade sitt öga
 Och såg naturen vaknad opp
 Och hörde kör'n af foglars tropp,
 Uppsände han emot det höga
 En bödens och en hoppets blick,
 Och tröst han af Allfader fick.
 Han höjde äfven höga palmer
 Sitt lof med vingehärens salmer.
 Hans tanke flög nu till det land,
 För hvilket hjertat var i brand;
 Han sände då en suck till norden,
 Den kära, dyra fosterjorden.

Då från den nära stranden hördes
 En klagande och tydlig röst,
 Den kom utaf ett qvinnobröst:
 Af dessa orden Wilhelm rördes.
 Han lyssnade, der nu han stod
 Inunder palmen, denna höga:
 Han spanade med själ och öga:

I brand, i lågor var hans blod.
 Han kunde ingen menska än
 Upptäcka uppå stranden, men
 Han hörde dessa klagooden:
 "Hvi öfvergaf jag fosterjorden,
 Mitt kära Sveas fria strand!
 För dig är hjertat uti brand;
 Jag längtar till den höga norden —
 En lumpen skatt mig lockat har
 Att följa med min far på färden
 Till den så fjerran, fjerran verlden.
 Ack! oceanen gömmer far
 Uti den djupa, vida famnen:
 Vi nådde icke Sydneyhamnen.
 Så enslig i en ocean
 På en korallbank jag får stanna!
 Till dig du höga jordens panna
 Jag flöge strax, om jag var svan.
 Jag skulle då så högt som skyn
 På himlahvalfvets bana segla
 Och mig i oceanen spegla
 Och svinga sjungande till byn,
 Der jag är född i Sveas dal.
 Jag skulle räkna stjernors tal
 Med spanande och upplyft öga —
 Fritt kan jag här emot det höga
 Se upp: ja, in i himlens sal.
 Jag gör det ofta här på stranden,
 Jag höjer suckens tysta röst
 Utur mitt länge qvalda bröst
 Emot de höga himlalanden,
 Och hvarje gång jag blickar opp,
 Så fylls mitt hjerta utaf hopp —
 Af ödet är jag kastad här

På denna ö, bygd af stråldjuren.
 Ett paradys ju landet är:
 Den skönsta tafla af naturen.
 Men ensligheten plågar mig:
 Här finnes intet menskligt hjerta,
 Som tröstar mig uti min smärta.
 Uppå den höga himlens stig
 Går solen upp och bergen målar.
 Den sköna dal'n han snart bestrålar,
 Men ingen menska mer än jag
 Ser här den sköna, grydda dag."

Från palmens stam, der Wilhelm låg,
 Och der hans tanke uti drömmar
 I nattens sömn med lösa tömmar
 Flög fjerran öfver land och våg,
 Från samma ställe, der han stod,
 Han sakta närmade sig stranden.
 Der stod en flicka uppå sanden,
 Då brann i lågor allt hans blod.
 Han flickan såg och såg dess öga
 I andakt lyft emot det höga
 Och händren lagda hop till bön.
 Ack hvad den flickan då var skön:
 Hon liknade en engel då,
 Nyss stigen ned från himlens blå.
 Och Wilhelm såg de ljufva dragen,
 Der tyst han stod vid busken gömd.
 Hon var lik rosen, när behagen
 Hon vecklar ut, när natt är dömd.
 Hon liknade på mun och kind
 Aurora i en morgonvind.

Men hvem var flickan? Wilhelm såg
 Ju drag, som voro förut kända:
 Hon liknade en nordisk Blända,
 Som förr han sett och kom ihåg.
 Men när han spanat med sitt öga,
 Och med sin tanke än en stund,
 När sett han hade flickans mund
 Och hennes panna, denna höga,
 Då for en eld uti hans själ:
 Han kände ju den flickan väl.
 Det var ju hon, det var Walfrida,
 Hans älskade, hans barndomsvän.
 Ack! lefde hon, den sköna, än?
 Hans tankar började att strida:
 De stredo med sig sjelfva der,
 Om Frida var den han höll kär.
 Han trodde hon i Holland var,
 Dit reste hon ju med sin far.
 Det var ett år, sen dit hon for
 Att helsa på sin yngste bror —
 "Hon var min hulda, var min tröst;
 Så ofta vid mitt varma bröst
 Jag tryckte henne till mitt hjerta:
 Hon delte med mig lust och smärta.
 Men sen hon for, jag ej fått bref,
 Och hvarför ej hon till mig skref,
 Jag kunde ej för mig förklara.
 Då ville jag i sorgen fara
 Att söka henne på den jord,
 Som fjerran är från skandisk nord.
 Ack! har hon lidit skeppsbrott här,
 Att dertör hon en fånge är
 På denna ö i oceanen?
 Då undrar jag ej, att som svanen

Hon önskade sig fri att fly
Till Sveas jord och fädrens by."

Nu Wilhelm från sitt gömsle gick,
Gick ned till flickan uppå stranden;
Han räckte fram till helsning handen
Och såg uti den skönas blick.

Han helsade med vänlig röst,
Då lågade Walfridas bröst.

Hvad hjertat klappade derinne!
Nu fyllde sällhet flickans sinne.

Hon föll i Wilhelms öppna famn
Och hviskade sin älsklings namn.

Hon ville tala högt, men nej:
Af sällhet mäktade hon ej.

Så säll var äfven Wilhelm nu:
Att tala han ej heller mäktar

Så söfd var han af kärleksnektar.
Blott hviskningar med bruten röst

De talte invid hafvets vågor,
Och lika höga bådas lågor

Uppflammade i deras bröst —
"O Wilhelm", så nu föllo orden

Med något höjd och ljufvig röst,
"Du tändt den kärlek i mitt bröst,

Som lågar än för dig på jorden.
O hvad jag qvaldes rysligt här!

Jag dig min hela kärlek skänkte,
Men dig jag nu förlorad tänkte.

Ack nej! förlorad ej du är.
Nej ödet gaf mig dig igen,

Och du är än mitt allt, min vän.
O Wilhelm! dig jag blott vill följa

Hvarhelst mig ödet kasta må.

O att vi kunde hemmet nå,
 På oceanens blåa bölja.
 Det syns så mörkt på denna ö
 Uti en vidsträckt stormig sjö.
 Här har jag vandrat nu ett år
 Och sörjt och gråtit mången tår.
 Men hoppet lefver än i anden
 Att frihetsstunden komma skall,
 Att jag och du i vågors svall
 Få åter en gång nalkas stranden
 Utaf vår kära fosterjord,
 Vårt Svea i den höga nord."

"Det fröjdar mig, att jag dig fann,"
 Föll Wilhelm in, och kyssten brann.
 "Det fröjdar mig, att du är lika
 I trohet och i huldhet än:
 Jag ser och hör, att du som vän
 Ej kan och vill din Wilhelm svika.
 Så svär ock jag och gifver dig
 Mitt nya ord, att in i döden
 Dig trogen bli på lifvets stig.
 O Frida! du min kärlek har:
 Den tände du uti mitt hjerta,
 Och ännu är den lika klar
 Och skall det bli i lust och smärta.
 Ack! dig beklaga måste jag,
 Att du fått här sen år och dag
 I denna ensligheten dväljas
 Och utaf gråt och sorger qväljas.
 Men himlen skall dig göra fri,
 När pröfvotidens slut är inne.
 Var därför glad uti ditt sinne!
 Den högste står de fromma bi.

Den bön, du bad, när jag dig såg,
 Den suck du då till himlen sände,
 När solen sina strålar tände:
 O hörda dessa offer ej
 I himlen bli, o nej, o nej”!

Och solen steg på himmel klar
 Och strålade så varmt i dalen;
 Den minsta blomma underbar
 Blef kysst af sol'n och näktergalen
 Uti den höga kokospalm
 Sjöng Skaparns lof uti en salm.
 Naturen höjde lof i kor
 Till honom, som i himlen bor.
 Det lilla knottets strödda troppar,
 Det minsta kräk, i stoftet hoppar,
 Instämde med naturens här
 Att gifva Skaparn hyllning der — —

— — — — —

Valfridas broder kom en dag
 Till skandisk by på Sveajorden
 Att ibland vänners glada lag
 Välkomna system här till norden.
 Nu skulle hennes bröllop firas
 Med Wilhelm — ack! med krona på
 Hvad hon stod skön och lycklig då!
 När presten läste hymens lag.
 Inför det valda bröllopslag,
 Var hon så rörd att tårar löga
 Dess strålande och klara öga.
 Ej Wilhelms öga tåradt var:
 Som man han manligt gråten qväfde,
 Men tyst en suck hans bröst upphäfde,

När han framsade löftets svar.
 Men fröjd och sällhet fyllde anden,
 Och lycklig med Walfrida han
 Sitt bröd vid syl'n och lästen fann,
 Tills döden löste jordebanden.

Fiskarekojan.

Ser du kojan der på strand?
 Hon är grundad blott på sand.
 Hon är låg. Den buga får,
 Som in genom dörren går.

Hvarje vägg är af gråsten;
 Sekler är det kanske sen
 Någon kalk på dem man såg;
 Kojan ligger, som hon låg.

Hafvets bölja i sitt lopp
 Stiger högt på stranden opp,
 Hotar med sitt vilda brus
 Vräka kojan ned i grus.

Enslig står hon långt från bygd,
 Inga träd ge henne skygd;
 Fritt får stormen i sitt brak
 Spela uppå vägg och tak.

Dock, fast kojan ringa är,
 Fast det stormar ute der,
 Är der fredligt under tak:
 Detta är en hufvudsak.

Fattigdomen der är stor,
 Men i kojän fromhet bor;
 När en storm går öfver sjön,
 Beder fromsint mor en bön.

Hon för mannen beder då
 Och för sina barn, de små;
 Mannen i en bräcklig båt
 Gungar uppå hafvets stråt.

Böljan hotar sluka opp
 Hustruns och de spädas hopp;
 Han, som sträfvar så för bröd,
 Är kanhända redan död.

Men på hafvets yra stråt
 Synes re'n en liten båt —
 Stormen ej så högljudt gnyr
 Böljan ej så vredgad yr.

Båten ligger re'n vid land,
 Fiskarn stiger upp på strand;
 Der står hustrun och är glad —
 Fåfängt ej till Gud hon bad.

Till en skollärare.

Vigtigt är ditt kall,
 Barn du lära skall
 Att bli människor i verlden.
 Vet, för barnen der
 Skolan din blott är
 Ett förmak till jordefärden.

Mödan, min medbror,
 Är ansenligt stor:
 Kristligt tålmod den kräfver.
 Och mot ditt besvär
 Lönen ringa är:
 Guld du i klimpar gräfver.

Du i skolan får
 Qväfva mången tår;
 Otack får du ofta skörda.
 Men, ack! lifvet här
 Är ju blott besvär —
 Öfverallt är det en börda.

Men en bättre lön
 Under flit och bön
 Väntar dig der bortom grafven.
 Verka troget, så
 Skall du heder få,
 När du kastar vandringsstafven.

Mor och dotter.

Framför spegeln Ida står —
 Enda barnet uti huset —
 Ständigt kammar hon sitt hår,
 Det är qväll: mor putsar ljuset.

Mor vill ha sin dotter fin,
 Fin och grann och nätt till balen.
 Ida med belåten min
 Klä'r sig i den skönsta schalen.

Ack! se hur hon stoltsint ler,
 Hvar gång hon i spegeln blickar!
 Mycket skön sig Ida ser —
 Bifall dertill modern nickar.

Mor! låt ej din dotter der
 Speglas länge! det misspyder.
 Håll din Ida dubbelt kär,
 Om hon enkelheten lyder!

Säg till henne, att hon är
 Rysligt ful med de grimacer!
 Det naturliga blott klä'r
 Bort med äckliga ekstacer!

Himmelen.

Hur hoppfullt, att en himmel strålar
 Högt ofvan jordens dunkla dal!
 Se huru han i natten prålar
 I ljus i stjernehärrars tal!
 Ur dagens skyar solen träder
 Och ler, och det blir vår och fröjd.
 Hvad det är skönt, när stormen qväder
 Att blicka upp i himlens höjd.

Och hela jorden och naturen
 Af glädje fyll's, när himlen ler.
 Visst sucka alla kreaturen —
 Märk vestans sus, när sol'n går ner!
 Den flärd, som menniskan så fångslar,

Den hvilar tungt från pol till pol.
 Naturen den i allt beängslar —
 Men himlen ler i dagens sol.

I nattens mörker är hvar stjerna
 Guds kärleksbud uti sin glans,
 Och därför blicka vi så gerna
 Mot himlen upp i stjernors dans
 Om himlen gömde sina solar,
 Hur mörkt, hur hopplost blef det då!
 Hvar skulle jorden med dess polar,
 Om ej från himlen, ljuset få?

I ljuset utaf frälsningsorden
 Den höga himlen klarast ler.
 Den högste sjelf är menska vorden:
 Hvad tröst kan menskan önska mer!
 Du sorgsna! säg, hvi vill du klaga?
 Var glad att du förlossad är!
 Ifrån din panna molnen jaga!
 I ljus sig himmelen ju klär.

Till svenska flaggan.

Du svenska flagga, gul och blå,
 Så rik på minnen, som på hopp!
 Blås högt och lätt i mastens topp!
 Styr gladt med seglarn bort ditt lopp
 Att när och fjerran länder nå!

Hvarhelst jag far och ifrån strand
 Ett skepp jag ser i svallvåg gå

Med hissad flagga gul och blå,
 Jag fylls af hopp och sjunger så:
 Blås fritt o duk från ärans land!

I blodig drabbning mången gång
 Du segrat uppå stormig våg:
 Hvem är, som kommer ej ihåg
 När Horn i strid mot Dana låg
 Och böljan sjöng hans segersång?

Vid Narva segrande du stod;
 Vid Lützen lagrar ock du skar:
 Din ära der var stor och klar.
 Men dyrköpt nog den segern var
 Med konung Gustaf Adolfs blod.

Bland skär och öar styr ditt lopp
 Med dina lagrar till din strand:
 Vårt kära, dyra fosterland!
 Vi sjunga högt vårt hjertas brand
 För svenska flaggans framtidshopp.

Vårsång.

Vårens sol går upp ur hafvets vågor,
 Vinterns drifvor smälta för dess glans.
 Uti dalen för dess varma lågor
 Spirar upp så mången blomsterkrans.
 Snart gå rosorna ur svälda knoppar,
 Re'n de titta fram i purpurskrud.
 Hör hur finkarne i skogens toppar
 Höja ljufva salmer upp till Gud.

Snart i löf bekransas lindens krona,
 Snart hon andas blomsterdoft också.
 Hör hur gökarne sitt ku ku tona!
 För de ömma makarna de slå.
 Nu ur dvalan vaknar upp naturen,
 Väckt af soln och smekt af vårens flägt.
 Aurora ler, i skyar buren,
 Ljuf är hennes kyss och andedrägt.

Menniskokärlek.

Hur ljuft när menskohjertan dela
 Sin tröst åt de beängslade!
 Det finns så många, som ej vela
 Sin broders hårda öde se.
 När sjelf man föga motgång känner,
 När allt går väl i lifvets dal,
 Då glömmes ofta många vänner,
 Som lida af förtviflans qual.

Se nöden i gestalt af plåga,
 Se den i fattigdomen der!
 Ack! jordelifvets höga fråga
 Oss manar till att hjälpa här.
 Ljuf kärleken bland dygder strålar,
 När hjertat ömmar varmt för den
 Som lider. Bäst den likväl prålar
 Ut i den hjälp man ger en vän.

Till Aurora.

Hur skön, Aurora, i himmelens vind
 Du sväfvat i molnen med rosor på kind!
 Du helsar naturen när natten är flydd
 Och dagen i öster på bergen är grydd.

Du speglar din fågning från skyarnes ban
 I vågorna utaf den blå ocean.
 Då rodnar du mer i de ljufva behag,
 Och morgonen ljusnar allt mera till dag.

Hvem kysser du först, när ur vågen du går
 Med rosor och gull i ditt fladdrande hår?
 Det är kanske herden i bråkande tropp,
 Nej det är skytten på alpernas topp?

Först kysser du solen, och sen med din hand
 Du slängkyssar kastar på vågor och land.
 Din andedrägt lifvar, som prålände vår —
 Men solen förklarad ur böljorna går.

Och foglarne sjunga om kärlek och hopp.
 Och hela naturen föryngnad står opp.
 Böj menska dig djupt för din skapares stol!
 Dig vinkar till glädje hans nytända sol.

Tempelklockan.

Hör! tempelklockan klingar:
 Nu är en pilgrim död;
 Hans sälla ande svingar

Från flärd och strid och nöd.
 Ack, hör på dessa toner,
 Der de i dalen gå!
 De gå till högre zoner
 Igenom himlens blå.

Märk hvad den malmen ljudar,
 Som uti klockan är!
 Dig varna höge gudar
 För tanklös lefnad här.
 Hvar klang dig vänligt manar
 Att tänka på din död —
 När du din hänfärd anar,
 Mins du hvad klockan ljud!

Vid kaffebordet.

Ack gumma vid ditt kaffe! hör:
 Döm mera skonsamt om din nästa!
 Döm qvickt om stegring uppå smör
 Och huru folken länge festa!
 Men, ack! för tusan skona mig!
 Jag skall då gamla, goda Nanna
 För all tystlåtenhet hos dig
 I tacksamhet för evigt stanna.

Det korta afståndet.

Från min stuga kan jag blicka
 In i din, min hulda flicka;

När du i ditt fönster ler,
Jag från mitt dig äfven ser.

När den klara sol'n går neder
Och sin slöja qvällen breder,
Då kan jag än se från mitt
Genom skymningen till ditt.

Och när du så lätt som vinden
Trippar fram mot höga linden,
Då tar jag min mössa på,
Att till dig vid linden gå.

Der så språka vi i qvällen,
Gömnda af den mörka pällen.
Ingen ser oss, ingen lyss,
När vi spinna kyss på kyss.

Stjernan genom löfven glittrar,
Näktergaln i toppen qvittrar;
Blott om kärlek sjöng re'n han,
När den första kyssen brann.

När vi skiljas under linden,
Hviskar der den sakta vinden —
Men den visan stör oss ej,
Nej hon kan det ej, o nej.

Uti drömmen än jag skickar
Från mitt fönster mina blickar
Bort till ditt, min hulda vän,
Der du står i fönstret än.

Pilgrimen.

Gäck modigt fram på törnväxt stig!
 Ett härligt mål ju väntar dig.
 Men hvad skall du vid Kristi graf?
 Blif hemma med din vandringsstaf!

I Canan ofvan jordens dal
 Och alla vackra stjernors tal,
 Du väntas — sträfva uppåt der —
 Din Frälsare uppstånden är.

Hvad skall du då vid Kristi graf?
 Blif hemma med din vandringsstaf!
 Ditt Canan ofvan jorden finns,
 I sträfvan uppåt blott det vinn.

Ack huru mången har ej gått
 Till Kristi helga graf, men fått
 Den lön, som den otrogne får —
 Din väg till frälsning uppåt går.

Din vandring, pilgrim, krånglig är;
 Men genom jordelifvet här
 Skall du till Kristus, som hans brud,
 Ur farorna bli ledd af Gud.

Hör tempelklockans sorgeljud!
 Nyss for en pilgrim upp till Gud.
 Nyss lade han sin vandringsstaf —
 Men ej vid Kristi helga graf.

Han räknas bland de sällas tal
 I himlens ljusa brölloppsal.
 Nu är han skild från strid och tvång.
 Nu sjunger han sin segersång.

Aftonringningen.

Hör hur klockorna gå,
 Hör hvad samklang de slå,
 Der i dalen i sjunkande päll'n.
 I det svigtande bo
 I den vårljufva ro
 Vyssas dufvor af vestan i qväll'n.

Snart på bädden i frid
 Efter vandring och strid
 Skall jag slumra och drömma också.
 Nu dör qvällrodnans smink,
 Ingen trast, ingen fink
 Sina drillar i topparne slå.

Tyst de lyssna på gren
 På den samklang så ren
 Som de kyrkliga klockorna slå.
 Hvarför ljuda de än?
 Jo i morgon min vän
 Är det Söndag och Gudstjenst också.

Derför ljuda de så,
 Hör hvad samklang de slå:
 Red dig till, red dig till, red dig till!
 Helga anden åt Gud:
 Så gå än deras ljud
 Uti qvällen så ljuffig och still:

När jag hvilar i frid
 Efter vandring och strid,
 Vill jag slumra och drömma också.

Vill jag drömma om Gud
 Och om klockornas ljud,
 Om de himmelska samklang de slå.

Rosen och nässlan.

ROSEN.

Kyss sprack jag ur min knopp i häcken,
 Nu speglar jag mig uti bäcken,
 Som under mig så sakta far.
 Der speglar jag mig hela dagen,
 Jag ser min kyskhet, ser behagen
 I vågen, som går tyst och klar.

NÄSSLAN.

Du speglar dig i dessa vågor
 Så länge solens klara lågor
 Än brinna uppå land och haf.
 Du blott om skönhet hos dig drömmar.
 Och dina taggar, ros, du gömmer —
 Den såras lätt, som bröt dig af.

ROSEN.

När dagarne sig purpurranda,
 När strålarne sitt glimmer blanda
 I vesterns moln, när soln sig sänkt,
 Hur ömt jag smekes då på kinden —
 När vestan hviskar uti linden,
 Har älskarn mången kyss mig skänkt.

NÄSSLAN.

Högmodas, ros, ej af behagen!
 Snart ryter nordan: du blir slagen

I stoftet ner att multna der.
 Du skall som jag i jordens lundar
 Förvissna, när den hösten stundar,
 Som blott förhärjar och förtär.

Jag har ej gull i mina lockar,
 Som dig, man mig ej gerna plockar.
 Man skyr mig. Jag föraktad är.
 Ej jag, som du, på ytan prålar,
 Men himlen mig, som dig, bestrålar:
 Du blir mig lik, du stolta der.

Helsningen.

Skild af vågor
 Från mitt fosterland,
 Jag på klippan solens lågor
 Grydda ser vid rand.

Hela natten
 Har jag suttit här.
 Rysligt bräkt har hafvets vatten,
 Stormigt än det är.

Uppå stranden
 Väntar flickan mig:
 Sitter, går och står på sanden,
 Kan ej trösta sig.

Säkert tänker
 Hon, att jag är dränkt?
 Ingen henne tröst då skänker,
 Om hon så har tänkt.

Bölja! hvila!
 Lugna dig igen!
 Låt mig uppå dig få ila
 Åter till min vän!

Lätta svala!
 Flyg till stranden der
 Att min sorgsna vän hugsvala:
 Säg att jag är här!

Säg jag dröjer
 Till dess stormen här
 Ej så vredgad vågen höjer!
 Helsa henne der!

Vårvisa.

Vårens sol på himmel klar
 Strålar varm i nordn;
 Sista drifvan smält re'n har,
 Hon i strömmar flyr sin kos.
 Redan blommar häckens ros,
 Och nu grönskas jorden.

Göken i den låga dal
 Sjunger uti linden.
 För sin maka der han gal.
 Kärlek blott för gökens brus
 Klingar uti hvarje ljud,
 Buret bort med vinden.

Ack hvad glädje på hvar gren
 Ifrån foglar alla!

Våren ler i solens sken
 Och i doft och fogelsång —
 Hela natten, dagen lång
 Pip och qvitter skalla.

Till månen.

Hu är solen sjunken ner
 Men i öster månen ler,
 Se hur röd han prålar.
 Kysk och ren, som himlen är,
 Prunkar han vid molnet der,
 Som han silfvermålar.

Måne! bild af renheten,
 Göm dig i molnen än,
 Blotta dig deroppe!
 Häng ditt silfver på hvar gren,
 Kasta det på minsta sten
 Och i daggens droppe!

Lys mig sjelf på vandringen!
 Lys på griften, der min vän
 Sig från striden hvilar!
 Stråla länge klar och still!
 Slut mitt öga vänligt till,
 När till sömn jag hvilar!

Vid en källa.

Här sitter jag vid källans rand
 Och ser i vågen månens ny.

Der ser jag mången jagad sky
Och dunkla stjernor deribland.

Ja himlen ses i källans bryn.
Men Freja syns ej ännu der;
Den sköna dold för blicken är
Bakom den månbeglänsta skyn.

Min hulda flicka äfven är,
Som näckens ljusa brud bortgömd.
Ack, hennes verld är redan dömd —
Förr satt hon ofta hos mig här.

Grafven.

He mig, att jag skall se den graf,
Som gömma skall min brud!
Den huldass själ vid dödens glaf
Blef frälst och for till Gud.

Här skall dess hydda hvila få
Och döljas för min syn?
Hvar skall jag enslig sedan gå
I sorgen under skyn?

Ack om jag vore vingad! då
Jag for dit, der hon är.
Jag flög igenom himlens blå
Och öfver stjernors här.

April.

Sol uti den höga rymd
 Och af skyar ännu skymd!
 Stråla från din höga sal
 Ned i jordens dunkla dal!

Bortkyss dimman på dess stig!
 Vet, min flicka nalkas mig —
 Öppna strax den mörka skyn,
 Liksom stigen för min syn!

Dammets moln på vägen der,
 Dit min blick nu riktad är!
 Hög dig upp, att blicken må
 Der min ömma flicka nå!

Nu är jorden ändtligt klar:
 Dammet höjer sig och far.
 Dimman skingras liksom skyn —
 Men hvad möter då min syn?

Flickan? nej en gumma der:
 Sjutti år hon säkert är?
 Bakom örat jag mig ref,
 Ty "april" jag narrad blef.

Höst i hjertat.

Fogeln flyktar, löfven gulna
 Alla dagar äro mulna.
 Stormen ifrån norden ryter,

Strömmen fram med då sig bryter,
 Vräkt af vädret uti daln.
 Inga stjernor le der oppe,
 Kölden isar daggens droppe.
 Blott ett flarn är rosen redan:
 Länge, länge är det redan
 Någon hörde näktergaln.

Tomhet blott hvar dag sig målar,
 Blomman uti frosten prålar.
 Lyser månen ned i natten,
 Ser han sig i bäckens vatten,
 Genom is han bryter sig.
 Ack! uti den sorgsna anden
 Känner jag af jordebanden
 Idel qual — likt den som längtar
 Och blott trånar bort och trängtar —
 Hösten, ack! den bor i mig.

Convaljen.

J skogen invid tufva grön
 Du prunkar, ack! convalj, så skön;
 Du ler i oskuld i din drägt,
 Med himmelen är du i slägt.

I de behag, hvari du ler,
 Du vecklas ut allt mer och mer;
 Ack! när du skönast står i skog,
 Hur gerna, blomma, dig jag tog!

När dufvan kysser maka kär
 Uppå den lilla tufvan der,

Då står du tyst bredvid och ser
Och blygt och kyskt och ljuft du ler.

Ack må, convalj, jag likna dig!
Din oskuld blott jag önskar mig.
Det är en klädnad, som, o Gud,
Du sjelf blott skänka kan din brud.

Hvad jag är säll!

Hvad jag är säll, när soln ur vågen stiger
Och hennes strålar leka i min cell!
Då beder jag, och då är jag mest säll:
Till dagens mödor så jag mig inviger.
Sen går jag ut, der våren vänligt ler
I blommors doft och uti solens strålar;
Den höga himlen sig på jorden målar —
Hvad sällhet kan man då sig önska mer?

Hvad jag är säll, när solens eld från höjden
På ängar brinner och på kornets fält!
Då svettas jag inunder himlens tält,
Der i det fria jag hvar dag har slöjden.
När solen sänker sig och det är qväll,
Då vandrar jag hem till min låga hydda.
Der ber jag Gud, att mig och mina skydda,
Sen hvilar jag, och då är jag så säll.

Stjernerång.

Stjerner i loppet!
 Gerna jag blickar till er;
 Domnande hoppet
 Vaknar hvar gång jag er ser.

Kärlekens flamma
 Lyser i stjernornas eld;
 Himlen de stamma,
 Strålände skaparens bild.

Vandrande stjernor
 Uti den Eviges skrud!
 Himmelska tärnor!
 Visen mig vägen till Gud!

Enslig i dalen
 Plöjer jag nattslöjad stig.
 Stjernhöga salen
 Är då en ljusning för mig.

Skridskofarten.

Uti fönstret stod Amanda, blickande på insjön ner;
 Det var vinter, kall var dagen, kölden öktes mer
 och mer.
 Insjöns barm var starkt tillfrusen, glatt och klar, som
 spegeln är,
 Snart på ståklädd fot en yngling syntes skyndsamt
 nalkas der.

Glad Amanda blef, och åter blef af hoppets eld hon
 varm;
 Hennes blickar följde städse älsklingen på insjöns
 barm.
 Snart, hon tänkte, skall jag slutas i hans ljufva öppna
 famn
 Och med honom så förtroligt byta hviskningar och
 namn.

Tänkt, och Ran, den falska, stöter hål uti sitt silfvertak;
 Ynglingen ej faran anar, rusar blindt i öppen vak;
 Nära stranden var han redan, men nu syntes han
 ej mer:

Ack! Amanda stod i fönstret, blickande mot vaken ner.

Men när ynglingen der nere under is försvunnen var,
 Brast Amandas hjerta, der hon ännu stod vid fönstret
 qvar;

När man fann den döda flickan, såg hon än med
 kallnad blick

Ned der älsklingen i vaken bort till evigheten gick.

Nattvardsbarnet.

Till en flicka.

Vid altarrunden, flicka, lofvar du
 Att hålla dopets helga löfte troget.
 Har du ditt nya löfte rätt och moget
 Betänkt? om ej, så öfverväg det nu!

Nu står du färdig att ta steget ut
 I den så vida och så yra världen;

Dig templets altar öppnar jordefärden:
Ack! flicka, vigtig är nu din minut.

Har du begrundat rätt hvad världen är?
Du vet det, men du har den pröfvat föga.
Vet, att den kräver af dig vaksamt öga,
Ty full är den af faror och besvär.

Låt dygder, helgade hos dig af Gud,
Din prydnad blifva genom jordedalen!
Då skall du uti ljusa fröjdesalen
En gång få fröjdas såsom Kristi brud.

Majdagen.

Maj i blommor ler en dag,
Nästa morgon herrskar kölden;
Solen skymmes af molnskölden,
Blomman fäll's af nordans drag.

Njut, o menska, medan vår —
Lifvets vår i rosor prålar!
Ack! den fägring lifvet målar,
Som minuten fort förgår.

Farväl.

Brudgum och brud på bryggan stå:
De skola öfver djupen blå
Till nya världen resa bort,
Och afskedsstunden är så kort.

Farväl uppå er långa färd!
 Ta'n med er från er barndomsverld
 Den kärlek, som förenat er,
 Och låt den växa mer och mer!

Ta'n med er kärleken till Gud
 Och Jesu Kristi bröllopsskrud!
 Den boken, som är Herrans ord,
 Ta'n också den med er ombord!

Uti den fjerran verlden der
 Är menskan himlen lika när —
 Men der, som här, är sorg och strid,
 Jag önskar eder Herrans frid!

Vintervisa.

Frosten uti björken knakar,
 Drifvan under skorna sprakar;
 Vandrarn, fastän pelsad, frys:
 Snufvan stoppas — farfar nys.

Uppå ståklädd fot de unga
 Öfver glatta isfält ljunga;
 Tärnor ljunga äfven der
 Frostbekransadt är.

Frisk är vinden, då i norden
 Vintern snöbemantlar jorden;
 Visst är vintern sträng och lång,
 Men den flyr med skämt och sång.

Skaldens hem.

Om du, min goda vän och bror,
 Vill veta hvarest skalden bor,
 Så vill jag något derom skrifva —
 Med olärd tunga, olärd hand
 Jag kan dock blott ett litet grand
 Om detta hem upplysning gifva.
 Det sträcker sig från pol till pol;
 I öster sträcker sig dess gränser
 Till molnet, som så vackert glänser,
 Förgylladt af den grydda sol.
 I vester når det hafvets vågor,
 Der solen löser dagens frågor
 Och till de fjerran, fjerran land,
 Som värmas sen af solens brand.
 Det sträcker sig från jordens gränser
 Så vidt, som soln i rymden glänser
 Uppå en häst med lätta vingar
 Sig skalden genom molnen svingar.
 Han mäter jorden i sitt lopp
 Och spanar der från pol till polen;
 Han mäter sedan ej blott solen,
 Han svingar öfver henne opp
 Och solar der sig uti glansen
 I den så höga stjernedansen.
 Han smyckar jordens falska vår
 Med paradisetts blomsterlunder,
 Af litet skapar han ett under,
 Och kärleken hans hyllning får.

Hymn till Jesus

vid tolf års ålder.

Se Josef och Maria spana —
 Jerusalem är full af folk —
 De söka Jesus, nådens tolk,
 Men kunna ej hans tempel ana.
 Men i sin Faders hus han var
 Långt skild från flärd och jordetingen.
 Han satt uti den lärda ringen
 Och gaf förunderliga svar.

O hvilken klarhet uti orden
 Du Jesus lade i hvart svar!
 Som barn du redan visast var,
 Och störst bland prester uppå jorden.
 En sådan lärjunge, som du,
 Ej suttit förr ibland de lärde.
 Med dig blott templet får sitt värde:
 Så var det då, så är det nu.

Din moder fann dig, och hon sporde
 Hvarföre du från henne gick —
 Tillrättavisning så du fick —
 Men, ack! du visste, hvad du gjorde.
 Ty Templet var din Faders hus:
 Der ville du hans vilja göra,
 Och dertör gick du dit att höra
 Och växa till i nådens ljus.

Blomman.

När den fagra sol'n från söder
 Stiger opp,
 När den ljufva våren föder
 Mod och hopp;
 Då, o blomma, du ur mullen
 Vid min stig
 Uppå randen utaf kullen
 Höjer dig.

Och du spricker snart ur knoppen,
 Ljuft du ler;
 När du törstar, daggjernsdroppen
 Natten ger.
 Till din barm sig fjäriln svingar,
 Sätter sig
 Och din ljufva must aftvingar,
 Kysser dig.

När ur vaggan våren träder
 Rosig opp,
 När bland skyar lärkan qväder
 Fröjd och hopp,
 Ack då känner jag blott smärta
 Får ej frid.
 Hvarför tärs då blott mitt hjerta
 Utaf strid?

Luften.

Jag följer jorden på dess färd,
 Hvar bölja jag i hafvet ammar;
 Ifrån urelden jag blott stammar,
 Jag hviskar till en fallen verd.

Från himmelen jag budskap är:
 Guds vrede jag i vinden talar —
 Då sucka alla berg och dalar,
 Och alla lunder sucka der.

Än är jag kall, än åter ljum,
 Än sakta jag i vinden susar;
 Men plötsligt jag i stormen brusar
 Och piskar böljorna till skum.

Jag outhärlig är på jord,
 Jag fader är till regnets ilar;
 På mig det digra molnet hvilat
 Såväl i söder som i nord.

Hvar skulle menniskan få bröd,
 Om jag ej rörde qvarnens vingar?
 I instrumenterna jag klingar,
 Jag ammar hvarje eld och glöd.

Mig kysser hvarje mö så kär:
 Jag bor i hennes barm och föder
 Den eld, som der så mäktigt glöder —
 Och som hon tör en älskling när.

Den enda.

Ibland de sköna flickors här
 Blott en, blott en mig fångslar der.
 Mitt öga vill blott henne följa:
 För mig kan hon sig inte dölja.

Om natten är hon i min dröm,
 Men tanken far då utan töm,
 Ty när jag ur min dröm uppvaknar,
 Jag henne vid min sida saknar.

O, att den flickan ville le
 Mot mig en gång och bifall ge!
 Men kallt för mig är hennes öga —
 Att fria tror jag gagnar föga.

Till finken.

Säg mig, o fink, der du på almens gren
 Så höjer dina ljufva toner re'n,
 Hur kan du ständigt vara glad och sjunga?
 I storm, som lugn, i klar som mulen dag,
 Du slår än lika underbara slag —
 Kan ingen sorg, o fogel, dig betunga?

Är det kanhända jag, som blott åt qual
 Skall offrad bli i jordens blomsterdal?
 Ack! ingen vårsol huru varm den strålar
 Kan jaga kölden bort ifrån mitt bröst
 Är det blott jag, som ej kan finna tröst
 Och som af våren blott en höst mig målar?

O fogel der, emellan almens blad!
 Lär mig din sång och lär mig vara glad
 Och att min Skapare hvar dag lofsjunga!
 Hvarföre skall jag sörja? himlen der
 För själens flykt till Gud ju öppen är —
 Ja, nu skall intet qual mig mer betunga.

Till min hembygd.

Du gamla borg i kransar
 Utaf kastanjers tal,
 På dina popplars lansar
 Jag mins din näktergal.
 Uti den park, den sköna,
 Jag i min barndoms vår
 Har tumlat i det gröna
 Med daggregn i mitt hår.

När rodnan upp ur vågor
 Den milda vårsoln drar,
 I dagens ljusa lågor
 Min hembygd syns så klar.
 Der ligger uti talen.
 Af kojor äfven en
 Der jag i jordedalen
 Var barn för länge sen.

Min hembygd jag ej glömmer,
 Dess vårar och dess sång,
 Om Dybeck än jag drömmer
 Så ljuft så mången gång.
 De hägn, dess popplar bjuda,

Ej glömmas kan, och ej
De slag, i parken ljuda,
Ur minnet gå, o nej!

Ögonen.

Två ögon vet jag, och som himlen de
Af kärlek låga, men så skälmskt de le;
I detta strålände och blåa par
En ständig tillflykt mina blickar ha'r.

På dessa känslans blåa halfklot ror
Den skälmske Amor med en båge stor —
Han skjuter pilar uti manlig barm
Och tänder ömsom sällhet, ömsom harm.

Så ofta jag i dessa ögon ser
Den yre pilten sitter der och ler.
Men leendet, o Axel, är för dig,
Ty flickan har ej hjerta än för mig.

Lifvets vilkor.

Nej tro ej att du menniska är vorden
Blott för ett jordelif förutan strid!
Du skapad är blott för att lemna jorden
Och förberedas till en himmelsk frid.
Här skall du luttras uti korsets strider,
Blott genom lidande du himlen får;
Den fromme blott skall segra när omsider
Han målet för sin jordevandring når.

Märk lifvet hos naturen i en sippa!
 Så skälvande hon invid drifvan står;
 Se snölavinen från en skyhög klippa!
 Han lemnar död blott uti sina spår.
 Och stormen strider emot skogens tallar
 Och sjelfva eken dignar för dess gång.
 Hör huru hafvets bölja vredgad svallar!
 Hvad klagan märks i näktergalars sång?

Ja, lifvet uppå jorden strid blott föder,
 Det märks så väl, när man ger akt derpå;
 Se huru lidande Höstsolen glöder:
 Han kämpar emot moln uti det blå.
 På jorden växa dimmor upp för anden,
 Och törnen gro på mörk och slipprig stig;
 Den fromma längtar till den sälla stranden,
 Som ofvan tidens gränser höjer sig.

Ditt öde, menska, är att ständigt lida,
 Du fåfängt flyr att det ej må dig nå.
 Du måste emot flärdens makter strida,
 Hvarhelst du irrar under himlens blå.
 Men gläd dig, Kristi brud, ty korset renar
 Din själ för himlen genom jordens dal;
 Din Gud, o menska, väl blott med dig menar,
 Han vill dig skänka frid i himlens sal.

Jägaren under poppln.

U
 nder popplns löf, som skälfva,
 Middagen mig hvila bjuder.
 Finkens sång från linden ljuder
 Bäckens vågor vid mig hvälfva

Vid min fot min hjort sig hvilar,
 Träffad af det skjutna lodet;
 Ur dess hjertsår flyter blodet.
 Glad min jagthund till mig ilar.

Efter flera rof han spanar,
 Bort han sina blickar vänder;
 Snart han några gråa änder
 I den fjerran vassen anar.
 Ifrån poppeln strax jag smyger,
 Läger an, och skottet smäller.
 Fyra änder då jag fäller,
 Utaf flocken en blott flyger.

Sen till poppeln bort jag hastar,
 Sätter mig och pipan tänder
 Tvänne vingbeskjutna änder
 Hunden vid min sida kastar,
 Åter ut i bäckens vågor
 Efter andra två han ilar;
 När med dem hos mig han hvilar,
 Frustar han af glädje-lågor.

Buketten.

En liten gosse glad i håg,
 På ängen mången blomma såg:
 Det var då tid till skolan gå,
 Men gossen bröt hvar blomma blå.

Den sköna Maja med sin prakt
 Fick med den lille sådan makt,

Att han ej kunde nej, o nej!
Han bröt hvarann "för gät mig ej".

Den blomman tyckte han var nätt.
Snart hade han en stor bukett —
Men fogeln sjöng så gladt på gren
Att skolan den var börjad ren.

Nu lexan kom i gossens håg:
Han sprang så han åt marken låg;
Till skolan kom han lätt och fort
Att der förklara hvad han gjort.

"Jaså", sa' lärarn, "en bukett
Af ängens blommor vald — hur nätt!
Hvem har du ämnat skänka den?"
Och gossen svarte tyst: "min vän".

"Hvem är din vän," sa' lärarn då,
Och såg på blommorna de blå.
"Det är", sa' gossen, "Ida der". —
Ack! lille Frans höll Ida kär.

Men blombuketten öppnad blef,
Och lärarn för de små beskref
Hur Gud i blommans hela prakt
Sin underbara vishet lagt.

Till aftonstjernan

Aftonstjerna, på din stig!
Stråla, ty jag känner dig!

Ifrån källan här vid strand
Ser jag dig vid molnets rand.

Hvilken glans så mild, så ren!
O hvad kärlek i ditt sken!
Var jag vingad, strax jag for
Till den himmel, der du bor.

Molnet nära dig nu är:
Göm dig qvällens brud ej der!
Lys min flicka på dess stig!
Vet, att Jenny nalkas mig.

Lys min bror på stormigt haf!
Skänk min vän uppå dess graf
Denna kärleksheta blick,
Som af Skaparen du fick.

Nu är stjernan bortgömd der:
Men, ack! nu är Jenny här.
Tack, o stjerna, för det sken
Som du skänkt min flicka re'n!

Foglarnes sällhet.

Felt fri är, o fogel, från klander din sång,
Om än der finns missljud i rytmen och tonen.
Din sång, som du sjelf, är befriad från tvång.,
Lik den som uppstämnes i himlen för thronen.

Naturligt du qväder, o sångare god!
Ditt pipp och ditt qvitter, ja allt hvad du talar,

Hvad lifvar väl mera en menskas mod,
Af vinter så domnadt i snöfyllda dalar?

Från söder till norden du svingar i sky —
Du fjettras, som menskan, ej nere vid gruset.
Du spanar från höjden i dal och i by
Och solar så fri dig deruppe i ljuset.

Men, fogel, påaktar jag noga din sång
Så märker jag suckar i språket och tonen.
Hvi suckar du fogel? ack är det för tvång?
Så lyftom oss fria till eviga zonen.

Under fönstret.

J
genom fönsterrutan in jag ser,
Men flickan syns ej der vid lampan mer.
Den sänkta rullgardin ett hinder är
För mina ömma, varma blickar der.

Nu beder väl den sköna, väna mön
Och prisar Gud för all hans kärleksrön.
Då är dess tankar ofvan stjernors här.
Och hvem kan undra flickan säll då är.

Nu hvilar jorden uti nattens famn,
Nu sofver dufvan uti klyftans hamn.
Och vestan talar sina milda ljud,
Och stjernan vinkar skaparns kärleksbud.

Snart slumrar väl min ömma flicka der,
Som allt uti naturen slumrar här?
Nu släcktes lampans låga der — ack glöm,
O flicka, ej din älskling i din dröm!

Barden.

I forna dar blef hjeltens bragd,
 När blodet hetast flöt i striden,
 Af barden uti sånger lagd
 Att lefva uti eftertiden.

Med gyllne harpan och sin sång
 Drog han igenom vida verlden.
 Beundrad blef han hvarje gång
 Han qvad en stridsbedrift på färden.

I kungasalar mest han var
 Högaktad af en riddarskara.
 Högt vapnen gáfvo bifallssvar
 Åt sångens ton den höga, klara.

När sköldmön hörde bardens röst,
 Blef blicken varm i hennes öga;
 Och inom skölden i dess bröst,
 Der stredo känslor, ljuftva, höga.

Så lefde barden, och han var
 Välkommen uti slott och koja;
 Städs lagrar han med sången skar,
 Tills bort han for ur tidens boja.

En vissnad myrtenblomma.

Du Floras barn, som skänkte mig den krona,
 I hvilken jag stod brud en gång så säll!
 Ej tidens storm dig längre ville skona:
 Dess tand dig tärde, och så kom din — qväll.

I många år du stått vid fönsterrutan,
 Och mig du fröjdat har så mången gång.
 Nu är du klagoämne blott, vid lutan,
 Ditt öde sjunges der i skaldens sång.

Din fågring faller af, som löf från lindén,
 När den af höstens kyla härjad är.
 Din höst är också inne, fastän vinden
 Sin kalla hand ej lade på dig här.

Jag hade tänkt, att du än skulle spira
 En liten tid ännu och frodas då.
 Af dig jag hade ämnat myrten vira
 I dotterns krona, när hon brud skall stå.

Vid rosenkullen.

I parken sutto tvenne bröder,
 Och några steg från dem mot söder
 Sjöng näktergaln sin aftonbön.
 Den bönen sjöngs så nära marken,
 Men klingade i hela parken
 Så ljuf och hög och underskön.

Af bröderna den ene sade:
 "O hvilka toner af den glade,
 Den vidtberömde fogeln der!
 De fröjda och blott fröjd de klinga:
 Till glädje de och sällhet tvinga —
 Men, bror, hvi suckar du så här?"

"Ack!" svarte han, "jag måste klaga.
 Ur mig kan näktergaln ej jaga

Den ledsnad, som är i mitt bröst.
 För mig är näktergalens ljusning
 Blott samma språk som vestans susning:
 Hvar ton är blott en sorgfull röst.

Ty näktergalen i mitt hjerta
 Blott ökar der min närda smärta,
 Af kärleksqvalen ammad opp.
 Min flicka har sitt löfte brutit,
 Hon trohet med en annan knutit —
 I grafven sjunkit har mitt hopp.”

Skaldens morgonsalm.

Dagen purpurrandas uti öster,
 Foglar ena sina ljufva röster
 I den daggbegjutna lundens famn.
 Nu vill jag också en stund lofsjunga:
 Gif mig gåfvan, Gud, att med min tuuga
 Prisa ditt lofvärda, helga namn!

Gif min tanke sundhet uti formen,
 Ställ för mig du sjelf den rätta normen,
 Den jag genom lifvet följa bör!
 Öppna för mig diktens rosenlunder
 Att jag der må sjunga dina under,
 Dem du gjort och ännu städse gör!

Helga sången ifrån flärdens gyckel,
 Gif mig till det rätta ordets nyckel,
 Öppna för mig den så digra skyn!
 Lär mig du att himlens under måla!

Sol och stjernor, som i rymden stråla:
Blotta dem för tanke och för syn!

Gif mig kraft att tåligt bära nöden
Och med lugn betrakta sjelfva döden,
När han minner mig min hädangång!
Hjelp mig kämpa trons och andens strider,
Tills jag ren i Lamsens blod, omsider
Sjunger med de sälla segrens sång!

Tårarne.

Jordens vårar med dess rika prakt,
Allt det sköna Gud i dem har lagt,
Sol och blommor, löfbekrönta lunder,
Foglars korförenta höga under;
Glädje ammad i en yppig dans —
Vek oron för detta, der den fanns?

Nej det kan ej fylla menskans barm:
Kan för stunden göra själen varm,
Men i menskans hjerta föder flärden
Ny oro, som aldrig flyr för verlden.
Se den sköna flickan, rosbekrönt!
Har i hennes yrsel sorg du rönt?

Ser du: hennes öga tåradt är!
Lifvet, huru ljuft det synes här,
Kan ej henne ifrån oron skona,
Qvalen fly ej för en myrtenkrona.
Se då brinner uppå känslans våg
Denna gråt så het, som nyss du såg!

Tårarne de lindra hjertats qual.
 Vandrarn, tröttad i den mörka dal.
 Känner sig så säll, när ögat tåras:
 Genom tårar det i själen våras —
 Inför lifvets altar sorgen står
 Bytt af tårarne i salig vår.

Vid en väns död.

Nu fylldes grafven: vännen der
 Sig hvilat efter jordefärden;
 Hängångna, ack! du var så kär,
 Du saknas evigt uti verlden.
 Nu har du ro i jordens famn,
 Fridlyst för våld af världens dårar.
 Men fåfängt ropar jag ditt namn,
 Och fåfängt flyta sagnans tårar.

Du lemna ej den kammaren,
 Der stilla du och fridfullt hvilat;
 Sof uti ro, o dyra vän,
 Der gömd du är för tidens ilar!
 Ditt minne lefver i mitt bröst:
 Det är för dyrt och kärt att glömmas.
 Din bild, din vänskap och din tröst
 Uti mitt hjerta troget gömmas.

Hvad jord och himmel här dig gaf,
 Blef åter skiljt af dödens engel;
 Hvad jorden gett, bor i sin graf,
 Med minnets vackra ros på stängel.

Det himlen gaf, tog han igen,
 Det var för dyrbart blott för tiden.
 Ack, se från himlen ned, o vän,
 Till mig, som ännu kämpar striden!

Så ofta jag går till din grift,
 En tår på minnets ros jag gråter,
 Och hvita marmorns gyllne skrift
 Jag läser den och läser åter —
 Ack! grafven bjuder stilla ro:
 Till hvila der jag sjelf nu längtar.
 Till himlen, der de sälla bo,
 Från jordens strider upp jag trängtar.

Det är så mörkt.

Det är så mörkt, när ingen stjerna skiekar
 Till jordens låga dal de ljusa blickar
 Och ingen sky vill brista ofvan jord;
 När vinden suckar i den dystra natten
 Och ingen stråle ler i källans vatten;
 Säg är det då ej mörkt, min vän, i nord!

Det är så mörkt, när flickans blåa öga
 Blott kärlek ler, som Venus i det höga,
 Men intet hopp om bifall synes än;
 När intet löje, fast man flickan smeker,
 Uppå dess vackra rosenläppar leker;
 Säg, syns det då ej pinsamt mörkt, min vän!

Det är så mörkt, när höstens stormar ryta,
 När hafvets böljor sig mot stranden bryta

Och skyar gömma solens sköna brand.
 När blomstren vissna på den kala marken,
 Och ingen fogel qväder uti parken!
 Säg är det då ej mörkt i nordens land!

Bordvisa.

Från hvar panna,
 Vike molnen bort!
 I vårt lag må sorg ej stanna —
 Glädjens stund är kort.

Derför alla
 Fröjdas må i dag;
 Låtom sängen lustigt skalla
 Uti detta lag!

Lifvets strider
 Låt oss glömma nu!
 Känn hvad ånga Bacchus sprider:
 Vinets must är ljuf.

Ej att sörja
 Menskan skapad är.
 Sörjer någon, må han börja
 Genast glädjas här.

Höjom bröder
 Våra fyllda glas!
 Rhenskt är vinet, se det glöder,
 Se dess glada ras.

Klingom alla
 Nu i detta lag!
 Låtom sången lustigt skalla.
 Nu är glädjens dag!

Confirmationen.

Pingstdagen var inne, och solen sig höjde
 Så härlig på himlen ur vågorna opp;
 Af daggregn betungad hvar blomma sig böjde,
 Och foglarne sjöngo så ljufligt i topp.
 I templet med hvita och glänsande murar
 Det ringdes omsider till Gudstjenst, till bön.
 I dalen den kyrkan, omkransad af furar,
 Ack hvad hon i åldriga stilen var skön!

Från bygderna vandrade gamla och unga
 Att samlas i kyrkan den hvitklädda brud;
 Att under dess hvalf både bedja och sjunga
 Och prisa med hjerta och tunga sin Gud.
 Mång gubbe med salmernas bok under armen
 Sågs vandra bland folket med stapplande gång;
 Den blostrande mön med den fylliga barmen
 Sågs vandra med steg, ack så fria från tvång.

Men detta var dagen, då confirmationen
 Bestämd var att ske med församlingens barn;
 De unga sig ställde kring korset, den thronen,
 Der Kristus har löst oss ur djefvulens garn.
 De stodo kring altarets rundel att svara,
 Beredda på frågor ur bibelns ord;

Nu skulle de sjelfva offentlig förklara
Att hålla sitt döpelselöfte på jord.

Förhöret begyntes, sen orgeln tystnat
Och templet re'n invigt med lofsalmen var;
En stund hade alla i tystnaden lyssnat,
Men nu hördes presten, och rösten var klar.
Nu sade han frågor — men solen hon blossar
Så skönt genom fönstret kring altaret ned —
De svar, som afgåfvos af flickor och gossar,
Till alla i kyrkan belåtenhet spred.

Re'n slut var förhöret. Vid altaret stälde
Sig presten med allvar i min och i blick;
Han talte så kraftigt: bekräftning det gällde
Att hålla den tro, som i dopet man fick.
Och flickorna stodo som liljor i ringen,
Beredda att svärja sin viktiga ed;
När presten uttydde de himmelska tingen,
De sänkte de tårade ögonen ned.

Båd' gossar och flickor af tolkningen rördes,
Ty presten var mäktig att tyda Guds ord.
Hans röst var som åskans och alla den hörde,
Han stod dock så mild invid altarets bord.
Han frågte de unga, om de ville blifva
Och vandra i tron uppå Frälsaren här.
Då hördes de bäfvande jaord afgifva:
De lofvade hålla sin Frälsare kär.

Då fortsatte presten med mildhet i orden:
"Välkomna då, barn, att ta verldssteget ut!
Nu börjas er vandring och strid uppå jorden,
Och viktig är derföre denna minut.
Förförisk är världen: blott tron är den handen,

Hvarmed man kan segra mot djefvul och flärd.
 Ja, verlden är mörk, men Guds ord är den branden,
 Som kan eder lysa, o barn, på er färd.

Behållen Guds ord och ta'n det till ert mönster
 För vandrigen genom en mödosam tid!
 O låten er bön genom himmelens fönster
 Uppstiga! den stärkes i andelig strid,
 I unge! det gäller att frestelser dämpa,
 Som väckas af makter, som aldrig ge ro.
 Den bland er, som ej vill i redlighet kämpa,
 Förlorar sin Frälsare, liksom sin tro.

Välkomna till bordet, der Frälsaren gifver
 I vinet och brödet sitt blod och sitt kött!
 I nattvardens längder jag nu eder skrifver.
 O tänken att Kristus för eder har dött.
 Påminnen er nu hans förfärliga smärta,
 Då ned uppå knä i er böjen en stund!
 Invigen till första nattvarden ert hjerta
 Kring altarets bord och dess heliga rund”!

Flickan och törnrosen.

I hafvet ned vårsolen gick
 Och tänd blef stjernans sköna blick;
 Men Clara satt på insjöns strand
 Och ritade ett namn i sand.

Med fingret satt hon der och ref,
 Sin älsklings namn var det hon skref;
 Så tyst låg insjöns blåa barm,
 Af solens lågor än så varm.

Men flickans barm var ryssligt kall,
 Fast den var varm af blodets svall;
 Den sol, som var den skönas brand,
 Var fjerran i ett annat land.

Hon suckar drog och talte så:
 "O hvarför öfver djupen blå
 For du min älskling bort från mig —
 Och intet bref jag fått från dig.

Förskjuten är jag; ja, jag ser,
 Jag vet du mig ej älskar mer.
 Ack, hvarför tände du den eld
 Som ännu brinner lika mild.

Du blir, o Carl, ej glömd af mig,
 Fastän jag är förglömd af dig;
 Så länge hjertat i mig slår,
 Min hyllning du och kärlek får".

Der stod en ros vid insjöns våg;
 Den sköna blomman flickan såg.
 Men uppå rosens purpurbarm
 Der satt en fjärl så kärleksvarm.

"Du har din vän," sa' Clara tyst,
 Af honom blir så ömt du kysst;
 Men jag i saknad vandra får
 Och qväfva qvalen med min tår."

Ack! rosorna på Claras kind
 Hänvissnade som löf i lind;
 Bort flickan tärdes: om ett år
 Låg hon i döden blek på bår.

Gratulation

åt en elev vid Lunds Seminarium.

Gill Lund min tanke ilar,
 Hos dig, min bror, han hvilar,
 Hör hvad han hviskar dig!
 Nu sitter du väl sluten
 Med tanke, snillrikt gjuten
 Att tolka språk och krig.

Ja läs, min bror, men stanna,
 Och lyft en stund din panna
 Och märk ett hviskadt ord!
 Du vet du sjutton fyllar —
 När Fredags sol förgyllar
 Ett österns moln i nord:

Då är den dagen inne,
 Som du bör ha i minne:
 Jag gratulerar dig.
 Välönskningar så ömma,
 De ljufsta man kan drömma,
 Dig egnas utaf mig.

Må dig på lifvets bölja
 Blott frid och sällhet följa,
 Ehvar du styr din färd!
 Må rön, som fromma röna,
 Må sol och ängder gröna,
 Allt göra säll din verld!

Den bana, du bestiger,
 Är ansvarsfull och diger,
 Är mörk och stormig nog.

Har du betänkt hvad lifvet
 Dig till utveckling gifvit,
 När upp till Lund du drog?

Var glad min bror i själen,
 Låt Kristus smälta kälen,
 Om kall dig käns din barm!
 Har du förstätt min aning,
 Så fortsätt med din spaning
 Af glädje, ej af harm.

Till Elisa Olsson

vid hennes bröllop.

J dag så är din hufvudbona
 En liten vacker myrtenkrona:
 Har du betänkt din dag i dag?
 Du fått en krans af amorguden:
 Ja, det är han, som smyckar bruden
 I krans och krona och behag.

Hvad känslor storma i ditt sinne!
 Snart är ditt bröllop blott ett minne:
 Dess natt är flydd, då kronljus brann.
 Låt Amor följa dig i verlden
 Och spinna på den nya färden
 Städs ömma kyssar åt din man!

Den lycklige.

Jag har en lycka, som är stor —
 Der Amor med sin båge ror,
 Kan, hvar gång jag önskar, blicka.
 Ljuft är ditt öga, hulda flicka!

Jag kan ej blicka mätt mig der:
 För mächtig der mig Amor är.
 Han ler så ljuft, der han ses kryssa,
 Att jag dig, flicka, tvingas kyssa.

O hulda! när jag hör din röst,
 Hvad tjusning, och sen hvilken tröst!
 Jag kan ej tyda hur mitt hjerta
 Blir lindradt ifrån qual och smärta!

Men när jag kysser dig, då är
 Jag sällast uppå jorden här;
 Derföre, när en kyss är brunnen,
 Får du en två tre till på munnen.

Träden.

J blommande jättar! hur ofta jag skiekar
 Till er i den blånande skog mina blickar;
 Till eder jag längtar att andas er must,
 Den morgonen strör i den vårfriska pust.

Jag ofta inunder ert löftak, det höga,
 Har suttit och legat och upplyft mitt öga,
 Och forskat med blicken bland blommor och löf,
 Från vägarne skild, för dess buller så döf.

Men satt der en fogel i ekträdet krona,
 Och hörde jag honom på grenen der tona,
 Så ljufligt och klart för sin vingade brud,
 Då hänrycktes själen af tonernas ljud.

Från dalar så låga till klippornas hallar
 Er resning i fått i barrkransade tallar;
 När aftonen kommer, i krönen er topp
 Med gnistrande stjernors så dansande tropp.

I bokar, med löf så förtjusande sköna,
 Så klara och friska, så nätta och gröna,
 När engeln med vingen omljummar er topp,
 Så hastigt om våren då brister er knopp.

I granar, med kronor, som alltid stå friska,
 Bland eder de vintriga vindarne hviska
 I grönska, den ej blott en nattfrost förstör,
 Den rytande nordan er fågring ej strör.

Hvarhelst uti Manhem den klarnade himmel
 Sig hvälfver med stjernors, ej räknade hvimmel,
 Han hyllar de resliga skogarnes tal
 Från strand och till strand och från dal och till dal.

Förnöjsamhet.

Jag lefver glad uti mitt tjäll
 Från solens gryning och till qväll;
 Mig natten ro och hvila gifver.
 Mig ödet ej till klagan drifver;
 Jag helsan har, och jag har bröd,
 Mig trycker ingen nämnvärd nöd.

Jag träffar vänner hvar jag far,
 Jag vet ej om jag ovän har.
 Ej afund jag i själen gömmer;
 För andras väl jag eget glömmar.
 Om jag en ovän skulle få,
 Förlåta strax jag ville då.

Ej långa färder trötta mig
 På lifvets rosenprydda stig;
 I hemmet har jag mina slöjder
 Och mina vänner, mina fröjder.
 Jag obemärkt af hopen är,
 Men intet qual därför mig tär.

Visst vet jag mången större lott
 Med högre pris, än den jag fått,
 Så mången efter ära metar,
 Men efter den jag aldrig letar.
 Fast obemärkt uti mitt tjäll
 Jag vänner har och jag är säll.

Lofsång till Bacchus.

Se huru vinet det fradgar, o bröder!
 O hvilken ljuflig och prunkande bål!
 Bacchus för thyrsen, när vindrufvan blöder,
 Drickom för honom i laget en skål!

Bacchus är vänlig och glädtig till sinnes,
 Tvedrägt han hatar och blodiga svärd;
 Kärlekens tråd uti bälarna spinnes,
 Flickan då lättast i garnet blir snärd.

Höjom vår eniga sång till hans ära!
 Glädjen han skänker i vinernas ras.
 Trohet i laget vi högt honom svära:
 Drickom i botten ur slipade glas!

Dolken, som vreden så härjande stöter,
 Hejdas af honom vid ovännens barm;
 Handen till vänskap då ovännens möter:
 Bacchus har afsky för blodiga larm.

Gubben, som stapplar så grånad vid stafven,
 Vinner vid bålen en gladare min;
 Glömmer sin gikt och den väntande grafven,
 Känner sig ung vid sitt glas och sitt vin.

För länge sen.

Mins du den qväll, när vid kronljusens glans
 Vi dansade uppå den stora balen?
 Der var så ståtligt i den höga salen:
 Nog minnes du vår allra första dans.
 Min första kärlek upp du tände re'n,
 När först din varma blick i min sig gömde.
 Om sällhet hela qvällen sen jag drömde —
 Men det är länge sen, ja länge sen.

Mins du, när uti vårens stilla qväll
 Vi sutto i den gröna lund vid bäcken?
 Vi bröto rosor der ur törnehäcken,
 Uti hvars hägn du var, som jag, så säll.
 Då sjöng en näktergal på ekens gren,
 Och våra själar lyftes af hans toner,

Tillsammans dansande mot högre zoner.
 Nog mins du det, fast det är länge sen.

Mins du hur ofta du mig trohet svor
 Uti det fria under stjernklar himmel?
 Nog mins du eden, liksom stjernors hvimmel —
 Hos mig nu detta allt som saga bor.
 Ack! låt din flydda kärlekslåga re'n
 I afton klarna, medan stjerpan brinner!
 Om jag din kärlek ännu en gång vinner,
 Blir jag så säll, ty det är länge sen.

Till de resande.

Öfver djupa haf, från nordens
 Nu i skolen vandra hän
 Till den guldbemängda jorden
 Med dess stora mammutträ'n.

Snart det kära Svea flyktar
 Uppå vågen för er syn.
 När er färd vid målet lyktar,
 Spana mot den gyllne skyn!

Vet, bror, att der solen tågar
 Upp utöfver Skandien,
 Vännens hjerta för dig lågar.
 Tänk dess saknad, glöm ej den!

Lefven lyckliga der borta!
 Solen strålar der som här.
 Blifve tidens år, de korta,
 Städse ljufva för er der!

Vattnet.

Du bölja uti oceanen
 Hvarför fradgas du på färden?
 Hvarför är du på din ban
 Så orolig uti världen?

Emot klippan du med larm
 Dig så hög och vredgad bryter.
 Strömmens blåa hvälfda barm.
 Ständigt skymbegjuten flyter.

Vattnet irrar fjerran från
 Ifrån södern och mot nordnen.
 Södern får igen sitt lån,
 Fastän kallare från nordnen.

Uti molnet, som man vet,
 Irrar det likt rök med vinden.
 Öfver alper flyter det:
 Öfver Balkan, öfver Pinden.

Uti gråt det faller ner,
 Attraheradt utaf jorden.
 Uti rodnans gull det ler,
 Glittrar uti is i nordnen.

Uti tusen stjernors prakt
 Lyser det i snön som faller.
 Uti grufvans djupa sehakt
 Är det gömt i malmkristaller.

Ätthögen.

Der ligger du formerad
 Af fädrens ättemän;
 Med granar skönt planterad,
 Du har din urna än.

Du hjeltens aska gömmer
 Uti din tysta famn;
 Du står ännu och drömmer
 Och hviskar kämpens namn.

På däldens kulle spirar
 I blommor lifvet opp,
 När våren kransar virar,
 Då kransas kullens topp.

Du spejar öfver säden
 Som böljar kring om dig;
 Och uti graneträden
 Hvar fogel fröjdar sig

Du som en ätthög eger
 Uppå din ärfda jord:
 Omvårda detta läger,
 Som fädrens graf och jord!

Biet.

Se hur flitigt biet är!
 Hela dagen det arbetar;
 Hvar dess vinge bort det bär,
 Efter honungssaft det letar.

Uti blommans dolda sköt
 Honungsrika safter flöda.
 Denna näktar, fin och söt,
 Den är lilla biets föda.

Storken.

Säkert sommartecken nu:
 Stork! jag såg dig nyss på åsen.
 Nå, välkommen, klappa du!
 Här finns grodor nog för kråsen.

Hjulet ligger som det låg
 Uppå taket, detta höga;
 Spana, som i fjol du såg
 Från ditt bo med själ och öga!

Var som make och som far
 Öm, och vandra trygg i gräset!
 Var välkommen och blif kvar
 Länga, länge här på näset!

Här blir ödsligt, när du styr
 Bort igen till södra jorden;
 Med din bortfärd sommarn flyr:
 Det blir då så mörkt i norden.

Gratulation

åt bustrun Elisa Ohlsson
 på födelsedagen den 1⁸/, 1880.

Gulda syster! se hur tiden ilar:
 Fort, som dagen kommer, går han ner.

Nu för dig på nytt ett år sig hvilat
Och det kommer aldrig, aldrig mer.

Re'n dess sista dag så tungt insomnar,
Lullad af en långsam storm så dof.
Uppå strand det flydda året domnar --
Böljan sjunger högt dess minnens lof.

Af din syster du så varmt lyckönskas
På din färd i nya, dolda år!
Måtte livvets bana för dig grönskas,
Lysa uti rosor, der du går!

Dock, hvem får på bara rosor vandra?
Lिवvets stig är törnbeströdd ibland.
Ack, den ene måste som den andra
Segla genom storm till "Canans land"!

Skåda hoppfull fram till andra stranden,
Der hvila bjudes efter kamp och strid!
Der sälla bröder räcka systrar handen
För Lamsens thron uti en evig frid!

Nu kommer våren.

Ack, nu kommer våren! det ljusnar allt mer
Och kölden dör hän för den gryende solen
O se hur i öster den drottningen ler!
I strålande gloria hon närmar sig polen.
Hon kastar kring fälten sitt glimmande gull,
Convaljerna vakna kring fjellen, kring fjorden.
Snart målar hon taflan med rosor så full.
Se bellis på tufvan! det ljusnar i nordnen.

Hör tonerna ljuda! i zenit vid skyn
 Slå lärkorna drillar till Skaparens ära.
 Tritonerna spritta i böljornas bryn,
 Sin frejd de med simning åt Neptun uppbära.
 Från skandiska sjöar och floder och land
 Flyr Bore till polen med solbländadt öga.
 Högt forsarne sjunga sin frihet ibland,
 Men tonerna ljuda mot zenit det höga.

Se sipporna nicka mot sol'n, när hon ler!
 De bäfva, när Eolus strängar sin harpa
 De sänka de gråtmilda ögonen ner
 Och sucka, att vindarne ännu ä' skarpa.
 Dock, nu kommer våren — på strålande char
 Han närmar sig Svea att throna kring fjellen.
 Låt glädjen den tända i hjertat bli kvar!
 Än sipporna nicka mot soln omkring tjällen.

Der fladdrar en fjär'l i den ljudande vind,
 Han spritter af glädje, när solen sig höjer.
 Han söker sin brud kring en susande lind,
 Men rosen den sköna i knoppen än dröjer.
 Sök, irrande fjäril, var glad och haf hopp!
 Låt kärleken brinna — hon kommer i skruden.
 Dess dag skall omsider ur öster gå opp.
 Då fladdra i vind till den leende bruden!

Det strålande ljuset skall segra till slut,
 Den kyliga vinden skall ljummas af solen.
 Snart blommar vårt Svea, men blott en minut
 Och så kommer Bore igen från polen.
 En fjäril den prålände Majdagen är —
 Tag fjär'len i vingen! snart lemnar han norden.
 Var glad att den ljufviga tiden är när —
 Det strålande ljuset skall segra på jorden.

Re'n "musicus turdus slår drillar i skog,
 Han tolkar sin brinnande kärlek för bruden.
 Hur ofta vid månsken jag hört hur han slog!
 I midnatt än klinga de himmelska ljuden.
 Nu hela naturen föryngrad och skön
 Står upp ur sin domning och vintriga dvala.
 Slå sorgen ur hågen! se jorden blir grön;
 Re'n sängtrasten slår — för sin brud hörs han tala.

Om norden, blott norden på brännande strand
 Än svalorna qvitra: mot norden de blicka.
 Snart högt öfver klippor och sjöar och land
 De skynda att luften i Svea få dricka.
 Snart näktergaln jublar som förr i vår bygd,
 Från Nilen han längtar till skandiska dalar,
 Hvar gång han slår drillar i palmernas skygd,
 Om norden, blott norden i sången han talar.

Plöj tegen och kasta de gyllene korn,
 Fort mylla dem ner för att spira i våren!
 Ren vinkar han dig med sitt ymnighetshorn:
 Med solsken och qvitter och blommor i spåren.
 De rundade ziffror i årtalet nu:
 Två åttor, en nolla — höj ynglingaqväden!
 De tolka, att våren blir härlig, blir ljuf —
 Plöj tegen och kasta den gyllene säden!

Så kornet med brinnande hopp i ditt bröst!
 Ack lycklig är den, som kan hoppas i norden!
 Hur ofta du hörde i åskan den röst,
 Som sände en flod åt den bäfvande jorden!
 Blir tegen för torr, så har himmelen regn,
 Än solen har ljus för de skandiska landen.
 Och han, som ger skörden, vill ock ge den hägn —
 Så kornet med brinnande hopp uti anden!

Ja nu kommer våren, det ljusnar alltmer
 Och kölden dör hän för den gryende solen!
 O se hur i öster den drottningen ler!
 I strålande gloria hon närmar sig polen.
 Stig upp från din hvila, när skuggorna fly!
 Se lifvets gestalt omkring fjellen, kring — fjorden!
 Lyft ögat! sjung hymner! hör lärkan vid sky!
 Se bellis på tufvan! det ljusnar i norden.

Korpen och räfven.

Gvärt genom låga dalen
 En korp med vinden flyr:
 Han sätter sig i alen
 Och ser hur solen gryr.
 Han knep vid sophögs-knytet
 Ett stycke ost så rar;
 Det feta, läckra bytet
 Uti sin näbb han har.

Nu mickel räf ses skala
 Och nalkas längs en brant,
 Och re'n så hörs han tala
 Till korpen der så grannt.
 "God dag", så orden falla,
 "Herr korp! var inte rädd!
 Jag vet att ni kan tralla
 Så grannt, som ni är klädd.
 Om ni vill höja ropen
 I solig morgonstund,
 Strax tystnar hela hopen

I topp, i blomprydd lund.
 Jag skall er drill beprisa
 Med nit, hvar helst jag går,
 Om blott er granna visa
 Jag genast höra får”.

Det talet vill jag prisa —
 Så tänker korpen der —
 Han stämmer upp sin visa,
 Men ack! han narrad är.
 Sin ost han plötsligt tappar,
 När först han skrålar till,
 Och räfven strax den nappar
 Och ler åt korpens drill.
 Högt korpen svär och talar
 Om vänskap, som bedrog:
 Han ser hvar räfven skalar
 Med osten bort till skog.

Smickret är en farlig snara,
 Narrar dig till stolthet blott;
 Sky fåfängan och tag vara
 På det goda, som du fått!

Contrasten.

Hej se huru Per
 I Angläsen der
 Med sin kära svingar!
 Lustigt går det till —
 Grina om du vill —
 Ljuft violen klingar.

Se contrasten der!
 Torr och smal är Per,
 Fet och trind är Anna.
 Han är lätt och ung,
 Hon är skeppundstung —
 Gjorde bäst att stanna.

Hör på hopens glam!
 Hvilka epigram,
 Hvar gång Anna skakar!
 ”Ramlar hon med Per,
 Intet under här,
 Om trossbotten brakar”.

Skämt och glam och prat.
 Blir ej Pelle flat
 För satirens uddar?
 ”Ack han hör ej nu.
 Anna, stanna du —
 Här behöfvas kuddar”.

Så är hopens snack.
 Pelle, Pelle gack!
 Strax på stunden stanna!
 Re'n vi nog minsann
 Sett contrasten an —
 Skynda hem med Anna!

Förr och nu.

J lunden der sutto ett älskande par
 Och qvällen var stilla och himlen var klar;
 De lyckliga sutto inunder en lind
 Och trycke hvarandra med kind emot kind.

De talte om trohet från början till slut,
 Om kärlek, som lågar och aldrig dör ut;
 De smekte hvarandra och drömde om frid
 Och märkte ej vindarnes suckande strid.

I slottet, som prålar så högt uti dal
 Der sitta två makar i glimmande sal;
 På soffan de sitta, men långt från hvarann.
 I qväll är hon trumpen och sådan är han.

Han känner sig långt ifrån lycklig och säll;
 Han svär på att kassan blir uttömd i qväll.
 Hon svär på, att han skall bekosta supén
 Och talar om kärlek, som utslocknar re'n.

Jag tänker på qvällen, då "unter den lind"
 De sutto förtroligt med kind emot kind.
 Då drömde de endast om sällhet och frid —
 Nu minnas de vindarnes suckande strid.

Hvad min flicka menar.

Axels monolog.

Ja, i afton syntes Blända
 Kall mot mig i rosenlund;
 Men så kan väl Astrild tända
 Bättre bloss en annan stund.

Såg jag ej ett moln på pannan,
 Flicka, när jag smekte dej?
 Mån' hon älskar någon annan?
 Nej, det tror jag ej, o nej!

Har ej jag till hjertat funnit
 Vägen, ensam och allén?
 Har ej hennes kärlek brunnit
 Blott för mig? jo varm och ren.

Med de ögons himlar skickar
 Hon ju bifall blott till mig;
 Freja ej mer kärlek blickar,
 När i qväl'n hon smyckar sig.

Hon kan ej sitt hjerta neka,
 Detta hjerta, som jag fått;
 Skälmska löjen ser jag leka —
 Kölden sjelf är kärlek blott.

Ha, nog vet jag hvad hon tänkte,
 När hon syntes kall i qväll —
 "Axel, som min hand jag skänkte,
 Får ej se hur jag är säll".

Åkermannen.

För solens milda blick sig blomman höjer,
 Och åkermannen prisar vårens prakt;
 På väderleken ger han nogsam akt:
 Att bearbeta tegen han ej dröjer.

I hopp och fröjd han svettas, der han plöjer.
 Nu har han redan ifrån trakt till trakt
 Det gyllne kornet ned i mullen lagt,
 Åt lycklig mödas slut han sig förnöjer.

Hör åkerman! din möda var så stor,
Men du vet ej, om kornets skörd skall lyckas,
Det vet blott skaparn, som i ljuset bor.

Dock, glöm ej hoppet! se hur tegen smyckas!
Skönt kornet växer: snart i ax det går,
Och ett välsignadt regn i dag det får.

I Köpenhamns Tivoli.

Ju börjar festen. Alla lampor brinna:
Se illuminationen! alla, alla
Sig fröjda af dess prakt. Valdthornen tralla:
Orkestern dundrar; fram att theatern hinna!

Der dansar så behagligt Danas qvinna;
Hon tjusar ljutt. Nu ridån börjar falla.
Han föll, men lyftes åter: hornen skalla,
Fort hän att labyrintens celler finna!

Hvad prakt i Tivoli och fröjd tillika!
Ej något kif kan man bland folket höra:
För festens helgd och ordning det får vika.

Kanoner larma: långt raketer föra
I stigandet sitt bad — hvad höjd de hinna
Att, Tivoli till pris, som stjernor brinna!

I skogen.

Jhögtidsskrud sig skogen skyndsamt kläder,
Af solens varma sken konvaljer spricka

Så blygsamt ut ur knopparne att dricka
Den vällust våren har i milda väder.

På mossig gren sig näktergalen gläder;
Hans toner tjusa älskarn och hans flicka,
Der minnesrunor de i barken sticka,
Och nattens gud med sällhet till dem träder.

Vällukter blandas. Huru ljuft i skogen
Pånyttfödt lifvet ler i doft och qvitter;
Der kuttrar dufvan för sin brud så trogen.

I ekens topp den lilla siskan sitter
Och helsar morgonsoln. Men re'n vid plojen
Går åkermannen, hoppfull, glad och vitter.

Rosen.

Se denna ros! jag fick den af min Anna:
Till minne af sin kärlek hon den gaf.
Nu hvilar hon från storm på tidens haf,
Men hennes minne i mitt bröst skall stanna.

Dess ädla dygder sig alltmer besanna.
Som stjernor spegla sig i stilla haf,
Så strimma de ur hennes frida graf
Och stråla vidt och klart kring jordens panna.

Den vackra rosen redan vissnad är,
Men minnet kan ej tidens storm föröda,
Det talar om hur Anna var mig kär.

De tankar, rosen väcker, tårar föda.
Den saknad, som hon ammar, bitter är,
Men ljufva minnen kan hon aldrig döda.

Hilma.

Hos dig förenta äro ljuft behagen,
 Hvar fins din like i min fosterbygd?
 Hvar ger en vårkrönt lind sitt svala skygd
 Åt skönare Aurora, bränd af dagen.

Hvar fins den konstnär, som kan måla dragen?
 Se mildheten i dem, ett sken af dygd
 I hennes själ, för ädla dygder bygd.
 Af hennes skönhet mången blir betagen.

Kring skullran bäfva dessa svall af gull,
 Som, prydda utaf rosor, ljuftigt locka;
 Den runda barmen är af tjusning full.

Hur saligt för den yngling, som får plocka
 Med henne rosor uti lifvets vår!
 Säll den, som hennes hand och hjerta får!

På hafvet.

På hafvet söker jag den sälla stranden,
 Men mörker mig på djupen tjockt omhölja;
 Jag kastas — vet ej hvar — på vredgad bölja —
 En häftig storm från nord är löst af banden.

Ur molnet vigen lossas: himlaranden
 Upplyses klart för att sig genast dölja.
 De högsta knallar uppå knallar följa;
 Ack! jorden gungar, lyst af himlabranden.

Der slog en blyxt i böljan: dundret döfvar.
 Nu stormen växer till orkan der borta,
 Det sista hoppet mången han beröfvar.

Man vet att lifvets fröjder äro korta,
 Men hoppet i mitt hjerta evigt brinner,
 Till dess jag, frälst, det sälla målet hinner.

Ödet.

På händelserna i den vida världen
 Jag ofta tänker. Hvad de skifta der!
 En tyckes vara född blott till besvär,
 En annan blott till lycka uppå färden.

Från fosterlandet och från fädershärden
 En yngling vandrar. Böljan honom bär
 Till fjerran, fjerran land, der guld det är,
 Men skördar armod blott i strid mot flärdens.

En annan, famlande i flärdens natt,
 Får snart schatullet fullt af hundratusen
 Och vet knappt sjelf, hvarfrån han fått sin skatt.

Der sträfva hundra, vandrande ur husen
 Att hinna ärans slott, som vinkar så,
 Och en, blott en ses lyckligt målet nå.

Qvinnoögat.

Se denna qvinna med tjusande
 Blickarne; se!
 Bedjande skådar hon upp i det höga

Himmelska ljuset kring Allfadrens stol.
 Aldrig så såg du ett skönare öga,
 Lyft ifrån gruset mot himlarnes sol.

Ack! se Amanda vid susande
 Popplarne; ack!

Axel hon skänker sin kärlek, den rena:
 Hon är så lycklig, och brud blir hon snart.
 Flickan är vacker med gullockar lena;
 Ögat, som mildaste stjernan, är klart.

Fosterlandet.

Fosterland, o fosterland!
 Till dig mitt hopp än står.
 För dig mitt blod är högt i brand,
 För dig mitt hjerta slår.
 Ja, om jag far med böljan hän
 Till fjerran land en gång,
 Jag skyndade strax hem igen
 Att prisa dig med sång.

O Svea-Nord, o Svea-Nord
 Med dyra lagrar krönt!
 Hvar finns på jordens vida rund
 Ett land, som du, så skönt?
 Du tändt min kärlek i mitt bröst,
 Den brinner än för dig;
 Ditt hopp, o Svea är min tröst
 I strid på lifvets stig.

O land med vackra skogars tal,
 Der eken jernfast står;

Med vårutsmyekad, blommig dal,
 Der ku ku göken slår!
 Du fostrar än uti din famn
 Ett folk af dygd och mod;
 Ett folk, som ock med fädrens namn
 Har kraft af fädrens blod!

Att hålla kär sin fosterjord
 Ej Skandinaven glömt;
 Hvar finns ett land, som Svea-Nord
 Mer värdt att älskas ömt?
 Så fröjdfullt sångarns hjerta slår
 Vid kör till Sveas pris,
 Och, full af hopp, landtmanen sår
 Sitt korn kring fjellens is.

Den känsla fosterlandet födt
 I svenskens ädla barm,
 Har den med armod nånsin dödt,
 Har den ej brunnit varm?
 Om för min möda Svea land
 Ett sparsamt bröd mig ger,
 Jag tacksam är. Och känslans brand
 Ej dör, men flammar mér.

Hvad ära ifrån Manhems länd
 Kring jorden strålar ut!
 Hvar helst man far till fjerran strand
 Man fann ej än dess slut.
 Som himlen, utaf stjernor full
 Sig speglar i en elf,
 Så strimmar den ur hjeltars mull
 Och ses och ser sig sjelf.

I skogens tysta skugga gömd
 En liten blomma står,
 Den blomman blir af ingen glömd,
 Som henne känna får.
 Hon står så ljusröd, klocklik, skär
 Och mild i skogens famn.
 Linnéa Borealis är
 Den lilla blommans namn.

Efter Linné hon nämnes så
 Och därför glöms hon ej;
 Linné är älskad högt som få
 Och glömmes ej, o nej!
 Hans äras glans kan aldrig dö,
 Den strålar evigt här
 Och blixtrar rundt kring land och sjö,
 Hvad hjelten evigt är.

Hell Svea-Nord från fjell till fjell
 Och ifrån strand till strand!
 Må friden bo i slott och tjäll
 Uti vårt fosterland!
 I Herrans frid med tidens lopp
 Vi skynda tryggt framåt,
 Och Svea är och blir vårt hopp
 På lifvets tunga stråt.

Vårqvällen.

Vårens sol gått neder,
 Fridfullt dagen for;
 Stilla qvällen breder
 Sina mörka flor.

Näktergalen qvittrar
 I den gröna lund;
 Stjernan vänligt glittrar,
 Klar är himlens rund.

Vestanvinden leker
 Uppå blomprydd strand;
 Ömt han rosen smeker —
 Suckar då ibland.

Källan.

Här väller källans bölja
 Ur djupet opp.
 Här lindars kronor dölja
 Den svalas lopp.
 Så sakta hän hon flyter
 Och utan namn;
 En storm dess lugn ej bryter
 I lundens famn.

När ibland molnens hvimmel
 Högt stormen går,
 Blott sakta källans himmel.
 En krusning får.
 Då suckar det i dalen,
 Men sucken dör,
 Och ifrån näktergalen
 Blott fröjd man hör.

På stranden rosor spricka
 Så skönt ur knopp.

De rodna när de blicka
 I böljans lopp.
 I samma djup en stjerna
 Sin afbild ser.
 Från höjd hon blickar gerna
 I källan ner.

På sand den svala rinner
 Helt gömd för dig.
 Tro ej du källan finner
 På banad stig.
 Ack törne står kring leden
 Till vågens rand.
 I strid blott finnes Eden
 På källans strand.

En vandringsman i världen.
 Så qvald af törst,
 Fann uppå tunga färden
 Den källan först.
 Af fröjd invid den klara
 En suck han drog,
 Och ur den underbara
 En dryck han tog.

Han såg, att ljuft af lindar
 I skygd han var.
 Att skyddad låg för vindar
 Dess himmel klar.
 Han händren sammanlade
 Och upp han såg,
 Den högstes lof han sade
 Vid källans våg.

”O Gud”, så lydde orden
 I bön, i hopp.
 ”Gör du mitt lif på jorden
 Likt källans lopp!
 Min törst den gaf hon lisa
 Af böljan här;
 Som hon, att godt bevisa
 Du Gud mig lär!”

Sommaren.

Än sitter sommarn å sin tron kring fjällen,
 Än skrifver han med rosor der sitt namn.
 I gyllne skrud han gryr och ler kring tjällen,
 Der menskan dansar glad hän i hans famn.

Ett barn af söder, han som barnet leker
 I gamla Manhem, oskulldsfull och glad;
 Ömt grubblaren vid grafvens rand han smeker
 Med lifvets fröjd, med rosor och med blad.

Med solen kom han ifrån Nilens stränder
 Och sådde blommor här och gyllne korn.
 Nu hastar han igen till söderns länder —
 Men lemnar nordbon ymnighetens horn.

På bergen står han leende och blickar,
 Ja, glad är han och ung, fast aldrig re'n.
 Den sörjande sin tröst han ännu skickar
 Med samma värma, som för länge sen.

I stilla qvällen bjuda parkens salar
 Sin fröjd, sin ro, allt efter dagens strid.

När månen lyser öfver berg och dalar,
Hur ljuft att drömma då i nattens frid!

Vid silfvermolnet Amor bågen spänner.
Han lägger an och skjuter pilen ner;
Och älskaren sig glad och lycklig känner
Och flickan bäfvar vid hans bröst och ler.

Strax inför lifvets altar smälta samman
De bådas själar i en trohetsed,
Och himlen bifall ler och säger amen —
Men vestan suckar ifrån led till led.

Ljuft näcken slår sin harpa. Natten gråter;
Blygt blomman lutar sig till kullens rund.
Men natten randas, se det ljusnar åter —
Och dagen ser två älskandes förbund.

Högt hjul och qvarnar börja åter surra,
När solen upp på klarnadt fäste går.
Af bara fröjd de svenske svenner hurra,
Af lefnadslust det varma hjertat slår.

O sköna sommar, född i söderlanden!
Tack för de fröjder, som du tänder här!
Dig prisar böljan invid Sveastranden,
Ditt lof hon brusar mellan fjell och skär.

Men böljan väcker äfven med sin brusning
En aning, sann och dyster på en gång.
Och samma aning amma vestans susning
Och klippans tystnad, näktergalens sång.

Ljuft sommarn ler, men tynar när han smilar,
Han domnar hän på höjden af sin prakt.

Till södern han på snabba vingar ilar,
Men minnet domnar ej, der det sig lagt.

I hjertat qvar det bor hos skandinav,
Tills än en vinter dött i Svea bort.
Der bor det tills han kastar vandringsstafven.
Men sorgbemängt — ty sommarn är så kort.

Dybeck.

Mel.: Vårt land, vårt land.....

Här vårens sol med ljusets makt
Ur oceanen går,
När lifvet ler från trakt till trakt,
En borg du ser i åldrig prakt.
Det Dybeck är, som praktfull står,
Der näktergaln än slår.

Strax lifvets prosa bytes der
I poesi så skön;
I parken häggen blommor bär;
Ur knoppen rosen sprucken är.
Uti kanalen vinkar ön
Så ståtlig, nätt och grön.

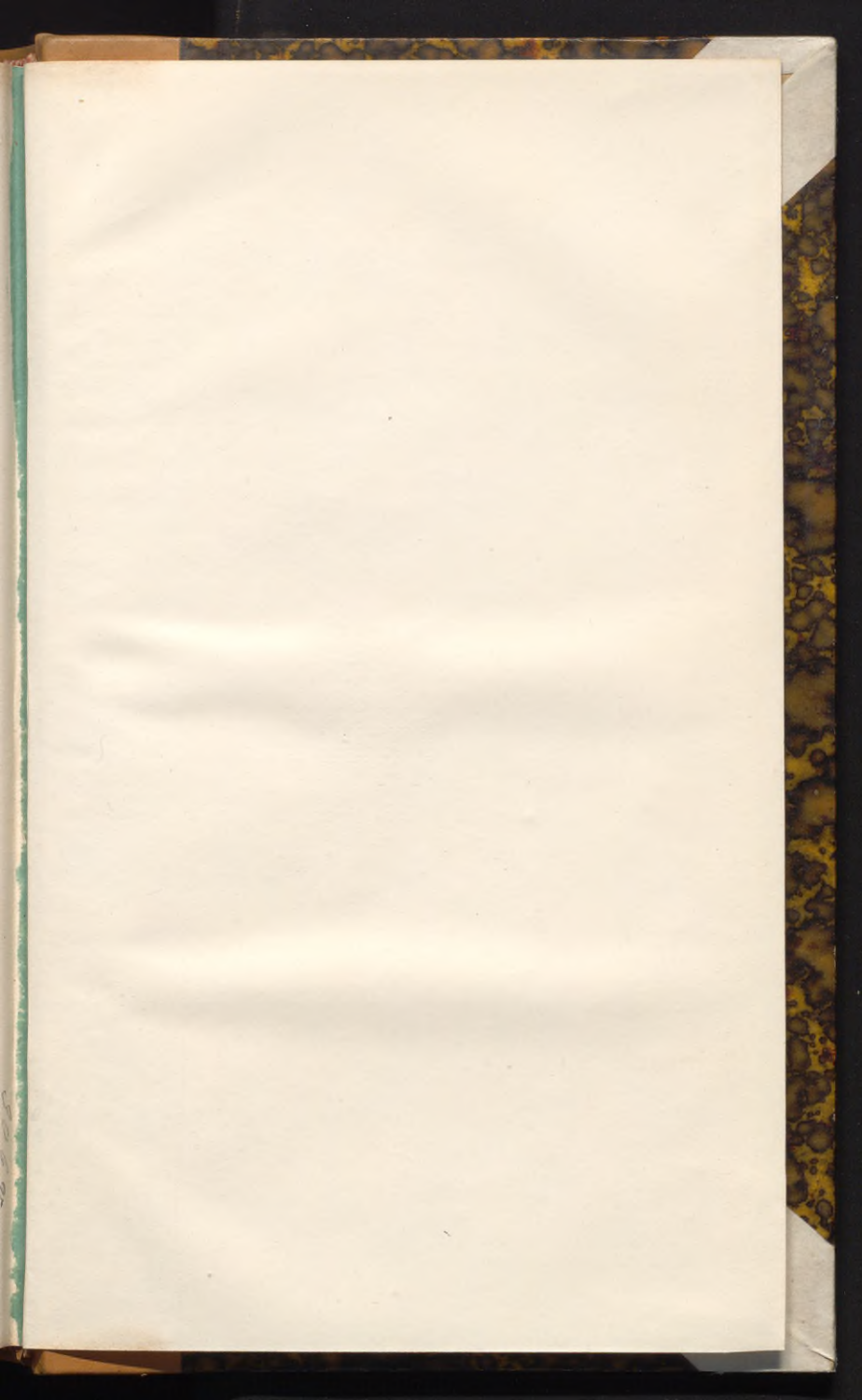
Der simmar svanen stolt på våg
I solens brutna brand;
Der seglar man med fröjd i håg
I jullen, som vid brygga låg.
Till Neptuns borg ett stim ibland
Ses ljunga ifrån land.

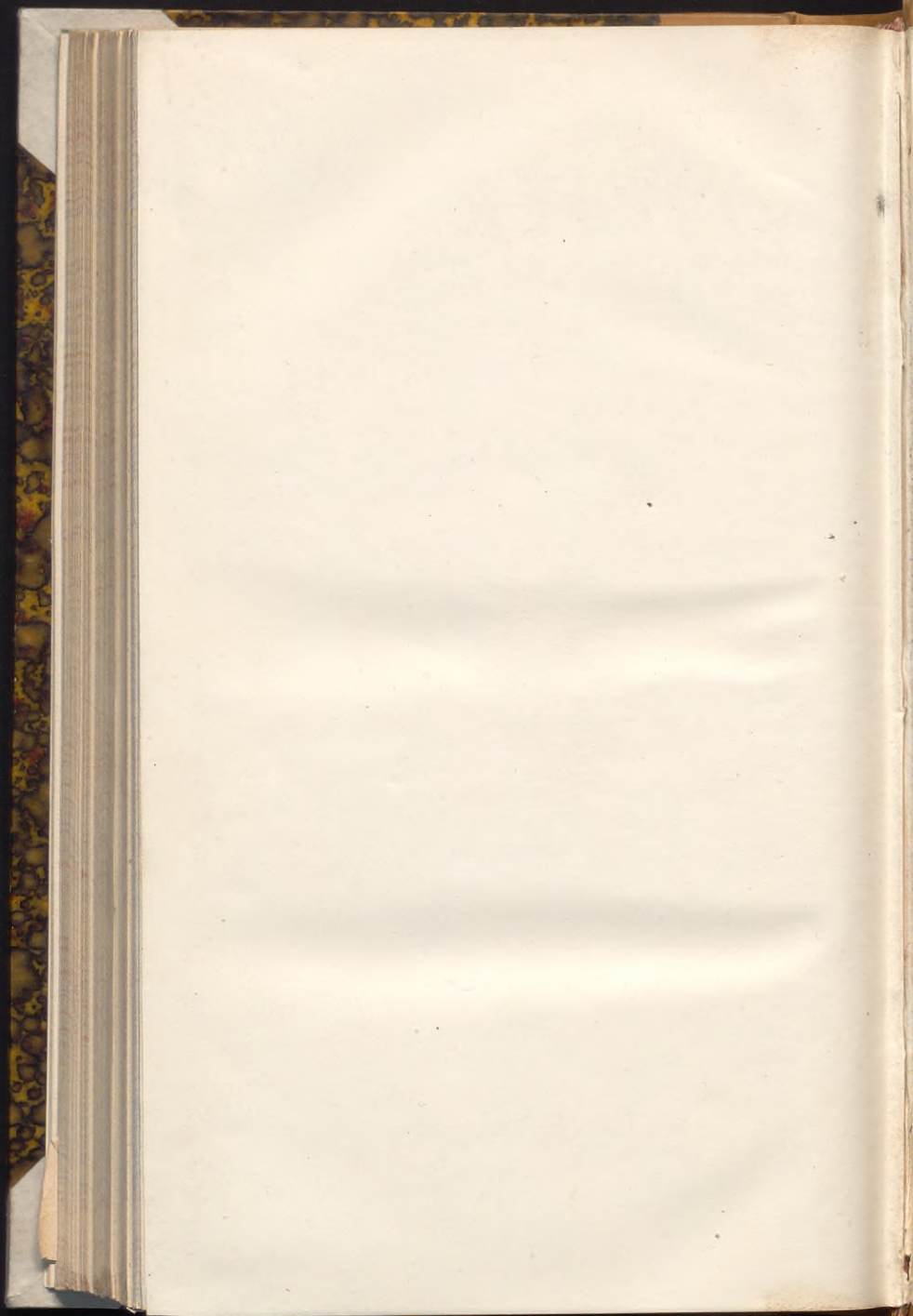
När qvällen fridfull inne är
Och klar i stjernors krans
Står näcken uppå vågen der;
En harpa han i skötet bär.
Han spelar ljuft i Frejas glans
Och elvor gå i dans.

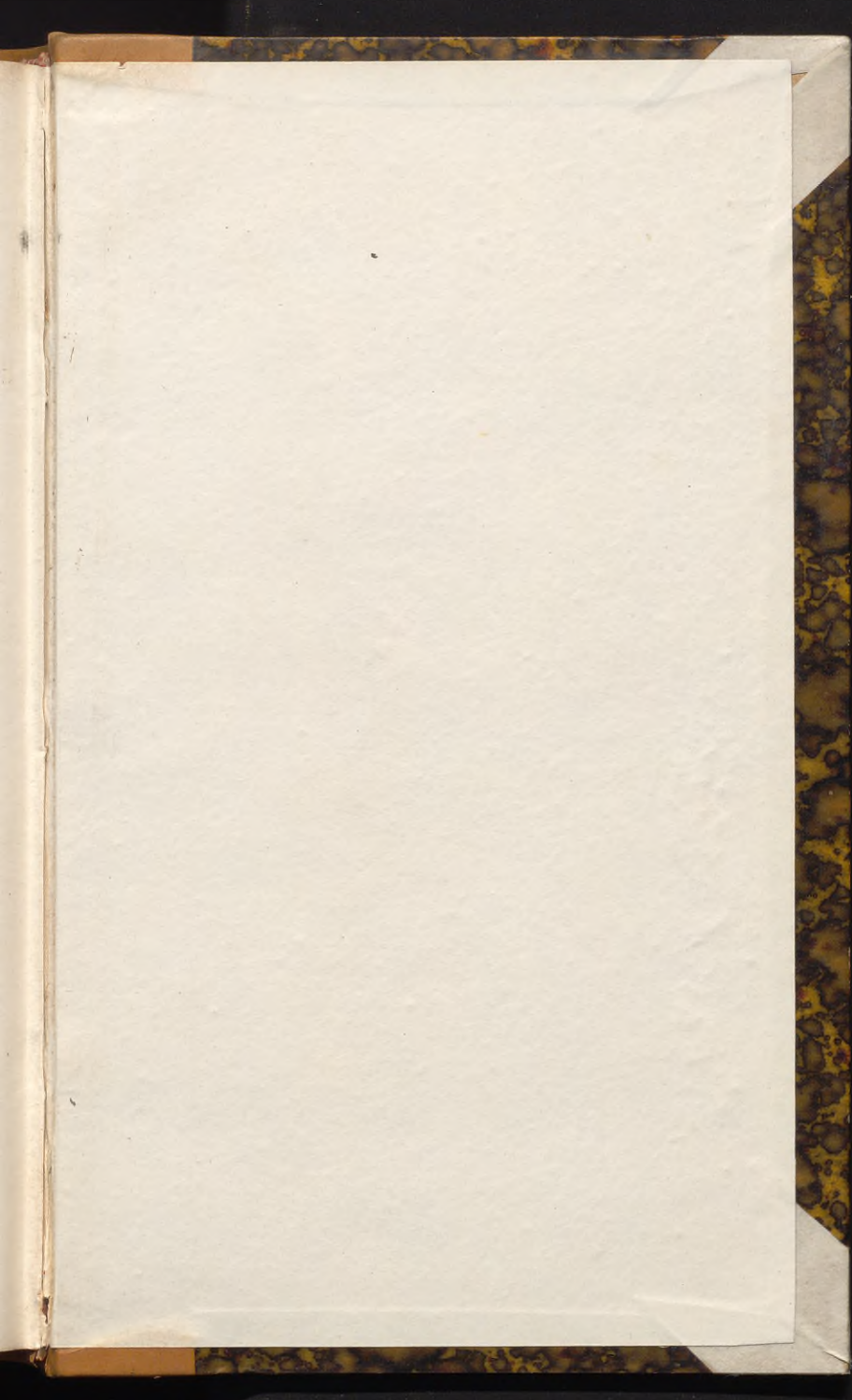

Den 17de Mars 1848
 I den stads Rådhuset
 Härmed meddelas att
 den 17de Mars 1848
 I den stads Rådhuset

1848
 17 Mars

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK

16000

001016238